

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

Нейните романи
подхранват мечтите
на трийсет и пет
милиона читатели!

НОРА РОБЪРТС

ЧЕСТНИ ПРЕДАТЕЛСТВА

Стремителни събития и необуздани страсти -
Нора Робъртс ви представя най-новата си
и най-вълнуваща история.

НОРА РОБЪРТС ЧЕСТНИ ПРЕДАТЕЛСТВА

Превод: Даниела Кьорчева

chitanka.info

Келси Байдън е на два̀сет и шест години и току-що се е разделила окончателно със съпруга си. Всичко като че ли започва отначало... Но за нейно изумление от миналото изплува една друга личност: майка ѝ, Наоми Чадуик. От баща си Келси знае, че майка ѝ е мъртва. Но сега тя научава истината — Наоми е лежала в затвора за убийство на любовника си...

ГЛАВА ПЪРВА

Келси извади писмото от пощенската кутия. Нищо не ѝ подсказа, че подателка е отдавна мъртва жена. Светлобежовият илик, ясно написания на ръка адрес и пощенската марка от Вирджиния изглеждаха съвсем обикновени. Толкова обикновени, че остави писмото заедно с цялата купчина върху старата масичка под прозореца във всекидневната и продължи да изхлузва обувките си.

Влезе в кухнята и си наля чаша вино. Реши първо да пийне, без да бърза, а после да отвори пощата. Питието не ѝ бе нужно заради тънкия плик или рекламните проспекти, нито заради сметките и пощенската картичка с поздравления от една приятелка, предприела краткотрайно пътуване до Карибите.

Развълнува я дебелият пакет от адвоката ѝ. Пакетът, който знаеше, че съдържа решението за развода ѝ. Официалният документ щеше да я превърне от Келси Монроу отново в Келси Байдън, от омъжена в неомъжена, от семейна в разведена жена.

Глупаво беше да приема нещата по този начин и тя го знаеше. От две години се водеше само формално омъжена за Уейд — време, почти равно на истинския им съвместен съпружески живот.

Но документът правеше всичко толкова окончателно, беше много по-значим от всички спорове и сълзи, от раздялата, таксите за адвокати и юридическите маневри.

„Докато смъртта ви раздели“, мрачно си помисли Келси и отпи от виното. Ама че отживелица! Ако е вярно, трябваше да е мъртва още на двадесет и шест. Но тя си е жива, жива и здрава и отново се завръща в старомодната гилдия на момите.

При тази мисъл я побиха тръпки.

По всяка вероятност Уейд ще отпразнува събитието с блестящата си и винаги издокарана съдружничка в рекламната агенция. Тъкмо с тази съдружничка бе имал любовна връзка — връзка, за която заяви на смяната си и разярена съпруга, че нямала нищо общо с нея или с брака им.

Добре, но Келси не приемаше нещата така. Макар да не смяташе за наложително да умира или да убива Уейд, за да се разделят, все пак вземаше на сериозно останалата част от брачната клетва. И отказа от всякакви други връзки стоеше начело в списъка ѝ.

Не, тя смяташе, че наперената и наконтена Лари с добре оформено от аеробиката тяло и ентузиазизирана усмивка я засяга във всяко отношение.

Изобщо не му даде втори шанс. Това негово подхлъзване, както Уейд се изрази, не биваше да се повтаря никога. Келси незабавно напусна прекрасната им къща в Джорджтаун и му остави всичко, придобито по време на брака.

Вярно че беше истинско унижение да се върне обратно в къщи при баща си и втората си майка, но гордостта си има различни степени. Също както и любовта. А нейната любов се изпари в мига, в който свари Уейд, спокойно разположил се в хотелската стая в Атланта, заедно с Лари.

„Да го изненада“, иронично си помисли тя. Е, наистина имаше трима силно изненадани, когато влетя в онази стая с пътната си чанта и глупавото романтично желание да прекара с него почивните дни в края на командировката му.

Може би наистина беше безкомпромисна, безмилостна, жестока и всичко останало, в което я обвини той, когато отказа да оттегли молбата си за развод. Но освен това, уверяваше се Келси, беше и права.

Допи виното и се върна във всекидневната на прекрасния си, взет под наем апартамент. В огряната от слънце стая нямаше нито един стол или нещо друго, присъствало в Джорджтаун. Пълно скъсване — това пожела и това получи. Цветовете и репродукциите, които я заобикаляха сега, си бяха само нейни.

Без да бърза, включи стереоуредбата, задейства механизма за смяна на дисковете и стаята се изпълни с Патетичната симфония на Бетовен. Любовта към класическата музика наследи от баща си. Това бе само едно от многото неща, които ги сближаваха. Всъщност и двамата изпитваха влечение към нови знания и преди да се захване с първата си по-сериозна работа във фирмата на Монроу, Келси бе осъзнала, че съществува опасност да се превърне във вечен студент.

Но дори и след това изпитваше непреодолима нужда да учи в различни курсове, чийто обхват се простираше от антропология до

зоология. Уейд се шегуваше с нея, очевидно заинтригуван и развеселен от непрекъснатото ѝ местене от един курс в друг и от една работа на друга.

Беше напуснала фирмата, когато се омъжи за него. С приходите ѝ от наследството и неговите доходи нямаше нужда да работи. Искаше да се посвети на преустройството и преобзавеждането на къщата, която си купиха в града. Наслаждаваше се на всеки час боядисване, лъскане на пода или издирване из прашните антикварни магазини на най-подходящия предмет за най-подходящото място. Работата в малкото дворче, търкането на плочките, прекопаването на лехите и оформянето на традиционната английска градина ѝ бяха доставили истинска наслада. Само за година къщата им бе станала образцово място, доказателство за нейния вкус, усилия и търпение.

Сега беше само имот, оценен и поделен между двамата.

Завърна се към учението, този академичен рай, където действителният живот можеше да остане на заден план няколко часа всеки ден. Същевременно работеше на непълен ден в Националната галерия, благодарение на завършения курс по история на изкуството.

Всъщност нямаше нужда да работи — не и заради парите. Наследството от дядо ѝ по бащина линия ѝ осигуряваше достатъчно удобен живот, за да може да се отдаде на различните интересуващи я области.

И така, тя беше независима жена — млада, помисли си Келси и, поглеждайки към купчината писма, без семейни ангажименти. С квалификация да работи от всичко по малко и нищо специално. Единственото, в което някога смяташе, че е по-добра — брака — се оказа пълен провал.

Въздъхна, приближи се до масичката и потупа с пръсти пакета от адвокатската кантора — дълги и тънки пръсти: бяха вземали уроци по пиано и рисуване, бяха се учили да пишат на машина, да приготвят изискани ястия и да програмират на компютър. Изключително компетентна ръка, на която някога имаше халка.

Келси остави дебелия плик, без да обръща внимание на слабия вътрешен глас, който ѝ шепнеше, че е *страхливка*. Вместо това взе другото писмо, написано на ръка с почерк, странно наподобяващ нейния. И тя изписваше буквите със същите плътни и закръглени

линии, четливо, но и малко натруфено. Съвсем леко заинтригувана, Келси отвори плика.

„Скъпа Келси, знам, вероятно ще останеш
изненадана от писмото ми...“

Продължи да чете и неясното любопитство в погледа ѝ се замени от удивление, а удивлението от пълен шок. После шокът премина в нещо, което много наподобяваше страх.

Това бе покана от мъртва жена. Мъртва жена, която беше нейната майка.

Откакто се помнеше, в кризисни ситуации Келси винаги се обръщаше към един човек. Любовта и доверието към баща ѝ бяха единствените постоянни неща в неспокойната ѝ натура. Той винаги беше на нейно разположение, не толкова като пристанище при буря, колкото като ръка, за която да се хване, докато бурята отмине.

Най-ранните ѝ спомени бяха свързани с него, с красивото му сериозно лице, с нежните му ръце, с тихия му и безкрайно търпелив глас. Спомняше си го как връзва кордели в дългата ѝ права коса и как сресва светлорусите плитки, докато от стереоуредбата звучи Бах или Моцарт. Той бе целувал раните ѝ през детските години, за да минат по-бързо, той я бе научил да чете, да кара велосипед, той бе изсушавал сълзите ѝ.

Боготвореше го и бе почти болезнено горда от длъжността му на ръководител на Катедрата по английски език в Университета на Джорджтаун.

Изобщо не го ревнуваше, когато се ожени повторно. На осемнадесет години дори бе доволна, че най-после е срещнал някого, когото да обича и с когото да споделя дните си. Келси намери място и в сърцето, и в дома си за Кендис и тайничко се гордееше със своята зрелост и великодушие при приемането на втората си майка и доведения си брат.

Може би ѝ беше така лесно, защото дълбоко в сърцето си знаеше, че нищо и никой не може да накърни връзката между нея и баща ѝ.

Нищо и никой, помисли си сега с горчивина, освен майката, която смяташе за мъртва.

Шокът от измамата се бореше с ледената вцепеняваща ярост, докато си пробиваше път през натовареното движение във върховия час към разкошните и величествени къщи в Потомак, Мериленд. Изхвъркна от апартамента си без палто и не си даде труд да включи парното в колата, но и не усещаше студения въздух на февруарския следобед. Гневът я разгорещи и добави розов оттенък на безупречната ѝ порцеланова кожа и блясък в ясно сивите ѝ очи.

Докато чакаше на светофара, Келси барабанеше с пръсти по волана, нетърпелива да светне зелено, за да може да бърза, да стигне по-бързо. Устните ѝ бяха стиснати в упорита тънка линия, която скриваше пищната им форма, когато полагаше усилие да потиска мислите си.

Мисленето сега нямаше да ѝ помогне. Не, нямаше да ѝ помогне мисълта, че майка ѝ е жива, жива и живее едва на час път във Вирджиния. Не бива да мисли за това, иначе ще се разплаче.

Ръцете ѝ обаче започнаха да треперят, докато караше по красивата улица с три платна, където мина детството ѝ, и докато свиваше по алеята към триетажната тухлена къща в колониален стил, където израсна.

Изглеждаше спретната и спокойна като някоя църква с блесналите си прозорци и чисти бели первази, напомнящи непорочна душа. Над комина се виеха кълба дим от запалената камина, а първите срамежливи минзухари подаваха нежните си стъбълца около стария бряст в предния двор.

Келси винаги си мислеше, че това е идеалната къща в идеалното обкръжение — спокойна, безопасна, изискана, само на няколко минути път от водовъртежа и културата на столицата и с онова особено лустро на ненатрапчивото и достолепно богатство.

Изскочи от колата, притича до входната врата и рязко я отвори. Никога не ѝ се бе налагало да звъни в тази къща. В момента, в който се запъти по берберския килим, застлан върху белите плочки във фойайето, от всекидневната вдясно се показва Кендис.

Както обикновено беше безупречно облечена. Идеалната преподавателска съпруга в консервативна синя вълнена рокля и

отметната над красивото ѝ младолико лице боядисани черни коси, които откриваха семпли перлени обеци.

— Келси, каква приятна изненада! Надявам се ще останеш за вечеря. Поканили сме няколко човека от факултета и винаги мога да...

— Къде е? — прекъсна я Келси.

Кендис примигна, изненадана от тона ѝ. Едва сега забеляза, че Келси е в едно от своите състояния на емоционална възбуда. Последното, от което се нуждаеше час преди къщата ѝ да се изпълни с гости, бе някое от избухванията на заварената ѝ дъщеря. Несъзнателно, тя също смени тона.

— Случило ли се е нещо?

— Къде е татко?

— Изглеждаш разстроена. Отново Уейд ли? — Кендис небрежно махна, за да омаловажи проблема. — Келси, разводът никога не е приятен, но пък не е и краят на света. Влез да поседнеш.

— Не искам да сядам, Кендис. Искам да говоря с баща си. — Ръцете ѝ здраво се притискаха към тялото. — Ще ми кажеш ли къде е, или трябва сама да го търся?

— Здравсти, сестричке — изтича по стълбите Ченинг.

Притежаваше строгата красота на майка си и жажда за приключения, която според нея се бе появила незнайно от къде. Макар че бе четиринадесетгодишен, когато Кендис се омъжи за Филип Байдън, вродената доброта на Ченинг му осигури безпроблемно приспособяване.

— Какво става?

Келси внимателно пое въздух, за да не се разкрещи.

— Къде е татко, Ченинг?

— Професорът е в кабинета си, заровен в материала, който пише — многозначително вдигна вежди Ченинг. Той също разпознаваше признаците на ярост — блясъка в очите, червенината по бузите. На моменти бе готов да предложи услугите си, за да потуши огъня, но на моменти му доставяше удоволствие да раздухва пожара.

— Хей, Келс, нали не искаш да висиш цяла вечер с тия книжни червеи? Защо не излезем двамата да пообиколим някой и друг бар?

Келси поклати глава и се втурна по коридора към кабинета на баща си.

— Келси — настигна я гласът на Кендис, рязък и раздразнен — трябва ли да реагираш толкова бурно?

Да, помисли си Келси, докато отваряше със замах вратата на светилището на баща ѝ. Да.

Затръшна я зад себе си и за момент остана неспособна да проговори, тъй като думите напиха в гърлото ѝ прекалено горещи и прекалено необуздани. Филип седеше на любимото си дъбово бюро, почти скрит зад купчината книги и папки. В слабата си костелива ръка държеше химикал. Винаги поддържаше твърдението, че при интимния процес на писане най-добре се твори със собствената ръка и упорито отказваше да използва компютър за подготовка на материалите си.

Зад очилата със сребърни рамки, очите му гледаха с отнесения и невиждан израз, който се появяваше в случаите на пълно откъсване от заобикалящата го действителност. Постепенно погледът му се избистри и той се усмихна на дъщеря си. Настолната лампа хвърляше отблясъци в ниско подстриганата му сребриста коса.

— Ето я и дъщеря ми! Точно на време, за да прочетеш черновата на материала ми върху Йетс. Боя се, че отново съм прекалено многословен.

„Изглежда съвсем като обикновено“, беше единственото, което си помисли Келси. Напълно нормален, седнал тук със самото си от туид и изрядно завързана вратовръзка. Красив, необезпокояван от нищо, заобиколен от книгите на поети и гении.

А нейният собствен свят, на който той бе ядрото, току-що се разпадна.

— Тя е жива — успя да изрече Келси. — Жива е и ти си ме лъгал през целия ми живот.

Баща ѝ страшно пребледня и очите му се извърнаха от нея. Беше само за момент, за един нищожно кратък миг, ала Келси успя да види изписания в тях страх и ужас.

— За какво говориш, Келси? — Но добре знаеше, знаеше и трябваше да мобилизира цялото си самообладание, за да не прозвучи прекалено умоляващо гласът му.

— Недей и сега да ме лъжеш — рязко се приближи до бюрото му тя. — Не ме лъжи! Жива е. Майка ми е жива и ти си го знаел. Знаел си го през цялото време, докато ми разправяше, че е умряла.

Паниката, подобно на остър скалпел, разреза цялото тяло на Филип.

— Откъде ти дойде такава идея?

— От нея. — Бръкна в чантата си и измъкна писмото. — От майка ми. Сега ще ми кажеш ли истината?

— Мога ли да погледна?

Келси сведе глава и се вгледа в очите му. Погледът ѝ го прониза чак до мозъка на костите.

— Мъртва ли е майка ми?

Той се поколеба с желанието да съхрани в сърцето си и лъжата, и дъщеря си, но разбра, че независимо колко силно го желае, ако иска да задържи едното, ще трябва да загуби другото.

— Не. Мога ли да видя писмото?

— Просто ей така. — Сълзите, които се мъчеше да потисне, изплуваха опасно близо до повърхността. — Просто едно не? След всичките тези години и всичките лъжи?

Само една лъжа, помисли си Филип и явно не достатъчно за дълго.

— Ще се постарая да ти обясня, колкото мога по-добре, Келси. Но бих искал да видя писмото.

Без да проговори, тя му го подаде. После, тъй като ѝ бе непоносимо да го гледа, се извърна с лице към високия тесен прозорец — мракът се спускаше над последните светлини на кротката привечер.

Листът така трепереше в ръката на Филип, че той се видя принуден да го остави върху бюрото пред себе си. Почеркът не можеше да бъде сбъркан. Изпълваше го с ужас. Прочете писмото внимателно, дума по дума.

„Скъпа Келси,

Знам, вероятно ще останеш изненадана от писмото ми. Струваше ми се неразумно или поне нечестно да ти се обадя по-рано. Едно телефонно обаждане вероятно би изглеждало по-лично, но чувствам, че ще имаш нужда от известно време. Пък и писмото ти дава по-голям избор за отговор.

Сигурно са ти казали, че съм мъртва още когато си била съвсем мъничка. В известен смисъл това бе вярно и аз се съгласих с решението да ти бъде спестена истината. Изминаха повече от двадесет години и ти вече не си дете. Смятам, имаш право да знаеш, че майка ти е жива. Вероятно няма да посрещнеш тази новина с приятни чувства. Но въпреки това, реших да ти се обадя и не съжалявам.

Ако желаеш да ме видиш или просто имаш въпроси, които би искала да ми зададеш, винаги ще си добре дошла. Живея в имението «Трите върби», близо до Блумън, Вирджиния. Поканата ми е постоянна. Ако решиш да я приемеш, ще ми бъде приятно да останеш, колкото ти се иска. Ако не ми се обадиш, ще смятам, че не желаеш да поддържаме никакви отношения. Надявам се, любопитството, което проявяваше като дете, ще те изкуши поне да разговаряш с мен.

Искрено твоя:

Наоми Чадуик“

Наоми. Филип затвори очи. Мили боже, Наоми!

Бяха изминали почти двадесет и три години, откакто я видя за последен път, но си спомняше всичко до най-малка подробност. Мирисът, който се излъчваше от нея и му напомняше за тъмна, обрасла в мъх горска полянка, бързият ѝ заразителен смях, след който всички обръщаха глави, сребристорусата ѝ коса, спусната като водопад по гърба ѝ, тъмните очи и гъвкавото тяло.

Спомените му бяха толкова отчетливи, че когато отвори очи, очакваше да я види пред себе си. Сърцето му направи безумен и мъчителен лупинг в гърдите, едновременно от страх и от дълго потисканото желание.

Но пред него, непреклонна и извърнала гръб, стоеше само Келси.

Как би могъл някога да забрави Наоми, помисли си той, след като бе достатъчно само да погледне дъщеря им, за да я види отново?

Филип се изправи и си наля уиски от кристалната гарафа. Държеше го за посетители. Самият той рядко се докосваше до нещо

по-различно от глътка къпинов ликьор. Но сега имаше нужда от нещо по-силно, нещо, което да успокои треперенето на ръцете му.

— Какво смяташ да правиш? — обърна се към Келси.

— Не съм решила — продължи да стои с гръб към него тя. — До голяма степен зависи от това, което ще ми кажеш.

На Филип му се искаше да се приближи и да докосне раменете ѝ. Но тя не би приела този жест сега. Искаше му се да се отпусне и да зарови лице в ръцете си, но това щеше да е само проява на слабост и нямаше да помогне.

Но още повече, много повече, му се искаше да се върне двадесет и три години назад и да направи нещо, каквото и да е, за да спре стремителния ход на съдбата, преобърнала живота му.

Ала това бе невъзможно.

— Нещата не са никак прости, Келси.

— Лъжките винаги са доста сложни.

При тези думи тя се обърна и пръстите му инстинктивно се впиха в оловния кристал. Толкова много приличаше на Наоми — небрежно отметнатите блестящи коси, тъмният цвят на очите и кожата, деликатно опъната над дългите и изваяни лицеви кости, която сякаш просветваше от вълнението. Някои жени изглеждат най-красиви, когато емоционалното им състояние достигне връхната си точка.

Така беше с Наоми. Така беше сега и с дъщеря ѝ.

— Защото ти точно това си правил през всичките тези години, нали? — продължи Келси. — Лъгал си ме. И баба ме е лъгала. И тя е лъгала — Келси замахна към бюрото, където лежеше писмото. — Ако не беше пристигнало това писмо, щеше да продължаваш да ме лъжеш.

— Да, докато смятам, че така ще е най-добре за теб.

— Най-добре за мен? Как би могло да е най-добре за мен да мисля, че майка ми е мъртва? Как изобщо е възможно една лъжа да е най-доброто, за когото и да е?

— Винаги си била толкова сигурна кое е добро и кое лошо, Келси. Това е едно наистина чудесно твое качество. — Замълча и отпи от чашата си. — Но същевременно ме плаши. Дори още като дете моралните ти принципи изглеждаха непоклатими. Нещо толкова трудно постижимо за повечето простосмъртни.

Погледът ѝ припламна. Думите му бяха близо, прекалено близо до онова, в което я обвиняваше Уейд.

— Значи аз съм виновна?

— Не, не. — Затвори очи и замислено потърка някаква точка в средата на челото си. — Ти не си виновна за нищо, но всичко беше заради теб.

— Филип! — След бързо почукване Кендис отвори вратата на кабинета. — Семейство Дорсет пристигнаха.

Насили се да изобрази уморена усмивка на лицето си.

— Забавлявай ги, скъпа. Имам нужда от още няколко минутки с Келси.

Кендис стрелна с поглед заварената си дъщеря. В него се четеше неодобрение, примесено с примирение.

— Добре, но не се бави много. Вечерята е за седем часа. Да сложа ли още един прибор, Келси?

— Не, Кендис, благодаря. Няма да остана.

— Добре тогава, но не задържай баща си. — И тя внимателно затвори вратата.

Келси шумно пое въздух и отново се напрегна.

— Тя знае ли?

— Да. Трябваше да й кажа, преди да се оженим.

— Трябваше да й кажеш повтори Келси. — Но не и на мен.

— Не ми беше лесно да взема такова решение. На никой от нас не му беше лесно. Наоми, баба ти и аз — всички смятахме, че за теб така ще бъде най-добре. Беше само на три години, Келси. Почти бебе.

— От известно време съм пълнолетен човек, татко. Жених се и се разведох.

— Нямах представа колко бързо летят годините. — Отново седна като разклати чашата в ръка. Беше успял да убеди себе си, че този момент никога няма да настъпи. Че животът му е прекалено улегнал и спокоен, за да поеме отново онзи шеметен ход, подобен на спускане по стръмен наклон. Но Наоми, помисли си той, никога не се бе задоволявала със спокойствието.

Нито пък Келси. И сега дойде време за истината.

— Вече съм ти казвал, че майка ти беше моя студентка. Беше красива, млада, жизнена. Никога не разбрах какво я привлече в мен. Всъщност, всичко стана доста бързо. Оженихме се едва шест месеца след като се запознахме. Време недостатъчно и за двама ни, за да проумеем колко противоположни сме като характери. Живеехме в

Джорджтаун. И двамата произхождахме от, ако мога така да се изразя, привилегированото съсловие, но тя притежаваше свобода, която аз никога не успях да постигна. Неспokoен дух, страст към хората, нещата и местата. И, разбира се, конете й... — Отпи отново, за да облекчи малко болката от спомените. — Мисля, че най-напред именно конете застанаха между нас. След твоето раждане, тя отчаяно искаше да се върне във фермата във Вирджиния. Искаше да бъдеш отгледана там. Моите амбиции и надежди за бъдещето обаче бяха тук. Работех върху доктората си и още тогава погледът ми бе насочен към мястото на ръководител на катедрата по Английски език в Джорджтаун. Известно време успяхме да постигнем компромис и аз прекарвах колкото можех да отделя от почивните си дни във Вирджиния. Но не беше достатъчно. Най-лесно е да се каже, че просто се отдалечихме. — По-безопасно е да се каже така, помисли Филип, загледан в чашата си. И със сигурност много по-безболезнено. — Решихме да се разведем. Тя искаше да останеш с нея във Вирджиния. Аз те исках при мен в Джорджтаун. Нито разбирах, нито се интересувах от света на конните надбягвания, в който тя се движеше — с комарджиите и жокеите. Двамата се карахме жестоко. След това наехме адвокати.

— Дело за попечителство? — зяпна от учудване Келси насреща му. — Съдили сте се за попечителство?

— Беше неприятна история, невероятно унижителна. Как е възможно двама души, които са се обичали, които са създали дете, изведнъж да се превърнат в смъртни врагове — наистина жалка проява на човешката природа. — Вдигна отново поглед и най-сетне се реши да я погледне. — Срамувам се от това, Келси, но в сърцето си бях убеден, че ти ми принадлежиш. Тя вече бе започнала да се среща с други мъже. Носеха се слухове, че един от тях има връзки с организираната престъпност. Жена като Наоми винаги е привличала мъжете. И като че ли парадираше с всичко това — пиршествата, начина си на живот, сякаш предизвикваше мен и останалите да я осъдим за дързостта й да върши каквото й харесва.

— Значи ти спечели — спокойно изрече Келси. — Спечели делото и мен и реши да ми кажеш, че е умряла. — Отново се извърна с лице към прозореца, вече напълно тъмен. В мрака видя собственото си призрачно отражение. — През седемдесетте години много хора са се

развеждали. Децата са го преживявали някак си. Би трябвало да има право на посещения. Би трябвало да имам право да я виждам.

— Тя не желаше да я виждаш. Нито пък аз.

— Защо? Защото е избягала с някой от мъжете си?

— Не. — Филип внимателно остави чашата върху малък сребърен поднос. — Защото уби един от тях. Защото прекара десет години в затвора за убийство.

Келси се извърна бавно, съвсем бавно, тъй като въздухът внезапно сякаш се бе сгъстил.

— Убийство. Искаш да кажеш, че майка ми е убийца?

— Надявах се никога да не ти го казвам. — Изправи се, почти уверен, че чува как костите му изскърцват в абсолютната тишина. — Ти беше при мен. Благодаря на бога, че онази вечер беше при мен, вместо във фермата. Беше застреляла любовника си, мъж на име Алек Бродли. Били са в спалнята ѝ. Скарали се и тя извадила пистолет от чекмеджето на нощното шкафче и го застреляла. Беше на двадесет и шест, на твоята възраст сега. Признах я за виновна за убийство втора степен. Последният път, когато я видях, беше в затвора. Каза ми, че предпочита да я смяташ за мъртва. Закле се, че ако се съглася, няма да се свързва с теб. И досега удържа на думата си.

— Нищичко не разбирам от цялата история. — Келси притисна ръце към очите си и се олюля.

— Бих ти спестил всичко това. — Филип нежно я хвана за китките и смъкна ръцете ѝ от лицето, за да я погледне. — Ако желанието ми да те защитя, е било грешно, ще призная, че съм сгрешил, но няма да се извиня. Обичах те, Келси. Ти беше целият ми живот. Недей да ме презираш заради това.

— Не, не те презирам. — По стар навик облегна глава на рамото му и остана така, докато в главата ѝ се вихреха различни мисли и картини. — Трябва да помисля. Всичко ми се струва толкова невероятно. Дори не си я спомням, татко.

— Беше твърде малка — промърмори той, изпълнен с облекчение. — Мога само да ти кажа, че много приличаш на нея. Просто е невероятно колко много приличаш. А тя наистина беше много жизнерадостна и привлекателна жена, въпреки недостатъците си.

Един, от които е извършването на углавно престъпление, помисли си Келси.

— Има толкова много въпроси, но не мога да изрека нито един.

— Защо не останеш тази вечер? Веднага щом успея да се освободя, ще поговорим отново.

Изкушаваше се да се съгласи, да се затвори в безопасния уют на бившата си стая, да остави баща си да успокои и прогони болката и съмненията, както винаги го беше правил.

— Не, трябва да се прибера вкъщи. — Отдръпна се, преди да се е размекнала. — Трябва да остана за малко сама. А и Кендис вече ми се сърди, че те бавя да отидеш при гостите.

— Тя ще разбере.

— Естествено. Но по-добре да вървиш. Смятам да изляза през задната врата. Точно сега не ми се иска да се сблъскам, с когото и да е.

Филип забеляза, че блясъкът от вълнението е угаснал и кожата ѝ изглежда бледа и нежна.

— Бих искал да останеш, Келси.

— Добре съм. Просто трябва да възприема нещата. Ще поговорим по-късно. Върви при гостите си, а по-късно ще поговорим отново за това. — Целуна го, колкото в знак на обич, толкова и за да го отдалечи по-бързо. Щом остана сама, приближи до бюрото и се загледа в писмото.

След малко го сгъна и отново го пхна в чантата си.

Наистина адски ден, реши Келси. Беше загубила съпруга си, но пък се бе сдобила с майка.

ГЛАВА ВТОРА

Понякога е най-добре човек да следва инстинктите си. Може би не най-добре, поправи се Келси, докато караше на запад по шосе № 7 между хълмовете на Вирджиния, но със сигурност носи удовлетворение.

Дали не беше по-разумно да говори отново с баща си. Да си остави време, за да премисли нещата. Но много по-добре ѝ подежда да се метне на колата и да подкара към фермата „Трите върби“, за да се изправи пред жената, която се бе преструвала на мъртва цели две десетилетия.

Майка ѝ, помисли си Келси. Убийщата.

За да се разсее от тази мисъл, усили радиото и Рахманинов се понесе през наполовин смъкнатия прозорец. Денят бе прекрасен за пътуване. Именно това си помисли Келси на излизане тази сутрин от самотния си апартамент. Тогавя още не си призна посоката, която смята да поеме, макар че разгледа картата, за да прецени най-добрия маршрут до Блумън.

Никой не знаеше, че пристига. Никой не знаеше къде отива.

Намираще някаква свобода във всичко това. Натисна педала на газта и се наслади на скоростта, полъха на хладния въздух през прозореца и силната музика. Можеше да отиде навсякъде, да прави всичко. Нямаше нужда да дава обяснения на никого, нито да иска разрешение, от когото и да е. Сега тя ще задава всички въпроси.

Като че ли се облече малко по-старателно, отколкото изисква обичайна разходка извън града. Но това бе от гордост. Прасковеният цвят на копринения костюм от сако и панталон ѝ подхождаше, а свободната им кройка подчертаваше стройното ѝ тяло.

В края на краищата, всяка жена, на която предстои да се запознае с майка си вече като голям човек, желае да изглежда възможно най-добре. Сплете косата си в безукорна и сложна плитка и отдели малко повече време от обикновено за грима и другите допълнения.

Всички тези приготовления отпуснаха нервите ѝ.

Сега обаче, с приближаването до Блумън, отново започна да се усеща напрегната.

Все още имаше възможност да промени намерението си, каза си Келси и спря пред малък смесен магазин. Да попита за пътя към „Трите върби“ още не означава, че е задължена да тръгне по него. Стига да иска, просто ще обърне колата и ще подкара обратно към Мериленд.

Или ще продължи напред. През Вирджиния надолу към Северна и Южна Каролина. Може да свие на запад или на изток към крайбрежието. Едно от любимите ѝ удоволствия беше да се качи в колата и да подкара, накъдето ѝ хрумне. След като напусна Уейд, прекара така импулсивно един уикенд в малък пансион на източното крайбрежие.

За момент си помисли защо да не отиде отново там. Едно обаждане до службата, едно спиране в някой универсален магазин по пътя, за да смени дрехите и всичко ще се уреди.

Не би било бягство — просто ще замине.

Но защо въпреки това толкова ѝ прилича на бягство?

Малкият магазин бе така натъпкан с лавици, касетки и мляко и инструменти по стените, че трима клиенти вече го задръстваха. До ръката на възрастния човек зад щанда имаше пълен с угарки пепелник, главата му бе гола и лъскава като ново кубе на църква, а в ъгъла на устните му димеше току-що запалена цигара. Той я изгледа с присвити очи през облака дим.

— Извинете, дали бихте могли да ми кажете как да стигна до фермата „Трите върби“?

Продължи да се взира в нея още около минута и зачервените му от пушенето очи се присвиха любопитно.

— Мис Наоми ли търсите?

Келси си придаде възприетото от баба ѝ изражение, предназначено да постави на място всеки, който задава въпроси.

— Търся фермата „Трите върби“. Нали е някъде в този район?

— О да, тук е. — Ухили ѝ се широко той, при което цигарата все пак успя някак да устои на земното притегляне и да остане на място. — Ето какво ще направите. Продължавате още малко по този път — да речем около три километра. Там има бяла ограда, ще свиете в ляво по пътя на Чадуик и ще продължите още около осем километра. Ще

минете покрай „Лонгшот“. Има голяма желязна врата с името, така че няма как да не го видите. На следващата отбивка има два каменни стълба с изправени на задните крака коне. Ей това е „Трите върби“.

— Благодаря.

Той засмука от цигарата и изпусна дима.

— Да не би името ви да е Чадуик?

— Не, не е. — Келси излезе и остави вратата да се хлопне зад нея. Продължаваше да усеща погледа на стареца, докато се връщаше с колата на главния път.

Съвсем разбираемо, помисли си. Градът е малък, а тя е непозната. И все пак не ѝ хареса как я зяпаше.

Стигна до бялата ограда и пое наляво извън града. Къщите вече бяха по-отдалечени една от друга и се виждаха все повече ниви със заоблени хълмове, все още раздвоени между зимните мъгли и пролетната зеленина. Виждаха се и коне, които пасяха с развети от вятъра гриви. Кобили, с все още покрита със зимен мъх кожа, хрупаха кротко, малките им подскачаха наоколо на тънките си като клечки крачета. Тук-там нивите бяха изорани за пролетна сеитба и ярките кафяви квадрати разсичаха зеленината.

Келси намали скоростта, когато стигна до „Лонгшот“. Установи, че не е име на улица, а друга ферма. Името бе изписано гордо върху орнаментирана врата от ковано желязо, и зад нея се виеше дълга, застлана с макадам алея към къща от кедрово дърво и камък на върха на едно хълмче. Много зрелищно, замислено я изгледа Келси. Внушително. Многобройните нива и тераси несъмнено разкриваха с всеки нов сантиметър спираци дъха гледки.

Край алеята се издигаха брястове, видимо много по-стари от самата къща, която имаше почти предизвикателно модерен вид и все пак се перчеше на върха на хълма със собственическо високомерие.

Келси остана да седи известно време, не толкова заинтригувана от архитектурата или гледката — по-скоро я обзе чувство за безвъзвратност. Знаеше, че ако продължи, вече няма да се върне обратно.

Прие „Лонгшот“ за повратната точка, от която няма връщане назад. По някаква ирония, мястото изглеждаше напълно подходящо. Затвори очи и се опита да се успокои. Трябва да се справи с положението спокойно и прагматично. Не става дума за среща, при

която да се хвърли разплакана в обятията на отдавна изгубената си майка.

Двете бяха непознати и се налага да решат дали искат да си останат такива. Не, поправи се тя — тя ще реши дали да останат такива. Беше тук, за да получи отговори, а не любов. Дори не и оправдания.

А няма да ги получи, ако не продължи напред и не зададе въпросите си, напомни си Келси.

Никога не е била страхливка. Може спокойно да прибави това към списъка от качества, с които се гордее, успокои се тя, докато включваше на скорост.

Но въпреки това ръцете ѝ оставаха ледени върху волана, докато свиваше между двата каменни стълба с изправените на задните си крака коне върху тях и докато караше по застланата с чакъл алея към къщата на майка си.

През лятото къщата вероятно се скриваше зад трите грациозни върби, заради които бе получила името си. Но сега приведените им клони едва-едва бяха обагрени от зеленината на приближаващата пролет. През ветрилото на елегантните им линии забеляза белите дорийски колони, опасали широката покрита веранда и заоблените линии на триетажната къща в плантаторски стил. Женствена, помисли си Келси, но изискана и внушителна като епохата, която прославя.

Имаше и лехи, за които можеше да се предположи, че само след няколко седмици ще запламтят в ярки цветове. Лесно си ги представи — жуженето на пчелите, чуруликането на птиците и омайващия аромат, най-вероятно на глициния или люляк.

Погледът ѝ инстинктивно се вдигна към прозорците на горния етаж. Коя ли е стаята? Коя ли стая е била сцена на убийството?

Докато спираше колата, по гърба ѝ преминаха нервни тръпки. Макар да възнамеряваше да се насочи директно към главния вход и да почука, изведнъж тръгна покрай къщата, където имаше застлан с камъни вътрешен двор, достигащ до висока двукрила стъклена врата.

От тук се виждаха част от пристройките — грижливо подредени навеси и обор, който изглеждаше почти толкова внушителен, колкото и самата къща. Още по-назад, там, където започваше наклонения терен на хълмовете, видя да пасат коне, а слънчевите лъчи слабо проблясваха в локвички вода.

И неочаквано пред погледа ѝ сякаш се появи друга гледка. Пчелите жужат, птичките пеят. Слънцето е ярко и горещо и тя усеща мирис на рози — много силен и сладък. Някой се смее и я повдига все по-високо и по-високо, докато усети под себе си приятната здрава опора на конския гръб.

Келси нададе слаб тревожен вик и притисна ръка към устните си. Не си спомня това място. Не го помни. Просто въображението ѝ я подвежда, това е. Въображението и напрежението.

Но може да се закълне, че е чувала този смях и неговата неударима и волна хармоничност.

Загърна ръце около тялото си, за да се стопли и отстъпи крачка назад. Трябва да си вземе палтото, каза си наум. Просто трябва да си вземе палтото от колата. В този момент иззад ъгъла на къщата изскочиха мъжа и жената, хванати за ръце.

Бяха толкова красиви, така изумително красиви сред блесналите слънчеви лъчи, та Келси си помисли, че и те са плод на въображението ѝ.

Мъжът бе висок, малко над метър и осемдесет и с онази невъзможна за описване елегантност, с която някои от тях просто се раждат. Тъмната му коса се развяваше на вятъра и небрежно се виеше на къдри около яката на износената памучна карирана риза. Видя очите му — дълбоки и яркосини на фона на изваяното от заоблени линии и полусенки лице — да се разширяват за момент от нещо, наподобяващо слаба изненада.

— Наоми. — Гласът му бе съвсем леко повлечен, но не толкова бавен, колкото плътен и богат, напомнящ за хубав отлежал бърбън. — Имаме посещение.

Нищо от думите на баща ѝ не я беше подготвило. Сякаш погледна в някакво огледало и видя бъдещето си. Излъскано до блясък огледало, което заслепява очите. Все едно виждаше себе си. В един безумен момент Келси дори се уплаши, че наистина е така.

— Чудесно. — Ръката на Наоми здраво стисна рамото на Гейб. Самата тя не си даде сметка за тази си реакция, а и не би могла да я предотврати. — Не очаквах да те чуя толкова скоро, а още по-малко пък да те видя. — Още преди много години бе разбрала, че сълзите са безполезни, затова очите ѝ останаха сухи, докато се взираше в дъщеря си. — Тъкмо се канехме да прием чай. Ще влезеш ли с нас?

— Аз ще си запазя правото за друг път — заговори Гейб, но Наоми се притисна към ръката му, сякаш бе някакъв щит или спасение.

— Не е нужно — сякаш от разстояние чу собствения си глас Келси — няма да остана много.

— Тогава нека влезем. Не бива да пропиляваме времето, с което разполагаме.

Наоми мина през вратата на терасата и ги въведе във всекидневна, прекрасна и бляскава като самата господарка на къщата. В средата гореше слаб и спокоен огън, който пазеше стаята от хладния въздух на късната зима.

— Седнете, ако обичате и се разположете. Само за минутка ще видя какво става с чая. — Наоми хвърли бърз поглед към Гейб и припряно излезе.

Той беше мъж, свикнал с трудни ситуации. Седна, извади цигара и отправи към Келси усмивка, предназначена да я предразположи.

— Наоми е малко сащисана.

Келси повдигна вежди. Беше ѝ се сторила хладнокръвна като ледена скулптура.

— Така ли?

— Съвсем разбираемо, бих казал. Здравата я стресна. Самият аз донякъде се стъписах. — Запали цигарата и се зачуди дали ясно изписаното в очите на Келси напрежение ще ѝ позволи да се отпусне и да седне. — Казвам се Гейб Слейтър, съсед. А ти си Келси.

— Откъде разбрахте?

Ама че глупаво, помисли си той. Такъв тон си беше истинско предизвикателство за всеки мъж, особено за мъж като Гейбриъл Слейтър. Но този път го остави да мине покрай него.

— Знам, че Наоми има дъщеря на име Келси, която отдавна не е виждала. А пък си малко млада да ѝ бъдеш сестра близначка. — Изпъна крака и кръстоса ботушите си. И двамата си даваха сметка, че е крайно време да престане да я зяпа, но пък той знаеше, че няма намерение да го стори. — Ще ти бъде по-лесно да запазиш достойнство, ако седнеш и се престориш на спокойна.

— Предпочитам да остана права. — Приблужи се до огъня с надежда да я стопли.

Гейб нехайно сви рамене и се облегна назад. В края на краищата на него му е все едно. Освен ако тя няма намерение да напада Наоми.

Не че Наоми не би се справила и сама. Никога не бе срещал друга по-способна или, по негово мнение, по-издръжлива жена от нея. Независимо от всичко, прекалено много я обича, за да остави когото и да е, дори собствената ѝ дъщеря, да я обижда.

Нито пък го интересува, че Келси явно е решила да не обръща внимание на присъствието му. Дръпна лениво от цигарата и се наслади на гледката. Скованите рамене и неподвижният гръб изобщо не я разваляха по негова преценка. Представляваха прекрасен контраст на фона на дългите гъвкави крайници и фантастичната коса.

Питаше се дали лесно понася шегички и дали ще остане достатъчно дълго, за да я изпробва лично.

— Чаят пристига веднага. — Наоми се върна в стаята, поуспокоена. Погледът ѝ се спря на дъщеря ѝ, а усмивката ѝ бе добре школувана. — Сигурно си ужасно смутена, Келси.

— Не всеки ден майка ми излиза от гроба. Необходимо ли беше да те смятам за мъртва?

— Така ни се струваше по онова време. Намирах се в положение, когато собственото ми оцеляване бе на първо място. — После седна, елегантна в безупречно ушития си сиво-кафяв костюм за езда. — Не исках да ме посещаваш в затвора. А и да исках, баща ти никога нямаше да се съгласи. Така че трябваше да изчезна от живота ти за десет-петнадесет години. — Усмивката ѝ леко трепна и стана по-горчива. — Как щяха да реагират родителите на приятелите ти, ако им кажеше, че майка ти излежава присъда за убийство? Съмнявам се, дали щеше да бъдеш много търсено момиченце. Нито пък много щастливо. — Наоми прекъсна думите си и погледна към вратата, където влизаше жена на средна възраст, облечена в сива униформа и бяла престилка, бутайки количката с чая. — Благодаря, Герти. Спомняш си Келси, нали Герти?

— Да, мадам. — В очите ѝ се появиха сълзи. — Последният път бяхте още бебе. Идвахте да ми искате бисквитки.

Келси не каза нищо, не можеше да каже нищо на непознатата с просълзен поглед. Наоми хвана ръката на Герти и нежно я стисна.

— Трябва да изпечеш малко следващия път, когато Келси дойде. Благодаря ти, Герти. Аз ще наляя.

— Да, мадам. Като подсмърчаше, тя тръгна да излиза, но на прага се извърна и каза: — Изглежда точно като вас, мис Наоми. Точно като вас.

— Да — тихо потвърди Наоми, загледана в дъщеря си — наистина.

— Не си я спомням — предизвикателно изрече Келси и пристъпи две крачки към майка си. — И теб не те помня.

— Не съм смятала, че ще ме помниш. Искаш ли захар и лимон?

— Толкова ли цивилизовано се очаква да премине всичко? — попита Келси. — Майка и дъщеря се събират на чай. Наистина ли очакваше просто да си седя тук и да сърбам китайски чай?

— Всъщност смятам, че чаят е английски и да ти кажа честно Келси, не знам какво точно очаквах. Гняв, съвсем естествено. Имаш право да се гневиш. Обвинения, въпроси, омраза. — С учудващо спокойна ръка Наоми подаде чашата с чай на Гейб. — Ако трябва да бъде откровена, считам, че каквото и да кажеш, ще бъде оправдано.

— Защо ми писа?

Изчаквайки за момент да събере мислите си, Наоми напълни друга чаша.

— Поради много причини, някои чисто егоистични, други не. Надявах се да бъдеш достатъчно любопитна поне да се срещнеш с мен. Беше толкова любопитно дете, а и знаех, че в момента животът ти е малко объркан и си свободна.

— Как си могла да знаеш нещо за живота ми?

Наоми вдигна поглед, непроницаем като димна завеса.

— Ти ме смяташе за мъртва, Келси, а аз много добре знаех, че си жива. Осведомявах се за теб. Дори и от затвора успях да го правя.

Яростта принуди Келси да отстъпи назад, борейки се с желанието да събори подноса с чая и целия изискан порцеланов сервиз. Щеше да й олекне, о да, страшно щеше да й олекне. Но това би означавало и да се прояви като глупачка. Единствено това я въздържа да не побегне навън.

Без да спира да отпива от чая си, Гейб я наблюдаваше как се опитва да запази самообладание. Лесно се пали, реши той. Силно емоционална. Но достатъчно умна, за да се въздържа. Вероятно прилича на майка си много повече, отколкото и двете съзнават.

— Шпионирала си ме? — изстреля думите Келси. — Наела си детективи, така ли?

— Никакви такива мелодраматични изпълнения. Баща ми се осведомяваше за теб, докато можеше.

— Баща ти значи — седна най-после Келси. — Моят дядо.

— Да, умря преди пет години. Баба ти умря година след твоето раждане, а аз бях единствено дете. Така че са ти спестени купищата лели, чичовци и братовчеди. Каквито и въпроси да имаш, ще ти отговоря, но бих се радвала, ако дадеш и на двете ни малко време, преди да си съставяш някакво мнение за мен.

Имаше само един въпрос, за който мислеше непрекъснато и който продължаваше да бие като чук някъде в подсъзнанието ѝ. Затова го зададе бързо, преди да е успяла да се спре.

— Уби ли наистина онзи мъж? Уби ли Алек Брадли?

Наоми замълча и вдигна чашата към устните си. Очите ѝ спокойно погледнаха Келси над ръба. После отново я остави на масата без ръката ѝ да потрепне.

— Да — отговори просто, — убих го.

— Съжалявам, Гейб. — Наоми стоеше до прозореца и наблюдаваше как дъщеря ѝ потегля. — Беше непросимо от моя страна да те поставям в такова положение.

— Запознах се с дъщеря ти, това е.

Наоми беззвучно се засмя и затвори очи.

— Винаги си бил майстор на сдържаните изказвания, Гейб. — Извърна се все така обляна от силната светлина. Не се интересуваше, че слънцето би могло да подчертае леките бръчици около очите и да покаже възрастта ѝ. Прекалено дълго бе стояла над тези неща. Прекалено дълго. — Страхувах се. Като я видях, усетих толкова неща да се връщат от миналото. Някои очаквах, други бяха неочаквани. Нямах да се справя сама.

Той стана, приближи се до нея и постави ръце на раменете ѝ, за да отпусне напрегнатите ѝ, сковани мускули.

— Ако един мъж не се чувства щастлив да помогне на красива жена, все едно е мъртъв.

— Ти си добър приятел. — Вдигна ръка и стисна неговата. — Един от малкото, с които мога да се похваля. Устните ѝ отново се изкривиха в усмивка. — Вероятно защото и двамата сме били вътре.

Ъгълчетата на устните му също се повдигнаха в усмивка.

— Няма нищо друго, което така да сродява душите, както затворническият живот.

— Да, нищо не е като затворническият живот. Е, разбира се, някаква си младежка свада при игра на покер няма как да се мери с убийство втора степен, но...

— Така значи, пак водиш по точки.

Наоми се разсмя.

— Ние, Чадуик, много обичаме да се състезаваме. — Отдалечи се, като премести малко по-надясно една ваза с ранни нарциси върху масата. — Какво мислиш за нея, Гейб?

— Красива е. Истинско твое копие.

— Смятах, че съм подготвена за това. Татко ми беше казал. А и бях виждала снимки. Но когато я погледнах и сякаш видях себе си, доста се стъписах. Помня детето, толкова добре помня детето. А сега да я видя така пораснала... — Подразнена от собственото си поведение, тя тръсна глава. Годиците минаваха. Знаеше го по-добре от всеки друг. — Но като оставим това, — хвърли му поглед през рамо какво мислиш за нея?

Не беше съвсем сигурен дали би могъл и дали иска да обясни точно какво си помисли. Той също бе поразен, а беше мъж, който рядко можеше да се изненада от нещо. Много красиви жени бяха идвали и си отивали от живота му, както и той бе влизал и излизал от техния. Но още щом зърна Келси Байдън, сърцето му направо спря.

Би могъл да поразмисли над този интересен малък факт покъсно, но сега Наоми чакаше отговор. И знаеше, че за нея е важно какво ще ѝ каже.

— През цялото време беше много напрегната и ядосана. Не притежава напълно твоето самообладание.

— Надявам се, никога да не ѝ потрябва — тихо отрони Наоми.

— Беше бясна, но достатъчно разумна и любопитна, за да овладее гнева си и сама да прецени нещата. Ако беше кон, бих казал, че първо трябва да видя вървежа му, за да преценя доколко е сърцат, издръжлив и грациозен. Но кръвта си казва думата, Наоми. Дъщеря ти има характер.

— Тя ме обичаше. — Гласът ѝ потреперя, но не го забеляза. Както не забеляза и първите сълзи, които започнаха да се стичат по лицето ѝ. — Трудно е да се обясни на някой, който няма деца, какво

представява да бъдеш обект на такава пълна и безусловна любов. Келси обичаше по този начин и мен, и баща си. Ние с Филип се провалихме. Не се обичахме достатъчно, за да запазим връзката си. И така я загубих.

Наоми избърса сълзата и я задържа на върха на пръста си. Вгледа се в нея, сякаш току-що бе открила някакъв екзотичен предмет. Не беше плакала от погребението на баща си. Не виждаше смисъл да плаче.

— Никога повече не съм била обичана по този начин. — Тръсна сълзата и забрави за нея. — Мисля, че до днес не го разбирах.

— Избързваш, Наоми. Това не ти прилича. Прекара едва петнадесет минути с нея.

— Видя ли лицето ѝ, когато ѝ казах, че съм убила Алек? — На устните ѝ бе изписана усмивка, обръщайки лице към Гейб, но скована и горчива. — Виждала съм този израз в десетки други очи. Ужасът на цивилизацията. Порядъчните хора не убиват.

— Порядъчни или не, хората правят каквото трябва, за да оцелеят. — Той си имаше причини да го знае.

— Тя не разсъждава така. Дори и да прилича на мен, Гейб, получила е възпитанието на баща си. Божичко, едва ли има някой попорядъчен от доктор Филип Байдън.

— Или по-глулав, след като е могъл да те изпусне.

Този път Наоми се разсмя по-свободно и силно го целуна в устата.

— Къде беше преди двадесет и пет години? — После поклати глава с лека въздишка. — Играл си карти с креолите.

— Не си спомням изобщо да съм играл с тях. Сигурно съм се обзалагал. Като стана дума за залози, готов съм да се обзаложа, че жребецът ми ще надбяга твоя на дербито през май.

Наоми предизвикателно вдигна вежди.

— И какви са залозите?

— Равни.

— Включен си. Защо не слезеш с мен и не хвърлиш едно око на първокласното ми младо конче, преди да си тръгнеш? След две години, каквото и да пуснеш да се състезава с него, ще го остави в прахта зад себе си.

— Как го нарече?

Очите ѝ просветнаха, докато отваряше вратата на терасата.
— Честта на Наоми.

Беше толкова спокойна, мислеше си Келси, докато отключваше вратата на апартамента си. Толкова студена. Наоми призна, че е извършила убийство толкова спокойно, както друга жена би признала, че си боядисва косата.

Каква жена е тя?

Как може да сервира чай и да води непринуден разговор? Толкова учтива, толкова сдържана, така ужасно безстрастна. Келси се облегна на вратата и потърка слепоочията си, където най-силно усещаше главоболието. Всичко беше като в някакъв налудничав сън — голямата красива къща, спокойната обстановка, жената с онзи неин израз, красивият мъж.

Най-новият любовник на Наоми, може би? Дали спяха в същата стая, където бе умрял другият мъж? Стори ѝ се способен на подобно нещо. Изглеждаше способен на всичко.

Тялото ѝ потрепери и тя се отдръпна от вратата и закрочи навътре.

Защо Наоми написа писмото, питаше се непрекъснато. Нямаше никакви емоционални изблици, радостно посрещане, сърцераздирателни извинения за изгубените години. Само учтива покана за чай.

И спокойното, непоколебимо признание за вината.

Значи Наоми Чадуик поне не е лицемерка, иронично си помисли Келси. Само убийца.

Телефонът иззвъня. Келси му хвърли поглед и видя, че лампичката на устройството за запис мига. Извърна се, но не пожела да обърне внимание нито на едното, нито на другото. Разполагаше с два часа до застъпването ѝ на смяна в музея и не изпитваше нито нужда, нито желание да разговаря с някого преди това.

Единствено трябваше да убеди себе си, че появата на майка ѝ не бива да променя живота ѝ. Може да продължи както досега — работата, лекциите, приятелите.

Отпусна се замислено на дивана. Кого се опитва да заблуди? Работата ѝ не е нищо повече от хоби, посещението на лекциите —

навик, а приятелите... Повечето бяха общи приятели с Уейд и поради това, като страничен ефект от развода им, се разделиха на две или просто се отдръпнаха, сякаш да не бъдат засегнати от неприятностите.

Животът ѝ е пълен провал.

Не обърна внимание на почукването на вратата.

— Келси! — Ново бързо и нетърпеливо потропване. — Отвори вратата или ще повикам собственика да ми я отвори.

Примирена, Келси се изправи и се подчини.

— Бабо.

След като вдигна буза за задължителната целувка, Милисън Байдън забързано влетя в апартамента. Както винаги беше безупречно облечена и с безукорна прическа. Косата ѝ бе боядисана в блестящ кестеняв цвят и бе сресана назад от приятното ѝ лице, което на пръв поглед можеше да мине за шестдесет, вместо за осемдесетгодишно. Поддържаше фигурата си стегната с безпощадна диета и упражнения. Носеше бледосин костюм Шанел. Измъкна ръкавиците със същия цвят и ги остави на една от масичките, после метна визоненото си палто върху стола.

— Разочароваш ме — да се цупиш тук, в стаята си, като дете. — Очите ѝ с цвят на бадеми настойчиво се взряха във внучката, докато сядаше и кръстосваше крака. — Баща ти ужасно се притесни за теб. И двамата поне пет-шест пъти те търсихме по телефона днес.

— Бях излязла. Пък и татко няма причини да се тревожи.

— Няма ли? — потропа с лакирания си нокът по дръжката на стола Милисън. — Врълхлетяла си снощи при него с новината, че онази жена ти е писала, после си хукнала и не се обаждаш на телефона.

— Онази жена е майка ми и вие двамата сте знаели, че е жива. Състоя се много трогателна сцена, бабо. Сигурна съм, че ще я определиш като проява на лош вкус, но според мен беше напълно оправдана.

— Недей да ми говориш с този тон — наведе се напред Милисън. — Баща ти направи всичко, за да те предпази, да ти осигури прилично възпитание и стабилен дом. А сега го обвиняваш.

— Да го обвинявам? — Келси вдигна ръце, съзнавайки, че такава открита проява на чувства няма да е в нейна полза. — Само отидох при него. Искях да получа отговор. Искях да разбера истината.

— И като я получи, доволна ли си? — наклони глава Милисън.
— Щеше да се чувстваш по-добре, всички щяхме да се чувстваме по-добре, ако си беше останала мъртва за теб. Но тя винаги си е била егоистка, винаги се е интересувала повече от себе си, отколкото, от когото и да е друг.

Поради причини, които Келси никога не може да си обясни, тя пое предизвикателството на битката.

— А ти винаги ли си я мразила така?

— Винаги съм виждала какво представлява. Филип беше заслепен от външния ѝ вид, от нейната, както той я наричаше, жизненост и енергия. И си плати за грешката.

— А пък аз приличам на нея — по-меко изрече Келси, — което обяснява защо винаги си гледала на мен, сякаш всеки момент ще извърша ужасно престъпление или най-малкото — постъпка, с която непроситимо да наруша етикета.

Милисън въздъхна и се облегна назад. Не би го отрекла, а и не виждаше защо е необходимо.

— Естествено, бях притеснена до каква степен в теб има нещо от нея. Но ти принадлежиш към семейство Байдън, Келси, и през повечето време беше истинска гордост за нас. Всяка грешка, която съм забелязвала у теб, винаги е носела нейния отпечатък.

— Предпочитам да смятам, че допуснатите грешки са си мои.

— Като например развода — отегчено продължи Милисън. — Уейд произлиза от добро семейство. Дядото му по майчина линия е сенатор. Баща му притежава една от най-престижните и уважавани рекламни агенции в източната част.

— А Уейд е прелюбодеец.

Милисън леко изстена от досада и махна. Диамантите на халката върху вдовишката ѝ ръка проблеснаха като малки късчета лед.

— Готова си да виниш най-напред него, вместо себе си или онази жена, която го е съблазнила.

Келси се усмихна, почти развеселена.

— Точно така. Смятам го за виновен. Разводът вече е факт, бабо, считано от вчера. Губиш си времето с този въпрос.

— И на теб принадлежи съмнителната чест да бъдеш втората разведена в историята на семейство Байдън. В случая с баща ти то беше неизбежно. Но ти, ти направи нещо, което вече ти е станало

привичка в поведението: реагираш импулсивно. Това обаче е друг въпрос. Искам да разбера какво възнамеряваш да правиш във връзка с писмото.

— Не смяташ ли, че това засяга мен и майка ми?

— Това е семеен въпрос, Келси. Баща ти и аз сме твоето семейство. — Отново потупа с пръст, като внимателно подбираше думите и тона си. — Филип е единственото ми дете. Неговото щастие и благосъстояние винаги са били от първостепенно значение за мен. Ти пък си негово единствено дете. — С непресторена нежност тя се протегна и хвана ръката на Келси. — Желая ти само най-доброто.

На това нищо не можеше да се отговори. Колкото и да я дразнеха принципите и поведението на баба й, Келси знаеше, че тя я обича.

— Знам. Не искам да се караме, бабо.

— Нито пък аз. — Доволна, тя потупа ръката на внучката си. — Винаги си била добра дъщеря, Келси. Никой, който ви познава двамата с Филип, не би се усъмнил в предаността ти. Знам, че не би направила нищо, за да го нараниш. Мисля, ще е най-добре да ми дадеш писмото и да ме оставиш аз да оправя тази работа. Не е нужно да се свързваш с нея и да се подлагаш на подобно изпитание.

— Вече се свързах с нея. Тази сутрин ходих да я посетя.

— Ти... — Ръката на Милисън подскочи и отново се отпусна. — Видяла си я. Отишла си при нея, без предварително да го обсъдим?

— Аз съм на двадесет и шест години, бабо. Наоми Чадуик ми е майка и не е нужно да обсъждам с никого дали да се срещна с нея. Съжалявам, ако това ти е неприятно, но направих каквото трябваше.

— Каквото ти се искаше — поправи я Милисън. — Без да помислиш за последствията.

— Както кажеш, но последствията са си за мен. Надявам се двамата с татко да се съгласите, че реагирах съвсем нормално. Може би ти е тежко, но не разбирам защо се ядосваш толкова.

— Не съм ядосана. — Макар че беше. Дори бясна. — Тревожа се. Не искам да се влияеш от някакви глупави емоционални реакции. Не я познаваш, Келси. Нямах представа колко хитра и отмъстителна е тя.

— Искала е да получи права върху мен.

— Искаше да причини мъка на баща ти, защото той вече започна да разбира какво представлява. Ти беше само едно средство. Пиеше,

срещаше се с мъже и се перчеше с пороците си, защото бе ужасно сигурна, че непременно ще спечели. И накрая свърши с това, че уби човек. — Милисън дълбоко пое въздух. Самата мисъл за Наоми изгаряше сърцето ѝ. — Предполагам, опитала се е да те убеди, че е било при самозащита. Че е защитавала честта си. Честта си! — Неспособна повече да седи на място, Милисън се изправи. — О, тя беше умна и много красива. Ако уликите срещу нея не бяха толкова очевидни, сигурно щеше да убеди съдебните заседатели да я оправдаят. Но когато една жена приема мъж в спалнята си посред нощ само по копринена нощница, трудно се претендира за изнасилване.

— Изнасилване — повтори Келси, но думата прозвуча само като смаян шепот и Милисън не я чу.

— Някои, разбира се, ѝ повярваха. Някои винаги са готови да повярват на такива жени. — С гневен поглед тя грабна ръкавиците от масата и започна да удря с тях по дланта си. — Но накрая все пак я осъдиха. Изчезна от живота на Филип и от твоя. До днес. Нима ще проявиш такъв инат и егоизъм, че ще ѝ позволиш отново да се намеси в живота ви? Нима ще причиниш такава мъка на баща си?

— Не става дума за избор между него и нея, бабо.

— Точно за това става дума.

— За теб, но не и за мен. Знаеш ли, преди да дойдеш, не бях сигурна дали ще я видя отново. Но сега със сигурност знам, че го искам. Защото тя не направи опит да се оправдава пред мен. Не поиска да избирам. Ще отида да я видя отново и сама ще преценя.

— Независимо кого ще обидиш по този начин?

— По моя преценка единствено аз рискувам в случая.

— Грешиш, Келси, и заблудата ти е много опасна. Тя покварява хората около себе си. — Милисън сковано приглади един по един пръстите на ръкавиците си. — Ако упорстваш да поддържаш тази връзка, тя ще направи всичко, на което е способна, за да разруши отношенията ти с баща ти.

— Никой не би могъл да го направи.

Милисън вдигна очи и я погледна с остър като стомана поглед.

— Не познаваш Наоми Чадуик.

ГЛАВА ТРЕТА

Не, Келси не познаваше Наоми Чадуик. Но щеше да я опознае.

Годините на следване в различни университети не бяха минали напразно. Ако имаше нещо, което умееше да върши добре, то бе да прави проучване по определена тема. Каквато и да е тема. Наоми не правеше изключение.

По-голямата част от свободното си време през следващите две седмици тя прекара в задълбочено четене на микрофилми в обществената библиотека. Първо се насочи към рубриките със съобщения от светския живот, където прочете за обявяването на годеща на Наоми Ан Чадуик, двадесет и една годишна, дъщеря на Матю и Луиз Чадуик от фермата „Трите върби“, Блумън, Вирджиния с доцент Филип Джеймс Байдън, тридесет и четиригодишен, син на Андрю и Милисън Байдън от Джорджтаун.

Сватбата беше предвидена за юни.

После Келси откри и съобщението за сватбата. Остана истински поразена, когато видя баща си с толкова младежки и безгрижно щастлив израз на лицето, преплел пръсти до сърцето си с тези на Наоми. На бутониерата му имаше неразцъфнала роза. Не можа да определи със сигурност дали е била бяла, или ярко жълта.

До него сияеше Наоми. Неясната вестникарска снимка не намаляваше блясъка ѝ. Лицето ѝ бе невероятно младо, съкрушително красиво, устните ѝ се усмихваха, очите ѝ искряха, сякаш всеки момент ще се разсмее.

Изглеждаха сякаш заедно могат да посрещнат всичко.

Не трябваше да я боли толкова. Келси се убеждаваше, че е глупаво да се измъчва заради развод, станал без нейното знание. Но тези двама млади и жизнерадостни хора я бяха създали. Сега двамата не бяха нищо повече от мъчителни спомени един за друг.

Извади си копия от нещата, които желаше, а за останалото си направи записки, както по всеки друг въпрос. Развеселена и смутена откри съобщението и за собственото си раждане.

Малко след това имаше кратко епизодично съобщение за присъствието им на някакъв благотворителен бал. Изглежда през краткото време, докато е траел бракът им, родителите ѝ бяха живели спокойно, извън блясъка на Вашингтон.

Следваше делото за правата над детето, кратка стегната статия, намерила място на страниците на „Вашингтон пост“, по всяка вероятност благодарение заемания от дядо ѝ пост като заместник-министър на финансите. Прочете безпристрастното съобщение с имената им — нейното, на Наоми и на баща ѝ. Вестникът запазваше достойнство и не се ровеше в семейната разправия.

Откри също няколко материала, посветени на „Трите върби“ и конните надбягвания. В единия се споменава за трагедията, сполетяла обещаващ жребец — паднал по време на състезание и бил застрелян. Бяха се отпуснали да поместят и снимка на красивото, обляно в сълзи лице на Наоми.

После идваше убийството.

За такова нещо се отделяше много повече място, няколко тлъсти заглавия.

„СВАДА МЕЖДУ ЛЮБОВНИЦИ ЗАВЪРШВА С ТРАГЕДИЯ“

„ПАСТОРАЛНА ВИРДЖИНИЯ СТАВА СЦЕНА НА ЖЕСТОКО УБИЙСТВО“

Майка ѝ бе описана като съпруга на преподавател по английски език от Джорджтаун, с когото живеят разделени, и дъщеря на известен собственик на конюшня за чистокръвни коне. Жертвата непочтително бе описана като плейбой, имал вземане-даване с конните надбягвания.

Случаят беше достатъчно ясен. Алек Бродли бил застрелян в една от спалните във фермата „Трите върби“. Оръжието принадлежеше на Наоми Чадуик Байдън, която се обадила на полицията. По време на стрелбата, тя и Бродли били сами в къщата. Полицията продължаваше разследването.

Вестниците на щата Вирджиния даваха повече подробности. Наоми никога не бе отрекла, че е произвела фаталния изстрел. Чрез

адвокатите си тя пледираше, че Бродли я нападнал и тя прибегнала към оръжието, за да се защити.

Фактите доказваха, че Наоми и Бродли са имали приятелски отношения и от седмици били виждани заедно на обществени места. Освен това, разбира се, в момента Наоми водеше неприятно дело за настойничество над тригодишната си дъщеря.

Седмица след убийството се появяваха нови заглавия:

„ЖЕНАТА ОТ ВИРДЖИНИЯ АРЕСТУВАНА ЗА УБИЙСТВО“

„НОВИ ДОКАЗАТЕЛСТВА ОТХВЪРЛЯТ ТВЪРДЕНИЕТО ЗА САМОЗАЩИТА“

И доказателствата бяха наистина страховити. Кръвта на Келси се смрази, докато четеше за снимките, направени от детектив, нает от адвокатите на баща ѝ за събиране на улики в битката за настойничество. Вместо изневяра, детективът бе успял да документира убийство.

Той бе свидетелствал и на процеса. Упорито прелиствайки страница след страница, Келси продължи да чете. За свидетелите, които бяха потвърдили под клетва, че Наоми и Бродли са се държали на обществени места като интимни приятели. Че Наоми е отличен стрелец. Че обича шумни компании, шампанско и да бъде ухажвана от много мъже. Че двамата с Бродли са се карали вечерта преди смъртта му, защото флиртувал с друга жена.

После на свидетелското място бе застанал Чарлз Руни и бе разказал своята версия. Бил направил десетки снимки на Наоми — на пистата, във фермата, на различни светски прояви. Имал разрешително за частна детективска практика на територията на щата Вирджиния и наблюденията му били старателно документирани.

Те оформили портрета на дръзка и красива жена, жадна за забавления, нетърпелива да се освободи от оковите на ограничаващия я брак с по-стар от нея мъж. Същата, вечерта на убийството, поканила жертвата в дома си, където била сама и облечена само по нощница.

Руни не можел да даде показания под клетва какви думи са си разменили двамата, но снимките и наблюденията му казвали достатъчно. Виждаше се прегърнатата двойка, леело се бренди. След това изглежда се скарали и Наоми побягнала на горния етаж. Брадли я последвал.

В желанието си да изпълни поставената му задача, Руни се покачил на удобно дърво и насочил телеобектива си в прозореца на спалнята. Разправията продължила там, ставала все по-разгорещена. Наоми ударила Брадли през лицето, но когато той се извърнал да си тръгне, тя извадила пистолет от чекмеджето на нощното шкафче. Фотоапаратът бе уловил ужаса, изписан на лицето му, както й яростта на Наоми в мига на изстрела.

Келси дълго остана вгледана в снимката и в заглавието над нея, което крещеше с едри букви: ВИНОВНА! Направи си старателно още копия, изключи апарата и събра бележките и папките си. Преди разумът да вземе връх над чувствата ѝ, намери телефонен автомат и набра номера.

— „Трите върби“.

— Наоми Чадуик, моля.

— Бихте ли казали кой я търси?

— Келси Байдън.

Чу се леко, задавено възклицание, но бързо бе сподавено.

— Мис Наоми е в конюшната, ще ѝ позвъня.

След малко отсреща вдигнаха деривата и Келси чу спокойния глас на Наоми.

— Здравей, Келси. Радвам се да те чуя.

— Бих искала пак да поговоря с теб.

— Разбира се. Винаги, щом поискаш.

— Веднага. Ще ми отнеме един час да стигна до там. И този път предпочитам да бъдем сами.

— Добре. Тук съм. — Наоми затвори телефона и изтри влажни длани в джинсите си. — Дъщеря ми пристига, Моузес.

— Така и подразбрах.

Моузес Уайтри, който тренираше конете на Наоми, неин доверен служител и дългогодишен любовник, продължи да разглежда схемите за разплод. Беше полуевреин, полуиндианец и никога не се осланяше на случайността при смесването на расите. Носеше косата си на дълга,

прошарена плитка, спусната по гърба. На шията му проблясваше сребърна юдейска звезда. Моузес знаеше всичко, което можеше да се знае за конете. И с малки изключения ги предпочиташе пред хората.

— Ще задава въпроси.

— Да.

— Какво да й отговоря.

Не я погледна, а и нямаше нужда. Познаваше всяка гънчица по лицето на Наоми.

— Опитай с истината.

— Голямо добро видях от истината, няма що.

— Тя е твоя кръв.

Нещата винаги са толкова прости за Моузес, нетърпеливо си помисли Наоми.

— Тя е голяма жена. Надявам се да има собствено мнение. Няма да ме разбере само защото сме от една кръв, Моузес. Ако го направи, ще съм разочарована.

Той остави документите и се изправи. Не беше много едър — само няколко килограма и няколко сантиметра в повече за някогашната му мечта да стане жокей. В износените си ботуши беше на едно ниво с Наоми.

— Искаш да те обича, да те приеме, но да стане според твоите разбирания. Винаги си желала прекалено много, Наоми.

Тя нежно докосна изпръхналата му от вятъра буза. Неспособна беше да му се разсърди. Той бе мъжът, който я бе чакал, който никога не й задаваше въпроси, който винаги я бе обичал.

— Винаги си ми го казвал. Не знаех колко силно ще го желая, докато не я видях отново, Моузес. Нямах представа, че ще е толкова важно за мен.

— А ти се иска да не е така.

— О, иска ми се да не е.

Разбираше го. Беше прекарал по-голямата част от живота си с напразното желание да не обича така Наоми.

— Моят народ има една поговорка.

— Кой народ?

Той се усмихна. И двамата знаеха, че половината от поговорките измисляше сам, а останалите нагласяше според случая.

— Само глупаците не постигат желанията си. Остави я да те види каквато си. Това ще е достатъчно.

— Моузес. — В кабинета надзърна един от конярите и вдигна ръка да поздрави Наоми. — Мис, не ми харесва как Ведрина държи предния си ляв крак. Има и някакво възпаление.

— Тази сутрин тичаше добре — сбърчи вежди Моузес. Беше станал още преди изгрев, за да наблюдава ранната тренировка. — Дай да я видим.

Кабинетът му се намираше в малко помещение пред конюшните. Беше тясно и често миришеше на конска пикоч, но Моузес го предпочиташе пред чистата стая, използвана от предшественика му във варосаната сграда близо до западния манеж.

Той често казваше, че миризмата на коне за него е като френски парфюм и не желае никакви префърцунени щабквартири далеч от мястото на активна работа.

Всъщност конюшните бяха почти толкова излъскани, колкото всеки луксозен хотел и обикновено бяха доста по-пълни. Бетонният наклонен под между отделните клетки беше излъскан и безупречно чист. А на всяка клетка висеше емайлирана табела с името на коня, изписано със златни букви. Беше една от приумиците на баща ѝ и Наоми я продължи, след като наследи управлението на фермата.

Вътре миришеше на коне, на мехлеми, на сено, жито и кожа — букет, който отчаяно ѝ липсваше през годините в затвора и който винаги високо бе ценила.

За нея това бе мирисът на свободата.

Докато Моузес преминаваше по пътеката, конете подаваха глави от клетките си. Той също си имаше своя миризма и те я разпознаваха. Вярно, ботушите му трополяха забързано по цимента, но винаги намираше време за едно бързо поглаждане, за прошепната дума.

Работниците продължаваха обичайната си работа. Може би при появата на шефа, вилите и четките се движеха още по-ентузиасирано.

— Канех се да я водя на пасището, като я видях как си държи крака — спря пред клетката на Ведрина конярят. — Забелязах подутината и помислих, че ще искате да я погледнете.

Моузес едва чуто промърмори и прокара ръка по лъскавата петниста козина. Погледна очите на младата кобилка, подуши дъха ѝ и

продължи да ѝ говори тихичко, докато ръката му внимателно се смъкваше от главата към бедрата и по-надолу по крака.

Имаше подутина точно над глезена и сякаш лека температура. Когато внимателно притисна мястото, кобилата се дръпна назад и предупредително изпръхтя.

— Изглежда се е ударила в нещо.

— Тази сутрин я язди Рино. — Наоми си спомни, че жокеят специално бе дошъл във фермата за тренировката. — Вижте дали е още тук.

— Да, мадам — изтича навън конярят.

— Много красиво бягаше тази сутрин — клекна до Моузес тя и също огледа наранения крак, като внимателно го повдигна напред и назад, за да провери дали има болка в хълбока. — Изглежда се е претоварила — измърмори като на себе си. Под кожата се виждаше обезцветен участък и признаци за съсирване на кръвта. Костта вероятно бе натъртена, но при повече късмет, няма да е счупена. — Следващата седмица трябва да е в Саратога.

— Вероятно ще успее да отиде. — Но всъщност не мислеше така, не и с този крак. — Можем да смъкнем отока. По-добре е все пак да викнем ветеринарния. Една снимка с нищо няма да ѝ навреди.

— Аз ще се погрижа. Ще говоря и с Рино — изправи се тя и обви ръка около шията на кобилата. Конете бяха инвестиция, бизнес, но това не отменяше любовта ѝ към тях. — Има сърце на шампион, Моузес. Не искам да чувам, че повече няма да бяга.

Час по-късно Наоми наблюдаваше как обработват раната на кобилката. Вече бяха приложили струя студена вода директно върху мястото, а сега лично Моузес масажираше натъртеното със смес от оцет и хладка вода. Ветеринарният лекар стоеше в клетката и подготвяше инжекция.

— След колко време може да поднови тренировките, Мат?

— След месец. Даже по-добре след шест седмици — стрелна с поглед Наоми той. Мат Ганър имаше дълго и приятно лице с добродушен поглед. — Костта е натъртена, Наоми, а има и известно увреждане на тъканта, но не е счупено. Ще я държите вътре, ще продължите с масажите, малко леки тренировки и ще се оправи.

— Доста бързо препускахме — намеси се Рино. Жокоят стоеше пред вратата на отделението и наблюдаваше процедурата. Беше се преоблякъл след сутрешната тренировка в един от любимите си прекрасно ушити костюми. Но си оставаше състезател: за него, както и за останалите, нямаше нищо по-важно от деликатните крака на чистокръвните коне. — Не забелязах никаква промяна във вървежа.

— Нито пък аз — вметна Наоми. — Рино казва, че не била залитала. Наблюдавах ги тази сутрин и щях да забележа, ако имаше нещо. Тази кобила е със спокоен нрав. Не подскача в клетката.

— Е, но все пак се е ударила доста силно — каза Мат.

— Ако конярят не беше обърнал внимание, нещата щяха доста да се влошат. Това ще облекчи болката. Ето, момичето ми, стой спокойна сега. — Мушна иглата в кожата на Ведрина, точно над раната. Тя уплашено замята поглед, изпръхтя, но не се дръпна. — Силна и здрава е — продължи Мат. — Пак ще бяга, Моузес, и няма какво повече да ти обяснявам за лечението на крака ѝ, което да не знаеш. Обади ми се, ако започне да вдига температура. Иначе... — Думите му секнаха и той се вгледа през рамото на Наоми.

— Извинете — застана на място Келси, стиснала чантата и папките си. — Съжалявам, че ви прекъсвам. Горе в къщата ми казаха, че ще те намеря тук.

— О — разсеяно прекара ръка през косите си Наоми — загубила съм представа за времето. Тук възникна малък проблем. Мат, това е дъщеря ми, Келси. Келси Байдън, Мат Ганър, ветеринарният ми лекар.

Мат посегна, все така със спринцовката в ръка. После я дръпна и се изчерви.

— Извинете. Здравейте.

Преодолявайки напрежението си, Келси успя да се усмихне.

— Приятно ми е.

— А това е Моузес Уайтри — продължи Наоми, — треньорът на конете. — Моузес не спираше да масажира крака на кобилата и едва забележимо кимна. — Рино Санчес, един от най-добрите жокеи на пистата.

— Най-добрият — отвърна той и намигна. — Приятно ми е да се запознаем.

— Значи си заета — автоматично изрече Келси. — Мога да почакам.

— Не, няма какво повече да правя тук. Благодаря, че дойде толкова бързо, Мат. Съжалявам, че ти прекъснах почивката, Рино.

— О, няма проблем. Разполагам с много време до първия старт. — Отново огледа Келси с нескрито възхищение. — Трябва да дойдете на хиподрума и да ме видите как яздя.

— Сигурна съм, че ще ми хареса.

— Музес, ще дойда пак да я видя по-късно. Хайде да отидем в къщата — внимателно протегна ръка Наоми, много внимателно, за да не я докосне, после я поведе към задната част на сградата.

— Болен кон ли имате?

— Ранен, страхувам се. Ще трябва да я спрем да бяга през следващите няколко седмици.

— Съжалявам.

Келси погледна към един от заградените участъци, където младо конче показваше способностите си да се движи в права линия. Друг кон, с ездач на гърба, водеха към тренировъчния манеж. Един коняр къпеше лъскав червеникаво — кафяв кон, като го поливаше със струя вода от маркуч. Имаше и още коне, които просто разхождаха в кръг, за да се упражняват.

— Доста работа има тук — констатира Келси, осъзнавайки, че всички погледи се извърщат след нея.

— А, повечето е рано сутрин, но отново ще се раздвижат след затварянето на пистата следобед.

— Днес състезавате ли се?

— Всеки ден има състезания — разсеяна отвърна Наоми. — Но точно сега кобилите продължават да раждат и сутрешната работа често остава за през нощта. — Тя леко се усмихна и продължи. — Като че ли винаги раждат посред нощ.

— Изглежда предния път не разбрах, че работите в такива мащаби.

— През последните десет години се очертаваме като една от най-добрите развъдни ферми в страната. На последните три годишни дербита участвахме поне с по един кон. Спечелихме в Сент Лигър и в Белмонт. Взехме купата на конегледачите за миналите две години. Една от кобилите ни получи златен медал на олимпиадата. — Наоми прекъсна думите си със смях. — Не ме закачай на тази тема. По-зле съм и от някоя баба с пълен албум снимки на внуците си.

— Няма нищо, интересно ми е. — Дори повече, помисли си Келси, отколкото си даваше сметка. — Всъщност, когато бях малка вземах уроци по езда. Предполагам, повечето от нас преминават този стадий на лудост по конете. Татко не одобряваше идеята, но... — Замълча, изведнъж проумяла защо той беше толкова нещастен, когато тя прояви нормалната за момичетата на нейната възраст мания да язди.

— Разбира се, че няма да я одобрява — отвърна със слаба усмивка Наоми. — Напълно разбираемо е. Но ти въпреки всичко вземаше уроци?

— Да, гоних го до дупка, докато ми разреши. — Спря и погледна майка си право в очите. Забеляза леките, едва видими признаци на възрастта, убягнали ѝ при първата им среща поради прекомерната ѝ нервност. Имаше фини бръчици около очите. Други, причинени от емоционалния ѝ нрав или от грижи, леко набраздяваха високото, равно чело. — Сигурно му е било много тежко да ме гледа — само като ме е виждал, ден след ден.

— Не мисля така. Каквото ѝ да е изпитвал Филип към мен, той просто те боготвореше. — Извърна поглед, за да облекчи болката и се вгледа в околните хълмове. Чу се високото и ясно цвилене на кон — звук, по-приятен за Наоми от всяка гениална музика. — Не те попитах за него. Как е той?

— Добре е. Сега е ръководител на катедрата по английски език в университета в Джорджтаун. Всъщност от седем години.

— Много умен мъж. И добър, освен това.

— Но не достатъчно добър за теб.

Наоми учудено вдигна вежди.

— Скъпа ми Келси, аз никога не бях достатъчно добра за него. Попитай, когото искаш. — Отметна косата си назад и отново закрачи. — Разбрах, че отново се е оженил.

— Да, когато бях на осемнадесет. Двамата са много щастлива двойка. Имам и доведен брат, казва се Ченинг.

— И ти обичаш цялото си семейство.

— Много.

Наоми мина през същия вътрешен двор и същата врата на терасата, както и първия път.

— Какво да ти предложи — кафе, чай? Може би малко вино?

— Не е нужно.

— Надявам се да простиш на Герти. Направи сладки, като разбра, че ще идваш. Сигурно не си я спомняш, но за нея ти означаваш много.

Келси се почувства хваната в капана на доброто възпитание и съчувствието.

— Тогава чай и сладки, благодаря.

— Ще отида да ѝ кажа. Седни, моля те.

Но тя не седна. Струваше ѝ се справедливо да огледа по-отблизо вещите на майка си. На пръв поглед стаята беше със спокойна елегантност, свят, различен от хаоса и изцапаните с тор ботуши край конюшните. Огънят гореше кротко и успокояващо, розовите пердета бяха дръпнати, за да пуснат в стаята слънчевите лъчи. Слънцето грееше върху десетината или повече кристални кончета, блеснали с ярки цветове като скъпоценни бижута. Ориенталският килим, застлан върху полирания под от кестеново дърво, отразяваше розовия оттенък на пердетата и бежовите нюанси на дивана.

Нищо ярко, нищо крещящо. Докато човек не се вгледаше по-внимателно. Стените бяха покрити с копринени тапети със същия нежен цвят на слонова кост, както и мебелите. Но картините, големи и абстрактни, представляваха истинска експлозия от ярки и дръзки цветове. Поразителни творби, помисли си Келси, рисувани със страст и гняв. Освен това, забеляза с потрепване тя, подписани с кърваво червени инициали Н.Ч.

Дали са правени от Наоми? Никой не ѝ е споменал, че майка ѝ рисува. Съвсем не са любителски, реши Келси, а много майсторски, талантливи и смущаващи.

Би трябвало да нарушават баланса на безупречната изисканост на стаята, помисли си отново, но въпреки това, по-скоро ѝ придаваха по-земен вид.

Имаше и други красноречиви детайли във всекидневната — статуя на жена, чието лице от алабастр изразяваше неутешима мъка, сърце от бледозелено стъкло с нащърбена пукнатина от средата надолу, малка купичка, пълна с разноцветни камъчета. — Вашите са.

Келси виновно пусна обратно в купата камъчето и се извърна. Герти бе влязла с количката с чая и я гледаше сияеща.

— Моля?

— Много харесвахте красивите камъчета. Запазих ви ги, когато... — Усмивката ѝ потрепна. — Когато заминахте.

— О! — Какъв се очаква да бъде отговорът ѝ? — Значи отдавна работите тук.

— От малко момиче съм в „Трите върби“. Майка ми се грижеше за домакинството на господин Чадуик, после аз я заместих, когато се пенсионира. Премести се във Флорида. Шоколадовите сладки ви бяха любимите.

Жената я гледаше, сякаш беше готова да я изяде с поглед. Трудно беше да се понесе изписаната на лицето ѝ невероятна нежност, а още по-трудно, невероятната радост, спотаена зад нея.

— И още са — успя да отрони Келси.

— Елате да седнете и си вземете. Мис Наоми говори по телефона, но веднага ще дойде. — Едва ли не танцувайки от щастие, Герти наля чай и подреди сладките в чинийката. — Винаги съм си знаела, че ще се върнете. Винаги съм си знаела. Мис Наоми не мислеше така. През цялото време се измъчваше. Но аз ѝ казвах: „Тя е ваше момиче, нали така? Ще дойде да види своята майчица, сигурна съм“. И ето ви и вас.

— Да. — Келси се насили да седне и пое чашата с чай. — Ето ме и мен.

— И толкова пораснала. — Герти не можа да се въздържи и погали косата ѝ. — Вече сте истинска жена. — Набръчканото ѝ лице се сгърчи и ръката ѝ отново се отпусна. После бързо се извърна и припряно излезе от стаята.

— Извинявай — каза Наоми, влизайки след малко. — Моментът е много вълнуващ за Герти. Сигурно те притеснява.

— Няма нищо — отпи от чая Келси. Този път беше китайски, отбеляза с лека усмивка тя. Наоми се засмя с разбиране.

— Проява на леко чувство за хумор. — Наля чаша и за себе си и седна. — Не бях сигурна, че ще се върнеш.

— Нито пък аз. Съмнявам се дали щях да го направя, поне не толкова скоро, ако баба чисто и просто не ми забрани.

— А, Милисън! — Наоми се опита да се отпусне и протегна дългите си крака. — Винаги ме е ненавиждала. Е, — продължи като сви рамене — чувството беше взаимно. Я ми кажи, ти успя ли да отговориш на високите ѝ критерии?

Не съвсем — бързо се стопи усмивката на Келси. Струваше ѝ се нелоялно да обсъжда характера на баба си.

— Семейната чест — промълви с кимване Наоми. — Напълно си права. Не бива да те предизвиквам да критикуваш Милисън. Освен това, не аз трябва да задавам въпроси.

— Как е възможно да приемаш толкова лесно нещата? — остави чашата си с леко потракване на порцелан о порцелан Келси. — Как е възможно да си седиш тук толкова спокойно?

— Докато бях в затвора, научих много неща и те ми помагат да приемам това, което ми се случва. Там човек търпи много ограничения, Келси. Разполагах с твърде много време, за да премисля всичко и преди да се свържа с теб, си дадох обещание, че ще приема каквото и да се случи.

— Защо чака толкова време. Излязла си от затвора преди...

— Дванадесет години, осем месеца и десет дни. Бившите затворници са по-големи манияци и от бившите пушачи, а аз съм и двете — отново се усмихна тя. — Но това не дава отговор на въпроса ти. Смятах да ти се обадя още в деня на освобождаването ми. Дори идвах пред училището ти. Всеки ден в продължение на една седмица седях в колата си на отсрещната страна на улицата и те наблюдавах как си играеш в малкото дворче. Наблюдавах как заедно с останалите момиченца гледате момчетата, като се преструвате, че не ви интересуват. Веднъж дори излязох от колата и тръгнах да пресичам. Но тогава се попитах дали ще усетиш миризмата на затвор, полепнала по мен. Аз самата продължавах да я надушвам. — Наоми потрепна с рамене и си взе сладка. — Така че се върнах обратно и подкарах колата. Беше щастлива, беше на безопасно място, не знаеше за съществуването ми. После баща ми се разболя. Годиците си минаваха, Келси. Всеки път, щом помислех да взема телефона и да ти се обадя, да ти напиша писмо или просто да се появя отново в живота ти, все ми се струваше неподходящо.

— Но сега защо?

— Защото сега моментът ми се стори подходящ. Не си особено щастлива и уверена в себе си и сметнах, че е дошло време да разбереш за съществуването ми. Бракът ти приключи и ти си на кръстопът. Вероятно мислиш, че не разбирам как се чувстваш, но не е така.

— Значи знаеш за Уейд.

— Да. Както и за работата ти и за следването ти. Късметлия си — наследила си ума на баща си. Аз винаги съм била слаба ученичка. Знаеш ли, ако не искаш от сладките, мушни няколко в чантата си. Герти няма да разбере.

Келси с въздишка взе една сладка и отхапа.

— Не знам какво трябва да мисля за всичко това. Не знам какво да мисля и за теб.

— Действителността рядко прилича на онези вълнуващи срещи в шоуто на Опра — отбеляза Наоми. — Отдавна изгубената майка отново се събира с дъщеря си. Пълно опрощение. Аз не искам да ми простиш за всичко, Келси. Но се надявам да ми дадеш шанс.

Келси посегна и взе папката, оставена на дивана.

— Направих някои проучвания.

По дяволите, помисли си Наоми и си взе нова сладка.

— Мислех си, че ще го направиш. Статии от вестниците за процеса?

— И някои други неща.

— Мога да ти уредя да получиш копие от делото.

Пръстите на Келси нервно попипаха папката.

— Копие?

— На твоє място щях да искам да получа. Делото беше публично, Келси. И да исках да скрия нещо, не бих могла.

— Когато идвах предишния път, попитах дали си била виновна и ти ми отговори — да.

— Попита ме дали съм убила Алек и аз ти отговорих да.

— Защо не ми каза, че по време на процеса сте пледирали за самозащита.

— Каква е разликата? Бях осъдена. Платих дълга си пред обществото и сега, според действащата система, вече съм реабилитирана.

— В такъв случай това лъжа ли беше? Само юридическа маневра ли е твърдението, че си го убила, за да се защитиш от изнасилване?

— Съдебните заседатели сметнаха така.

— Сега питам теб — разпалено извика насреща ѝ Келси. — Искам прост отговор — да или не.

— Да отнемеш човешки живот не е лесно, независимо от обстоятелствата.

— И какви бяха обстоятелствата? Приела си го в къщата си, в спалнята си.

— Приех го в къщата си — безстрастно отвърна Наоми. — В спалнята ми влезе сам.

— Бил ти е любовник.

— Не, не беше. — С ледено спокойни ръце Наоми наля още чай. — Би могъл да стане, но не бях спала с него. — Погледът ѝ срещна този на дъщеря ѝ. — Заседателите и на това не повярваха. Харесваше ми. Смятах го за очарователен глупак, безобиден и забавен.

— Карали сте се заради друга жена.

— Имам силно развито собственическо чувство — нехайно отвърна Наоми. — Предполагаше се, че е лудо влюбен в мен, следователно аз имах право да флиртувам с други, но не и той. И понеже започваше да ме отегчава и дразни, реших да прекъсна връзката ни. Алек обаче не желаше. Така двамата се скарахме на публично място. После продължихме спора насаме. Беше бесен, нарече ме с разни имена, опита се да разреши нещата в своя полза с помощта на донякъде груб подход. Това не ме трогна и му заповядах да напусне. — Макар да полагаше усилия да остане спокойна, гласът ѝ потрепери при спомена за онази нощ. — Вместо това той дойде след мен горе, нарече ме с нови имена и стана доста по-груб. Очевидно беше решил да ми покаже от какво се лишавам, затова насила ме хвърли в леглото. Бях разярена и уплашена. Сборичкахме се и аз осъзнах, че е напълно способен да направи онова, с което ме заплашва. Успях да се освободя и взех пистолета. После го застрелях.

Без да каже нищо, Келси отвори папката и извади копието на снимката във вестника. Наоми я пое и само кратко потрепване в ъгълчетата на устните издаде вълнението ѝ.

— Никак не изглеждаме добре и двамата, нали? Но не знаехме, че имаме публика.

— Дори не те е докосвал. Ръцете му са вдигнати нагоре.

— Да. Предполагам, човек трябва да е там, за да разбере. — Върна ѝ обратно снимката. — Не те карам да ми вярваш, Келси. И защо да го правя? Независимо какви са били обстоятелствата, не съм невинна. Но си платих. Обществото ми дава нова възможност. Това е всичко, което искам и от теб.

— Защо ме остави да мисля, че си мъртва? Защо го позволи?

— Защото се чувствах като мъртва. Част от мен наистина беше. И независимо от прегрешенията си, аз те обичах. Не исках да израснеш с мисълта, че се намирам в килия. Не бих могла да преживея онези десет години с мисълта за това. А трябваше да оцелея.

Имаше още въпроси — десетки въпроси, които кръжаха в главата ѝ подобно на рояк пчели. Но смяташе, че е неспособна да понесе отговорите.

— Изобщо не те познавам — каза накрая. — Не знам дали някога ще мога да изпитвам нещо към теб.

— Баща ти сигурно е възпитал у теб чувство за дълг. Милисът несъмнено се е погрижила. Ще се възползвам от него и ще те помоля да дойдеш тук и да постоиш няколко седмици или месец.

За няколко минути Келси остана напълно слисана.

— Искаш да дойда да живея тук? — успя да изрече все пак.

— Нещо като продължително гостуване. Само няколко седмици от живота ти, Келси, в замяна на всички пропуснати досега години. — Не желаше да се моли. Господи, изобщо не желаше да се моли, но би го направила, ако няма друг избор. — Много егоистично от моя страна и не особено честно, но искам да имам този шанс.

— Искаш прекалено много.

— Да, така е. Но въпреки това го искам. Аз съм ти майка. Не можеш да го пренебрегнеш. Възможно е да предпочетеш да страниш от мен, но това не променя факта, че съм твоя майка. Ще имаме достатъчно време да разберем дали между нас съществува нещо. Ако не, ще си заминеш. Но се обзалагам, няма да го направиш. Наоми се приведе по-напред. — От какво си направена, Келси? Има ли в теб достатъчно от кръвта на Чадуик, за да приемеш предизвикателството?

Келси вирна брадичка. Беше рисковано. Може би предпочиташе да го приеме по този начин, отколкото като молба.

— Не обещавам за цял месец, но ще дойда. — Остана изненадана, забелязвайки как устните на Наоми леко потрепериха, преди отново да се разтеглят в онази спокойна и уверена усмивка.

— Добре. Ако аз не успея да те очаровам, „Трите върби“ със сигурност ще го сторят. Ще трябва да проверим какво си усвоила от уроците по езда.

— Не се предавам лесно.

— Нито пък аз.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Вечерята с цялото семейство беше въпрос на възпитание. Сервираше се превъзходна храна с неизменна изисканост — всеки път като предишния, помисли си Келси, докато загребваше от празената супа. Не ѝ се искаше да гледа на вечерите в дома на баща си като на задължение или дори още по-лошо, като на неприятно изпитание, но знаеше, че и двете са верни.

Филип водеше разговор на обичайните теми, но усмивката му беше неспокойна. Откакто Келси му каза за предстоящия си престой в „Трите върби“ не мислеше почти за нищо друго, освен за миналото. Смяташе за предателство спрямо Кендис мислите му до такава степен да бъдат обсебени от първата му жена, а нощите — неспокойни и смущавани от спомени за нея. И независимо, че постоянно си повтаряше колко нелогично, глупаво и слабохарактерно е от негова страна, все пак не успяваше напълно да прогони страха, че е загубил детето, което така упорито се бе борил да задържи.

Сега то бе станало жена. Достатъчно беше само да я погледне, за да го осъзнае. Но и достатъчно беше само да затвори очи, за да си спомни малкото момиченце. И вината.

Милисън изчака да сервират печеното пиле. Обикновено не обичаше да обсъжда неприятни въпроси на масата, но сега ѝ се струваше, че този път няма избор.

— Утре заминаваш, разбрах.

— Да. — Келси отпи от чашата с вода и изгледа как малкото парченце лимон потъна и отново изплува нагоре. — Рано сутринта.

— Ами работата ти?

— Напуснах — с предизвикателно вдигане на веждите призна Келси. — Беше почти доброволен труд. Като се върна, ще потърся нещо в института Смитсън.

— Само да не се окаже трудно да намериш каквото и да е при тази трудова книжка с непрекъснатите ти постъпвания и напускания.

— Може.

— В Дружеството на историците винаги имат нужда от допълнителен чифт ръце — намеси се Кендис. — Ще те препоръчам.

— Благодаря ти, Кендис. — Вечната умиротворителка, помисли си Келси. — Ще си помисля по въпроса.

— Възможно е да те хване състезателна треска — намигна ѝ Ченинг. — Да си купиш собствен кон и да се впуснеш в надбягванията.

— Едва ли ще бъде приемливо или разумно. — Милисън докосна устните си със салфетката. — На твоята възраст такива неща изглеждат вълнуващи и романтични, Ченинг, но Келси е достатъчно голяма, за да разбира по-добре.

— На мен ми звучи страхотно да се мотаеш из конюшните и да направиш някой и друг залог на хиподрума. — Той сви рамене и бързо се зае с вечерята. — Не бих имал нищо против да прекарам няколко седмици на воля в провинцията.

— Можеш да ми дойдеш на гости. Ще бъде забавно.

— Само за това ли мислиш? — Изгубила търпение, Милисън яростно пусна вилицата си. — Да се забавляваш? Не предполагаш ли какво причиняваш по този начин на баща си?

— Майко...

Но Милисън отхвърли възражението на Филип, като махна нетърпеливо.

— След всичката мъка и тревоги, които трябваше да изтърпим, достатъчно е тази жена само да помахала с пръст и Келси веднага тича при нея. Това е възмутително.

— Не ми е помахала с пръст. — Келси стисна юмруци под масата. Колко по-лесно щеше да бъде, ако вдигнеше скандал, помисли си тя. — Помоли ме и аз се съгласих. Съжалявам, ако това ти е неприятно, татко.

— Притеснявам се за теб, Келси.

— Мислех си... — заговори Кендис с надежда да пресече намесата на Милисън и да спаси поне отчасти положението. — Наистина ли е нужно да стоиш там? В края на краищата е само на час път с кола. Нещата могат да се уредят по-бавно, да ходиш от време на време за по някой уикенд. Погледна към Филип, за да прецени реакцията му, после окуражително се усмихна на Келси. — Струва ми се по-разумно.

— Ако е разумна, никога не би отишла там.

Келси успя да потисне въздишката при този коментар на баба си и се облегна назад.

— Да не би да съм сключила договор. Мога по всяко време да си тръгна. Искам да отида. — Последните думи бяха отправени към баща ѝ. — Искам да разбера какъв човек е тя.

— Струва ми се съвсем естествено — обади се Ченинг, отхапвайки от пилето. — И аз да бях открил отдавна изгубена майка, която е била вътре, щях да постъпя точно така. Попита ли я какво е там? Хич не ми е ясно как я карат жените в затвора.

— Ченинг! — прошепна ужасена Кендис. — Трябва ли да си толкова груб?

— Просто съм любопитен. — Набоде нов идеално сварен картоф. — Обзалагам се, храната е мизерна.

Развеселена, Келси се засмя.

— Няма да пропусна да я попитам. Божичко, само ние с Ченинг ли не гледаме на тази история като на някаква семейна мелодрама? Би трябвало да сте доволни, че не се втурнах травматизирана при някой психиатър или не се захванах да прогонвам стреса си с евтино вино. Аз трябва да преценя нещата в случая и правя най-доброто, което мога.

— Мислиш само за себе си — изрече през стиснати устни Милисън.

— Да, така е. Мисля за себе си. — Стига ми толкова, реши Келси и стана от масата. — Може би ще ти е любопитно да разбереш, но тя намери само добри думи за теб — обърна се към баща си тя. — Няма никакъв коварен заговор, за да ме настройва срещу теб. А и нищо не би могло. — Приблужи и се наведе да го целуне по бузата. — Благодаря за вечерята, Кендис. Наистина трябва да се прибирам и да довърша с багажа. Ченинг, ако си свободен през някой почивен ден, обади ми се. Лека нощ, бабо.

Излезе забързано навън и в мига, в който вратата се хлопна зад нея, дълбоко пое въздух. Усещане за свобода, помисли си Келси. И възнамеряваше да ѝ се наслаждава.

Сутринта на вратата я посрещна Герти.

— Вече сте тук — грабна куфарите ѝ тя, преди Келси да успее да възрази. — Мис Наоми е долу в конюшните. Не знаехме по кое време

точно ще дойдете, затова ми каза да ѝ се обадя, щом пристигнете.

— Не, не я притеснявай. Сигурно е заета. Нека аз взема тази. Много е тежка.

— Яка съм като вол — извърна се все така сияеща Герти. — Ще ви заведе горе в стаята ви. Вие само ме следвайте. — Наистина беше дребна и слаба, но без никакво усилие Герти се изкачи по стълбите, като не спираше да бърби. — Всичко сме приготвили. Толкова е хубаво пак да имам работа. Мис Наоми изобщо не ме товари. Почти няма нужда от мен.

— Сигурна съм, че не е така.

— О, само за да ѝ правя компания. Но иначе яде колкото птиче и почти всичко си прави сама, преди да успее да се погрижа. — Герти я поведе по просторен коридор, застлан с килим на избелели разцъфнали рози. — Понякога има и гости, но не е като едно време. Някога тук постоянно имаше народ и разни тържества. — Влезе през една врата и остави двата куфара върху елегантно легло с балдахин.

Стаята беше окъпана в светлина, която падаше през двойния еркерен прозорец с изглед към хълмовете, под чиито високи стъкла се виждаше градината. Наситените цветове и флоралните мотиви ѝ придаваха изискан и европейски вид.

— Прекрасно е. — Келси се приближи до тоалетната масичка от черешово дърво, върху която имаше висока ваза с лалета. — Все едно да спиш в градината.

— На времето тук беше вашата стая. Е, тогава разбира се беше различно — цялата в розово и бяло... като бонбониера. — Герти прехапа устни, забелязвайки изненадания поглед на Келси. — Мис Наоми каза, ако не ви харесва, да се настаните в отсрещната стая.

— Тук е добре. — За момент изчака, неуверена дали няма да нахлуят някакви спонтанни спомени. Но изпитваше единствено любопитство.

— Банята ви е насам. — В старанието си да се хареса, Герти отвори друга врата. — Ако ви трябва още хавлии, само ми кажете. Или каквото и да е друго, ама каквото и да е. Ще отида да се обадя на мис Наоми.

— Не, недей — извърна се импулсивно от куфарите Келси. — Ще слеза надолу. Ще разопаковам по-късно.

— Аз ще го направя. Не се притеснявайте за това. Вървете там и разгледайте хубаво, после ще се върнете за обяд. Добре е да закопчаете сакото си, времето е хладно.

Келси потисна усмивката си.

— Добре. Ще се върна за обяд.

— Доведете и майка си. Има нужда да хапне.

— Ще ѝ кажа. — Келси остави Герти да разопакова щастлива куфарите ѝ.

Изкушаваше се да направи един бърз оглед на къщата, да надникне в стаите, да разгледа коридорите. Но това можеше да почака. Денят наистина все още носеше студения отпечатък на отминаващата зима, но пък грееше ярко слънце. А освен това, както се надяваше Келси, докато слизаше надолу, беше и многообещаващ.

Няма да започва посещението си с лов на духове. Разбира се, и това ще трябва да се свърши. Но все пак нищо няма да ѝ навреди да се порадва на един безоблачен ден в провинцията, на аромата на първите смели пролетни цветя и трева във въздуха, на прекрасната гледка на хълмовете, на конете и небето над тях. Щеше да погледне на всичко това, поне за сега, като на кратка ваканция. Докато не си събра багажа, не осъзнаваше колко много има нужда да се махне от ограниченото пространство на апартамента, от незначителната работа, от досадното задължение отново да се учи да живее сама.

Пък и тук, помисли си тя, доловила натрапчивата миризма на коне, има нещо ново, което би могла да научи, в крайна сметка. Не знае нищо за света на конните надбягвания — нищо за хората и съвсем малко за конете, които съставляват този свят.

Ще се учи и ще открива нови неща. Струваше ѝ се, че колкото повече успее да научи, толкова по-добре ще разбере майка си.

Както и преди, в конюшните цареше оживление — развеждаха се и се къпеха коне, мъже и жени се разхождаха с различни амуниции или бутата ръчни колички. Келси не обърна внимание на отпращаните ѝ крадешком или съвсем открито погледи и влезе вътре.

В първото отделение възрастен коняр превързваше крака на една кобила. Келси колебливо спря, когато той я стрелна с поглед. Очите му бяха засенчени под козирката на шапката, а лицето му бе невероятно старо и сбръчкано като забравена на слънце кожа.

— Извинете, търся госпожа Чадуик.

— Порасна значи, а? — Мъжът премести топчето тютюн, издуло бузата му. Чух, че си се върнала. Ето сега, сладурче, потърпи малко.

На Келси ѝ трябваше известно време, докато осъзнае, че последната реплика е предназначена за кобилата, а не за нея.

— Има ли му нещо — попита тя. — На кончето, искам да кажа.

— Само малко го е навехнала. Стара е вече, но още ѝ се тича. Спомняш си всички минали години, нали момичето ми? Спечели първото и последното си бягане, а и много още между тях. На двайс'пет е. Беше пъргава млада кобилка, когато я видя последния път. — Почти беззъбата му усмивка засия насреща ѝ. — Май не помниш нито нея, нито мен. Аз съм Богс. Качих те на първото ти пони. Да не си забравила да яздиш?

— Не. Мога да яздя — Келси посегна с ръка и помилва старата кобила по бузата. — Как ѝ е името?

— Красавицата на панаира. Но аз ѝ викам Красавичката.

Кобилата изпръхтя и кротките ѝ кафяви очи се вгледаха настойчиво в Келси.

— Прекалено стара е, за да бяга вече — прошепна тя.

— И да ражда. Красавичката е в пенсия, но още се има за девойче и продължава да се надява. Ако сега донеса седло, веднага ще наостри уши.

— Значи още става за яздене?

— С подходящ ездач. Майка ти е в родилното, ей там зад гърба ти, в ляво. Голям урожай е тая нощ.

— О, благодаря...

— Богс. Добре дошла у дома. — Той отново се извърна и продължи нежно да разтрива с напуканите си и мазолести ръце краката на кобилата. — Другия път, като идваш насам, по-добре си обуи ботуши.

— Да — погледна смутено меките си италиански обувки без ток Келси. — Прав си.

Продължи през конюшнията и като погледна бързо през рамо, спря пред отделението на Ведрина. Беше възнаградена с приветливо пръхтене и потъркване с муцуна. Щом излезе вън, не ѝ бяха нужни указанията на Богс. Около пристройките вляво имаше достатъчно движение, за да я упъти и без тях.

Видя Гейб и за момент я обзе противоречиво чувство кой изглежда по-величествен — самият той или изправеният на задните си крака червеникав жребец, който се опитваше да обуздае. Беше застанал откъм главата на коня, здраво забил токовете на ботушите си в земята, напрегнал всички мускули и продължаваше да дърпа юздите, докато жребецът се теглеше и цвилеше.

Отметнал назад глава с развети от вятъра коси, Гейб се разсмя.

— Нервен си, а? Хич не те упреквам. Нищо не може да раздвижи така кръвта като женска, готова за секс. Здравсти, Келси. — Продължи да държи жребеца, без да се оглежда наоколо. Беше усетил присъствието ѝ. Струваше му се дори, че почти надушваше миризмата ѝ, също както жребецът надушва кобилата. — Пристигаш точно на време за голямото събитие. Не си много срамежлива, нали?

— Не, не съм.

— Добре. Наоми е вътре с кобилата. „Лангшот“ и „Грите върби“ се канят да създадат нов шампион.

Келси възхитено се вгледа в коня. Около него се бяха наредили част от гледачите, за да помогнат на Гейб да го удържи да не се втурне вътре. Наистина изглеждаше великолепен, с лъснала вече от пот кожа, искряща като огън, с пламнал поглед и издути мускули.

— Значи ще го пуснете при някоя нещастна, нищо неподозираща кобила?

Гейб се усмихна.

— Ще ни бъде благодарна, повярвай ми.

— Сигурно ще бъде ужасена — възрази Келси и бързо влезе в помещението. Видя майка си и Моузес да успокояват кобилата — изглеждаше не по-малко нетърпелива от жребеца да се заеме с делото. И тя беше червеникава и великолепна, колкото избрания партньор. Макар завързана и с наметнато върху шията ѝ дебело платнище от кожа и коноп, изглеждаше невероятно горда и наперена.

— Келси! — С изцапано и запотено лице Наоми прокара ръка по челото си. — Герти трябваше да ми съобщи, когато пристигнеш.

— Казах ѝ да не се притеснява. Преча ли?

— Не... — Наоми хвърли неуверен поглед към Моузес. — Но тук положението ще стане доста горещо. И доста недвусмислено.

— И аз знам нещичко за секса — иронично отвърна Келси.

— Остани тогава — намеси се Моузес — и ще научиш повече. Готова е — обърна се той към един от гледачите.

— Стой далече от пътеката — предупреди дъщеря си Наоми. — Не е като да прекараш един час в местния мотел.

Усещаше миризмата на секс. Когато Гейб и останалите въведоха жребеца в помещението, въздухът сякаш се пропи с нея. Остра, силна, първична. Кобилата изцвили в знак на протест или приветствие и жребецът ѝ отвърна със звук, който накара нещо в стомаха на Келси да се стегне.

Даваха се разпореждания, движенията бяха бързи. С мощен скок жребецът се вдигна назад и възседна кобилата. Отворила широко очи, Келси наблюдаваше как Моузес влиза вътре и му оказва помощ в най-техническата част от съвкуплението. После дъхът ѝ спря, защото едва сега осъзна защо кобилата е наметната с коженото платнище. Без него жребецът със сигурност щеше да разкъса кожата ѝ. Притискаше се безумно, изпълнен от неудържимата си и някак човешка нужда.

Обладаваше я мощно и безкомпромисно. Тя го приемаше с неспокоен поглед и на Келси ѝ се стори почти сигурен израз на наслада.

Без да осъзнава, тя се приближи, завладяна от трескавата страст на свързането им. Сърцето ѝ биеше ускорено, кръвта ѝ се разгорещи. Бързо и рязко нарастващата възбуда я зашемети.

Усети, че поглежда към Гейб. По лицето му се стичаше пот. Мускулите му изпъкваха под ризата. А очите му не я изпускаха. Беше потресаващо да види собствената си примитивна и неочаквана реакция, отразена в тях като в огледало. Остана изумена от проблесналата в мисълта ѝ картина: обладават я по същия начин като кобилата — трескаво, грубо и безразсъдно.

Усмихна ѝ се с лениво — едновременно арогантно и очарователно — движение на устните. Усмихваше се, помисли си Келси, сякаш съвсем точно знае за какво си мисли тя. Сякаш иска да си мисли точно за това.

— Невероятно, нали? — пристъпи до нея Наоми. Беше вече третата кобила, която заплождаха тази сутрин и цялото тяло я болеше от усилието. — Толкова зор за задоволяване на най-елементарните нужди.

— Не я ли... — прокашля се Келси. — Не я ли боли?

— Съмнявам се дали забелязва, дори и да я боли. — Наоми извади обикновена синя кърпа от задния си джоб и попи потта по лицето си. — Някои жребци оплождат като срамежливи или изкусни любовници. — После шеговито се усмихна към запъхтените коне. — В тялото на този обаче няма и капчица свян. Той е истински звяр. Но коя жена не мечтае за такъв звяр от време на време? — Погледът ѝ стрелна Моузес.

Напрегни си ума, помисли си Келси, докато пулсът ѝ подскачаше. Много по-добре или поне по-безобидно щеше да е, ако погледне нещата откъм прозаичната им страна.

— Как избирате кой жребец за коя кобила да бъде?

— Според родословието, наклонностите, перспективите, та дори по цвета. Изработваме генетични таблици. После стискаш палци да се получи. Божичко, ще прозвучи банално, но бих изпушила една цигара. Хайде да излезем на въздух. Тук почти приключват.

Като излязоха отвън, Наоми извади парче дъвка от джоба си.

— Искаш ли?

— Не, благодаря.

— Жалък заместител на тютюна — леко въздъхна тя, докато пъхаше дъвката в устата си. — Но повечето заместители винаги са жалки. — Отметна глава назад и се вгледа по-внимателно в дъщеря си. — Изглеждаш уморена, Келси. Безсънна нощ?

— Нещо такова.

Наоми отново въздъхна. Някога дъщеря ѝ бе толкова откровена с нея, истински извор на новини и въпроси. Но тези дни, както и толкова други, бяха останали в миналото.

— Каж ми, ако предпочиташ да не се меся, но ми се ще да попитам дали Филип беше против посещението ти.

— По-правилно е да се каже, че беше засегнат от решението ми да приема поканата ти.

— Разбирам. — Наоми сведе поглед към земята и поклати глава. — Предложих ти аз да поговоря с него и да се опитам да го успокоя, но сигурно това само още повече щеше да влоши положението.

— Така е наистина.

— Добре тогава. Нека няколко седмици да е неспокоен. — Когато отново вдигна глава, очите ѝ гледаха уверено. По дяволите, заслужава го — един кратък месец за толкова много години. Ще го

преживее. Няма да умра само защото толкова много хора предпочитат да е така. — Вдигна поглед, когато Гейб изведе запотения жребец. Усмивката ѝ отново разцъфна и лицето ѝ стана по-нежно. — Е, мислиш ли, че ще има резултат от сливането на предприятията?

— Ако не стане, няма да е защото не сме опитали. — Потупа жребеца по шията, преди да предаде юздите на един от конярите. — Първият от многото, надявам се. Е, Келси, получи интересно въведение в живота на конефермата. Ако в началото на следващата година още си тук, ще видиш резултата от днешната любовна среща.

— Доста слабо определение на случилото се вътре. Стори ми се, че не ѝ се дава особено голям избор.

— Нито пък на него — усмихна се и извади цигара Гейб. — Този вид примитивно привличане не позволява право на избор. Моузес ще ми съобщи дали се налага да повторим изпълнението — обърна се той към Наоми, — но имам предчувствие, че няма.

— Щях да се обзаложа, но в този случай предпочитам да се съглася с твоето предчувствие. Извинете ме само за момент — искам да видя как е кобилата.

Келси се загледа как подсушават жребеца.

— Не трябва ли да стоиш при него, да се хвалите един на друг или да му дадеш да си дръпне от цигарата?

— Престанах да се хваля със сексуалния си живот още в гимназията. Аз ли те притеснявам, Келси, или е просто от обстановката?

— Нито едното, нито другото. — Да, наистина усеща нещо в присъствието му, помисли си тя. Но това си е неин проблем. — Значи ти си собственик на съседната ферма? На „Лонгшот“?

— Точно така.

— Възхищавах се на къщата ти от пътя. Доста по-нетрадиционна е от останалите в околността.

— Такъв съм и аз. Благородническият замък „Кейп код“, който се издигаше на хълма, когато фермата премина в мои ръце, никак не ми подходеше. Затова го сринах. — Издуха облаче дим и продължи: — Трябва да ми дойдеш на гости и да разгледаш.

— Ще ми бъде приятно, но смятам първо да се отдам на разглеждането на „Трите върби“.

— Няма да намериш по-добро предприятие по целия източен бряг. Ако не броим моето. — Изсумтяването зад гърба му го накара да се обърне. — Разбира се, щях да съм най-добрият в страната, ако успея да съблазня господин Уайтри. Давам двойно повече от това, което тя ти плаща, Моузес.

— Задръж си парите, момче. Купи си някой нов модерен костюм. — Моузес предаде кобилата на едно от момчетата, за да я изтърка. — Собствениците като теб са ден до пладне.

— Така казваше и преди пет години.

— Така казвам и сега. Дай една цигара.

— Корав залък си ти — подчини се Гейб.

— Ъха — пъкна цигарата за по-късно в джоба си Моузес. — Оня твой коняр със счупения нос — миришеше ми на джин.

Веселата усмивка на Гейб се стопи и очите му се присвиха.

— Ще се погрижа.

— Кажу ми на главния си треньор да се погрижи — рязко отвърна Моузес. — Това е негова работа.

— Конете са мои — поправи го Гейб. — Извинете ме. — Обърна се кръгом и се насочи към камиона, където товареха жребца.

— Тоя никога няма да се научи — измърмори Моузес.

— При Гейб йерархията не важи. — Наблюдавайки го как се приближава към коняря, Наоми поклати глава. — Трябваше да кажеш на треньора му, Моузес.

— Да не би аз да трябва да казвам на Джемисън какво става под носа му.

— Ей — вдигна ръка Келси, — ще ми кажете ли какво става?

— Гейб току-що уволни един от конярите си — отвърна й Наоми.

— Просто така?

— Човек не пие, когато работи — изрече през стиснати зъби Моузес, когато до тях достигна разяреният глас на коняря. — Собствениците трябва да стоят настрана от работата в конюшните.

— Защо? — попита Келси.

— Защото са собственици — поклати глава и тръгна към обора той.

— Дори за момент не сучаем тук. — Наоми докосна рамото на Келси. — Не искаш ли да... по дяволите!

— Какво? — Келси вдигна поглед навреме, за да види как конярят замахва към Гейб, който успя да се измъкне веднъж, после втори път, гъвкав като сянка.

Не отвърна на нападението, макар инстинктът му да се обади — онази негова мрачна страна, непрекъснато опитваща се да изскочи изпод цивилизованата маска, която си бе надянал. Конярят беше жалък и на половината по-нисък от него. Ала най-лошото беше друго — Моузес трябваше да му казва, че за конете му се грижи пияница.

— Връщай се и си събери нещата, Липски — повтори той с ледено спокойствие, докато конярят стоеше със стиснати юмруци. — Приключваш с „Лонгшот“.

— Кой си ти да ми казваш, че приключвам? — прокара ръка през устата си Липски. Не беше достатъчно пиян все още. Бе пийнал достатъчно от джина в шишенцето си, за да се почувства висок. И важен. — Знам за конете повече, отколкото ти някога ще научиш. Извади късмет на времето, Слейтър. Спечели само с късмет и измама и всички го знаят. Както знаят, че твоят старец е един поркан нещастник.

Просветналите в погледа на Гейб пламъци накараха конярите да отстъпят назад. По негласно споразумение те мълчаливо оформиха кръг около тях. Смятаха, че е дошъл моментът за развлечение.

— Значи познаваш баща ми, а Липски? Не се учудвам. Спокойно можеш да го потърсиш да пийнете заедно. Но междувременно си прибери нещата и си вземи полагащата ти се надница. Уволнен си.

— Джемисън ме е наел. Десет години съм работил във фермата на Кънингам и ще съм още там, когато ги се върнеш при рулетките и картите си.

Над главата на Липски Гейб забеляза как двама от конярите се споглеждат. Така значи, помисли си той, всички карти са разкрити. По-късно ще се оправи и с тях, но сега трябва да приключи с първата ръка.

— Фермата не е на Кънингам и за теб няма място в „Лонгшот“. Може и Джемисън да те е наел, Липски, но аз ги подписвам чековете. Не давам пари за пияници. Само ако те видя около някой от конете ми, обещавам ти, няма да се разправяш с Джемисън.

Обърна се и погледна право в Келси. И тя, като конярите, наблюдаваше представлението. За момент, преди да зърне проблясването на слънцето върху стомана, си помисли, че би

предпочела изпълнените с хладно пренебрежение очи на Гейб да не са насочени към нея.

Викът заседна в гърлото ѝ, но Гейб вече се бе извърнал с лице към острието. Първият удар леко се плъзна по ръката му, вместо да се забие в гърба му. Видът и миризмата на кръв накараха конярите бързо да изоставят безгрижното си поведение.

— Стойте назад — нареди Гейб, без да обръща внимание на болката в ръката си. Грешка беше от негова страна, че не прецени правилно, докъде може да стигне човек, който е пил. — Искаш да си премерим силите ли, Липски? — Тялото му вече бе стегнато, готово. Когато не можеш да избегнеш битката, хвърляш се и изиграваш възможностите си. — Е, ножа ще ти трябва. Хайде, давай.

Острието потрепери в ръката на Липски. За момент той не можа да си спомни как и откъде се бе появило.

Сякаш някой бе пъхнал дръжката в ръката му. Но вече беше тук и първата кръв бе пролята. Гордостта, подкрепяна от джина, не му позволяваше да се откаже.

Приклезна, замахна и започна да обикаля в кръг.

— Трябва да направим нещо. — Келси усещаше в гърлото си ужаса с вкус на ръждив метал. — Да извикаме полиция.

— Не, без полиция. — Пребледняла като свещ, Наоми здраво притискаше ръце към тялото си. — Без полиция.

— Но все нещо трябва. Мили Боже! — Виждаше как острието просветва и се разминава на сантиметри от тялото на Гейб. Никой не помръдваше, освен двамата мъже в центъра на кръга, после жребецът започна да се мята в камиона, отново възбуден от миризмата на кръв и насилие.

Преди да успее да размисли, Келси грабна някаква вила, подпряна на стената на обора. Не искаше да се замисля какво могат да причинят зъбите ѝ, затова просто я грабна и се затича напред, но в миг се закова на място, защото ножът отново проблесна. Описвайки дъга, той полетя свободно, докато Липски се стоварваше на земята.

Не видя удара. Гейб сякаш изобщо не беше помръднал. А ето че сега стоеше надвесен над коняря с леден поглед и безизразно като камък лице.

— Кажи на Джемисън къде ще отседнеш. Ще ти изпрати нещата и парите. — Без никакво усилие издърпа Липски, като го хвана за

врата. Стомахът му се стегна от тежката миризма на джин и кръв, от горчивите спомени. — Да не съм те хванал още веднъж наоколо, иначе може и да забравя, че сега съм джентълмен и да те смачкам. — Блъсна обратно замаяния коняр и се обърна към хората си. — Оставете го на шосето. От там да се маха сам.

— Да, сър. Да, господин Слейтър — засуетиха се те, впечатлени като момчета след някое училищно сбиване и помъкнаха Липски, за да го натоварят на камиона.

— Извинявай, Наоми — отметна с небрежен жест косата от очите си Гейб. Трябваше да изчакам с уволнението, докато се приберем в „Лонгшот“.

Цялата трепереше, а мразеше това.

— Тогава щях да изпусна представлението. — Опита се да се усмихне и се приближи към него. По ръката му се стичаше кръв. — Ела вкъщи. Ще почистя раната ти.

— Сега е мой ред да кажа, че това е просто драскотина — сведе поглед надолу той и остана доволен, защото наистина не беше нещо повече, независимо колко неприятно кървеше. — Но трябва да съм глупак, за да се откажа от грижите на две толкова красиви жени. — Едва тогава погледна към Келси. Тя продължаваше да стиска вилата с побелели от усилието пръсти. Бузите ѝ пламтяха от решимост, а очите ѝ бяха изпълнени с изумление. — Вече можеш да я оставиш — внимателно я пое той. — Но оценявам намерението ти.

Коленете ѝ се разтрепериха и тя се опита да ги успокои.

— И ще го оставиш просто да си отиде?

— Какво друго?

— Обикновено хората арестуват при опит за убийство. — Извърна се обратно към майка си и забеляза ироничната усмивка на устните ѝ. — Така ли се уреждат нещата тук?

— Ще трябва да попиташ Моузес — отвърна Наоми. — Той се занимава с уволненията в „Трите върби“. — После извади кърпата от джоба си и попи кръвта по ръката на Гейб. — Съжалявам, но нямам фуста, която да разкъсам заради теб.

— И аз.

— Дръж така и натискай здраво — инструктира го Наоми. — Нека отидем вкъщи да го превържем.

Поеха нагоре и Гейб забави крачка, за да може Келси да ги настигне. Извърна лице към нея и се усмихна.

— Добре дошла у дома, Келси.

ГЛАВА ПЕТА

Келси предостави оказването на първа помощ на майка си, а суетенето и вайкането на Герти. Тя бе препоръчала посещение в бърза помощ, но изглежда никой не обърна особено внимание на мнението ѝ.

Очевидно тук раните от нож се приемаха философски и се превързваха в кухнята.

Щом ръката на Гейб бе промита, намазана с мехлем и превързана, бяха сервирани купички с пилешка супа и още топли сладки. Разговорите се въртяха около конете, родословията и надбягванията, около постигнатите времена и пистите. Тъй като ставаше дума за област, непозната за Келси, тя бе свободна да наблюдава и да размишлява.

Все още не беше определила отношенията между майка ѝ и Гейбриъл Слейтър. Изглеждаха интимни, свободни. Той стана да допълни чашите с кафе вместо домакинята. Двамата често се докосваха, съвсем непринудено. Ръка върху ръка, докосване с пръсти по рамото.

Келси си казваше, че няма значение какви са отношенията им. В края на краищата майка ѝ и баща ѝ са разведени вече повече от двадесет години. Наоми е свободна да има каквито си иска връзки.

И все пак някъде в подсъзнанието ѝ това я притесняваше.

Несъмнено двамата си подхождаха. Освен че толкова свободно разговаряха на всякакви теми, освен интереса към конете, който обсебваше и двамата, във всеки от тях се забелязваше и някаква склонност към насилие. Разбира се, контролирана, надеждно прикрита. И все пак, както вече го разбра за майка си, а за Гейб и сама се убеди, способна на крайности.

— На Келси може да ѝ хареса едно посещение на хиподрума за сутрешната тренировка — подметна Гейб. Приятно му беше да отпива от кафето си, приятно му беше да наблюдава Келси. Почти виждаше мислите, които кръжаха в главата ѝ.

— На хиподрума ли? — веднага се заинтригува Келси, макар да прекъснаха съзерцателните ѝ наблюдения. — Мислех, че тук тренирате конете.

— И на двете места — обясни ѝ Наоми. — На хиподрума конят добива представа и усещане за него.

— А пък на играчите дава възможност да преценят залозите си — обади се отново Гейб. — Хиподрумът представлява доста интересно събище, особено в ранните утринни часове, много преди първия старт.

— Утринни съвсем не е преувеличено — усмихна се към дъщеря си Наоми. — Може би няма да ти е приятно да започнеш деня си толкова рано.

— Напротив, ще ми бъде приятно да видя как става.

— Утре? — Повдигнатите високо вежди на Гейб изразяваха безмълвно предизвикателство.

— Чудесно.

— Ще се видим там — погледна часовника си Наоми. — Трябва да слеза до обора. Очаквам ковача. — Докато се изправяше, докосна с ръка рамото на Гейб. — Допий си кафето. Нали ще правиш компания на Гейб, Келси? Той ще ти разкаже какво те очаква сутринта. — После грабна дънковото яке и бързо изскочи навън.

— Не се застоява много на едно място — измърмори Келси.

— Първата половина на годината винаги е най-натоварено в нашия бизнес — облегна се назад Гейб с чашата кафе в ръка. — Е, да ти кажа ли какво те очаква утре?

— Предпочитам изненадата.

— Кажи ми нещо тогава. Щеше ли наистина да използваш онази вила?

Келси се замисли и остави въпроса да виси във въздуха.

— Предполагам, никога няма да разберем отговора.

— Обзалагам се, щеше да я използваш. Страхотна картинка беше, скъпа. Заслужаваше си много повече от драскотина по ръката, само за да те видя.

— Ще ти остане белег, Слейтър. Извади късмет, че беше на ръката, а не на красивата ти физиономия.

— Целеше се в гърба ми — напомни ѝ Гейб. — Не съм ти благодарил за предупреждението.

— Не съм те предупредила аз.

— Разбира се, че ти. Лицето ти беше по-красноречиво от всеки вик. — Пъхна ръка в джоба си и извади измачкано тесте карти. Започна да ги разбърква небрежно. — Играеш ли покер?

Объркана, Келси го изгледа с присвити очи.

— По принцип не, но знам правилата.

— Ако се захванеш, никога не блъфирай. Може да загубиш не само дрехите на гърба си.

— Случвало ли ти се е? Да загубиш и дрехите на гърба си?

— По-често, отколкото ми се иска да си спомням. — По навик той раздаде, по една карта, като ги обърна на лицевата страна. — Ще се обзаложиш ли на дамата си?

Келси сви рамене.

— Да предположим.

Той обърна следващите карти.

— Ако си умна, няма да рискуваш нещо, което не можеш да си позволиш да губиш. Аз обаче си имам много ризи. Дамата ти още е най-силна.

— Така си е. — Поради някакви абсурдни причини играта я забавляваше. На третото раздаване нейната дама пика продължаваше да печели, а също и на четвъртото. — Още съм аз. Какво те интересува — залагането или конете?

— Интересуват ме много повече неща.

— Включително и Наоми?

— Включително и Наоми. — Обърна и последната карта и се усмихна доволно. — Двойка петици — изрече провлачено. — Според мен надвивам дамата ти.

Устните на Келси жално се нацупиха.

— Срамота е да се губи от такива мизерни карти.

— Няма мизерни карти, щом печелят — хвана ръката ѝ той, развеселен, когато усети как пръстите ѝ се стягат. — Стара южняшка традиция, мадам. — Поднесе ръката ѝ към устните си, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Длъжник съм ти заради Липски. Разплащането е по твой избор.

Много отдавна не бе усещала това пулсиране в кръвта си. Тъй като не можеше да не го забележи, бе наложително да се пребори с

него.

— Не ти ли се струва проява на съмнителен вкус от твоя страна да ме задиряш в кухнята?

Божичко, харесва му как успява да удари право в целта с тези старомодни кратки фрази и как ги изрича с леко пресипналия си глас.

— Скъпа, тук дори за миг не е ставало дума за някакво задиряне. — Здравно стиснал ръката ѝ в своята, той я извърна с дланта нагоре. — Ръце на дама — прошепна тихо. — Деликатни ръце. Винаги съм имал ужасна слабост към дълги и фини длани с нежна кожа. — Притисна устни в средата и остана така, докато кръвта ѝ пулсираше като ковашки мех под палеца му. — Ето това — каза и сви пръстите ѝ, сякаш за да задържи отпечатъка от целувката си вътре — това е задиряне. Ако става дума за вкуса, твоят ми допада. Може би ще пожелаеш да го вземеш предвид. — Пусна ръката ѝ, събра картите си и се изправи. — Ще се видим утре сутринта. Освен ако не размислиш.

Достойнството, помисли си тя, е толкова важно, колкото и гордостта.

— Няма за какво да размислям, Слейтър, включително и по отношение на теб.

— Разбира се, че има — наведе се към нея той, така че се оказаха очи в очи. — Предупредих те да не блъфираш. Губиш.

Остави я разгорещена над чашата с изстинало кафе. Много жалко, помисли си Гейб, че не може да си позволи да се позабавлява малко, но го чака работа.

Веднага щом се върна в „Лонгшот“, Гейб отиде да потърси Джемисън. Треньорът беше човек на Кънингам, ала когато Гейб пое фермата, не се наложи дълго да го убеждава, за да остане.

Винаги се бе чувствал свързан повече с конете, отколкото със собственика.

Беше мъж с голям корем, обичаше да си похапва и да пийва бира. Бе тренирал поколения коне, донесли много нари, но само най-верните му приятели биха го поставили в категорията на Моузес Уайтри.

Беше пристигнал от графство Кери още като бебе в ръцете на майка си. Най-ранните му спомени бяха от обора и миризмата на конете, които баща му чистеше.

Джемисън бе изживял целия си живот в света на фермите за расови животни. Сега, вече на шестдесет и две години, той си мечтаеше понякога за собствена малка ферма и един шампион — само един, който да му помага да се чувства добре като пенсионер.

— А, Гейб. — Остави дневника и се изправи, когато той влезе при него. — Изпратих Преподобния Ейб за Санта Ана, а Надежда за Пимлико. Пропуснах първия старт — унило се усмихна той. — Но чух за неприятностите и си помислих дали няма да искаш да ме видиш, преди да тръгна за хиподрума.

— Колко пъти си хващал Липски пиан на работа?

Никакви предисловия и любезности от рода на „как мина деня ти?“ с хора като Гейбриъл Слейтър, помисли си Джемисън. Познаваше момчето от около двадесетина години и напълно го разбираше.

— Два пъти досега. Предупредих го и му казах, че ще го отстраня, ако се случи отново. Добър работник е. Има слабост към джина, вярно, но работи във фермата вече десет години. — Бързо стрелна превръзката на ръката на Гейб и въздъхна. — Кълна се в душата на майка си, не съм предполагал, че е способен да ти се нахвърли.

— На пияния не може да се вярва, Джейми. Знаеш мнението ми по въпроса.

— Да, знам — кръстоса ръце на корема си Джемисън. Трябваше да е на хиподрума, а не да заглажда тук положението. — Затова те разбирам защо не искаш да търпиш точно тази човешка слабост. И все пак момчетата са мой ресор, не е ли така? Следвам собствената си преценка.

— Преценката ти е била погрешна.

— Била е.

— Работник, който пие по време на работа, като се почне от теб, та до последното момче в обора, трябва да си върви. Никакви предупреждения повече, Джейми. Без изключение.

В очите му просветна раздражение, но въпреки това Джемисън кимна.

— Ти държиш тоягата, Гейб.

Удовлетворен, Гейб вдигна дневника и прелисти страниците.

— Вече ще прекарвам повече време край конюшните и задния двор — каза той. — Не ми се иска да сметнеш, че ти дишам във врата.

— Конюшните са си твои — напрегнато отвърна Джейми. — Задният двор също.

— Да, мои са. И днес ми стана напълно ясно как хората не ме възприемат като част от управлението им. Вината е моя — отново остави дневника той. — Първите две години след смяната на собственика бях зает със строителството на къщата и с усилия да си пробия път в затвореното общество на собствениците. Затова оставих повечето всекидневни задължения в твоите ръце и се вживях в ролята си на господар. Сега пак ще се заема с работата. Ти си моят главен треньор, Джейми, и що се отнася до работата с конете, ще приема всеки твой съвет. Но сега се връщам в играта. Нямам намерение да губя.

И това ще мине, реши Джемисън. Собствениците рядко се захващаха с истинската работа за дълго. Интересуват се единствено да получат пая си на хиподрума и в кесията.

— Знаеш пътя към обора не по-зле от всеки друг.

— Отдавна не съм хващал вилата. — Гейб се усмихна при спомена за Келси, стиснала вилата като копие. После погледна часовника с огромен циферблат, закован върху стената на кабинета. Можем да стигнем в Пимлико за три часа. Кого изпрати с кобилата?

— Карстеърс. Торки я язди, а Линет е коняр.

Да вървим да видим добър екип ли са.

Останала свободна да прави каквото иска, Келси смени обувките си с ботуши и излезе навън. Този път не тръгна към конюшните — добре съзнаваше, че или само ще се пречка, или най-малкото ще я зяпат като някое изкопаемо. Вместо това пое към лекото възвишение на хълмовете, където конете бяха пуснати да пасат.

Кроткото и несмущавано спокойствие тук ѝ бе добре дошло след трескавите събития от сутринта. Но въпреки всичко трябваше да се пребори с чувството на неудовлетвореност, което я пришпорваше да продължава да върви, да не спира, преди да види какво има зад следващото възвишение.

Как е възможно да е вървяла тук като дете и да не си спомня нищо? Мисълта, че първите три години от живота ѝ бяха като бяло петно в главата ѝ, я изпълваше с отчаяние. Това не би имало особено

значение, но в онези ранни години съдбата ѝ бе поела рязък обрат. Искаше си ги обратно, искаше сама да реши кое е право и кое — грешно.

Спря се пред грижливо поддържана бяла ограда и се подпря отгоре ѝ, докато тройка кобили се впуснаха в импровизирано състезание, а малките им заподскачаха след тях. Друга майка — кърмачка, търпеливо стоеше и хрупаше трева, докато жребчето ѝ сучеше.

Всичко е почти невероятно съвършено, помисли си Келси. Като пощенска картичка, дори по-ярка, дори малко по-лъскава от действителността. И въпреки това усети, че се усмихва на жребчето, възхитена от невероятно деликатните му крачета и движението на някак особено елегантната му главица. Какво ли ще направи, зачуди се тя, ако сега прескочи оградата и се опита да го помилва?

— Великолепни са, нали? — приближи се към оградата Наоми. Лекият ветрец развяваше късо подстриганите ѝ, по-скоро за удобство, отколкото за да следва модата, коси. — Никога не се уморявам да ги наблюдавам — пролет след пролет, година след година. Действа ми успокояващо цялото това повторение. Но пък заложените в него възможностите са наистина вълнуващи.

— Красива гледка са. Излъчват някаква ведрина. Трудно е човек да си ги представи да препускат по пистата.

— Всички са състезатели, отглеждаме ги заради скоростта. Утре сама ще видиш. — Наоми отново отметна назад косата си, но загубила търпение, извади от джоба на якето си мека шапка и си я нахлупи. — Онова там, което суче, виждаш ли го? На пет дни е.

— На пет ли? — изненадано се извърна Келси и по-внимателно се вгледа в майката и малкото ѝ. — Жребчето беше с гладък косъм, съвсем здраво на вид и напълно ориентирано в обстановката на пасището. — Изглежда ми невероятно.

— Растат бързо. След три години ще бъде в разцвета си. Всичко започва от тук или по-точно от родилното отделение и постепенно се стига до онова триумфално пресичане на лентата. Ще стане метър и петдесет, метър и шестдесет, вероятно ще тежи над петстотин килограма и ще препуска по кръга с жокея върху гърба си. Прекрасно е да се види.

— Но не и лесно — обади се Келси. — Едва ли е лека работа да се отгледа нещо толкова крехко и да се превърне в първокласен състезател.

— Не, не е лесно — усмихна се Наоми. Дъщеря ѝ вече разбираше нещата. Това вероятно беше в кръвта ѝ. — Иска се работа и себеотдаване, а често носи и много разочарование. Но си заслужава. Всеки път. — Завъртя козирката, за да засенчи очите ѝ и каза: Съжалявам, че толкова дълго те оставих сама. Ковачът обича да си поприказваме. Беше приятел на баща ми. Идва да работи тук, вместо на хиподрума, заради старите ни връзки.

— Няма нищо. Не очаквам да ме забавляваш.

— А какво очакваш?

— Нищо. Поне засега.

Наоми отново се извърна към кобилата, която кърмеше, и ѝ се прииска и тя да може така лесно да възобнови връзката със своето дете.

— Още ли си сърдита за сутринта?

— Сърдита не е точната дума. — Келси се извърна от оградата и се взря в профила на майка си. — По-скоро съм смаяна. Всички просто си стояха там...

— Но не и ти — усмихнато поклати глава Наоми. — Помислих, че ще се нахвърлиш върху онзи пиян глупак. Завиждам ти, Келси, завиждам ти за тази първична реакция, породена от липсата на страх или от силно развито чувство за справедливост. Аз направо се вцепених. Прекалено много се страхувам, а вече не ми е останало достатъчно чувство за справедливост. Някога, преди време и аз не бих се поколебала. — Обви ръце около тялото си и се извърна с лице към дъщеря си. — Чудиш се защо не извикахме полицията. Гейб го направи заради мен. Ако си беше у дома, вероятно не би постъпил така. Но тук... ами той добре знае, не умирам от желание да се срещам отново с полицията. Никога повече.

— Това не е моя работа.

Наоми притвори очи. Простият факт, с който и двете трябваше да се примирят, бе, че сега това беше и нейна работа.

— Когато дойдоха да ме арестуват, не се страхувах. Толкова бях самоуверена и вярвах, че накрая те ще излязат глупаците, а аз героинята. Не се страхувах и когато седнах в стаята за разпит с

огромното огледало, сивите стени и твърдия стол, предназначен да те накара да се чувстваш ужасно неудобно. — Отново отвори очи и продължи: — Не се чувствах неудобно. Поне в началото. Та нали съм Чадуик! Но страхът се промъква в теб, сантиметър по сантиметър. Можеш да го потиснеш. Не да го прогониш, само да го потиснеш. Но преди да напусна онази ужасна стая с огледалото и сивите стени, вече се страхувах. — Пое си дъх, за да се успокои, като си повтаряше, че вече е свободна. Освободена от затвора, но не и от спомените. — Докато траеше процесът, тлъстите заглавия, погледите на зяпачите — бях уплашена. Но не исках да си проличи. Прилошаваше ми от мисълта, че всички ще разберат колко съм уплашена. След това ти казват да станеш, за да могат съдебните заседатели да прочетат присъдата. Твоята присъда. Тогава вече няма как да го потискаш. Той те стиска за гушата и не ти позволява да дишаш. Можеш да стоиш там, преструвайки се на спокойна, преструвайки се на уверена, защото знаеш, че всички те наблюдават. Всички погледи са вперени в теб. Но вътре в теб всичко е свито на кълбо. И когато произнесат „виновен“, вече дори не ти прозвучава чак толкова страшно. — Наоми отново пое дълбоко дъх. Така че, както виждаш, никак не ми се иска отново да се срещам с полицията. — За момент замълча, без да очаква отговор. — Знаеш ли, когато беше малка, често идвахме тук. Слагях те да седнеш на оградата. Много обичаше да идваш при малките кончета.

— Съжалявам. — И наистина изведнъж се изпълни с дълбоко съжаление. — Не си спомням.

— Няма значение. Виждаш ли онова там, което се припича на слънцето? Онова черното? То ще е шампион. Разбрах го още като се роди. Нищо чудно да се окаже един от най-добрите, отглеждани в „Трите върби“.

Келси се вгледа по-внимателно в жребчето. Беше прекрасно, разбира се, но не забелязваше по какво се отличава от останалите малки кончета на пасището.

— Как можеш да разбереш?

— По погледа. Моят и неговия. Двамата просто си го знаем.

Облегна се на оградата и се загледа над полята, с дъщеря си до себе си. И за момент почти се почувства щастлива.

Късно вечерта, когато къщата вече утихна и вятърът приятно потропваше по прозорците, Наоми се притисна към тялото на Моузес. Повече ѝ харесваше той да идва в нейното легло. Създаваше ѝ по-силно усещане за нещо трайно, отколкото, когато тя се промъкваше в стаята му над отделението за тренъора.

Не че не изпитваше удоволствие от тръпката тя да отиде при него. Първия път, техния първи път, тя влезе в стаята му и го изненада седнал, по слипове и с бира в ръка над документите.

Трудно ѝ се удаде да го съблазни, припомни си и поглади стегнатата кожа на гърдите му. Но очите му го бяха издали. Желаше я, както винаги я бе желал. А на нея ѝ бяха нужни шестнадесет години, за да разбере, че и тя го желае.

— Обичам те, Моузес.

Всеки път се стряскаше, като я чуеше да изрича тези думи. Предполагаше, че винаги ще е така. Постави ръка върху нейната и я притисна към сърцето си.

— Обичам те, Наоми. Как иначе би могла да ме придумаш да се кача тук, след като дъщеря ти е на другия край на коридора.

Тя се разсмя и изви глава, за да захване врата му.

— Келси е голям човек. Съмнявам се дали ще се трогне дори и да разбере, че съм те вкарала в леглото си. — Претърколи се и го възседна. — А аз наистина съм те вкарала, Моузес.

— Трудно мога да го оспоря, след като цялата ми кръв се е смъкнала от главата в слабините. — По стар навик, той плъзна ръце нагоре по тялото ѝ и обхвана в длани гърдите ѝ. — Всеки ден ставаш все по-хубава, Наоми. Всяка година.

— Така ти се струва, защото очите ти остаряват.

— Не и когато те погледнат.

Сърцето ѝ просто се разтопи.

— Божичко, направо ми късаш сърцето, когато ставаш сантиментален. Като гледам Келси, виждам колко съм се променила. Чудесно е да я виждам, да я имам близо до себе си, макар и за малко — разсмя се тя и отметна коса назад. — При това все още съм достатъчно суетна, за да извърна очи от нея, да се погледна в огледалото и да видя всяка една проклета бръчица.

— Направо съм луд по всяка една проклета бръчица.

— Някога за мен бе толкова важно да съм красива. Това беше нещо като цел в живота не, по-скоро като задължение. После, в продължение на толкова години, то вече не означаваше нищо. Докато не се появи ти. — Усмихна се и се наведе да докосне устните му със своите. — А сега ми разправяш, че харесваш бръчките ми.

Моузес пъкна ръка под главата ѝ и я притисна по-близо до себе си. Докато тя се отдаваше на целувката, той я премести, повдигна бедрата ѝ и отново ги смъкна надолу, за да проникне дълбоко в нея. Наблюдаваше я как се огъва назад и се наслаждаваше на бързото ѝ задъхано стенание. Забави ритъма и я настрои на своето темпо, за да могат заедно да достигнат върховната наслада.

От коридора пред стаята си Келси чу приглушените звуци от любовната игра, поскърцването на стария матрак, задъханите стонове и шепот. В едната ръка държеше чашата чай, който слезе да си запари, а в другата — книга и не можеше да помръдне от смайване.

Никога в живота си не бе чувала баща си и Кендис през нощта. Предполагаше, че и двамата са прекалено въздържани и внимателни, за да се любят шумно. Но със сигурност нямаше нищо въздържано и внимателно в звуците, които само отчасти се приглушаваха от затворената врата в дъното на коридора.

Нито пък е учтиво, припомни си тя, да стои тук и да се ослушва. Напипа дръжката на вратата и припряно се пъкна в стаята си, разливайки чая.

Майка ми, мислеше си тя, обхваната от десетки противоречиви чувства. И Гейб Слейтър, вероятно. Чувствата, които присъствието му зад онази врата предизвикваше, би предпочела да не изследва.

В мига, в който затвори вратата на стаята си и се почувства в безопасност, Келси се облегна назад. Една част от нея искаше да се разсмее на абсурдното положение. Зряла жена е шокирана, защото друга зряла жена, която се явява нейна майка, води активен сексуален живот.

Но в момента ситуацията не я развеселяваше особено, нито пък собствената ѝ реакция. Остави чая и книгата — вече не я интересуваха. Тъмната, потънала в сън градина под прозореца изглеждаше като

посребрена под лунните лъчи. Романтично, помисли си и облегна чело на стъклото. И загадъчно. Каквито са и повечето неща в „Трите върби“.

Не ѝ трябва романтика. Не ѝ трябва загадъчност. Поне не желае да изпитва нужда от тях. Тук е, защото за нея е важно да научи повече за онази половина от създалата я двойка, която преди време е била отстранена.

Извърна се от прозореца и се върна при леглото. Но не успя да заспи дълго след като чу вратата в дъното на коридора да се отваря и затваря и тихите стъпки се промъкнаха покрай нейната стая надолу към стълбите.

ГЛАВА ШЕСТА

Хиподрумът при изгрев беше съвсем различен от очакванията на Келси. Надбягванията за нея означаваха не само висока скорост. Те включваха още залагане и залагащи, дебели пури и грозни костюми, миризма на застояла бира и запотени хора, загубили парите си.

Пияният коняр, уволнен от Гейб предния ден, много по-добре се вместише в представата ѝ за този свят, беше много по-близък до въображението ѝ, отколкото спокойната и някак мистична действителност на конете рано сутринта.

Пристигнаха заедно с Наоми. Пистата бе забулена в лека мъгла. Конете бяха тръгнали още по-рано, за да бъдат разтоварени, оседлани и подготвени за тренировката. Цареше спокойствие и някаква ведрина. Гласовете се чуваха приглушени от мъглата и хората се появяваха и изчезваха сред нея подобно призрачни същества. На хлътналата ограда край елипсовидната писта се бяха подпрели мъже и отпиваха от димящите пластмасови чаши.

— Тези засичат времето — обясни ѝ Наоми. — Като хронометри са. Някои работят за хиподрума, други за Daily Racing Form. Стоят тук часове наред и засичат времената на конете, сравняват ги. — Усмихна се сама. — Преследване на скорости. Предполагам, всички правим точно това. Сметнах, че ще ти хареса първо да видиш нещата от тук.

— Ами... хубаво е, нали? Мъглата, дърветата, промушили се над нея, празните трибуни. Не е точно както си го представях. Извърна се към жената до себе си — стройна и красива русокоса жена в дънково яке и джинси. — Изглежда нищо не е така.

— Повечето хора виждат само едната страна на конните надбягвания. Две минути бяг по пистата и всичко приключва светкавично. Много вълнуващо, разбира се. Но понякога е ужасно. Триумф или трагедия. Понякога по същия начин се съди за някой мъж или жена. Само едностранчиво, заради една постъпка. — В гласа ѝ вече не се долавяше горчивина, а само примирение с фактите. — Ще те заведе отсреща в конюшните. Там се развива истинското действие.

А тук бяха истинските участници, откри Келси. Застаряващи жокеи, не успели в състезанията или с наднормено тегло, се тълпяха за четиридесетте долара — толкова можеха да спечелят за една обиколка като ездачи по време на тренировката. Други, почти още деца, с погледи, изпълнени с нетърпение, се мотаеха наоколо и се надяваха да им излезе късмета. Обсъждаха се коне, изработваха се различни стратегии. Някакъв коняр с шапка от туид разхождаше накуцващ кон и монотонно му напяваше, за да го успокои.

Не се усещаше никакво особено вълнение или нетърпение. Обичайното ежедневие, което Келси вече разбираше, си вървеше тук ден след ден, докато повечето хора все още спяха или се разсънваха над първата си чаша кафе.

Забеляза мъж в бледосин костюм и лъснати до блясък ботуши, потънал в задълбочен разговор; събеседникът му имаше кротък поглед и носеше овехтяла жилетка. От време на време този с костюма подчертаваше думите си, като го смущкваше с дебелия си пръст. Ярък диамантен пръстен с форма на подкова просветваше при всяко негово движение.

— Бил Кънингам — обади се Наоми, забелязала кой е привлякъл вниманието на Келси.

— Кънингам ли? — сви вежди Келси и зарови из паметта си. — Нали това име спомена уволненият вчера от Гейб коняр?

— Някога „Лонгшот“ принадлежеше на Кънингам. Бил наследи фермата — о, струва ми се, някъде преди около двадесет и пет години. — Пренебрежението в гласа ѝ не убягна от вниманието на Келси. — Полагаше първокласни грижи да я съсипе, когато я загуби, и Гейб я взе. Сега е инвестирал в няколко коня и сам притежава един-два, но очевидно са съвсем посредствени. Живее в Мериленд. Треньорът с него се казва Кармин и работи за Бил и още няколко други собственици. В момента изслушва инструкциите на Бил и се съгласява с всяка негова дума. После ще си прави каквото сметне за добре, защото знае, че Бил е едно магаре. Опа-а-а — изрече с въздишка тя. — Забеляза ни. Предварително се извинявам.

— Наоми! — С наперена походка, демонстрирайки ботушите си, Кънингам се изпречи пред тях. Очите му блестяха като излъскан мрамор, докато поемаше ръцете на Наоми. — Каква красива гледка в тази мрачна утрин.

— Бил. — Годаините бяха възпитали у нея търпимост към глупаците, така че Наоми му поднесе бузата си. — Не те виждаме често на тренировките.

— Взех си нов кон. Участва в тъжното надбягване в Хиъли. Взех наградата, без ездачът да си дава много зор. Тъкмо обяснявах на Кармин как да го тренира днес. Не искам класата му да си проличи.

— Разбира се — учтиво отвърна Наоми. — Бил, това е дъщеря ми Келси.

— Дъщеря ти? — изду бузи той и изобрази изненада. Както и всички останали в областта, естествено вече бе научил за Келси. — Сигурно искаш да кажеш сестра ти. Приятно ми е да се запознаем, скъпа. — Сграбчи ръката ѝ и здраво я стисна. — Решила си да вървиш по стъпките на мама, а?

— Дойдох само да погледам.

— Е, има какво да се види. Гледай да не я отмъкнат довечера — добави той и намигна на Наоми. — Консултирай се с мен, преди да залагаш следобед, сладурче. Ще ти покажа как става.

— Благодаря.

— Готов съм да направя и повече за малкото момиченце на Наоми. Знаеш ли, ако не бях толкова срамежлив, можех и да ти бъда баща. Хайде, и се пази.

— Как ли не! — промърмори под носа си Наоми, докато Бил се отдалечаваше бързо, за да продължи да тормози тренъора си. — Обича да си въобразява, че двамата сме били гаджета, докато най-голямото му постижение всъщност беше измъчена целувка — просто не успях напълно да я избегна.

— Оценявам вкуса ти. Какво искаше да каже, по дяволите, за коня си?

— О, това ли? — Наоми опря ръце на хълбоци и силно се разсмя. — Бил обича да използва жаргон и си мисли, че заблуждава хората с информираността си. Чакай да видя... Ако го кажем на нормален английски, ще се получи следното: попаднал е на кобилата на някое тържищно състезание, значи собствениците ѝ са я обявили за продан. Конят с лекота е спечелил и Бил е предложил исканата цена. Според него сега не бива нито да се надценява, нито да е прекалено бавна по време на тренировката. — Наоми намръщено се вгледа в гърба му. — Той е от онези, които плащат на жокеите допълнително, за всеки удар с

камшика. Ако не шибат коня на финалната линия, Бил се смята за измамен.

— Учудвам се колко си любезна с него.

— Нищо не ми коства — сви рамене тя. — Пък и знам какво е да си отхвърлен от обществото. Хайде, Моузес сигурно вече е намерил ездач.

Прекошиха заградения участък, където момчета за тренировки се качваха на конете, като стъпваха на подложените ръце. Келси забеляза, че седлата бяха съвсем тънки — малко по-плътни от парче кожа. Момчетата, както ги наричаха, независимо от пола им, стояха изправени на високите стремена, докато треньорите, също на коне, яздеха до тях или отзад и ги насочваха към пистата.

— Този е един от нашите — посочи към подтичващ в тръст червеникавокафяв кон Наоми. — Гордостта на Вирджиния. Ако не можеш да устоиш на изкушението да заложиш днес, би могла да дадеш някой долар за него. Удивителен състезател е, а и много обича специално тази писта.

— Ще се обзаложиш ли?

— Хм. — Очите на Наоми следяха Моузес, който яздеше на половин дължина разстояние зад червеникавия. — Никога не съм обичала да се отказвам от облог. Нека го видим как бяга.

На пистата имаше и други коне. Мъглата вече се вдигаше и те пореха през нея като куршуми през мрежа — изскачаха внезапно, успели сякаш да я разкъсват. Дъхът на Келси спря при тази гледка и звук. Едрите тела върху грациозните крака, които вдигаха прах, изпънатите напред шии и дребничките им ездачи, легнали ниско върху тях. Сърцето ѝ започна да бие с ритъма на приглушения тропот на копитата.

— Ето го! — Гласът ѝ потрепери от възнение, когато посочи коня. — Това е твоят кон.

— Да, този е нашият. Днес пистата е бърза, но предполагам, Моузес е предупредил момчето да го задържа под две минути.

— Но как би могъл ездачът да разбере?

— Има си часовник в главата — обади се зад нея гласът на Гейб. Макар че отначало понечи да се извърне, Келси успя да задържи погледа си върху коня, обикалящ пистата. — Изглежда добър, Наоми.

— Ще бъде още по-добър, докато дойде време за Дербито. — После присви очи и посочи: — Онзи там е твой, нали?

— Двойно или нищо — облегна се на оградата Гейб, докато конят му преминаваше покрай тях. — И той ще изглежда по-добре през май.

Келси не виждаше как може да стане. И двата коня още сега изглеждаха великолепно, докато гълтаха метрите по пистата, изхвърляйки отломки от нея към небето. Тези удивително деликатни крака, които се издигаха над земята подобно на криле, сякаш бяха родени да летят.

Би могла да стои тук часове и да наблюдава кон след кон, обиколка след обиколка. Вярно, всичко траеше само една-две минути и наоколо стояха мъжете с хронометрите и треньорите, но за нея времето нямаше значение. Беше като прекрасна жива картина, поставена в стара, патинирана рамка.

— Избра ли си вече любимец? — попита я Гейб.

— Не. — Не го поглеждаше и не искаше споменът за чутото през нощта да развали настроението ѝ. — Не съм особено голям играч.

— В такъв случай сигурно ще откажеш да се обзаложим, че ще се втурнеш към гишетата още преди да е изтекъл следобеда.

Келси сви рамене, после установи, че не може да устои повече.

— Бил Кънингам ми предложи да ми даде някой и друг съвет.

— Кънингам? — гръмко се изсмя Гейб. — В такъв случай се надявам, джобовете ти да са дълбоки, скъпа. — Облегна се на оградата и за момент се изкуши да извади пура, но прецени, че това ще го лиши от удоволствието да се наслаждава на аромата, излъчващ се от Келси. Той беше нежен и неуловим, от онези аромати, които се просмукват в сетивата на мъжа и остават дълго, след като жената си е заминала.

— Сутрин е най-хубавото време — обади се Наоми, като засенчи очи от блесналото през все по-изтъняващата мъгла слънце. — Започва нова страница.

— Възможностите — сведе поглед към Келси Гейб. — Всичко се свежда до новите възможности.

Малко по-късно се върнаха отново в конюшните. От конете, които продължаваха да разхождат наоколо, без да ги разседлават, се издигаше пара. Мъже преглеждаха краката им за евентуални разтегнати сухожилия, навяхвания или наранявания. По-нататък

мажеха с мехлем копитата на едър петнист кон. Някакъв коняр клекна и подкачи друг, предизвиквайки го. Ковач с кожена престилка и очукано сандъче с инструменти забиваше подкова.

— Като картина е, нали? — попита Гейб сякаш отгатнал мислите на Келси.

— Да, наистина.

— Всичко това тук е изглеждало така и преди сто години, преди петстотин. Краката на един расов кон могат да пострадат по всяко време, затова сме толкова внимателни с тях. Виж там! Къде е насочен погледът на тренъора?

Келси се обърна и видя коня, който тъкмо въвеждаха, а зад него идваше тренъорът.

— В краката на коня.

— И няма да ги изпусне от очи — посочи в друга посока той. — Вероятно така е било и преди хиляда години.

Някакъв мъж със състезателна шапчица следваше Моузес по петите. Говореше бързо, като се опитваше да не изостава.

— Кой е този?

— Агент на някой жокей. Мотаят се около всички тренъори и се опитват да ги убедят, че представляват новия Уили Шумейкър. После съвсем небрежно той отметна косата на Наоми зад ухото ѝ. — Мога ли да ви предложа кафе?

— Аз ще пия с удоволствие. А ти, Келси?

— Разбира се. Благодаря. Мога ли да погледна по-отблизо коня ти, докато го разхождат?

— Върви.

Наоми седна върху една захлупена кофа. Сутрешната работа почти приключваше. Сега щеше да започне чакането. Но и то не бе досадно с дъщеря ѝ, която обикаляше около мъжете, разхождащи запотените коне. Вероятно задава въпроси, помисли си Наоми. Това дете винаги е било истински извор на въпроси. Но не беше толкова сдържана, както сега.

Тази сутрин, докато стояха в мъглата и наблюдаваха конете, обикалящи тренировъчната писта, за момент ѝ се стори как нещо между тях се освобождава. Но после напрежението отново се върна. Беше нещо неуловимо, но пък в дъщеря ѝ имаше толкова неуловими неща. Толкова контрасти.

Келси се разсмя. За първи път Наоми я чуваше да се смее свободно и несдържано.

— Явно ѝ е приятно — отбеляза Гейб, докато ѝ подаваше чашата с кафето.

— Да, виждам. И на мен ми е приятно да го установи. Стоя тук и си повтарям, че двете няма вечно да се чувстваме толкова неловко. — Пресъхналото ѝ гърло се почувства добре от горещото кафе. — Просто ми се иска да я докосна. Да я прегърна поне веднъж. А не мога. Вероятно ще ми позволи от съжаление. Но това ще е по-лошо, отколкото да ме отблъсне.

— Нали е тук — нежно прокара ръка по косите и раменете ѝ той. — Не ми изглежда някоя, която ще дойде, ако не го желае.

— Не очаквам да ме обикне отново. Но искам да ми позволи аз да я обичам. — Посегна и докосна ръката на рамото си, после постави своята върху нея.

Келси се опита да не обръща внимание на интимната им поза, докато се връщаше обратно. Това си е тяхна работа, повтори си наум. Продължи да се усмихва и пое от Гейб чашата с кафе.

— Благодаря. Току-що ми дадоха победителите във всички серии за днес. Обещаха ми да си тръгна от тук с цял куп пари.

— Джими винаги е готов с прогнозите — каза Наоми. — И познава почти толкова често, колкото и греша.

— О, но този път нещата са сигурни — усмихна се Келси и повдигна шапка. — Закле се, че никога не би дал на дъщерята на мис Наоми прогноза, дето да не е сто процента сигурна. — За първата трябва да заложи на Чародей, защото серията е слаба, а той е много надарен и ще спечели като на шега. — После вдигна вежди и попита: — Правилно ли съм разбрала?

— Никой не би допуснал, че днес ти е първият ден — сериозно отвърна Гейб.

— О, аз уча бързо — огледа се наоколо Келси. Забеляза, че нещата окончателно са се уталожили. Какво следва сега?

— Ще чакаме — изправи се Наоми и се протегна. — Ела. Ще купя по някоя поничка към кафето.

Изглежда чакането беше част от начина на живот край пистата. Към десет часа приключи работният ден за конете, които нямаше да участват в състезанията. Непрекъснато пристигаха и заминаваха камиони. Пистата беше почистена.

Около обяд трибуните започнаха да се пълнят. В остъкления ресторант зад тях предлагаха храна, за да задоволят онези, които предпочитаха престоят им на хиподрума да е по-далеч от шума и миризмата на тълпата.

В конюшната отново се подготвяха конете. Отеклите крака се охлаждаха в кофи с лед. В зависимост от индивидуалната стратегия, някои се държаха в пълна готовност, други пък ги успокояваха като малки деца. Жокеите обличаха копринените си екипи.

Сега вече се чувстваше нетърпението и възбудата, които липсваха в мъгливата утрин. Конете се вдигаха на задните си крака, въртяха се на място — като спортисти, нетърпеливи да хукнат. Някои се успокояваха, след като жокеите ги възсядаха; други продължаваха да рият с копита и да потръпват.

От конюшната, в колона по един, всички се отправиха към пистата, някои водени от коняри, а други самостоятелно.

По трибуните вече се чуваше оживена глъч, а новодошлите се смесваха с редовните посетители. И всички се надяваха, че днес е техният ден. Парадът на участниците, основата на десетки ритуали в конните надбягвания, започна с излизане на конете на пистата. След извикване от съдията, те обикаляха по реда на участие. Най-нетърпеливите да зложат, разглеждаха бюлетина на състезанието с имената на конете и жокеите, като се надяваха да налучкат победителя.

Ако някой кон е запотен, възможно бе да е нервен. Това предимство ли е, или недостатък? Всеки играч имаше собствено мнение. Или пък превързан преден крак. Би могло да означава неприятности. Ами онзи дето хапе юздата си. Днес може и да е в лошо настроение. Или пък да бяга бързо.

Този пък *изглежда* като победител.

На финалната линия, само пет минути след началото, парадът се разпръсна подобно на многоцветни конфети, изстреляни във въздуха.

Това беше без значение за Келси. Имаше толкова други неща да се видят. Странно, но пистата изобщо не беше равна. Беше широка и

осеяна с вдлъбнатини и дупки, окръжност на скорости и мечти, дълга една миля.

Докато стоеше край оградата, тя просто надушваше във въздуха тези мечти. Откъм жокеите и откъм трибуните. Някои бяха свежи и току-що разцъфнали, други — застояли и покрити с прах. И наистина сега разбираше какво мощно опиянение се съдържа в желанието да спечелиш.

— Смятам да послушам първия съвет.

Наоми се засмя. Беше го очаквала.

— Ще я заведеш ли горе, Гейб? Никой не трябва да ходи сам на гишето първия път.

— Сигурна съм, че ще се оправя — обади се Келси, докато Гейб я хващаше за ръка.

— Всички мислят така — започна да си проправя той път навътре, където пред гишетата вече се бяха образували опашки. — Позволи ми да ти дам няколко бързи урока за залагането на коне. Решила ли си вече с колко пари ще играеш?

Келси ядосано се намръщи.

— Около сто долара.

— Направи ги двойно. Каквото и да възнамеряваш да заложиш, удвоявай го. После приеми, че си ги загубила. И сега вече вземаш фиша.

— Да, взех го. — Нищо не разбираше, но го беше взела.

— При нормални обстоятелства ще са ти нужни четири часа на спокойствие, за да го разгледаш, да видиш подреждането на сериите, да отстраниш част от конете, да подредиш останалите. Най-добре ги сведи до два или три. Да не би да имаш бинокъл, а?

— Не, мислех, че няма...

— Няма значение, можеш да използваш моя. — Настани я на една от опашките и спокойно постави ръка на раменете ѝ. Вече не се усмихваше. Искаше му се, но не се усмихна. Слушаше го, както отлична ученичка би слушала стария си учител. — Значи не искаш да правиш нито двойни, нито единични залагания, нито комбинации. Ще залагаш само за победител.

— Разбира се.

— Правилно. Агресивното залагане само по себе си вече е печалба. Другото е за аматьори. — Достави му удоволствие, като видя

как мъжът на опашката до тях потрепна и се извърна. — Провери ли залозите на таблото?

— Не — отвърна тя и се почувства като глупачка.

— Твоят кон върви при четири към едно. Това е чудесно. На фаворитите залагат само страхливците. Много е лошо, дете ми каза, че не си падаш много по играта, защото иначе нямаше да ти позволя да пиеш и да ядеш преди залагане.

— Какво?

— Никога не яж и не пий, преди да определиш фаворита си, Келси.

Изгледа го намръщено.

— Ти ли си го измислил?

— Не, това си е чиста истина. — Сега вече ѝ се усмихна. — И пълна тъпотия. Залагай, за да играеш и защото е забавно. Затвори очи и посочи един номер. Конете са състезатели, а не машини. Не можеш да предвидиш всичко.

— Много ти благодаря. — Вече поразвеселена, Келси пристъпи към гишетото. — Десет долара на Чародей. — Хвърли поглед към Гейб и добави: — За победа.

Без да сваля ръка от рамото ѝ, той извади портфейла си.

— Петдесет на номер три. За победа.

Стиснала фиша си, тя го изгледа подозрително.

— Кой е номер три?

— Не знам — пъкна своя фиш в джоба си Гейб.

— Залагаш просто на номер? Само на един номер?

— Имам предчувствие. Искаш ли да направим допълнително залагане кой ще спечели? Твоят съвет или моето предчувствие?

— Още десет — бързо отвърна тя.

— А разправяше, че не си падаш много по залагането.

Върнаха се обратно при оградата, тъкмо когато конете влизаха в стартовите отделения. Може и да беше глупаво, но сърцето ѝ биеше учестено и дланите ѝ бяха запотени. След удара на камбанката, тя се изпъна напред, заслепена от преливащите се ярки цветове.

Никакви внимателни тренировки вече, само стълпотворение от мускулести тела, които се бореха да заемат позиция с подобните на гърбици ездачи върху им. Само за секунди достигнаха максимална скорост като първите се движеха плътно до мантинелата. Звукът беше

оглушителен — подобен на тътен в предната част и като яростно бумтене в задната. После стигнаха на завоя.

— Номер три е начело — извика в ухото ѝ Гейб.

Келси махна.

— Току-що стартираха.

Чуваше как жокеите викат, като заплашват или окуражават с размаханите камшици. Следваше правата пред финалната лента и Келси напълно забрави за залога. Цялото ѝ вълнение бе обсебено от самото бягане, от зрелището, от драматичната скорост. Видя как един кон се измъква отзад, изпъва се и се устремява напред. Без да съзнава реакцията си, тя започна да го окуражава, очарована от куража и дързостта му.

Успя да задмине водача откъм външната страна и пресече финала с половин дължина преднина.

— О, видяхте ли го! — отметна глава назад и се разсмя. — Беше прекрасен.

Гейб не видя финала, но видя нея. Възпитаната маска се бе стопила от вълнението и бе разкрила страстта и енергията на жената под нея. Желаше тази жена повече, отколкото някога бе желал, която и да е печеливша карта.

С прехапани устни Наоми наблюдаваше израза в очите на Гейб, Трябваше да помисли по този въпрос.

— Твоят кон финишира пети — уведоми тя Келси.

— Няма значение — дълбоко пое дъх тя. Все още беше под очарованието на видяното. — Заслужаваше си. Видя ли го как излезе напред? Почти от края.

— Номер три — обади се Гейб и изчака очите ѝ да срещнат неговите. — Предчувствието ми се оправда.

— Номер три ли беше? — извърна се тя към участъка за победителя, разкъсвана между яда от загубата си и удоволствието да наблюдава как конят печели състезанието. — Днес сигурно ти е щастлив ден.

— Може и да си права.

— Е, — вдигна поглед и му се усмихна Келси — кой ще избереш в следващата серия?

По някое време следобед Келси изгълта един хотдог и го поля с разреден плодов сок. Усети как се изпълва с неочакван и много интимен прилив на гордост, когато Гордостта на Вирджиния спечели в своята серия. Дори и за нейните очи на неспециалист беше съвсем очевидно, че в бягането нямаше друг кон, който да се сравни с него.

Друго, по-неясно вълнение я изпълни, когато конят на Гейб също пръв пресече финалната линия в серията си.

На здрачаване по трибуните останаха да се търкалят захвърлени билети, угарки от цигари и разбити надежди.

— Какво ще кажете, ако ви поканя на вечеря, дами?

— О — разсеяно продължи да закопчава сакото си Наоми. Тя вече се оглеждаше за Моузес. — Трябва да остана поне още час. Защо не заведеш Келси?

Келси инстинктивно пристъпи до нея.

— Нямам нищо против да те изчакам.

— Не, върви. Ще прекараш приятно. Ще се видим у дома след около два часа.

— Ама наистина... — Но Наоми вече бързо се отдалечаваше. — Благодаря за предложението, Гейб, но...

— Прекалено добре си възпитана, за да откажеш — пое ръката ѝ той.

— Не, не съм.

— Тогава си прекалено гладна. Един хотдог за цял ден не е достатъчен да захрани цялата тази енергия. Пък и ще ти помогна да изчислиш печалбите си.

— Едва ли ще е много трудно за всеки с елементарни математически познания. — Във всеки случай наистина беше гладна. Остави се да я преведе през паркинга до бутилково зеления „Ягуар“.

— Хубава кола.

— И е бърза.

Прав беше. Келси се облегна назад и се наслади на пътуването в сребрилата привечер. И тя обичаше да кара бързо, със спуснат гюрук и гърмящо радио. Уейд ѝ бе правил безбройни забележки като ѝ сочеше червената линия за максимална скорост. Да бъде благоразумна, помисли си тя. Отговорна.

Но той така и не разбра, че от време на време тя има нужда да се освободи от условностите, да направи нещо, каквото и да е, да се

отпусне напълно. Той бе привърженик на умереността и тя беше съгласна с него — освен в случаите, когато не успяваше. Импулсивно безразсъдно пазаруване, глоба за превишена скорост, внезапно решение в последната минута за полет до Бахамските острови. Тези нейни прищевки бяха в основата на повечето им семейни кавги.

Дребна работа, винаги си казваше тя. Сега осъзнаваше колко не е била права. Какво спечели от импулсивното си изненадващо посещение в Атланта?

Свобода, повтори си наум и окончателно затвори тази страница.

Когато отново забеляза действителността около себе си, установи, че се намират близо до Блумън.

— Нали щяхме да вечеряме.

— Точно така. Обичаш ли морски деликатеси?

— Да. Има ли тук такъв ресторант?

— Един или два. Но ние ще ядем на друго място. Преди това се обадих вкъщи. Как ти звучи печена на скара риба меч?

— Чудесно. — Седна по-изправена на седалката и се заслуша в предупредителните звънчета в главата си. — Откъде знаеше, че ще дойда на вечеря?

— Имах предчувствие. — Той сви от пътя, мина през металната врата и пое по алеята. — Ако искаш, хвърли едно око на къщата, преди да хапнем.

Градинарят му явно доста се бе потрудил. Лехите бяха почистени за пролетта, за да дадат възможност на многогодишните растения да пуснат новите си клонки. Няколко дръзки нарциса вече цъфтяха и ярките им жълти главици очарователно кимаха.

Интересно, никога не би определила Гейб като любител на нарцисите.

Входната врата бе украсена с армирани стъклени пана на геометрични фигури. Със запалените вътре светлини, те блестяха във формата на огромни кари. Сега си спомни, че и униформата на жокеите му също напомняше на карото. Яркочервено и бяло.

— Как си избра цветовете за униформата?

— Кент флош от кари, от осем до поп — отвори вратата той. — Една ръка. Изтеглих десетка и вале срещу залога. Хората ще ти кажат, че именно така се настаних тук. Като спечелих една игра на карти.

— Наистина ли?

— В известен смисъл.

Келси пристъпи в застланото с плочки преддверие, цялото открито под зашеметяващ куполовиден стъклен таван. Медният парапет, който обточваше целия втори етаж, се спускаше надолу по елегантна спираловидна стълба. Навсякъде висяха големи керамични саксии, отрупани със зелени растения.

— Ама че вход — впечатлена изрече Келси.

— Не обичам да бъда на затворено. Ще взема нещо за пиене.

— Добре. — Последва го през висока арка към просторна всекидневна. От нея, отново през свод, се влизаше в следващата стая. Стъклените врати позволяваха на нощта да прониква вътре; запалените вече лампи не натрапчиво разсейваха тъмнината.

В камината, изградена от речни камъни, приятно прашеше слаб огън. Пред нея беше приготвена масата. За двама, отбеляза Келси. Бяла покривка, свещи. Шампанското се изстудяваше в кофичката до тях:

— Предчувстваше ли също и че Наоми няма да дойде с нас?

— След като са прекарали деня на хиподрума, обикновено отиват да се съвещават с Моузес. — Отвори бутилката с умело движение и приятно изпукване. — Искаш ли първо да разгледаш, или предпочиташ веднага да ядем?

— Щом вече съм тук, по-добре да разгледам. — Пое шампанското и забеляза, че към другите прибори няма поставена чаша. — Ти няма ли да празнуваш?

— Разбира се, ще празнувам. Но не пия. Можеш да започнеш от горе надолу.

Поведе я по извитата стълба към втория етаж. Келси успя да преброи четири спални, преди да се изкачат по няколко стъпала в основния апартамент. Беше разположен на различни нива, като от всекидневната към спалнята се отиваше по три, облицовани с плочки стъпала. Каменното огнище бе предназначено да стопля долната част на огромното легло с размери на малко езеро, а високият прозорец на тавана даваше възможност на обзетия от безсъние негов обитател да наблюдава луната.

Както и останалата част от къщата, и тук се смесваха класически и традиционни елементи. Върху маса „Чипъндейл“ стоеше абстрактна скулптура от бронз и мед. Върху персийския килим с меко излъчване

имаше масичка за кафе от полирано тиково дърво с неопределена форма.

Вази от майсенски порцелан до произведения на съвременното изкуство. Именно една от картините привлече вниманието ѝ. Още от другия край на стаята Келси успя да разпознае, че е дело на същия художник, рисувал онези в дома на майка ѝ.

Толкова страст, помисли си, докато се взираше в трескаво нахвърляните мазки на четката, такова ярко наслагване на първични цветове.

— Не действат особено успокоително за спалня.

— Според мен са точно за тук.

— Н.Ч. — тихо изрече тя. — Наоми ли ги е рисувала?

— Да. Не знаеше ли, че рисува?

— Не, никой не ми е казал. Много е талантива. Познавам няколко търговци на картини, които със сигурност ще похлопат на вратата ѝ.

— Няма да ти благодари за такова нещо. Изкуството ѝ е лично.

— Всяко изкуство е лично — извърна се от картината тя. — Винаги ли е рисувала?

— Не. Трябва някой път да я попиташ за това. Ще ти каже всичко, което те интересува.

— Трябва да реша с какво да започна. — Отпи от шампанското и тръгна да обикаля стаята. — Нямам представа като как е изглеждал благородническият замък „Кейп код“, но се съмнявам дали е възможно да се сравнява с това. — Вече по-свободна, Келси се извърна към него. — Успя ли да смаеш съседите, когато го срина?

— Хвърлих в ужас всичко живо на тридесет километра околоръст.

— И се наслаждаваше безумно на всеки миг.

— Адски си права. Каква е ползата от репутацията на човека, ако не се старае да си я заслужи.

— И каква е твоята репутация?

— Опасен, скъпа, много опасен. Всеки ще ти каже, че да оставаш сама с мен в спалнята ми, е първата крачка към падението.

— Има много време от първата крачка до окончателното пропадане.

— Не чак толкова, колкото си мислиш.

Келси сви рамене и глътна остатъка от шампанското.

— Разкажи ми за картите.

— Докато вечеряме — подаде ѝ ръка той. — Не съм особено силен по изисканата атмосфера и съм стигал доста по-близо до последното падение от повечето хора.

Заинтригувана, Келси хвана ръката му.

— Не ми звучи особено опасно, Слейтър.

— Едва започвам.

Като слязоха, той отново напълни чашата ѝ. Невидим прислужник вече бе сервирал покритите със сребърни капаци блюда на масата, свещите бяха запалени и звучеше музика. Настаниха се под звуците на Гершуин.

— Е, кажи за картите.

— Добре. Какво знаеш за покера?

— Знам кое какво превъзхожда. Поне така мисля. — Отхапа от превъзходно изпечената риба и притвори очи. — Това тук при всички случаи многократно превъзхожда храната на хиподрума.

— Ще предам думите ти на готвача. Както и да е, преди около пет години участвах в една игра, нещо като маратон. Големи залози, големи печалби.

— Някъде наблизно ли?

— Не наблизно, а тук. В самия „Кейп код“.

Келси го изгледа с присвити очи.

— Комарът не е ли забранен в този щат?

— Извикай полицията тогава. Искаш ли да чуеш историята, или не?

— Искам. Значи провеждахте голям незаконен турнир на покер. И какво?

— На Кънингам нещо не му вървеше. Не само по време на играта, а изобщо от няколко месеца. Конете му се скапваха. Не беше получил почти никакви пари през последната година. Чакаха го купища дългове за изплащане. Въобразяваше си, както и повечето хора, когато са изпаднали в криза, че му трябва само един голям удар.

— Като например от покер.

— Точно така. Бях вложил в един кон и той беше бягал добре. Така че... — усмихна се лукаво — имах малко пари. Искях да имам такава ферма, винаги съм искал. Включих се в играта: сметката ми

беше, ако не загубя залога си, да успея да спечеля достатъчно за още един кон. И да си пробия път.

— Звучи ми разумно, погледнато от този ъгъл. — Всъщност звучи безразсъдно, помисли си тя. Възхитителна безразсъдност. — Очевидно си спечелил повече от един кон.

— Не бих могъл да загубя. Беше един от онези прекрасни мигове, когато всичко сякаш само пада в ръцете ти. Ако той имаше тройка, аз имах каре. Имаше ли кента, аз имах флош. Проблемите му обаче започнаха, когато не успя да спре. Беше вътре с около шест, шест и половина.

— Стотачки?

Очарован, той взе ръката ѝ и я целуна продължително и настойчиво.

— Хиляди, скъпа. На всичкото отгоре не разполагаше с тях, за да ги губи. Поне не в брой. И така, вдигна залозите и не искаше и да чуе за отказ.

— Ти, разбира се, направи всичко възможно, за да го вразумиш.

— Казах му, че прави грешка. Според него не било така — сви рамене Гейб. — Кой съм аз, за да споря? По онова време бяхме останали само четирима. Играехме вече около петнадесет часа. Това трябваше да е последната игра. Пет хиляди за начало, без ограничения за качване.

— Значи сте имали двадесет хиляди още преди да започнете?

— И повече от сто и петдесет, когато останахме само аз и Кънингам.

Вилицата ѝ замръзна по средата на пътя си.

— Сто и петдесет хиляди долара в една игра?

— Той смяташе, че има печеливши карти и продължаваше да вдига мизата. Аз имах последната дума и я вдигнах с още петдесет. С това смятах да го довърша. Но той ги покри.

Келси вдигна чашата и бавно отпи, за да накваси пресъхналото си гърло. Чувстваше се едва ли не сякаш е там, с изпотени длани и пресъхнали устни, докато наблюдава как това малко богатство зависи само от една ръка карти.

— Но това прави четвърт милион.

Гейб се усмихна.

— Бързо схващаш. Изпитвах съжаление към него, но не бих казал, че не се насладих на мига, в който смъкнах моят кент флош срещу неговите три попа. Не разполагаше с парите. — Отново доля шампанско в чашата й. — Стигаха му едва за началната вноска. Затова склучихме сделка. Би могло да се приеме, че Кънингам е заложил фермата и я е изгубил.

— И просто го изрита от тук?

Гейб наклони глава и се вгледа в лицето й.

— А ти какво би направила?

— Не знам — отвърна след малко. — Но не ми се вярва, че щях да изхвърля човека от собствената му къща.

— Дори след като е заложил пари, които не е имал?

— Дори и тогава.

— Значи си мекушава. Склучихме сделка — отново повтори Гейб, — която удовлетворяваше и двамата. И така, с игра на карти спечелих нещо, което бях желал цял живот.

— Страхотна история. Предполагам, запознал си се с нещастния Бил Кънингам на хиподрума.

— Не, в началото не. Някога работех при него.

— Тук? — остави вилицата тя. — Работил си тук?

— Разхождах конете, ринех тор, лъсках амуниции. Три години бях едно от момчетата на Кънингам. По онова време имаше хубави коне. Разбира се, той никога не е направил нищичко за тях. За него те бяха просто пари. Още по-малко пък се интересуваше от хората, които се грижеха за конете. Стаите ни приличаха на малки килии — тесни и мръсни. Не смяташе за необходимо да влага капитала си в ненужни подобрения.

— Не си се трогнал особено, като си му взел къщата.

— Не бих казал, че не съм могъл да спя заради него. След като напуснах тук, прекарах известно време в „Трите върби“. Ето това се казваше ферма. Когато си тръгнах и от там — по онова време бях на около седемнадесет — реших един ден да се върна с пълни джобове пари и да купя едната или другата.

— И го направи.

— Би могло и така да се каже.

— С какво се занимаваше, докато не беше тук?

— Това е друга история.

— Също толкова интересна. — Успокоена от храната и виното, Келси подпря брадичка на ръцете си. — Обзалагам се, че си ненавиждал „Кейп код“.

— Всеки проклет милиметър тук.

Тя се разсмя и се облегна назад като отново вдигна чашата си.

— Струва ми се, започвам да те харесвам. Надявам се, не си измислил цялата история.

— Не е нужно. Искаш ли десерт?

— Не мога — изправи се с пъшкане от масата тя и закрачи из стаята. — Когато за първи път видях тази къща, си помислих, че изглежда предизвикателна и властна. Според мен бях права. — За момент затвори очи и каза: — Точката, от която няма връщане.

— Какво?

— Нищо. — Тръсна глава и се приближи до прозорците. — Сигурно е страхотно усещане, когато погледнеш през прозорците си, навсякъде да виждаш само твоя собственост.

— А ти какво виждаш от твоите?

— Ресторант, малък търговски център с ужасен малък бутик и прекрасна фурна за хляб. Намира се буквално до входа на метрото и смятах, че се ползвам от всякакви удобства.

Постави ръце на раменете ѝ и я извърна така, че да вижда лицето ѝ.

— Но не е така.

— Не е. — Бързото потрепване, когато Гейб, докосна с ръка шията ѝ, я свари неподготвена.

— И какво сега?

— Не съм решила.

Обхвана лицето ѝ, като заби пръсти дълбоко в косата ѝ.

— Аз пък реших.

Устните му се сведоха над нейните, отначало само плах опит, едва доловимо докосване, което даваше и на двамата възможност, ако поискат, да отстъпят. Но тя не го направи, не и при този вкус на устните му, все още вибриращ върху нейните и при тази бликнала дълбока и опияняваща болка на неочакваното желание.

Не пристъпи назад, а напред и ръцете ѝ нетърпеливо се обвиха около врата му, устните ѝ пламенно се сляха с неговите.

Толкова усещания. Беше забравила, че съществуват толкова много усещания. А вероятно и никога не го е знаела. В целувката им нямаше и следа от сдържаност или колебание. Беше настоятелна и дива, експлозия от усещания, които контрастираха с нежната светлина на свещите и тихата мелодия.

Тя помете всичко от мислите му. Не остана друго, освен оголени сетива, нейният аромат и вкус, смесили се подобно на екзотичен опият. Начинът, но който тялото ѝ се притискаше към неговото, звукът на собственото му учестено дишане, докато тя жадно го теглеше към себе си, желанието да я притежава, остро и режещо като нож, помете внимателно изгражданите пластове на цивилизовани маниери и поведение и разкри дръзкия мъж под тях.

Изпитваше нужда да я докосва. Ръцете му се плъзгаха нагоре и надолу в отчаян стремеж за притежание. Тя се извиваше под тях, жадна за още. Да побърза, искаше да го помоли да побърза, да не я оставя да мисли, да не я оставя да разсъждава.

После той помилва с ръка лицето ѝ и издърпа косата зад ушите ѝ. Споменът, как само няколко часа по-рано, със същия небрежен жест бе докоснал майка ѝ, проряза мисълта ѝ като мълния.

Ужасът и срамът ѝ подействаха като две непоносими и тежки плесници. Изтръгна се и се опита да си поеме дъх.

— Недей! — Дръпна се, когато той понечи да я хване. — Не ме докосвай. — Още усещаше устните му върху своите. Още го желаше. — Как можа да го направиш? Как можах да го допусна?

— Искам те. — Трябваше да потисне всички събудили се в тялото му инстинкти, за да не се хвърли напред и да вземе насила онова, което почти бе получил. — И ти ме искаш.

Тъй като беше вярно — адски вярно — нямаше друг избор, освен да контраатакува.

— Не съм някаква кобила, та да ме вържеш и обяздиш. И не съм дошла тук тази вечер, за да разбереш дали дъщерята прилича на майка си.

За да обуздае ръцете си, Гейб ги пхна в джобовете на панталона.
— Изясни се.

— Не че извинявам собственото си поведение, но поне имах достатъчно приличие да се спра, преди да сме отишли твърде далеч. А ти изобщо нямаш срам. — Ядно отметна разрошените си коси. От

гнева, подхранван от острото чувство за вина, гласът и плющеше като камшик. — Това друга твоя играчка ли е, Слейтър? Да подмамиш дъщерята, да я напоиш и нахраниш, да я пъхнеш в леглото си и да видиш дали е добра, колкото майка си? Обзаложи ли се, изчисли ли шансовете си?

Мина известно време преди да отвърне. Когато заговори, нито лицето, нито гласът му издаваха нещо от кипящия в него вулкан.

— Смяташ, че спя с Наоми?

— Знам го.

— Поласкан съм.

— Ти... Какъв човек си?

— Нямах представа, Келси. Ама никаква. Много се съмнявам, че някога си попадала на тип като мен в твоя красив и безупречен малък свят. — Пристъпи напред и я стисна здраво за тила. Беше долен и отвратителен начин да ѝ отмъсти. Но пък и той се чувстваше долен и отвратителен.

Макар да я притискаше здраво, цялото ѝ тяло се разтрепери.

— Махни ръцете си от мен.

— Преди ти хареса да са върху теб — тихо отвърна той. — В момента си ужасно уплашена — възбудена, но уплашена и се чудя какво ли би направила, ако те завлека горе. По дяволите, защо да си давам толкова зор, след като може и направо тук, на пода? — Гласът му бе равен и спокоен, но в очите му гореше огън, опасни пламъчета. — Какво ще направиш, Келси, ако те поваля още сега, направо тук?

Страхът скова гърлото ѝ и накъса гласа ѝ.

— Казах да махнеш ръцете си от мен.

Виждаше ужаса, изписан по лицето ѝ. Беше по-красноречив и от вик и не изчезна дори и след като я пусна и се отдръпна. Не изчезна напълно, както не изчезна и разбушувалото се в него чувство на погнуса.

— Извинявам се за тези думи. Само за тях. — За момент се вгледа в нея. Страните ѝ си възвръщаха цвета, изчезнал след преднамерената му заплаха. — Много си бърза в преценките си, Келси. Щом си толкова сигурна, няма смисъл да си губим времето и да обсъждаме истина ли е, или не. Ще те изпратя.

ГЛАВА СЕДМА

Наоми завързваше колана на халата си, когато чу затръшването на входната врата. Изненадана от яростния тропот, тя се поколеба, преди да излезе в коридора. Има ли право, питаше се, да задава въпроси на Келси, след като е прекарала вечерта навън? Нямаше никакъв опит. Ако бяха преминали заедно през годините на юношеството, през разговорите в късните нощи, през споровете и тревогите, през завоеванията и пораженията на растежа, тогава щеше да знае.

Но нямаше какво да я направлява, разполагаше само с инстинктите си. Звукът от стъпките на Келси, забързани нагоре по стълбите, я накара да се реши.

Отвори вратата, сигурна, че ще успее да обърне нещата в съвсем обикновен разговор. Никакво излишно любопитство, просто набързо ще я попита как е прекарала вечерта. Но само при вида на лицето на дъщеря ѝ, всичките ѝ намерения се изпариха.

— Какво се е случило? — Преди и двете да се осъзнаят, пристъпи напред и хвана ръцете на Келси. — Добре ли си?

Все още пламнала от гняв, Келси незабавно мина в атака.

— Как можеш да общуваш с него, а още повече... Божичко, та ти направо ме накара да отида с него.

— Гейб ли? — Пръстите на Наоми се забиха по-дълбоко. Доверяваше му се изцяло, без да задава въпроси. Но в стомаха ѝ се загнезди някакъв чисто женски страх. — Какво ти направи?

— Целуна ме — извика тя. Лицето ѝ пламна от смешното звучене на случилото се помежду им.

— Целуна те — повтори Наоми и усети как я залива облекчение. Развеселена попита: — И това ли беше?

— Не те ли вълнува? — разочарована отскочи назад Келси. — Казвам ти, целуна ме. И аз отвърнах на целувката му. Направо се нахвърлихме един на друг. Изобщо нямаше да се спрем, ако не се бях опомнила.

Стегни се, Наоми, помисли си тя. Ако не можеха да се разберат като майка и дъщеря, вероятно биха могли да започнат поне като две големи жени.

— Влез и седни.

— Не искам да сядам. — Въпреки това Келси я последва в спалнята.

— Аз пък ще седна. — Наоми приседна на табуретката пред тоалетната масичка, като се опитваше да подреди мислите си. — Келси, вероятно още си объркана от развода, но вече си разведена и си свободна да имаш нови връзки с мъже.

Келси спря да крачи неспокойно и изстена.

— Значи съм свободна? Но тук не става дума за мен, а за теб.

— За мен?

— Ама каква си такава? — Към гнева ѝ този път се примеси и оскърбление — оскърбление, че жената, чиято плът и кръв се явяваше, може да бъде толкова повърхностна. — Нямах ли поне капчица гордост?

— Напротив — бавно отвърна Наоми. — Често са ме обвинявали, че я притежавам в излишък. Но не виждам какво значение има това в момента.

— Казвам ти, че любовникът ти искаше да спи с мен и според теб това няма значение?

Устните на Наоми се раздвижиха безмълвно, преди да успее да артикулира думите.

— Любовникът ми?

— Един Господ знае как търпиш да те докосва — бързо изтърси Келси. — Познаваш го от години и би трябвало да знаеш какво представлява. О, наистина е много привлекателен и външно може да изглежда очарователен. Но той няма нито скрупули, нито достойнство, нито чест.

Погледът на Наоми заблестя и изразът ѝ стана напрегнат.

— За кого говориш?

— За Слейтър. — Вече на края на силите си, Келси едва успяваше да не се разплаче. — Гейбриъл Слейтър. Колко любовници имаш?

— Само един — кръстоса ръце и дълбоко пое въздух Наоми. — И значи ти смяташ, че е Гейб. — След кратък размисъл, тя се усмихна.

След това, за изумление на Келси, се разсмя на глас. — Извинявай. Съжалявам. Убедена съм, че на теб никак не ти е смешно — безпомощно притисна корема си с ръце тя. — Но е страхотно, наистина. Толкова съм поласкана.

— И той каза същото — процеди Келси през стиснати зъби.

— Така ли? — Като се опитваше да сподави смеха си, Наоми изтри просълзените си очи. — Искаш да кажеш, направо си го попитала дали спи с мен? Божичко, Келси, та той е някъде около тридесетте, а аз приближавам петдесет.

— И какво значение има?

Не можеше да се спре. Лицето ѝ светна в широка усмивка.

— Е, този път наистина съм поласкана. Действително ли смяташ, че такъв страхотен — а Господ вижда, че той наистина е страхотен — и надарен мъж като Гейб, би могъл да изпитва романтични чувства към жена като мен?

Огледа Наоми с възможно най-безпристрастен поглед, поне доколкото състоянието ѝ го позволяваше, и проследи класическите черти на лицето ѝ и стройната и елегантна фигура в семплия бял халат.

— Не съм споменавала нищо за романтика — апатично изрече Келси.

— О, наистина — кимна Наоми и се опита да се стегне. — Добре тогава. Значи предполагаш, двамата с Гейб... как да кажа... имаме страстна сексуална връзка? — Прехапа устни, за да не се разсмее. — Чувствам се все по-млада.

— Преди да се опиташ да го отречеш, искам да кажа две неща. — С високо вдигната глава, Келси изгледа майка си. — Първо, не е моя работа с кого спиш. Можеш да имаш двадесет любовника и това не е моя работа. Второ, снощи те чух. Когато беше с него тук.

— О — въздъхна Наоми. — Много ми е неудобно.

— Неудобно? — Думите просто избухнаха от устата ѝ. — Значи ти е *неудобно*?

Наоми осъзна, че ще трябва да ѝ обясни всичко, точно и ясно, и вдигна ръка.

— Нека караме подред. Първо, независимо какво мислиш или са ти казвали, но никога не съм имала много мъже. Може и да не ми повярваш, но баща ти ми беше първият. И след него нямаше друг до втората година след излизането ми от затвора. От тогава той е

единственият ми любовник. — Останаха така, вперили поглед една в друга.

— Ако е вярно, значи още по-зле. Как тогава не се интересуваш, че те мами по този начин?

— Никой мъж не може да ме измами повече от един път — отвърна Наоми с тон, на който Келси не само повярва, но и разбираше. — Не си чула Гейб снощи с мен в спалнята ми, Келси. Моузес беше.

Беше неспособна да проговори. Невъзможно бе да не повярва на думите ѝ, след като истината бе така ясно изписана на лицето ѝ. Безмълвна се свлече на стола.

— Моузес значи. Треньорът ти.

— Да, Моузес. Треньорът ми. Моят приятел и любовник.

— Но Гейб... той непрекъснато те докосва.

— С риск да бъде банална ще кажа, че сме много добри приятели. Като изключим Моузес, Гейб е най-близкият ми приятел. Съжалявам, но си се заблудила.

— Исусе! — Келси стисна очи, унижена до дъното на душата си, припомняйки си всичко, което бе казала. — О, божичко, никак не се учудвам, защо беше толкова бесен. Какви неща му наговорих!

С риск да бъде отблъсната, Наоми леко докосна косата ѝ с ръка.

— Предполагам, не си направила опит да го попиташ?

— Не. — Собствените ѝ думи отново заплющяха в главата ѝ като куршуми. — Не, толкова бях сигурна, а и толкова се срамувах, че ме накара да се забравя, макар и само за момент. Никога не съм... С Уейд винаги беше... Няма значение — изрече бързо. — Въпросът е, че се хвърлих като заслепена и му наговорих разни гадни неща.

— Била си в затруднено положение. Ще му се обадя и ще му обясня.

— Не, сутринта ще отида и лично ще му се извиня.

— Но е много е неприятно, нали? Да се извиняваш?

— Почти колкото и да сгрешиш. — Винаги се налага да преглътнеш гордостта си. — Съжалявам.

— Поне що се отнася до мен, няма нужда. Ти попадна в непознат за теб свят, Келси. Осланяла си се на инстинктите си. Каквото и да си направила тази вечер, то е било, защото притежаваш строги морални принципи и силно развито чувство за добро и зло.

— Опитваш се да ме оневиниш.

— Аз съм ти майка — кротко отвърна Наоми. — Може би постепенно и двете ще свикнем с това. Върви сега да поспиш. И ако утре сутринта не искаш да ходиш сама в леговището на лъва, ще дойда с теб.

Но Келси отиде сама. Беше въпрос на самоуважение. Отначало смяташе да отиде с колата, но щеше да стигне твърде бързо. Въпреки че през по-голямата част от нощта неспокойно се бе мятала в леглото, не успя да намери точните думи и интонации, които искаше да използва.

Реши да поиска кон, за да проясни главата и отпусне нервите си, докато язди от едната ферма до другата.

Откри Моузес, който мажеше с мехлем шията на петнист жребец. Улови се, че като последна глупачка изпитва смущение. Как ще го заговори сега, след като вече знае, че е любовник на Наоми?

За момент остана отзад и продължи да го наблюдава. Ръцете му се движеха внимателно, силно потъмнели от слънцето, с широки длани. На китката му имаше гривна от кована мед. В плитката му белите коси бяха почти колкото и черните. Имаше характерно лице, макар едва ли някой би го нарекъл красив с доста големия нос и белязаната от времето кожа. Тялото му бе стегнато и подвижно, но я нямаше онази гъвкава грация на мускулите на Гейб.

— Трудно е да се повярва, а? — В гласа на Моузес прозвуча весела нотка. Нямаше нужда да се извъръца, за да се досети Келси, че вероятно същото се чете и в погледа му. — Такава красива жена като нея. Богата, изискана. И недорасъл мелез като мен. — Остави мехлема и взе качето със забъркана овесена каша. Не те упреквам, че се чудиш. И аз самият непрекъснато се учудвам.

— Моля?

— Наоми сметна за необходимо да знам, че ти е казала.

Келси примигна и потърка лицето си с ръце. Едва ли смущението ѝ би могло да бъде по-голямо.

— Господин Уайтри.

— Моузес, нека бъде Моузес, предвид ситуацията. Хайде, момче — тихо заговори той на коня и му подаде кашата. — Опитай малко. Съвсем по мъничко. Влюбих се в нея от мига, в който дойдох да работя

като коняр. Тогава беше към осемнадесетгодишна. През целия си живот не бях виждал нищо такова. Но не съм очаквал тя да ме погледне. Че защо ли?

Келси го наблюдаваше как храни коня и откри доброта, сила и жизненост.

— Струва ми се вече разбирам. — Замахна с ръка и пристъпи в отделението, докато двамата се озоваха рамо до рамо. — Какво му е?

— Кинг Коул има ларингит.

— Ларингит ли? Боледуват ли конете от ларингит? Как се разбира?

— Виждаш ли тук? — Моузес хвана ръката ѝ и я постави върху шията му. — Нали усещаш подуването.

— Да, горкичкият — успокоително прошепна тя и нежно го потърка. — Сериозно ли е?

— Може и да стане. Ако се усложни, ще се стесни прохода на въздуха и може да се задуши.

— Искаш да кажеш, да умре? — Разтревожена, Келси притисна буза до жребеца. — Но това е само едно възпалено гърло.

— За теб да, обаче при него е различно. Но той ще се оправи, нали, друже? Още не може да се храни, но хапва по малко каша и чай от ленено семе.

Чай за кон, помисли си Келси.

— Не трябва ли да го види ветеринарят?

— Само ако се влоши. Затопляме го, правим му инхалации с евкалиптово масло и три-четири пъти на ден мажем езика му с камфор. Вече не кашля и това е добър признак.

— До къде стигат докторските ти умения?

— Викаме Мат само, когато наистина вече не можем да се справим.

— Мислех, че треньорът се занимава с тренирането на конете.

— Треньорът прави всичко. Понякога излиза, че конете са последната му грижа. Изкарай някой ден с мен и ще видиш.

— С удоволствие.

Думите му бяха казани ей така, не беше очаквал да им обърне внимание. Сега я изгледа замислено.

— Започвам преди изгрев.

— Знам. И сигурно няма да ме искаш да ти се мотая наоколо. Но се чудех дали не бих могла да се занимавам с нещо, докато съм тук. Да чистя тор от конюшните или да лъскам амунициите. Не се надявам да ми поверите конете, но не обичам да стоя без работа.

Дъщеря на майка си, замислено я преценяваше Моузес. Е, ще видим.

— Тук винаги има какво да се прави. Кога искаш да започнеш?

— Днес следобед, а може и утре. Тая сутрин трябва да свърша една работа. — Спомни си и настроението ѝ веднага се смени. — Предпочитам да рина тор вместо това, но няма как.

— Тогава ела насам, щом си готова.

— Благодаря. Чудех се дали има някой кон, който мога да взема за тази сутрин? Мога да яздя.

— Ти си дъщеря на Наоми. Следователно, щом знаеш да яздиш, няма нужда да искаш разрешение, за да вземеш кон.

— Предпочитам да попитам.

— Тогава ще оседлаем Справедливост — реши той. — Той е тъкмо за теб.

Пъстрият кон обичаше да препуска. От три години се бе оттеглил от състезания, но не се бе примирил с понижението си в ездитен кон. Често го използваша да извежда някой от състезателните коне по време на предстартовия парад и макар да предпочиташе да бяга, той с достойнство изпълняваше и тези си задължения.

Никога не е бил шампион, както Моузес обясни на Келси. Но не е бил и посредствен и през годините на състезателната си кариера бе изкарал доста пари.

Не я интересуваше, дори и да бе загубил всички надбягвания, щом я понесе вихрено по хълмовете и тялото му се задвижи като добре смазан механизъм под нейното.

Реагираше мигновено и на най-лекото притискане на коленете ѝ и се впускаше от лек бяг в буен галоп, не по-малко щастлив от нея да се наслади на утринта и ширналите се пред тях поля.

Келси осъзна колко дълго се е лишавала от това удоволствие. Но повече няма да се подлага на ограничения, независимо дали ще я болят мускулите после. Дори и като си замине от „Трите върби“, ще намери начин да си доставя това удоволствие.

Може би окончателно ще напусне апартамента си и ще се премести извън града. Нямаше никаква пречка да си купи собствена малка къща и кон. Ще се наложи да му осигури конюшния, естествено, но това ще се уреди. Ако успее да научи достатъчно от Моузес, би могла и сама да работи в конюшния.

Пое дълбоко от опияняващия аромат на ранната пролет, от мириса на трева и млади растения. Защо, за бога, изобщо е настоявала да стои в някаква канцелария или галерия ден след ден, докато би могла да е навън и да се занимава с нещо, което ѝ доставя удоволствие?

Отметна назад косите си и се разсмя, докато прелитаха над тясна вдлъбнатина и поеха нагоре по хълма.

След това дръпна юздите, забелязвайки постройките долу.

„Лонгшот“. Приведе се напред, потупа врата на Справедливост и се загледа в картината. Ездата ѝ се бе отразила наистина много добре, но не бе разрешила основния проблем. Все още не беше наясно как да подходи към Гейб.

— Значи, ще импровизираме — измърмори си сама и подкара коня в горд тръс.

Гейб я видя да слиза по склона. Остана на мястото си край оградата, където наблюдаваше как един млад кон се справя с тренировките. Изобщо не се бе успокоил от снощи. Още по-малко бе намаляло желанието му, осъзна той, докато тя се приближаваше, яхнала — крехка, стегната и позлатена от слънцето — величествения породист кон.

Дръпна от пурата, после бавно издуха дима. И зачака.

Келси слезе и поведе коня си към Гейб, като си казваше, че е била и по-зле, но никое минало нещастие не ѝ изглеждаше толкова неприятно, като настоящото.

— Добре яздиш — обади се той. — За такъв стар кавалерист трябва здрава ръка.

— Обикновено се оправям. Ако разполагаш с няколко минути, бих искала да поговорим.

— Давай.

Защо пък ще я улеснява, запита се Келси и преглътна нова буца гордост.

— Насаеме, ако обичаш.

— Добре. — Пое поводите и ги подаде на един от конярите. — Подсуши го, Кин.

— Да, сър.

Щом Гейб се обърна и се отдалечи от конюшните, Келси ускори крачка, за да го настигне.

— Хубави коне имаш. Всичко е почти като в „Грите върби“.

— За бизнес ли искаш да говорим?

— Не. — Надеждата ѝ да поведе обикновен разговор угасна напълно. — Разбирам, че си зает. Ще се опитам да не ти отнема много време. — После млъкна и не каза нищо, докато той не отвори една от стъклените врати в задната част на къщата.

През нея се попадеше направо в тропиците. Пищно разцъфнали цветя бяха избуяли в саксиите и се наслаждаваха на слънчевите лъчи, падащи през стъкления покрив. В центъра проблясваше облицован с плочки басейн с овална форма и примамливо син цвят.

— Много е красиво — посочи с пръст към яркочервен хибискус Келси. — Май снощи не стигнахме чак до тук.

— Нямахше подходящо настроение да продължим обиколката. — Гейб седна върху раиран шезлонг и изпъна крака. — Тук сме сами.

Келси наблюдаваше как димът се вие над върха на пурата и се издига към безшумно въртящите се вентилатори, закачени на тавана.

— Дойдох да се извиня. — Нищо, ама абсолютно нищо не ѝ се бе струвало толкова неприятно.

Той едва-едва вдигна вежди.

— За?

— Поведението си снощи.

Като че ли преценявайки думите ѝ, Гейб смачка пурата си в кофа с пясък.

— Снощи поведението ти беше доста разнообразно. Би ли се уточнила?

Изправи се, неспособна да понесе предизвикателството.

— Отвратителен си, Слейтър. Студен, арогантен и гаден.

— Това не ми прилича на извинение, Келси.

— Вече се извиних. Приседна ми в гърлото, но се извиних. А ти дори нямаш благоприличието да го приемеш.

— Както и снощи подчерта, липсва ми всякакво приличие — лениво кръстоса краката си той. — От този внезапен обрат в мнението

ти мога да предположа, че си говорила с Наоми и тя те е просветлила.

Единственото ѝ спасение бе да вирне гордо брадичката си.

— И ти можеше да ми кажеш, че не е вярно.

— Щеше ли да ми повярваш?

— Не. — Обзета от нов пристъп на ярост, тя рязко се извърна от него. — Но все пак можеше да ми кажеш. Би трябвало да разбереш какво изпитвам, при положение, че вярвам в онова, което си мислех и заедно с това се улавям, че...

— Какво?

— Не мога да се откъсна от теб. — Келси почти изстреля думите и отново се обърна. — Не искам да го отричам. Хвърлих се право в ръцете ти. Не мислех... не можех да мисля. Не съм особено горда с поведението си, но не бих казала, че вината е само моя. И аз имам нужди и желания и... по дяволите, не съм от камък!

Не беше съвсем сигурен кое го изненада повече — внезапната страст на последните ѝ думи или блесналите в очите ѝ сълзи.

— Аз съм последният човек, когото трябва да убеждаваш. Но защо се налага да убеждаваш себе си?

Уплашена, тя преглътна сълзите си.

— Не става дума за това. Въпросът е, че допуснах огромна грешка. Казах ти разни неща, които не заслужаваше и за които съжалявам. — Прокара и двете си ръце през косата и отново ги отпусна. — Божичко, Гейб, мислех, че предната вечер си бил в стаята ѝ. Чух я...

— С Моузес? — довърши той.

Келси затвори очи и въздъхна.

— Глупакът винаги разбира последен. Мислех, че си ти. И мисълта, че се прехвърляш от нея на мен... че ти позволих... — отново не успя да довърши. — Съжалявам.

Изглеждаше толкова прелестна — слънцето позлатяваше косите ѝ, а очите ѝ бяха още по-тъмни от разкаянието. Едва не се размекна.

— Знаеш ли, наистина исках да те подразня. Смятах, че така ще е по-лесно и, Бог ми е свидетел, по-безопасно. — После стана от стола. — Изглеждаш уморена, Келси.

— Прекарах отвратителна нощ.

— Аз също. — Посегна да докосне лицето ѝ, но тя отстъпи.

— Недей. Чувааш ли? Чувствам се като идиот да го кажа и дори нещо повече от идиот като знам, че е вярно, но точно в момента съм в много окаяно състояние. А ти изглежда ми действаш.

Гейб преглътна въздишката си.

— Благодарен съм ти, че го сподели с мен, скъпа. Сигурен съм, така ще мога да спя по-спокойно нощем. „Не ме докосвай, Гейб, защото може пак да ти се нахвърля.“

Нямаше как да не се усмихне.

— Май има нещо такова. Защо не започнем всичко от начало? — подаде му ръка тя. — Като приятели?

Гейб погледна ръката ѝ, после отново се взря в очите ѝ.

— Не мисля. — Без да я изпуска от очи, се приближи към нея.

— Чуй ме... — Вече усещаше как топлината се надига в цялото ѝ тяло. — Не искам да се обвързвам. Моментът е много тежък за мен. — Внимателно отстъпи крачка назад.

— Много лошо. За мен самия моментът е много подходящ.

— Казвам ти, че... — Отново отстъпи назад, но кракът ѝ увисна във въздуха. Келси зърна смеха в очите му, секунди преди да политне във водата. Беше приятно топла, но от това не ѝ ставаше по-леко. Измъкна се и отметна мократа коса от очите си. — Ах ти, гадно копеле!

— Не съм те блъснал. Помислих си, но не го направих. — Любезно ѝ предложи ръка, за да я издърпа.

Погледът ѝ светна. Сграбчи я и силно го дръпна. Все едно дърпаше някой як бор.

— Недей да блъфираш, Келси — измъкна ръката си той и отново я събори във водата. Този път прие нещата философски, сама се измъкна и седна отстрани.

— Хубав басейн.

— И на мен ми харесва — седна с кръстосани крака до нея той. — Ела пак някой път да поплуваш наистина.

— Може и да го направя.

— През зимата е дори по-добре. Човек се чувства жестоко като гледа как навън пада сняг.

— Обзалагам се, че е така — разтърси небрежно тя косите си и го опръска с вода. — Квит сме.

Внимателно улови ръката ѝ, като поднесе влажната ѝ длан до устните си и видя как погледът ѝ се замъглява.

— Квит сме — отвърна като ехо.

Келси се изтегли и стана, докато сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Трябва да се връщам.

— Мокра си.

— Навън е доста топло. — Едва удържа инстинкта си отново да се дръпне, когато Гейб се изправи. — Пролетен ден като по учебник.

Чудеше се дали осъзнава колко е привлекателна, цялата пламнала от напрежение.

— Ще те закарам.

— Не, няма нужда. Искам да поаядя. Почти бях забравила какво удоволствие е. Искан ми се да се възползвам, докато съм тук, пък и... — Келси притисна с ръка стомаха си. — О, боже, трябва да стоя надалеч от теб.

— Няма начин. — Пъхна пръст в колана на джинсите ѝ и я придърпа малко по-близо до себе си. — Искан те, Келси. И рано или късно ще те имам.

Дълбоко пое въздух и отново го изпусна.

— Може би.

Гейб се усмихна.

— Можеш да се обзаложиш. — Пусна я и добави: — Ще ти намеря някакво яке долу в конюшните.

Навън Келси закрачи бързо. Десет минути по-късно вече препускаше към „Трите върби“. Гейб я изчака да се скрие зад първото възвишение, преди да извърне поглед.

— Хубава кобилка.

Гласът се заби като остър нож в слабините му. Нападение на змия, от което не можеш да се защитиш. По той не се стряскаше лесно. На лицето му бе изобразена безстрастна маска, когато се извърна към баща си.

Няма особена промяна, забеляза Гейб. Рич Слейтър си имаше стил. Може и да приличаше повече на продавач на змийска отрова, но все пак си имаше стил. Беше едър човек, с широки рамене и дълги ръце. Хубавият му габардинен костюм беше съвсем леко пристегнат на

гръдния кош. Обувките му блестяха като огледало, а косата му — гарваново черна — беше грижливо сресана под елегантната сива шапка.

Винаги е изглеждал зашеметяващо и винаги се беше възползвал от външния си вид — поразително сините очи, очарователната усмивка — за да пленява лековерните. Бяха изминали почти шест години, откакто го бе видял за последен път, но Гейб знаеше на какво да обърне внимание.

Бръчките се връзваха все по-дълбоко и никакви грижи и молитви не бяха в състояние да ги изгладят. Разкъсаните капилляри, блесналите очи. Рич Слейтър беше в абсолютно същото състояние, както преди шест години и както през по-голямата част от живота си — пиян.

— Какво искаш, по дяволите?

— Хайде сега, така ли посрещаш стария си баща? — добродушно се разсмя Рич и сякаш Гейб бе постлал пред него червен килим, обви ръце около сина си и го прегърна. Изпод ментовия аромат безпогрешно се долавяше мириса на уиски.

Тази комбинация винаги караше стомаха на Гейб да се присвива.

— Попитах те какво искаш.

— Просто да те видя как я караш, синко. — Първо го потупа по гърба и едва тогава се отдръпна. Не се олюляваше, нито залиташе. Рич Слейтър умееше да носи на пиене, обичаше да се хвали той.

До втората бутилка. А винаги имаше и втора бутилка.

— Този път успя, Гейб. Удари джакпота. Няма нужда да хвърляш повече зарове по улиците, а, сине?

Гейб го хвана за рамото и го дръпна към себе си.

— Колко?

Макар погледът му да просветна, Рич се престори на обиден.

— Стига, Гейб, не може ли един баща да дойде да види собствената си плът и кръв, без да го заподозреш в просия? Добре се оправям, ще ти разправам. Изкарах малко пари на Запад. Залагам на коне, като теб. — Отново се разсмя, без да спира да оглежда и преценява богатството около себе си. — Но не ми се ще да се установявам като теб. Нали ме знаеш, момчето ми, обичам да съм волен. — Извади цигара, щракна запалка със златно покритие и гравирани в универсалния магазин инициали. — Та коя беше тая

готина блондинка? Винаги си имал вкус за жените — намигна му той. — Пък и те винаги са си падали по теб. Също като стареца ти.

Само при мисълта за това, кръвта на Гейб кипна.

— Колко искаш този път?

— Стига де, вече ти казах, нито цент. — Нито цент, помисли си Рич, загледан към близката ливада, където продължаваха да развеждат едногодишното конче. Човек би могъл да си докара цяло богатство с двойка такива кончета. Истинско богатство. Не, наистина не искаше нито цент. Искаше нещо доста по-голямо. — Хубав кон. Помня те, на хиподрума гледаше повече конете, отколкото да внимаваши в залозите.

И в такива случаи винаги бе опитвал тежката ръка на баща си.

— Нямам време да обсъждам конете си с теб. Имам си работа.

— Когато човек си има такова нещо като теб, не е нужно да работи. — Нито пък да се поти, мрачно си помисли Рич. Или да се бъхти за няколко мизерни долара. — Е, няма да те задържам. Наистина няма. Възнамерявам да поостана в този район и да потърся някои стари приятелчета — усмихна се и издуха кълбо дим. — Та понеже ще съм наоколо, не бих отказал да прекарам няколко дни в чудесната ти къщичка. Да ти погостувам малко.

— Не те искам в къщата си. Не те искам в земята си.

Безгрижната усмивка на Рич се стопи.

— Значи вече не съм достоен за теб, а? Така ли? Издокарал си се значи и не искаш да ти напомнят откъде си тръгнал. Но ти си улично коте, Гейб — сръга той сина си в ребрата. — И такъв ще си останеш. Независимо, че живееш в хубава къща и чукаш готини мадами. Ти ще си останеш бродяга. Забравяш кой ти осигуряваше покрив над главата и храна в търбуха.

— Не съм забравил как спях по входовете и ходех гладен, защото беше пропилил и проиграл и последното пени, припечелено от майка ми. — Не искаше да си спомня. Мразеше спомените си, които го преследваха като собствената му сянка. — Не съм забравил как посред нощ се измъквахме от някоя воняща стая, защото нямаме пари за наем. Много работи не съм забравил. Че тя умря в приют за бедни, храчейки кръв. Това изобщо не съм го забравил.

— Направих всичко възможно за майка ти.

— Всичко, за да я изцедиш докрай. Хайде, колко ще ми струва този път, за да изчезнеш?

— Трябва ми място, където да остана. — Нервите му не издържаха повече и в гласа му прозвуча жална нотка. Неспособен да се въздържа повече, посегна за шишенцето в задния си джоб. — Само за няколко дни.

— Не тук. Не искам нищо твое да се докосва до това място.

— Мили боже! — отпи голяма глътка, после втора. — Ще ти кажа направо: наистина имам дребни неприятности. Малко недоразумение заради една игричка в Чикаго. Бяхме с един тип, а той излезе гадняр.

— Хванали са те да мамиш и сега някой иска да ти счупи кокалите.

— Ти си един коравосърдечен кучи син. — Съдържанието на малкото шишенце идваше от втората бутилка. Рич бързо напредваше с изпразването му. — Длъжник си ми и не го забравяй. Само ми трябва да се скатая някъде за някоя и друга седмица, докато нещата се уталожат.

— Не тук обаче.

— Значи ще ме изриташ и ще ги оставиш да ме пречукат?

— О, да — изгледа го Гейб с напълно сериозна усмивка. — Но ще ти дам шанс. Пет хилядарки ще ти стигнат да потънеш за известно време и да не си показваш носа.

Рич огледа фермата — добре поддържаните постройки, охранените коне. Никога не беше толкова пиян, че да не може да изчисли полагащия му се пай.

— Няма да ми стигнат.

— Ще се наложи. Стой настрана от къщата и конете ми. Ще ти напиша чек.

Докато Гейб бързо се отдалечаваше, Рич отново надигна шишенцето. Не е достатъчно, помисли си, докато уискито се вливаше като горчива отрова в кръвта му. Момчето беше направило големия удар и той само искаше своя пай от сделката.

И ще го получи, обеща си Рич. Беше дал на момчето шанс. Сега вече играта ще се играе по други правила.

ГЛАВА ОСМА

Чувстваше се глупаво заради нервността си. И въпреки това Филип непрекъснато поглеждаше часовника си. Келси не закъсняваше. Той бе дошъл рано.

Още по-глупаво беше да си мисли, че се е променила по някакъв начин през двете седмици, докато я нямаше. Че е в състояние да погледне някак по-различно на него. Или да го сметне за малодушен... какъвто сам се бе почувствал някога, докато гледаше как отвеждат в затвора жената, която беше обичал.

Нищо не би могъл да направи. Но независимо колко често си го повтаряше, думите винаги му звучаха неубедително. Чувството за вина го разяждаше от години и само грижите и любовта, с които обсипваше дъщеря си, донякъде го облекчаваха.

Но и сега, две десетилетия по-късно, все още виждаше лицето на Наоми такова, каквото го бе видял при последната им среща.

Шест часа продължи пътуването от Вашингтон до Алдерсън, Западна Вирджиния. Шест часа, за да пропътува от спокойния и подреден свят в университета до сивата и тъжна действителност на федералния затвор. И в двете учреждения действаха установени правила, и двете представляваха затворени общности за постигане на целите си. Но едното се подхранваше от надежда и енергия, а другото — от отчаяние и гняв.

Независимо как се бе подготвял за срещата, за него бе истински шок да види Наоми, живата, предизвикателно жизнена Наоми, зад защитната преграда. Месеците от арестуването ѝ до произнасянето на присъдата бяха оставили своя отпечатък. Тялото ѝ бе загубило леката си женствена закръгленост и сега изглеждаше някак безформено и измършавяло в грозната затворническа униформа. Всичко беше сиво — дрехите, очите, лицето ѝ. Трябваше да мобилизира цялата си воля, за да срещне мълчаливия ѝ спокоен поглед.

— Наоми. — Чувстваше се глупаво в този костюм и вратовръзка, с колосаната си яка. — Останах изненадан от искането ти да ме видиш.

— Налагаше се. Тук човек бързо се научава, че желанията му не означават вече почти нищо. — От три седмици излежаваше присъдата си и заради собственото си добро бе престанала да зачерква дните в невидимия календар в главата си. — Благодаря ти, че дойде, Филип. В момента вероятно си подложен на многобройни унищожителни критики. Надявам се това да не се отрази на позициите ти в университета.

— Не — безстрастно отвърна той. — Предполагам, адвокатите ти ще обжалват.

— Не храня особени надежди. — Кръстоса ръце и здраво преплете пръсти, за да не им позволи да треперят. Надеждата беше друга слабост, която се опитваше да овладее, за да запази разсъдъка си. — Помолих те да дойдеш заради Келси, Филип.

Той не отвърна нищо. Не можеше. Един от най-ужасните му страхове бе, че тя ще пожелае да уредят Келси да я посещава, и ще се наложи да води детето си в това място.

Имаше право. Вътре в себе си Филип признаваше правото ѝ да вижда детето си. Но също така, дълбоко в сърцето си таеше решимостта да се бори до последния си дъх срещу нея, за да задържи Келси далеч от този ужас.

— Как е тя?

— Добре е. За ден-два ще остане при майка ми, за да мога... да осъществя пътуването.

— Не се съмнявам, Милисън ще е очарована да я задържи при себе си. — В гласа ѝ отново се прокрадна сарказъм. В сърцето ѝ отново се промъкна болката. Решена да довърши започнатото, Наоми отпъди и двете.

— Предполагам, още не си ѝ обяснил къде съм.

— Не. Струваше ми се... Не. Смята, че си заминала на гости някъде далече.

— Е — край устните ѝ потрепна лека сянка на усмивка, — наистина съм далече, нали така?

— Тя е само едно дете, Наоми. — Колкото и да е нечестно, ще се възползва от любовта ѝ към Келси. — Още не съм намерил подходящ начин да ѝ кажа. Надявам се, с времето...

— Не те виня — прекъсна го Наоми. Приведе се по-напред и сенките под очите ѝ заблуждаваха погледа му.

— Не те виня — повтори тя. — За нищо от случилото се. Какво стана с нас, Филип? Не мога да разбера кога се обърка всичко. А се опитвах. Струва ми се, ако мога да посоча едно нещо, определен момент, определено събитие, ще ми бъде много по-лесно да приема случилото се впоследствие. Но не успявам. — Затвори очи и изчака, докато се увери в способността си да продължи, без гласът ѝ да трепери. Не мога да разбера къде сгрешихме, а виждам толкова хубави неща. Келси. Най-вече Келси. През цялото време мисля за нея.

Изпълни се с непоносима жал, която го задуши.

— Тя пита за теб.

Наоми се извърна и огледа мрачната стая за посещения. Някой плачеше близо до тях. Но сълзите бяха нещо обичайно за това място, също като въздуха. Видя стените, пазачите, решетките. Особено решетките.

— Не искам да узнае, че съм тук.

Не това беше очаквал от нея. Объркан, изрече името ѝ, раздиран между благодарност и протест.

— Наоми...

— Обмислила съм го много внимателно, Филип. Сега имам достатъчно време, за да мисля. Не искам тя да разбере, че са ми взели всичко и са ме затворили в клетка. — Дълбоко пое дъх, за да успокои гласа си. Няма да мине много време и скандалът ще утихне. И без това вече повече от година не се движа в твоята среда. Спомените са до време. Съмнявам се дали докато тръгне на училище, някой все още ще говори за случилото се във Вирджиния.

— Може и така да бъде, но сега ще ми е трудно да се справя. Не мога просто да ѝ кажа, че си изчезнала, Наоми, и да очаквам да ми повярва. Тя те обича.

— Кажй ѝ, че съм умряла.

— Боже мой, Наоми, не мога да направя такова нещо!

— Можеш. — Внезапно тя притисна настоятелно ръка към разделящата ги преграда. — Ще го направиш заради нея. Чуй ме. Искаш ли да види майка си на такова място? Зад решетките, за убийство?

— Не искам, разбира се. Нито ще го разбере, нито ще го преживее на нейната възраст. Но...

— Наистина, но... — потвърди Наоми. — Очите ѝ отново бяха оживели и страстно горяха. — След няколко години ще разбере и ще се наложи да заживее с това. Ако наистина мога да направя нещо за нея, Филип, то е, да ѝ го спестя. Помисли си — отново изрече настоятелно. — Помисли си. Вероятно ще бъде на осемнадесет, когато изляза от тук. И през цялото време ще живее с представата за мен, затворена тук. Дали ще се чувства задължена да идва да ме вижда? Не я искам тук. — И тогава сълзите потекоха, отприщвайки бента на потиснатите чувства. — Не мога да понеса дори мисълта да дойде тук и да ме види в този вид. Как ще се почувства? Какво ще ѝ причини тази гледка? Казвам ти, не искам да рискувам. Позволи ми да ѝ го спестя, Филип? Боже мили, позволи ми да направя този последен жест за нея.

Той протегна ръка и върховете на пръстите им се допряха през металната решетка.

— Не издържам да те гледам там вътре.

— А ще издържи ли някой от нас да я вижда, седнала на твоето място?

Не, той не би могъл.

— Но да ѝ кажа, че си умряла! Не можем да предвидим как ще ѝ се отрази такова нещо. Или как всеки от нас ще живее с тази лъжа.

— Която не е чак толкова голяма. — Дръпна ръка и изтри сълзите си. — Една част от мен наистина е мъртва. На другата ѝ се иска да оцелее. Ужасно ѝ се иска да оцелее. Струва ми се обаче невъзможно, ако тя знае. Ще ѝ бъде мъчно, Филип. Ще тъгува, но ти ще си с нея.

После изобщо вече няма да ме помни.

— Би ли могла да живееш така?

— Налага се. Няма да се свързвам с нея и няма да се намесвам по никакъв начин. Не искам да идваш да ме виждаш повече тук и ще откажа свиждането, ако дойдеш. Ще бъда мъртва за нея и за теб. — Обви ръце около тялото си. Времето им почти изтичаше. — Знам колко много я обичаш и какъв мъж си. Ще ѝ осигуриш добър и щастлив живот. Не го разваляй, като я накараш да изживее всичко това. Моля те, обеща ми!

— А като те освободят?

— Ще видим, като му дойде времето. От десет до петнадесет години, Филип. Това е много време.

— Да. — Само като си го представеше и стомахът му се свиваше на кълбо. Колко неща могат да се случат на едно дете за толкова време, помисли си той. — Съгласен съм, Наоми. Заради доброто на Келси, ще го направя.

— Благодаря. — Изправи се, като се опитваше да потисне гаденето. — Довиждане, Филип.

— Наоми...

Но тя се насочи право към охраната, мина през вратата, която се захлопна зад нея. Без изобщо да погледне назад.

— Татко? — Келси постави ръка на рамото му и леко го разтърси. — В кой век си се отнесъл?

Филип смутено се изправи.

— Келси! Не те видях да влизаш.

— Нямахте да видиш дори да беше влязла цяла колона тежкотоварни камиони. — Целуна го, отдръпна се, после се засмя и отново го целуна. — Радвам се да те видя отново.

— Чакай да те погледна. — По-щастлива ли изглеждаше? Спокойна? При тази мисъл усети как го пробужда лека ревност.

— Едва ли съм се променила толкова за две седмици.

— Само ми кажи дали се чувстваш толкова добре, колкото изглеждаш.

— Чувствам се страхотно. — Настани се на стола и изчака и той да седне насреща ѝ. — Сигурно е резултат от чистия въздух, храната, приготвяна от друг човек и от физическия труд.

— Труд? Да не би да си работила във фермата?

— Само най-неквалифицирана работа. — Усмихна се на сервитьорката и каза: — Чаша шампанско.

— За мен не искам нищо повече, благодаря. Филип отново се извърна към дъщеря си. — Празнуваш ли нещо?

— Гордостта на Вирджиния спечели днес бягането в Санта Ана. — Келси още не можеше да се успокои от въодушевлението след победата. — Изривах тора от нейното отделение, докато беше в „Трите върби“, така че се чувствам съпричастна към победата ѝ. През май Гордост ще спечели и Дербито — намигна тя. — Съвсем сигурно е.

Филип отпи от виното си с надежда да отпусне гърлото му.

— Не съм знаел, че толкова се интересуваш от... конете.

— Прекрасни са. — Пое чашата от сервитьорката и вдигна тост. — За Гордост, най-великолепното мъжко същество, което съм виждала. Но все пак на четири крака. — Наслади се на мехурчетата, приятно погъделичкали езика ѝ. — Хайде, казвай как са всички. Защо Кендис не дойде с теб.

— Предполагам, досети се, че ми се искаше да остана насаме с теб за няколко часа. Изпраща ти сърдечни поздравии, разбира се. Също и Ченинг. Има си нова приятелка.

— Съвсем нормално. Какво стана със студентката по философия?

— Уморявала го с речите си. Запознал се с новата на някакво парти. Изработва проекти за бижута и носи черни пуловери. Освен това е вегетарианка.

— Значи няма да трае повече от пет минути. Ченинг не би могъл да издържи повече без хамбургер.

— И Кендис очевидно разчита на това. Според нея Виктория — така ѝ е името — е твърде неподходяща.

— Е — Келси отвори менюто и плъзна поглед по страницата — едва ли някое момиче ще ѝ се стори подходящо, щом става дума за Ченинг. За нея той още е бебчето ѝ.

— Най-трудното за всеки родител е да се раздели с детето си. Затова повечето от нас просто не искат да го правят. — Постави ръката си върху нейната: — Липсваше ми.

— Но аз всъщност никъде не съм заминала. Ще ми се да не се притесняваше толкова.

— Стар навик. Келси... — ръката му я стисна по-здраво — има няколко причини, за да те помоля да вечеряш с мен. Едната сигурно ще ти прозвучи доста неприятно, но предпочитам да я чуеш от мен.

Тя веднага се напрегна.

— Нали каза, че всички са добре.

— Така е. Става дума за Уейд, Келси. Обявил е годеща си. — Почувства как ръката ѝ се отпуска. — Очевидно сватбата ще бъде скромна, след един-два месеца.

— Ясно. — Странно, мина ѝ през ума, че все още има толкова много чувства, които се надигат и завихрят в нея. — Е, това се казва

бърза работа. — Изпусна задържания въздух, раздразнена от острия си тон. — Глупаво е дори за миг да се чувствам засегната.

— Нормална човешка реакция, бих казал. Независимо от колко време сте разделени, съвсем наскоро получихте окончателно развод.

— Това беше само къс хартия. Добре го съзнавам. Бракът ни приключи в Атланта, преди повече от две години. — Вдигна чашата и се вгледа в мехурчетата във виното. — Ще трябва да се държа като цивилизован човек и да му пожелае всичко най-добро. Но няма да стане! — отпи голяма глътка тя. — Надявам се тя да превърне живота му в ад. А сега, възнамерявам да опитам пушената съомга. Изпитвам желание да захапя някого.

— Но ще се справиш, нали?

— Ще се оправя. Всъщност нищо ми няма. — Затвори менюто и след като дадоха поръчката си, изведнъж се усмихна към баща си. — Да не би да си се страхувал от скандал?

— Смятах, че може да имаш нужда от рамо, на което да си поплачеш.

— Винаги мога да се възползвам от рамото ти, татко, но вече престанах да плача за минали неща. Искан ми се да поработя, но здравата, за да променя живота и възгледите си.

— Но ти вече от години работиш, Келси, още откакто завърши гимназия.

— От години само си играя на различни професии. Но всъщност никоя не ме е вълнувала особено.

— А това те вълнува, така ли? Да ринеш конюшните те вълнува?

Острата нотка в гласа му я накара да застане нащрек. Опита се внимателно да подбере думите си.

— Там се чувствам част от едно цяло. Това не е само едно надбягване или един кон. Всичко е свързано и всеки участва с нещо. Някои неща са еднообразни, други ти изваждат душата от бързане и всеки ден всичко се повтаря. Но всяка сутрин започваш отново. Не мога да го обясня точно.

А и той никога няма да го разбере. В момента разбираше единствено, че думите ѝ толкова много напомнях за Наоми.

— Много вълнуващо за теб, убеден съм. Съвсем различно.

— Така е. Но ми действа също и успокояващо. Дава ми усещане, че съм нужна. — Трябва да го кажа изведнъж, помисли си Келси и

бързо продължи: — Мисля да напусна апартамента си.

— Да го напуснеш? И после какво? Да се преместиш за постоянно в „Трите върби“?

— Не непременно. — Защо това трябва да го обижда, запита се Келси и въздъхна. А защо нея я заболя, като чу, че Уейд отново ще се омъжва? — Не сме го обсъждали. Но обмислях някои мои намерения да се преместя извън града. Харесва ми да виждам дървета от прозорците си, татко. Да виждам поля, вместо съседните блокове. Пък и много ми харесва това, с което се занимавам сега. Бих искала да продължа и да видя дали ме бива за тази работа.

— Наоми ти е повлияла. Не бива да се изкушаваш и заради моментни прищевки да се хвърляш от един начин на живот към друг. Не е възможно за толкова кратко време да разбереш света, с които се опитваш да си играеш.

— Не, наистина не претендирам, че напълно го разбирам. Но бих искала. — Замълча, докато им сервира салатите. — Искам също да разбера и нея. Нали не очакваш, че ще си тръгна, преди да съм успяла.

— Не те карам да си тръгнеш, но бих искал да не се впускаш в нищо, преди да си преценила всички последствия. Там не става дума само за романтиката на конете при изгрев или последния галоп преди финала. Ще се сблъскаш с грубост, жестокост, неприятности, и насилие.

— И това също е част от мен, както и мирисът на книги в университетската библиотека.

— Хей, ама това е Келси, красивата дъщеря на Наоми — насочи се към тях Бил Кънингам. В едната си ръка държеше чаша, а на другата проблясваше диамантената му подкова. — Човек няма как да сбърка това лице.

Точно на време, помисли си тя и се усмихна насила.

— Здравсти, Бил. Татко, това е Бил Кънингам, познат на Наоми. Бил, това е баща ми, Филип Байдън.

— Ей, дявол да ме вземе. Беше преди сто години — протегна ръка Бил. — Май не сме се виждали от деня, когато ми отмъкна Наоми изпод носа. Учител беше, нали?

— Да. — Филип кимна със сериозно изражение, което обикновено пазеше за недисциплинираните си студенти. — Преподавател съм в университета в Джорджтаун.

— Радвам се за теб. — Бил се усмихна и свойски постави ръка на рамото на Келси като я стисна. — Голяма красавица е дъщеря ти, Фил. Истинско удоволствие е човек да я види на хиподрума. Чух, че тригодишният жребец на майка ти днес пристигнал пръв в Санта Ана.

— Да, много сме щастливи.

— В Кентъки обаче нещата ще се променят доста. Не й позволявай да те придума да пуснеш фиша си за коня на „Трите върби“, Фил. Победителят е при мен. Целуни майка си от мен, сладурче. Трябва да се връщам на бара. Имам среща.

Докато той се отдалечаваше, Келси хвана вилицата и с подчертано усърдие се зае със салатата.

— С такива хора ли искаш да се свържеш?

— Говориш също като баба, татко. „Стандартът, Келси, никога не си занижавай стандарта.“ — Но Филип не се усмихна. — Този човек е глупак, татко. Съвсем като надутите и нахални глупаци, с които съм се сблъсквала в университета, в рекламата, в галериите. Не е възможно човек да избяга от тях.

— Спомням си го — упорито отвърна Филип. — Носеха се слухове, че подкупва жокеите, за да загубят или нарочно да притиснат друг кон в оградата.

Келси се навъси и остави салатата.

— Значи освен надут и нахален, е и мръсник. Но въпреки това е само един глупак, с който нямам намерение да завързвам приятелски отношения.

— Движи се в кръга на майка ти.

— Може би по-скоро в паралелен. Все още много неща не знам и за сега не я чувствам близка, но знам, че за нея „Трите върби“ е нещо повече от обикновена фирма, а конете нещо повече от вложен капитал. Те са животът ѝ.

— Така е било винаги.

— Съжалявам — безпомощно посегна Келси и хвана ръцете му. — Съжалявам, че те е наранила. Съжалявам, че това, което правя сега, отново връща тази болка. Моля те да ми имаш доверие и да ме оставиш сама да видя всичко, да направя собствена преценка. Имам нужда от цел в живота си, татко. Може би съм я открила.

Боеше се, че е така и когато я постигне, няма да е същата.

— Просто ми обещавай, че ще си оставиш достатъчно време, Келси. Недей да се обвързваш с никого и с нищо, без да си оставиш достатъчно време за преценка.

— Добре. — За момент Келси се поколеба. — Не ме попита за нея.

— Канех се — призна Филип. — Исках да чуя впечатленията ти.

— Изглежда много млада. Притежава невероятна енергия. Виждала съм я да започва от изгрев и да продължава по тъмно.

— Наоми обича да е сред хора.

— Говоря за работа — поправи го Келси. — Никога не посреща гости. Поне не и през времето, докато бях там. Ако трябва да съм откровена, изобщо не виждам при цялата тази работа, как някой ще има сили за вечерни събирания. Обикновено още преди десет вече е в леглото. — Не намери за необходимо да споменава, че Наоми невинаги спи сама. — Много е сдържана, много добре се владее.

— Наоми? Сдържана? Да се владее?

— Да. — Келси замълча и изчака да им сервират предястията. — Вероятно невинаги е била такава, но сега я видях точно такава.

— Какво изпитваш към нея?

— Не знам. Доволна съм, че не ме притеснява.

— Учудваш ме. Търпението никога не е било сред силните ти качества.

— Предполагам, хората се променят. Не я разбирам, но я уважавам. Знае какво иска и се труди да го постигне.

— И какво иска?

— Не съм сигурна — неуверено отрони Келси, — но *тя* има нещо наум.

Скрит в сянката на бара, Кънингам наблюдаваше Келси и баща ѝ, докато се хранеха. Красива гледка, помисли си той. Самата изисканост и висока класа. Замислено разклати леда в чашата си.

— Доста е хубавичка — обади се до него Рич Слейтър. — Позната ми е отнякъде. — Разсмя се и внимателно отпи от питието си. Точно сега се надяваше умът му да е бистър. — Май на човек, като mine определена възраст, всички хубави млади момичета му се струват познати.

— Дъщерята на Наоми Чадуик. Одрала е кожата на майка си.

— Наоми Чадуик ли? — Погледът на Рич блесна доволно, но и с горчиви спомени. Нали беше точно тук, за да изрови старите спомени. И да се възползва от тях. — Човек никога не забравя такава кобила. Сега е съседка на сина ми. Колко е малък светът. — Доволно отпи поредната глътка уиски. Качествена стока... щом Кънингам черпи. — Знаеш ли, май я видях да се навърта край къщата на момчето преди около две седмици. Хвърлил ѝ е око, доколкото познавам Гейб.

— Усукваше се около майката, предполагам сега ще се прехвърли на дъщерята. — Гейб Слейтър нямаше да има шанс да се усуква около никого, помисли си Кънингам, ако не беше една ръка карти. Всичко можеше да е съвсем различно.

Но всичко ще се промени.

— Ако изиграе правилно картите си — продължи Кънингам любимата си тема — нищо чудно да заличи границите между двете ферми.

Рич изгледа Келси с повишен интерес. Значи така, синчето му си губи времето с дъщеричката на оная високомерна кучка. Това вече е нещо, което би могъл да използва.

— Голяма работа, нали? Едно такова сливане ще ги превърне във водещо предприятие за цялата страна, бих казал.

— Възможно е. — Кънингам вдигна пръст и даде знак за по още едно. — Няма да седна да се занимавам с тях. Но ако питаш мен, цялата работа скоро ще се разсъхне. — Бръкна в купата с ядки и налапа три наведнъж. Говори непринудено, стегна се той. Всичко трябва да изглежда съвсем непринудено. Не е нужно Рич Слейтър да разбере колко много всъщност залага на тази сделка. — Дай да видим сега онази работа, за която говорехме. С нея ще оправим тая история.

Рич пресмяташе наум, съзерцавайки с възхищение диамантения пръстен на ръката на Кънингам.

— И при една супер печалба аз ще получа ли съответно възнаграждение?

— Ще получиш.

— Добре тогава, ще видим какво може да се направи по въпроса. — Отново стрелна с поглед Келси. — Първо да видим какво може да се направи. Ще трябва да ми се платят пътните, Били, момчето ми.

Кънингам бръкна в сакото си, извади плик и го пъхна в нетърпеливите ръце на Рич под бара. Неприятното усещане за нещо вече правено, го накара да хвърли неспокоен поглед през рамо.

— Преброй ги по-късно.

— Няма нужда, изобщо няма нужда. Знаем се отдавна, Били. Имам ти доверие. — Веднага щом намести плика на сигурно място, той отново надигна чашата. — Ако ми позволиш, нека ти кажа какво удоволствие изпитвам отново да работя с теб. Наздраве за старите времена.

На следващия ден по обяд, Келси бе съсредоточила цялото си внимание в урока за водене с въже на манежа. Петгодишната кобила проявяваше търпение и знаеше доста повече за този род упражнения от самата нея.

Не конят, а Келси се обучаваше в момента.

— Подкарай я в тръс, смени посоката — командваше Моузес. Момичето има възможности, реши той. Иска да се научи и затова ще успее. — Ще направи, каквото поискаш. Ако вземеш обаче някое едногодишно конче, няма да е така лесно.

— Дай ми тогава младо конче — извика в отговор тя и плесна с камшик. — Мога да се оправя.

— Продължавай да се надяваш. — Но вероятно след няколко седмици все пак ще ѝ даде. Ако още е тук. Има добри ръце, замислено я наблюдаваше той, хубав глас и бързи рефлексии.

— От кога тренират? — попита Наоми.

— Около половин час.

Тя пъхна ботуша си на най-долната пръчка на оградата.

— И Келси, и кобилата все още изглеждат свежи.

— И двете са издръжливи.

— Благодаря ти, че отделяш време да я учиш, Моузес.

— Не ме затруднява. Само дето май е хвърлила око на работата ми.

Наоми се засмя, но после забеляза, че той не се шегува.

— Според теб тя се интересува от треньорска работа, така ли смяташ?

— Всеки път, щом изкарам един час с нея, се чувствам като изцедена гъба. Това момиче не се уморява да задава въпроси. Допуснах грешка, като ѝ дадох, преди няколко дни една от моите книги за конете. Щом я прочете, направо ме подложи на истински изпит. Наду ми главата с кръвни групи, доминантни и рецесивни гени.

— И издържа ли го?

— Едва-едва. Някога ми се искаше ти да го правиш. — Усмихна се и се плесна по челото. — Мечти. Но мъж без мечти е като мъж без любов. А що се отнасяше до теб, имах я даже в излишък.

— И още я имаш. Ще го докажем по-късно. Ето го и Мат пристига.

— Не знаех, че си повикала ветеринаря.

— Не съм. — Наоми облиза устни. — Каза, че бил наблизко и щял да намине да види какво става с онзи възпален глезен.

Моузес се извърна обратно към Келси. Мечти значи, отново си помисли той.

— Аха, добре.

Наоми успя да потисне смеха си и поздрави ветеринаря.

— Е, Мат, какво е мнението ти.

— Оправя се. Няма нужда от инжекция.

— Много мило, че отдели време да минеш — обади се Моузес.

— Бях в „Лонгшот“. Един от жребците им е ранен.

— Сериозно ли е? — попита Наоми.

— Би могло да стане. Убождане. Съвсем малко и като нищо могло да не бъде забелязано. Но имаше голяма инфекция. — Докато говореше, погледът му с възхищение следеше Келси. — Наложил се да го режа. Много лошо. Джемисън каза, че утре е трябвало да замине за Хайалия.

— Тройка аса? — Наоми постави ръка на рамото на Мат, изпълнена със съчувствие. — Гейб щеше да заминава с него. Този кон бягаше като стрела.

— За сега и двамата ще си останат вкъщи.

— Ще му се обадя по-късно да се опитам да го ободря.

— Дано му помогне. — Мат отново насочи вниманието си към Келси. — Тук всички изглеждате в добро здраве. — Когато Келси го поздрави с бързо помахване, той ѝ се усмихна. — Изглежда, като че ли цял живот с това се е занимавала.

Моузес най-сетне се съжали над него, даде знак на Келси да спре и тя се приближи заедно с коня към оградата.

— Толкова е добричка — потърка буза о кобилата. — Ще ми се да ми дадеш някое непослушно жребче, Моузес, за да почувствам, че върша нещо.

— Всяко нещо по реда си. Нека видим колко ще издържиш, преди да се откажеш.

— Постоянно ми вдига самочувствието, няма що. — Келси килна назад памучното си кепе. — Това служебна визита ли е, Мат, или приятелско посещение?

— И двете. Трябваше да ида до „Лонгшот“.

— О? — Колкото е възможно по-нехайно, Келси поведе кобилата извън манежа. — Проблем ли имат?

— Нараняване. — Той повтори вече дадените обяснения.

— Но Тройка аса изглеждаше великолепно последния път, когато го гледах да бяга. Кога е станало?

— Преди около три-четири дни.

— Преди три дни бяга в Чарлстън. Победи с цяла дължина. — Келси се навъси и помилва кобилата. — Убождане значи?

— Колкото монета от десет стотинки, точно над глезена.

— Как е станало?

— Може да е било при транспортирането, от някой остър ръб. Възможно е. Не ми се вярва да е нарочно.

— Искаш да кажеш, че някой може нарочно да нарани коня, за да не е в състояние да бяга?

— Не ми се вярва — повтори Мат. — Не е толкова сериозно.

— С какво го лекуваш?

Внимателно го изслуша, докато ѝ обясняваше за срязването и антисептичните препарати и за разликата между убождане и разкъсване.

— Видя ли за какво ти говорех — прошепна Моузес на Наоми. — Сега ще се нахвърли на учебниците по ветеринарна медицина. — Изведнъж очите му се присвиха, вперени към конюшните. — Очаквате ли някого?

— Не. — Наоми прехапа устни и се загледа в младежа, който се приближаваше. Слаб, с тесни рамене и красиво лице. Дънки и поло.

Съвсем обикновен, прецени го тя. Ботушите му обаче бяха съвсем друго нещо. Сигурно струваха най-малко триста долара.

— Някой познава ли този каубой?

— А? — Келси се извърна с любопитство и нададе радостен вик. — Ченинг! — Хвърли се към него и направо разкъса сърцето на Мат, като с все сила прегърна младия човек. — Какво правиш тук?

— Реших да намина да видя къде си, преди да продължа за Лаудърдейл. За посрещането на пролетта.

— Не си ли се отказал вече от това?

— Да се откажа от момичетата по бикини? Не мисля. Боже, я се погледни. Приличаш на реклама за селския живот. — Прегърна я през рамо и погледна тримата, застанали до оградата. — Няма нужда да ми казваш, че това е майка ти.

— Да, това е Наоми. Ела, ще те представя. — Ръката ѝ продължаваше да го прегръща през кръста. — Ченинг, това са Наоми Чадуик, Моузес Уайтри и Мат Ганър, А това е Ченинг Осбърн, доведеният ми брат.

— Добре дошъл в „Трите върби“ — протегна му ръка Наоми, развеселена и поласкана, когато Ченинг я поднесе към устните си. — Келси ми е говорила за теб.

— Само хубави неща, надявам се. Страхотно местенце си имате тук.

— Благодаря. Ще те разведем. Надявам се да останеш за малко.

— Свободен човек съм. — Неспособен да устои, той се протегна над оградата и помилва кобилата по носа. — Тръгнал съм към Флорида за около седмица.

— Да се полюбува на ученичките — вметна Келси. — Ченинг учи медицина и нарича това уроци по анатомия.

Той се усмихна и посегна да погали ушите на кобилата.

— Младостта е до време. Питай, когото искаш. Прекъснах ли ви?

— Съвсем не — успокой го Наоми. — Идваш тъкмо на време за обяд. Ще дойдеш с нас, нали Мат?

— Иска ми се, но се налага да отида до фермата на Бартлет. Едно от жребчетата им има колики.

— Ей, ама вие ветеринарен лекар ли сте? — наостри уши Ченинг. — Винаги съм си мислил, че е страхотна работа да лекуваш

животни. Не се оплакват като хората, нали? — допълни бързо, тъй като Келси го изгледа изненадана.

— Така си е. Но пък хората обикновено не те ритат и не хапят. Ще си запазя правото за друг път, Наоми, благодаря. Келси, приятно ми беше да те видя отново. Радвам се, че се запознахме.

— Ще те изпратя. Келси, ти доведи Ченинг, когато сте готови.

— Ако добре те познавам, вече си готов. Искаш ли да направим обиколката, след като ядем?

— Звучи добре.

— Не знаех, че се интересуваш от лечение на животни.

Той притеснено сви рамене.

— Минала работа. Детска история.

Тръгнаха бавно и Келси продължи:

— Спомням си как искаше да спасяваш птичките, когато се блъскаха в цветното стъкло. Ами онзи пълен с бълхи стар пес, който домъкна със счупен крак.

— Да бе — усмихна се той, но смехът сякаш не стигна до очите му. — Мама провали цялата работа. Обратно, откъдето е дошъл. Предполагам, последните си километри е изминал на три крака.

— Забравила съм — постави ръка на рамото му Келси. — Сигурно се е страхувала да не умре у дома. Трябва да беше на сто години.

— Не беше чистокръвен — поправи я Ченинг и сви рамене. — Не е толкова важно. И без това не можеше да държи животни в къщата заради алергията си. Пък и както казах, това е детска история.

Защо никога досега не бе чувала тази нотка на примирение в гласа му, запита се Келси. Вероятно не се беше заслушвала.

— Искаш ли да станеш лекар, Ченинг?

— Фамилна традиция — безгрижно отвърна той. — Никога не съм си и помислял да ставам нещо друго. Е, освен космонавт, когато бях на шест. Мъжете в семейство Осбърн стават хирурзи и толкова.

— Кендис никога не би те насилила да се заемеш с нещо, ако не ти е присърце.

Ченинг се засмя иронично.

— Келс, ти беше на осемнадесет, когато се ожениха и с единия крак вече си беше излязла от дома. Мама движи всичко. Действа

гъвкаво и се справя много добре. Така че ние с професора винаги правим каквото ни се каже.

— Сърдиш й се за нещо. Какво има?

— Представяш ли си, спря ми издръжката от наследството, защото отказах да се запиша за пълен курс през това лято. Исках да поработя, разбираш ли. Да вкуся малко от реалния живот. Бях си уговорил временна работа на един строеж. Нали разбираш, можех да нося каска и да подвиквам след секретарките, които минават по обяд. Просто исках да прекарам два месеца далече от книгите.

— Звучи ми доста разумно. Дали да не поговоря с нея вместо теб...?

— Не, в момента не е особено благосклонно настроена към теб. Тая работа тук... — махна и посочи фермата. — Според нея ти притесняваш професора. Величествената Милисън също подхранва неврозата й.

Келси въздъхна силно.

— Значи сме на едно дередже. Виж какво, наистина ли държиш на Лаудърдейл и бикините?

— Ако намекваш да се върна вкъщи, да я целуна и да...

— Не. Щях да ти предложа да прекараш тук посрещането на пролетта. Не допускам Наоми да възрази, ако се помотаеш с мен и конете.

— Играеш си на голямата сестричка, а?

— Да. Защо, неприятно ли ти е?

— Не. — Наведе се и я целуна по челото. — Благодаря ти, Келс.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Конярят се наричаше Майк. Беше роден и израсъл във Вирджиния и обичаше да се хвали, че колкото и да забрави за конете, пак ще знае повече отколкото мнозина биха научили въобще някога. Несъмнено през повече от петдесетгодишния си стаж по хиподрумите, беше видял надбягванията от всичките им страни. Още като съвсем млад бе успял да се издигне от работник в обора до момче за тренировки. Често с гордост разправяше как е възсядал конете на мистър Кънингам в най-добрите му години.

Преди да навърши двадесет бил твърде дребен и лек за жокей. Макар никога да не се бе издигнал до нещо повече от най-обикновен чирак, все пак бе обличал копринения екип. И не му се нравеше хората да го забравят.

За кратък, но незабравим период от живота си, дори успял да се представи за треньор в някаква малка ферма във Флорида. И цяла една година даже бил собственик на кон... или поне на петнадесет процента от него. Е, вярно, конят не оправдал надеждите и не се оказал достоен за името си Утринно цвете, като бягал добре на тренировките и слабо на състезанията, но Майк се бе почувствал собственик, а това е голяма работа.

Беше се върнал при Кънингам, когато чул, че фермата ще сменя собственика си. Положението му на коняр го задоволяваше, най-вече защото Гейбриъл Слейтър имаше вид на победител. И винаги беше побеждавал, поне доколкото Майк си спомняше.

Радваше го и фактът, че по-младите работници го слушаха. Зад гърба му може и да го наричаха Перко, понеже винаги ходеше накипен със светлосиня жокейска шапка и пристъпваше изпъчен като паун, но го правеха с добро чувство.

Слабото му сбръчкано лице бе добре познато по всички хиподруми от Санта Ана до Пимлико. И на Майк точно това му се искаше.

— Пистата днес ще е бавна — отбеляза Богс и старателно си сви цигара.

Майк кимна. Силният валеж от сутринта постепенно премина в упорит напоителен дъждец и това беше много добре. Конят на Слейтър Двойно или нищо се проявяваше на кална писта.

В ленивия промеждутък между тренировката и първия старт Майк седеше под един навес, наблюдаваше как дъждът се сипе от небето и си мислеше за десетте долара, които сякаш щяха да пробият дупка в джоба му. Смяташе да ги заложил на коня на работодателя си и да наблюдава как растат.

Извади смачкан пакет Марлборо, за да прави компания в пушенето на Богс.

Наоколо им беше спокойно. Сега жокеите бяха все още в хотела или се потяха в сауните, за да смъкнат някой и друг грам преди старта. Треньорите пък се бяха задълбочили над дневниците си, а собствениците се гушеха вътре на сухо и топло над чашите с кафе. Около конюшните нямаше много работа, но скоро отново щеше да закипи трескава дейност.

— Хубаво е, че момичето на мис Наоми се появи — за да подхване разговор каза Майк. — Преди две седмици пристигна на кон в „Лонгшот“ и си тръгна вир-вода.

Богс кимна и изпусна дим.

— Чух.

— Беше с оня ваш петнист кон и добре се справяше.

— Язди като майка си. Хубава гледка.

После продължиха да седят, двама заклетни ергени, и да пушат мълчаливо.

Изминаха цели пет минути преди Майк да заговори отново.

— Същия ден и друг един човек се мерна край конюшните.

— Така ли? — Богс не попита кой е бил. Те си общуваха по свой начин.

— Не го бях мяркал скоро насам, ама пак го познах. — Запрати късата угарка в близката локва и я изгледа как угасва със съскане. — Не се сещах кой е, докато не го видях с шефа. Чак тогава ми просветна. Спомних си времето, когато мистър Слейтър работеше в конюшната на Кънингам.

— Ъхъ. Има вече петнадесет години. После дойде в „Грите върби“. Постоя малко и при нас.

— Една-две години. Голям работяга, не приказва празни приказки. Хич и не ти говори, освен ако не се налага. Винаги си е бил саможивец — изцъка с език Майк. — Хич не съм си и помислял, че ще работя за него.

— Успя да постигне нещо.

— Точно така. Много хора мислеха, че няма да стигне до никъде, както само се мотае и си търси с кого да играе карти. Викаха и тоя ще е още една отрепка от хиподрума. Но аз си знаех, че не е така.

— И аз винаги съм харесвал момчето. — Богс потърка драскотината на ръката си, където едно от младите кончета го беше ухапало. — Харесваше ми и сега ми харесва.

— Да. Бях там, когато Липски се опита да го наръга. И тогава не си губи времето в празни приказки.

Богс се изплю върху мократа земя, повече, за да покаже отношението си към Липски, колкото от физиологична нужда.

— Като е пиян човек, няма работа край конете.

— Това си е самата истина. — Майк отново потъна в мълчание и се замисли дали да не запали още една цигара. — Мистър Слейтър изобщо не пие. Бях забравил как смуче баща му, докато не го видях оня ден край конюшната.

— Рич Слейтър? — Интересът на Богс веднага се повиши. — Идвал е в „Лонгшот“?

— Нали това ти разправам. Същия ден, когато момчето на мис Наоми си замина мокро. Беше се изтупал като някой продавач на библии. — За да се наслади по-дълго на информацията си, Майк реши все пак да запали и втора цигара. — Двамата малко си поговориха. Не успях да чуя какво казва мистър Слейтър. Пък и по лицето му нищо не можеш да разбереш. Има очи на комарджия това момче. — Изпусна дима и отново дръпна дълбоко, сигурен, че вече е заинтригувал стария си приятел. — Ама добре се чуваше как старецът се хили и разправя, че се е заринал с пари и бил дошъл само да види как я кара момчето му.

— Дошъл е да го оскубе по-вероятно.

— И аз така си помислих. Не ми хареса как оглеждаше наоколо, сякаш в главата му щрака калкулатор. Поли тъкмо тренираше едно

младо конче. Мистър Слейтър го нарече Малка кента. Тая Поли има хубави ръце, да знаеш.

— Наистина — съгласи се Богс, без изобщо да го смути смяната на темата. После поздрави с кимване един от конярите на хиподрума, минал край тях. — Става за трениране на млади коне. Май Моузес гласи мис Келси за тая работа в „Грите върби“. Старият Чип пак говори за пенсиониране.

— Все същата. Само вдига пушилка. Та... — върна се отново на думата си Майк — мистър Слейтър отиде в къщата, а пък старият Рич се мотаеше наоколо и си пийваше от шишенцето. Едно такова сребърно и лъскаво. По едно време се заусуква край Джемисън. Разпитваше го, предполагам. После мистър Слейтър се върна, даде на стареца чек и го изрита. По-елегантно де, ама си го изрита.

— Хич не съм си падал по Рич Слейтър.

— И аз. Нали крушата не падала по-далеч от дървото си, но при тия двамата ми се струва, че бая далеч се е търколила. Мистър Слейтър си го бива. И те слуша, като му кажеш нещо. Оня ден ме попита какво мисля за раната на предния крак на Тройка аса.

— Добър кон.

— Така си е. Та затова казах на мистър Слейтър, че не ми прилича на злополука. Погледна ме и нямаш представа колко любезно ми благодари. — Изправи се и костите му изпукаха. — Ще ида да хвърля око на Двойното.

— Аз май ще си взема едно кафе.

Двамата се разделиха и Майк хлътна в мрачните помещения. Дъждът потрепваше по покрива и заглушаваше шума от помръдващите коне. Някакъв друг коняр нагласяше чул върху гърба на една кобила. Майк се спря за момент и я огледа.

Малко ѝ е широка предницата, реши той. Кобилата сигурно ще се препъва из локвите. Виж, Двойно или нищо няма да има такива проблеми. Той е около един и шестдесет, съвсем черен, с добре оформен гръб и късо здраво тяло с голямо сърце в него.

Но най-важното — този кон притежава кураж.

Майк бавно се насочи към отделението му. Обичаше преди състезание да го понавие малко. А също така да погледне в очите на жребеца, за да реши дали си струва да заложи този ден.

— Е, момче, специално за теб осигурихме малко дъждец — отвори вратата Майк и се намръщи. — Какво, по дяволите, правиш тук, Липски? Нямах работа край конете на мистър Слейтър.

Липски остана клекнал и изгледа Майк, който прокара ръка по крака на коня.

— Само да хвърля един поглед. Мислех си да заложа нещичко.

— Върви и прави каквото искаш, но се разкарай от тук.

— Отивам си, отивам си — извърна се Липски, но очите на Майк зорко го следяха.

— Какво правиш с това, по дяволите? — С рязко движение той стовари ръката си върху рамото на Липски. Тънкото и лъскаво острие на ножа проблесна на слабата светлина. — Ах ти, копеле! Искаше да го срежеш, така ли?

— Нямах да му направя нищо. — Липски крадешком погледна към вратата на бокса. Не разполагаше с много време. — Само щях да го подреда да не може да бяга днес. — Или завинаги, помисли си наум, ако скъса сухожилие. — Слейтър си го изпроси.

— Ти си изпроси това, което получи — поправи го Майк. — И никой не може да се мотае около конете ми. Ти си пипал и Тройка аса, нищожество такова.

— Не знам за какво говориш. Виж какво, идеята ми беше глупава. Но нищо не е станало. Провери — изобщо не съм го пипал.

— Ще видя, не се тревожи. Но първо ще видим какво ще каже мистър Слейтър за тая работа.

Липски се дръпна назад, разярен от желязната хватка на мършавия старец.

— Няма да ме забъркаш в такова нещо, нали?

— Напротив, точно това ще направя. И дано не си направил нищо на този жребец, защото ще се изплюя на гроба ти, ако мистър Слейтър реши да те убие.

— Изобщо не съм се докосвал до скапания му кон — отчаяно замахна Липски. Двамата мъже се сборичкаха и жребецът нервно пристъпи встрани.

Ножът проряза въздуха, отскочи от ръката на Майк и острието му се плъзна по хълбока на Двойно или нищо. Стреснат от болката, той се изправи на задните си крака. Майк изруга и задържа дишането

си, за да не извика. Но после изобщо спря да диша, докато острието се забиваше точно над колана му.

— Божичко! — Изплашен не по-малко от противника си, Липски измъкна острието и загледа шурналата кръв. — Мили боже, Майк! Не исках да те наръгам.

— Копеле — успя да простене Майк и се свлече напред, точно когато възбуденият и изплашен от миризмата на кръв кон отново се изправи на задните си крака. Едното копито го перна по главата и след мигновената пронизваща болка той вече не усещаше нищо, дори когато се строполи с лице върху пода и жребецът го стъпка под тежките си копита.

Обзет от паника, Липски понечи да избяга навън, но успя да се овладее и се спотаи в ъгъла. Вината не беше негова, повтаряше си непрекъснато той. По дяволите, той не е убиец. Никога нямаше да извади нож на стария Майк, особено като го гледаше какъв е сърдит. Само ако Майк го бе послушал, това нямаше да стане. Затиснал устата си с юмрук, той заотстъпва заднишком към вратата. Преди да излезе от бокса, напъха окървавения нож в ботуша си. После, привел гръб, бързо се отдалечи в дъжда.

Имаше нужда от нещо за пиене.

— Страхотно е. — Ченинг стоеше на влажните трибуни и отхапваше от хотдога. — Искам да кажа — продължи с пълна уста, — изобщо и през ум не ми е минавало, че е толкова интересно. Все едно гледаш репетиция на някоя нашумяла пиеса на Бродуей.

Наоми се усмихна доволно. Ако можеше да избира брат за дъщеря си, би предпочела някой точно като Ченинг Осбърн.

— Съжалявам, че не се случи по-хубаво време.

— Ама така е още по-интересно. Препускащи под дъжда коне, плющящи знамена и пръски кал. — Усмихна се и поля хотдога с кока-кола. — Нямам търпение.

— Е, още малко остана — успокои го Келси. — Всъщност вече трябва да започват да подготвят конете за представянето. Искаш ли да идем да погледнем?

— Разбира се. Колко се радвам на поканата ти, Наоми. Наистина много мило от твоя страна.

— Не е малко да ни предпочетеш пред слънцето, пясъка и бикините.

— Тук е по-интересно. — После с жест, който Наоми намираще за очарователен, той ѝ предложи ръката си.

— Като се върна другата седмица, ще се хваля на изгорелите си от слънце и още не изтрезнели приятелчета как съм се разхождал между две прекрасни дами.

— Ами вегетарианката? — попита го Келси.

— Кой, Виктория ли? — усмихна се бързо и безгрижно той. — Заряза ме, щом разбра, че съм непоправимо месоядно животно.

— Много недалновидно от нейна страна — заяви Наоми.

— И аз така ѝ казах. Ами че аз съм истинско съкровище, нали така, Келс? — Погледна към заварената си сестра и забеляза, че вниманието ѝ е насочено другаде. Я виж ти, я виж ти, помисли си той, докато оглеждаше Гейб. Не беше виждал този поглед в очите на Келси от доста време. — Познаваш ли го?

— А? О, да — разсеяно вдигна ръка и оправи козирката на шапката си тя. — Един съсед.

Гейб прекъсна разговора си с Джемисън и ги загледа как се приближават. Дявол да го вземе, доста се беше намокрила. После премести поглед от нея към мъжа, прегърнал я през рамо.

Прекалено млад за съперник, реши той. Зачуди се дали момчето е достатъчно голямо, за да може само да си купува бира. Но така както държеше ръката си и в погледа му — смесица от любопитство и предизвикателство — имаше някакво собственическо чувство.

Доведеният брат, заключи Гейб и пристъпи напред да ги посрещне.

— Още ли не си се изсушила? — обърна се към Келси и видя как лицето ѝ пламна от сдържания гняв.

— Днес е нов ден, Слейтър. Това е Ченинг Осбърн, а това Гейбриъл Слейтър.

— Хубаво е, че сте дошли да видите сестра си.

— И аз така мисля.

Гейб се развесели, забелязвайки как Ченинг се опита да стисне малко по-силно ръката му, докато се здрависваха.

— Как е кобилата, Наоми? Мислех да дойда да я видя.

— Със сигурност е бременна и е добре. Разбрах за Тройка аса от Мат. Оправя ли се?

Настроението на Гейб незабавно се помрачи, но лицето му остана спокойно.

— Да. След няколко седмици отново ще е в най-добрата си форма.

— Днес ще бяга твоят Двойно или нищо, нали?

Гейб погледна Келси и защото ужасно му се искаше да я докосне и да я подразни, леко прокара пръст по бузата ѝ.

— Предлагаш да продължим състезанието ли, скъпа?

— Ти ще кажеш. Жребецът ти ще тича заедно с нашия.

— Искаш ли да направим допълнително залагане? Все още ми дължиш десетачка.

— Добре. В този смисъл бихме могли да кажем... двойно или нищо.

— Съгласен. Искаш ли да хвърлиш едно око на победителя?

— Благодаря, но вече видях Гордостта на Вирджиния.

Усмихна се и я хвана за ръка.

— Ела.

Докато я отвеждаше, Ченинг се намръщи.

— Сериозна ли е тая работа?

— Започвам да мисля, че да. — Наоми потърка влажния си нос, без да ги изпуска от очи. — Притеснява ли те?

— Много тежко преживя развода си. Не ми се ще някой да се възползва от това. Добре ли го познаваш?

— Повече от добре — въздъхна Наоми. Ще ти разправам по-късно. Сега май е по-добре да вървим след тях, за да не се притесняваш.

— Идеята е добра. — После, докато влизаха в конюшната, погледна към нея и каза: — Нямах грешка, Наоми.

Доволна, тя го хвана за ръката.

— И ти, Ченинг.

— Знаеш, че ми се ще да те изритам от хиподрума, Слейтър, но наистина съжалявам за Тройка аса. Предполагам, нищо не мога да направя, но...

— Влюбила си се, а?

Келси надигна козирката си, за да го погледне по-добре.

— В кого?

— В конете.

Сви рамене и продължи да крачи към задната част на конюшните.

— И какво от това?

— Отива ти да се разчувстваш така. — Опита се съзнателно да забави хода ѝ. Искаше му се да имат още малко време, прели да влязат в бокса. — Кога ще дойдеш пак?

Не се престори, че не го е разбрала, но предпочете да се измъкне.

— Много съм заета. Моузес все ми намира работа.

— Искаш ли тогава аз да дойда?

— Не — погледна нервно през рамо тя. Ченинг и Наоми бяха само на няколко крачки. — Не — повтори отново, — а и сега не е моментът да го обсъждаме.

— Дали брат ти ще ме стисне за гърлото, ако сега те грабна и те нацелувам?

— Естествено не. — Трудно ѝ беше да запази достойнство. — Но аз може и да го направя.

— Изкушаваш ме, Келси. — Но само поднесе ръката ѝ към устните си. — Довечера — прошепна ѝ тихо. — Искам да те видя довечера.

— Имам гости, Гейб. Трябва да правя компания на Ченинг.

— Довечера — отново повтори той. — Или ще дойдеш, или аз ще дойда при теб. Ти избирай. — Спря пред бокса, без да пуска ръката ѝ. — Здравейте, момчета. Готови ли сте за... — Не довърши думите си, защото забеляза струйката кръв, яркочервена и прясна върху черния под. — По дяволите!

Разтвори бързо вратата и едва направил крачка, забеляза сгърченото върху сламата тяло.

— Стой назад. — Без да поглежда, замахна с ръка, за да спре Келси.

— Какво му е станало? Горкичкото животно кърви — опита се да пристъпи напред тя, загледана в жребца. Едва когато Гейб се опита да дръпне юздата, за да спре коня да не подскача, видя тялото, проснато на земята. — О, боже! Божичко, Гейб!

— Задръж го! — изкомандва Гейб и напъха в отпуснатите ѝ пръсти юздата.

— Какво става? — втурна се напред Наоми, изплашена от преbledнялото лице на Келси. От устните ѝ се отрони слаб вик. — Ще извикам линейка. — После стисна ръката на Келси. — Ще се оправяш ли?

Келси примигна, кимна и най-сетне успя да проговори.

— Да, да, ще се оправя. — Но въпреки това се стараеше да остане с гръб към онова, което лежеше в ъгъла на бокса.

— О, майчице! — Ченинг преглътна мъчително и се пъхна между Келси и Гейб, който беше клекнал над тялото. — Още съм само стажант — тихо каза, докато приклякваше, — но може би...

Достатъчен му беше само кратък поглед отблизо, за да разбере, че дори да беше изкусен и опитен хирург като баща си, пак с нищо не би могъл да помогне.

Навсякъде имаше кръв — малките локвички вече започваха да засъхват в пропитата с червената течност слама. Струята бликаше от дупката в основата на главата. Яркосиня жокейска шапка, сега просмукана с червени петна, лежеше затисната под сламената постеля.

— Тоя кон сигурно е подлудял — мрачно изрече Ченинг. — Келси, излез от тук. Стой настрана от него.

— Не, държа го. — Като се опитваше да диша спокойно, тя погали коня по врата. — Целият трепери. Много е уплашен.

— По дяволите! Та той е убил човека!

— Не, не го е убил той — обади се Гейб с тих, но решителен глас. После внимателно обърна Майк по корем. Под запретнатата нагоре риза на коняря се виждаше грозна рана от нож. — Друг е бил.

По-късно Келси стоеше разтреперана под нестихващия дъжд и се опитваше да отпие от кафето, което Ченинг насила бе пъхнал в ръката ѝ.

— Трябва да се махнеш от тук — отново повтори той. — Нека те заведе у дома или поне върте в клуба.

— Не, нищо ми няма. Трябва да изчакам. Горкият човек! — Погледът ѝ отново се спря на конюшните. Вече не ги възприемаше като арена на трескава активност и очарование. Сега ѝ изглеждаха

само кални и унили. Хората се събираха на малки групички, гледаха мрачно към помещенията и чакаха. — Гейб много се забави вътре с полицията.

— И сам може да се оправи. — Погледът му се стрелна към Наоми, седнала върху един варел под навеса. — Но би могла да отидеш при майка си. Струва ми се ужасно е разстроена.

Келси не откъсваше очи от входа на конюшните. Искаше ѝ се да е вътре, да чува какво казват, да види какво правят.

— Нали ние двамата с Гейб го открийме — почти на себе си проговори тя. — Според мен трябва да помогна с нещо.

— Върви да помогнеш на Наоми.

Келси тежко въздъхна.

— Добре. Прав си. — Но се оказа много трудно да прекоси разстоянието и да погледне в безжизнения поглед на Наоми. — Вземи — подаде ѝ недокоснатото кафе. По-добре щеше да е, ако имаше бренди, но не разполагам.

— Благодаря — пое чашата Наоми и почти насила отпи от течността. Отново си повтори наум, че тази история няма нищо общо с нея. Полицаяте няма да дойдат и няма да я отведат този път. — Горкият Майк!

— Добре ли го познаваше?

— Отдавна е тук — отпи нова глътка тя. Да, наистина нямаше приятния замайващ вкус на брендито, но все пак ѝ помогна. — Двамата с Богс веднъж седмично се събираха да играят на джин рум и да клюкарстват като някои стари стринки. Предполагам, Майк знаеше за моите коне толкова, колкото и за конете на Гейб. Но беше много лоялен. Потръпна и силно пое въздух. — Пък и беше съвсем безобиден. Не знам кой може да е направил такова нещо.

— Полицията ще го открие. — След кратко колебание Келси постави ръка на рамото на майка си и попита: — Искаш ли да те заведа у дома?

— Не — посегна и хвана ръката на дъщеря си Наоми. И двете си дадоха сметка, че за първи път се докосват без задръжки. — Съжалявам, Келси. Това е ужасно преживяване за теб.

— За всички ни.

— Трябваше да ти спестя тези тревоги. — Вдигна очи и погледът ѝ срещна очите на дъщеря ѝ. — Не мога да се оправям много добре в

такива ситуации.

— Значи аз ще трябва да се оправя. — Келси изви ръката си и пръстите им здраво се преплетоха. Ръката на Наоми беше вцепенена от студ. — Ти ще се върнеш у дома — решително изрече тя. — Вероятно полицаите ще поискат да разговарят с мен, затова Ченинг ще те придружи.

— Не искам да те оставям сама тук.

— Няма да съм сама. Гейб е тук. А също и Моузес. И Богс. — Погледът ѝ се спря на стария човек, застанал самотен и с измъчен вид под дъжда. — Няма смисъл да стоиш тук в това състояние. Върви в къщи, вземи една гореща вана и лягай. Ще дойда да те видя веднага щом се върна. — След това с по-мек тон и като се наведе по-близо, продължи: — Не искам Ченинг да стои тук. Ако му позволиш да те придружи, ще се почувства като зрял мъж.

— Сега вече ме убеди. — Наоми се презираше за слабостта си, но се изправи. — Добре, отивам си. Във всеки случай присъствието ми около мястото на престъплението ще предизвика само допълнителни приказки, но те моля да не стоиш повече, отколкото е нужно.

— Няма. Не се притеснявай.

Останала сама, Келси седна на освобождения от майка ѝ варел и се приготви да чака.

Не продължи дълго.

От вътре излезе полицай, огледа групичките и погледът му се спря на нея.

— Госпожица Байдън? Келси Байдън?

— Да.

— Лейтенантът би желал да говори с вас. Вътре, ако обичате.

— Добре. — Без да обръща внимание на любопитните погледи, Келси се смъкна от варела.

Вътре вече се изпълняваха рутинните процедури при убийство. Последните полицейски снимки бяха приключили, а задната част на конюшната беше преградена с жълтата лента.

Погледът на Гейб за миг проблесна, когато я забеляза.

— Казах ви, че няма нужда да я водите тук.

— Двамата сте открили тялото, господин Слейтър. — Лейтенант Роси прескочи лентата и кимна към Келси. Имаше двадесетгодишен стаж в полицията и хубаво лице с остри черти и проникателни очи на

ченге. Тъмната му и гъста коса, тук-таме с благородни сребристи оттенъци, беше само едно от нещата, с които се гордееше. Гледаше на тялото си като на храм, подхранван с витамини, здравословни натурални сокове, строга диета с ниско съдържание на мазнини и поддържан с упорити упражнения.

Вярно, вече прекарваше по-голямата част от времето си зад бюро и с телефон в ръка, но това не означаваше, че трябва да се занемари.

Обичаше работата си и стриктно държеше на процедурата. Освен това мразеше убийствата.

— Мисис Байдън, благодаря ви, че изчакахте.

— Искам да помогна.

— Добре. Като начало кажете какво точно се случи тази сутрин. Била сте тук още от изгрев.

— Точно така. — Разказа му всичко, като се почне от разтоварването на конете и се стигне до сутрешната тренировка. — Останахме известно време на пистата. Доведеният ми брат за първи път идва на хиподрума и му беше интересно да види как подготвят конете за старта.

— И по кое време беше това?

— Около обяд. Между десет и дванадесет тук е спокойно. Идвахме насам откъм пистата и попаднахме на Гейб. Беше в конюшните и говореше с треньора си.

Отмести поглед над рамото на Роси и с безмълвен ужас забеляза как изнасят на носилка лъскавата пластмасова торба.

Гейб тихо изруга, промуши се под лентата и се изправи пред нея.

— Не е нужно точно сега да го правите. Нито пък точно тук.

— Няма нищо, всичко е наред — смело преглътна гаденето Келси. — Предпочитам да приключим с това.

— Цяня желанието ви. Значи срещнахте господин Слейтър точно пред конюшните?

— Да. Поговорихме малко, като се заяждахме един друг, тъй като имаме коне, които щяха да бягат в една и съща серия. Влязох заедно с Гейб, за да видим жребеца му. Майка ми и доведеният ми брат вървяха малко по-назад.

— Майка ви?

— Да. Всъщност нейният кон трябваше да се състезава с коня на Гейб. Тя е собственик на „Трите върби“. Наоми Чадуик.

— Чадуик. — Някаква далечна камбанка звънна в главата му, но Роси бързо я заглуши. — Значи четиримата влязохте вътре.

— Да, но те вървяха малко зад нас. Стигнаха до бокса чак след... след нас. Мисля, че двамата с Гейб едновременно забелязахме раната на левия хълбок на жребеца. Той влезе и спря, като се опитваше да ми попречи да го последвам. Но аз се тревожех за коня и затова продължих напред. Видях кръвта и тялото в ъгъла. Задържах коня, защото се опитваше отново да се вдигне назад, после пристигнаха Наоми и Ченинг. Тя веднага отиде да извика линейка, а Ченинг влезе в бокса като си мислеше, предполагам, че би могъл да помогне. Мисля... предполагам, за момент *всички* си помислихме, че... конят го е направил. Докато Гейб не обърна тялото и тогава видяхме... — Никога нямаше да забрави видяното. — Видяхме, че не е бил конят. Гейб каза на Ченинг да извика полицията.

— И нямаше никой друг наоколо, когато двамата с господин Слейтър влязохте.

— Не, не видях никого. Естествено, някои от конярите бяха вътре, но все още беше твърде рано да се подготвят конете.

— Познавахте ли убития, мис Байдън?

— Не, аз съм в „Трите върби“ едва от няколко седмици.

— Не живеете ли там?

— Не, живея в Мериленд. Дойдох тук само за около месец.

— Значи ще трябва да ми дадете постоянния си адрес за протокола. — След като му го издиктува, той пхна тефтера в джоба си. — Няма да ви бавя повече, мис Байдън. Бих искал да разговарям с майка ви и доведения ви брат.

— Помолих Ченинг да я заведе у дома. Беше много разстроена. — С несъзнателно движение Келси промени стойката си, като леко разкрачи крака и изпъчи рамене. — И двамата бяха с мен през цялата сутрин. Никой не би могъл да ви каже нещо повече от това, което вече ви обясних.

— Ще се изненадате колко неща забелязва един човек, които друг не е забелязал. Благодаря за сега — приключи с нея той и се извърна към Гейб. — Според информацията ми, човек на име Богс вероятно е бил последният, видял жертвата жива. И той ли работи при вас?

— Работи в „Трите върби“.

— Отвън е — обърна се Келси към Роси. — Ще му кажа да влезе. — Бързо излезе навън, нетърпелива да се махне от изречените с безстрастен глас въпроси и проницателния му поглед. Богс си беше на същото място, където го видя последния път и просто стоеше под дъжда. — Вътре има един лейтенант Роси, иска да говори с теб — хвана ръцете му тя с напразна надежда да ги сгрее малко между своите. — Толкова съжалявам, Богс.

— Тъкмо си говорехме. Седяхме си тук отвън и си говорехме. Бяхме се уговорили да играем карти тази вечер. — Сълзите се смесиха с дъжда по лицето му. — Кой го е направил, мис Келси? Кой направи такава неща със стария Майк?

— Не знам, Богс. Ела, ще дойда с теб. — Прегърна го и го поведе към конюшните.

— Той си няма семейство, мис Келси. Една сестра, но не я е виждал повече от двадесет години. Трябва да се погрижа за него, да видя да го погребат както подобава.

— Аз ще се погрижа, Богс — пресрещна ги на вратата Гейб. Ще ми кажеш какво искаш да направим и ще го уредим.

Богс кимна. Така трябваше.

— Имаше високо мнение за вас, мистър Слейтър.

— И аз за него. Обади ми се веднага щом можеш. Ще уредя всичко.

— Благодаря ви заради него. — После Богс влезе вътре с наведена глава.

— Лейтенантът каза, че можеш да си отидеш. — Гейб я хвана за ръката и я дръпна навън. — Ще те заведа у вас.

— Ще изчакам Богс. Не бива да го оставям сам сега.

— Моузес ще се погрижи за него. Искам да се махнеш от тук, Келси. Стой настрана от тази история.

— Не мога. Замесена съм, колкото и ти.

— Грещиш. — Той почти я издърпа през калното помещение. — Боксът е мой. Жребецът е мой и Майк също е мой, дявол да го вземе.

— Я по-кратко! — Келси заби пети в земята и успя да се хване за сакото му. Вътре само един-два пъти леко загатна за някакво вълнение, но сега целият кипеше и беше съвсем близо до точката на изригване. Очите му вече не са безизразни като на комарджия, помисли си тя. Сега бяха горещи и унищожителни.

— На часа се махаш от тук и ще стоиш настрана.

Би могла да се развика насреща му. Би могла да се възпротиви на здравата хватка на ръката му върху рамото ѝ. Но предпочете да изчака, докато стигнат до колата му.

Тогава просто се извърна и го прегърна.

— Не се измъчвай по този начин — прошепна му тихо.

Остана напрегнат, готов да се отскубне и да я напъха в колата.

— За какво да се измъчвам?

— Не обвинявай себе си, Гейб.

— А кой друг? — Но тялото му се отпусна и се притисна към нейното. После притисна лице към студената ѝ влажна коса, за да потърси облекчение. — Божичко, Келс, кой друг да обвинявам? Опитал се е да защити коня ми.

— Не знаеш как е било.

— Чувствам го. — После я отдалечи от себе си. Погледът му вече бе по-спокоен, но онова, което ставаше зад дълбоката им синева, накара Келси да потрепери. — И ще открия кой го е направил. Каквото и да ми струва.

— Полицията...

— Работи по свои пътища. Аз си имам мои.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Смъртта не може да наруши обичайните задължения в една конеферма. Нито смъртта на кон, нито смъртта на човек. Разсъмването означава тренировки. Трябва да се пробягат определените разстояния, трябва да се превържат краката, да се нагласят и притегнат седлата. Наистина разговорите около манежите и конюшните този ден при изгрев-слънце се въртяха около убийството и стария Майк, но обичайната активност не отслабваше. Просто не беше възможно.

Новородено жребче имаше екзема, млада едногодишна кобила продължаваше да отказва да търпи ездач, един от жребците щеше да участва за първи път в състезание. Мъката и коментарите се споделяха, докато ведрата се пълнят с храна и докато се разхождат запотените коне.

— Искате ли да оседлаете Гордост, сега го подсуших, мис Келси. — Въпреки че под очите му имаше сенки и лицето му бе изпито и пребледняло, Богс не изоставяше задълженията си. — Винаги изглежда по-щастлив, ако вие го направите — подаде ѝ юздите той.

— Добре, Богс. — Постави ръка върху набръчканата му кожа. — Мога ли да ти помогна с нещо?

Очите му се взираха покрай нея, загледани в нещо свое.

— Нищо не мож се направи, мис Келси. Само дет не е справедливо и толкоз. Не е справедливо.

Келси просто нямаше сили да тръгне.

— Имаш ли нещо против да дойдеш с мен? Още се чувствам малко нервна да се грижа за следващия победител в Дербито.

И двамата знаеха, че това е само претекст, но Богс все пак тежко запръстъпя до нея. Отново бе заваляло, същият бавен и напоителен дъждец, който се сипеше и предния следобед. Макар че приближаваше десет, мъглата продължаваше упорито да не отстъпва. Вътре в конюшните момчетата почистваха пода и във въздуха, се смесваше миризмата на тор, слама и кал.

Пред бокса на Краличката Келси спря и отново подаде юздите на жребеца в ръцете на Богс.

— Само за минутка. — После извади от задния си джоб морков и го поднесе на кобилата, като се притисна към меките ѝ уши. — Заповядай, уважаема госпожо. Нали не си помислила, че съм те забравила? — Кобилата отхапа от моркова, после се изви и в отговор на милувката потърка муцуна в рамото на Келси. Макар и малко смутена от присъствието на Богс, Келси довърши станалия вече ежедневен ритуал, като целуна Краличката по бузата. — Да, знам, чувала съм вече всички шегички за женската любов към конете. — С последно потупване Келси се извърна обратно към Богс и жребеца. — Може и да имам такава слабост, но съм хващала не един и двама коняри, които също мило гукат на конете.

— И дядо ви много обичаше тази кобила. — Богс заведе Гордост до неговото отделение — Келси вече бе подменила изцапаната през нощта постеля с чиста слама за през деня. — Всеки следобед ѝ пъхаше по някоя бучка захар, а ние всички се преструвахме, че не забелязваме.

— Какъв беше той, Богс?

— Добър човек и справедлив. Много лесно се палеше и избухваше като светкавица. — Докато говореше, погледът му зашари из бокса и отбеляза, че Келси е сложила прясна вода и нов овес. Обикновено това беше негова работа, но сега двамата си я поделиха, също както си поделиха и жребеца. — Не търпеше мързеливците, ами! Но ако си гледаш работата, получаваш хубави пари и винаги навреме. Виждал съм го да седи по цяла нощ при болен кон и да уволнява някой на часа заради немарливо почистване.

Келси клекна и опипа краката на Гордост, за да потърси възпаление или нараняване. Богс вече бе изпрал превръзките му и сега ги закачи с щипките, неизменно защипани на крачола му.

— Май не е било много лесно да се работи с него. — Келси доволно се зае да подсушава със слама овлажнелия от дъжда жребец.

— Не и когато си вършиш работата, за която са те наели. — Наблюдаваше я как взема меката четка от комплекта, предназначен за Гордост. — Иде ви отръки, мис Келси — обади се след малко.

— Сякаш цял живот само това съм вършила. — Продължи да успокоява коня като му говореше тихо и го милваше, докато той

потръпваше и се дърпаше. Както и на повечето истински аристократи, нравът му бе доста раздразнителен. — Тази сутрин е малко неспокоен.

— Напрегнат е. Мисли си, че вече е на старта.

Келси продължи да отстранява влагата от гърба, корема и хълбоците на коня.

— Казаха ми, че вчера е бягал много добре. — Остави меката четка и взе шиш за почистване на копитата.

— Струва ми се много непочтено да мислим за бягане и времена след случилото се вчера.

— Няма друг начин.

— Били сте приятели доста отдавна.

— Около четирийсет години. — Богс извади кутийка с тютюн и взе щипка между пръстите си. — Когато пристигнах, той вече беше стара пушка.

— Никога не съм губила някой много близък човек. — Помисли си за Наоми, но не успя да си спомни каква мъка е изпитвала на три години. — Нямам представа как точно се чувстваш, но сигурно, ако поискаш да си вземеш някой ден, Наоми няма да ти откаже.

— Няма къде другаде да ходя. Оня полицай имаше такъв един поглед. Той ще открие кой е направил това нещо с Майк.

Келси навлажни гъба и избърса очите на коня, като започваше от ъгъла навън. Доставяше ѝ удоволствие да вижда как я поглежда, докато се грижи за него, да вижда признателността и доверието, което започваше да се заражда помежду им.

— Не ми хареса тоя лейтенант Роси. Не знам защо, но не ми хареса.

— Да, но е много спокоен. А като е спокоен, значи ще върви стъпка по стъпка, докато успее.

Келси остави гъбата и взе по-голяма четка и чесалото. Спомни си блясъка в очите на Гейб. В тях се четеше желание за мъст. И много добре разбираше чувствата му.

— Това ще те задоволи ли, Богс?

— Трябва.

— Ето къде сте били — облегна се на вратата Ченинг. За момент се загледа в Келси — уверените движения на ръцете ѝ, новите мускули, очертаващи раменете ѝ. — Изглеждаш като някой, който разбира от работата си.

— Но аз наистина си разбирам от работата. — И този факт винаги ѝ доставяше удоволствие. — Нямаше те на закуска.

— Успах се — усмихна ѝ се с очарователна и съвсем не сънена усмивка. — Биологичният ми часовник не е привикнал на закуска в пет сутринта. Знаеш ли, Мат пристигна. Ще взема да отида с него в няколко къщи, където са го извикали. Всъщност няколко обора. Нещо да кажеш?

— Приятно прекарване.

Той се поколеба, преди да попита:

— Ти добре ли си?

— Разбира се, добре съм.

— Ще се върна след около два часа. А, Моузес поръча, ако те намеря да ти кажа, че иска да се върнеш при манежа.

— Експлоататор — измърмори под носа си Келси. — Веднага щом свърша тук.

Нямаше време да се отдава на мрачни мисли. Правилното оседлаване на един кон отнема около час на опитен коняр, а на Келси още петнайсетина минути отгоре. После стана време за обедното хранене — овес, трици и семена: трябваше да се смесят, дозират и претеглят. Добави още лъжица сол, витаминната добавка на Гордост и електролити. И понеже се очертаваше доста придирчив на ядене, добави му малко меласа, за да подслади порцията му.

По-късно ще му донесе ябълка. Не само, за да го поглези, помисли си Келси. Моузес ѝ обясни, че конете се нуждаят от сочни добавки към храната си. Гордост например предпочита ябълките пред морковите. А от тях явно си падаше по киселите сортове.

— Вече си готов — каза му, докато той се заемаше с обяда си. — И да си изядеш всичко, чуваш ли?

Конят продължи да дъвче и да я гледа.

— Още много състезания те очакват, скъпи. Ако ме питаш, иска ти се да стоиш в кръга за победителите с покривалото с червени рози на гърба. — В отговор той изпръхтя и Келси го прие за нещо като еквивалент на свиването на рамене. Засмя се лекичко и го помилва още веднъж за последно. — Недей да ме заблуждаваш, момче. Искаш го не по-малко от нас.

Разкърши рамене и излезе навън, за да се заеме с останалата част от работата за деня.

Не допускате Моузес да се ръководи от садистични подбуди, като я натоварва с толкова задължения сутрин, но така или иначе резултатът беше същият. Към три следобед, все още неукрепналите ѝ мускули я боляха, цялата бе покрита с кал, а организмът ѝ подаваше настойчиви сигнали за зареждане с гориво.

Внимателно изстърга калта от ботушите си и влезе в кухнята. Насочи се директно към хладилника. С доволен вик се нахвърли върху тавичка с печено пилешко.

Тъкмо беше захапала едно бутче и в стаята влезе Герти.

— Мис Келси! — Възмутена да види малкото си момиченце в мръсни джинси опряно на плота, тя бързо отвори шкафа, за да ѝ даде чиния. — Така не се яде.

— На мен ми е добре — отвърна Келси с пълна уста. — Страхотно е, най-хубавото пиле, което съм яла през целия си живот — преглътна доволно тя. — Това ми е второто парче.

— Седнете на масата. Ще ви приготвя обяд както трябва.

— Не, няма нужда. — Понякога добрите маниери просто не важат. Келси отново захапа бутчето. — Прекалено съм мръсна, за да сядам, а пък съм прекалено гладна, за да се измия първо. Да знаеш Герти, изкарала съм три готварски курса, единия за Синя лента, но никога няма да успея да приготвя такова печено пиле.

Герти се изчерви от удоволствие и махна с ръка.

— Разбира се, че ще можете. Това е рецепта от майка ми. Някой път ще ви я кажа.

— Кентъки направо могат да ти дишат прахта, Герти. — Келси се разсмя на удивения ѝ поглед. — Кентъки Фрайд Чикън, Герти. В състояние съм да напиша цяла поема за това бутче.

— Хайде де. Занасяте ме. — Зачервена като домати, Герти ѝ наля чаша мляко. — И вие като онова ваше братче. Човек ще си рече, че не е хапвал домашна храна през целия си живот.

— Сигурно те е побъркал с капризите си, а?

— Обичам момчета с добър апетит.

— Не може да му се отрече. — Както и на мен, помисли си Келси, докато се двоумеше дали да изяде още едно парче, или да се откаже. — Наоми тук ли е някъде?

— Наложил се да излезе.

— Хм. — Значи са само двете. Дали пък не е дошъл моментът да се възползва от положението и да зададе няколко въпроса на Герти. — Все си мисля за онази вечер, Герти. За Алек Бродли.

Лицето на Герти веднага помръкна.

— Това е минало и заминало.

— Ти не си била у дома — кротко продължи Келси.

— Не — взе някакъв парцал Герти и започна да търка и без това излъсканите до блясък лавици. — И всеки божи ден се проклинам за това. Двете с майка ми ходихме на кино и да ядем пица, докато мис Наоми е била съвсем сама тук с оня мъж.

— Не си го харесвала значи.

— Пфу — изсумтя Герти и стовари парцала върху печката. — Толкова беше излъскан. Да го пипнеш, ръката ти направо ще се плъзне по него. Мис Наоми нямаше работа с такива като него.

— Защо мислиш тогава, че е... дошла тук с него?

— Сигурно си е имала причини. Голям инат си беше тогава мис Наоми. Пък й мисля, много я беше яд на татко ви. Освен това й беше мъчно за коня, дето го изгуби на хиподрума. Падна и трябваше да го застрелят. Много тежко го преживя. Някъде по това време започна да се среща с оня мъж. — Ненавистта на Герти беше недвусмислена. Не желаше и никога не бе искала да изрече името на Алек Бродли. — Хубав беше, наистина. Но аз казвам, че не красотата прави човека, а държането му. Ще ви кажа кой извърши престъпление, мис Келси. Онези, дето вкараха доброто момиче в затвора, защото направи каквото трябваше.

— Защитила се е.

— Щом така казва, значи така е било — непреклонно изрече Герти. — Мис Наоми няма да излъже. Ако си бях у дома онази вечер или пък баща й, това нямаше да се случи. Оня мъж нямаше да я докосне с ръка и нямаше да има нужда от оръжието. — Герти въздъхна и старателно изми парцала в мивката. — Все се притеснявах от тоя пистолет в чекмеджето й, но съм доволна, че е бил там онази вечер. Мъжът няма право да насилва жената. Никакво право.

— Да — съгласи се Келси. — Никакво право.

— Още го държи.

— Какво? — Развълнувана, Келси остави полуизяденото пилешко бутче. — Наоми още държи горе пистолета?

— Предполагам, не е същият, но друг подобен. Беше на баща ѝ. Според закона сега няма право да притежава оръжие и все пак тя го държи. Казва, че не ѝ позволява да забрави. Аз пък ще попитам, защо ѝ трябва да помни такива работи? Но според нея имало неща, дето човек не иска да забрави никога.

— Да, права е, предполагам — бавно изрече Келси. Но не вярваше сънят ѝ да е по-спокоен след това, което узна.

— Може и да не е моя работа, но все пак ще го кажа — подсмърчайки изрече Герти и извади кърпа, за да избърше носа си. — Вие бяхте за нея всичко на този свят, мис Келси. Това, че се върнахте, е много важно. Загубеното няма как да се навакса, нито да се поправи стореното, но поне могат да се излекуват някои стари рани. Точно това правите сега.

Така ли беше наистина, питаше се Келси. Все още никак не беше сигурна в собствените си подбуди и чувства.

— Има късмет, че ти си с нея, Герти — кротко отвърна тя. — Че има някой непрекъснато да мисли за нея. — После, в желанието си да пресуши сълзите в очите ѝ, каза с по-весел глас: — И е голяма късметлийка, че има някой, който готви като теб.

— О, стига вече — махна с ръка Герти и избърса очите си. — Най-обикновена храна, това умея да готвя. Ама вие не си изядохте последното парче. Трябва още да се поналеете.

Келси поклати глава и в същия момент на входната врата се позвъни.

— Чакай, Герти, аз ще отворя, иначе наистина ще изям цялото пиле.

Взе чашата с млякото и отпи голяма глътка, докато вървеше към вратата. Мина покрай огледалото и вдигна очи към небето. Лицето ѝ беше изцапано, нахлупената ѝ шапка не беше успяла да предпази косата ѝ, докато почистваше в обора и тя беше безнадеждно разрошена. Избърса калта от лицето си с мръсния ръкав на ризата си, като се надяваше, че посетителят ще има нещо общо с конете.

Нищо подобно.

— Бабо! — Изненадата на Келси се примеси с раздразнение, забелязвайки как Милисън се стъписа при вида ѝ. — Каква изненада.

— Какво си правила, за бога?

— Работих. — Келси забеляза излъскания „Линкълн“ отвън и търпеливия шофьор зад волана. — Излязла си да се поразходиш?

— Дойдох да поговоря с теб. — Високо вдигнала глава, Милисън прекрачи прага със същото непоклатимо достойнство, с което вероятно френските аристократи са се отправяли към гилотината. — Прецених разговора ни като прекалено важен за телефон. Можеш да ми повярваш, никак не ми е лесно да вляза в тази къща, а още по-малко пък ми е приятно.

— Вярвам ти. Влез, ако обичаш, и седни. — Добре че поне Наоми беше излязла по работа. Келси мислено отправи благодарност към съдбата. — Да ти предложи ли нещо? Кафе, чай?

— Не желая нищо от този дом. — Милисън седна, без на колосания ѝ лепен костюм да се появи почти никаква гънчица. Отказа се да проявява любопитство към подредбата на стаята и концентрира изцяло вниманието си върху своята внучка. — Така ли си прекарваш времето? Мръсна си като някоя селянка?

— Току-що влязох. Може би си забелязала, че навън вали.

— Не ми дръж такъв тон. Това е непростимо, Келси, да пропиляваш така таланта и образованието си. А още по-непростимо е да хвърляш семейството си в паника, докато разиграваш този малък театър.

— Вече обсъдихме този въпрос, бабо — остави чашата с мляко Келси и се приближи да нагласи огъня. Дали от дъжда или от посещението, но изведнъж стаята ѝ се стори ужасно студена. — Напълно съм наясно с чувствата и мнението ти. Не допускам да си изменила целия този път само за да ми ги повториш.

— С теб рядко сме били на едно мнение, Келси.

— Така е. — Келси замислено остави ръжена и се извърна. — Сигурно си права.

— Но този път смятам, ще се съгласиш с мен. Тази сутрин името ти се появи във вестниците. Твоето име, свързано с убийство на хиподрума.

Новините се разпространяват бързо, мрачно си помисли Келси. Стана и отиде в конюшните преди пристигането на сутрешните вестници.

— Не съм разбрала. В противен случай непременно щях да се обадя на татко, за да го успокоя. Просто бях там, бабо. Убитият беше коняр в съседната конеферма. Участието ми в разследването е съвсем инцидентно.

— Цялата работа е в това, че изобщо си била там, Келси — на този хиподром и с разни хора, които обичат да ходят там.

Келси рязко отметна глава.

— И аз обичам да ходя там.

— Държиш се детински — ядно стисна устни Милисън. — Очаквах повече от теб. Смятах, че ще помислиш за семейството си.

— Какво общо има убийството на този нещастен човечец вчера със семейството ми?

— Името ти е свързано с Наоми. А щом нейното име се свързва с убийство, това ще доведе до изравяне на старите скандали. Не е нужно да обяснявам всичко това на умно момиче като теб, Келси. Наистина ли искаш баща ти да страда?

— Не, разбира се! Но защо трябва да страда? Защо ще го прави? Един възрастен човек беше убит, бабо! По чиста случайност аз го открих. Естествено, дадох показания за полицията, но само толкова. Дори не го познавах. А що се отнася до татко, той изобщо няма никаква връзка с това.

— Черните петната върху човека никога не се изтриват напълно. Това не е нашият свят, Келси. Предупредихме те какво може да очакваш и с какви хора ще се сблъскаш. Случи се най-лошото. Но понеже баща ти е прекалено мекушав, за да се намеси, задължението се пада на мен. Затова настоявам да си събереш багажа и още днес да се върнеш с мен.

— Колко малко неща са се променили — Наоми стоеше на прага, бледа като мрамор. Тъмносивият ѝ костюм подчертаваше изящната ѝ женствена деликатност. Ала това бе подвеждаща деликатност. Щом пристъпи напред, от нея вече се излъчваше грация и сила не по-малки от тези на някоя от кобилите ѝ медалистки. — Струва ми се, някога каза почти същото на Филип.

— Дойдох да разговарям с внучката си. Нямам желание да говоря с теб.

— Сега си в моя дом, Милисън. — Наоми остави чантата си и без никакви признаци на притеснение се настани на един стол. —

Естествено, имаш право да говориш, за каквото си искаш с Келси, но няма как да ме изгониш. Мина това време.

— Виждам, че затворът не те е научил на нищо.

— О, дори и не можеш да си представиш всичко, на което ме научи. — Усещаше се спокойна, без капчица вълнение. Това я радваше. Никога не беше сигурна как ще се държи, ако се наложи отново да се сблъска с Милисън.

— Същата си, както винаги — пресметлива, хитра и безскрупулна. Сега искаш да използваш дъщерята на Филип, за да постигнеш собствените си цели.

— Келси е жена със собствено мнение. Ако мислиш, че някой може да я манипулирана, значи не я познаваш добре.

— Не, никой не може — изправи се помежду им Келси, не толкова, за да прекрати нападите, а за да заяви собственото си мнение. — И недейте и двете да говорите за мен, сякаш не съм тук. Не съм някаква пешка, която можете да местите. Дойдох, защото исках и ще стоя, докато сама реша да си тръгна. И, ако обичаш, не ми нареждай да си събера багажа, бабо, като че ли съм някакво дете или слугиня.

Лицето на Милисън силно се зачерви.

— Настоявам да направиш най-доброто за семейството.

— Защо не ме помолиш да преценя как е по-правилно? Щях да го направя.

— Взела си характера си от нея — изправи се Милисън и впери унищожителен поглед в Наоми. — Използваш чувствата и симпатията ѝ, за да я привлечеш на своя страна. Разказа ли ѝ за мъжете, Наоми, за пиенето и пълната незаинтересованост от съдбата на брака, съпруга и детето ти? Каза ли ѝ как се опитваше да съсипеш живота на един мъж, но успя да съсипеш единствено своя.

— Достатъчно — отстъпи назад Келси, без почти да си дава сметка, че този жест категорично я поставя на страната на Наоми. — Каквито и въпроси да имам и каквито и отговори да получа, ти не се намесвай. Сама ще взема решение, бабо.

Милисън полагаше отчаяни усилия да остане спокойна. Сърцето ѝ биеше с опасно темпо. Ще се наложи и тя да вземе своето решение.

— Ако останеш тук, ще ме принудиш да предприема някои стъпки. Не ми остава друго, освен да променя завещанието си и да

използвам всичките си права, за да анулирам завещанието на дядо ти.

В очите на Келси проблесна по-скоро съжаление, отколкото изненада.

— Наистина ли смяташ, че парите са толкова важни, бабо? Толкова ли е ниско мнението ти за мен?

— Помисли си за последствията, Келси. — Взе чантата си, уверена, че заплахата ѝ бързо ще накара момичето да я последва.

— Ей, Келс, никога няма да познаеш какво... — Ченинг застина в комична поза само на две крачки от Милисън. — Бабо!

Разярена, тя гневно се извърна към Наоми.

— Значи и него си подлъгала? Първо дъщерята на Филип, а след това и сина, който той приема като свой.

— Но бабо, аз просто...

— Замълчи! — изкрещя му Милисън. — Веднъж си плати, Наоми, и се кълна, отново ще си платиш.

После изхвърча навън, а Ченинг унило отпусна рамене.

— Ама че неприятна сценка, а?

— И при това в страхотно изпълнение. — Келси уморено потърка лицето си с ръце. — Нали се обади на Кендис да ѝ съобщиш, че си тук, Ченинг?

— Обадих ѝ се — пъкна ръце в джобовете той, после отново нервно ги извади. — Само ѝ казах, че съм добре и съм се настанил. Не ѝ споменах къде точно. Исках да избегна усложненията. — После жално въздъхна, тъй като Келси продължаваше да се взира в него. — Май е по-добре да ѝ се обадя, преди да е станало по-напечено.

— Ченинг има склонност да пропуска най-важната част от информацията. — Хвърли бърз поглед през рамо към майка си. — Искаш ли нещо за пиене?

Наоми успя да ѝ отправи слаба усмивка и се облегна назад на възглавницата.

— Защо не? Два пръста уиски може би ще премахнат поне част от горчилката.

— Ще опитаме. — Келси се приближи до шкафа и наля. — Съжалявам за всичко.

— И аз, Келси, парите сигурно не са всичко за теб, но все пак това е наследството ти. Не желая да съм причината да го загубиш.

С отсъстващ поглед Келси прокара пръст по един от кристалните коне на Наоми, следвайки извивката на гърба до върха на опашката.

— Нямам представа дали наистина е в състояние да спре парите от наследството ми. Дори и така да е, няма да взема да се кося за това. Наистина не ми се ще да го загубя, но пък проклета да съм, ако ѝ позволя да ме командва чрез доларите си. Наздраве — докосна чашата ѝ със своята.

— Наздраве ли? — поклати глава Наоми и се разсмя. После затвори очи и заповяда на тялото си да се отпусне. — О, божичко, какъв ден!

Последните два часа прекара с адвокатите си, за да уточнят подробностите каква да бъде собствената ѝ воля, та да съвпада с желанията, изразени от баща ѝ преди смъртта му. А сега, ако Милисън изпълни закана си да лиши Келси от наследство, се налага да направи допълнителни промени.

Отново отвори очи и отпи първата глътка.

— Ужасно горда се почувствах заради теб — как отстояваше правотата си.

— Същото важи и за теб. Когато те видях на вратата, си помислих: Божичко, като градоносен облак е. Черен, страшен и смъртоносен.

— Винаги ме е обиждала по този начин. Не че всичко, което каза, е пълна измислица. Допускала съм грешки, Келси, много тежки грешки.

Келси не спираше да върти чашата в ръката си.

— Обичаше ли татко, когато се ожени за него?

— Да, о да! — За момент погледът на Наоми стана по-нежен. — Беше толкова срамежлив и интелигентен. И толкова секси.

Келси щеше да се задави от смях.

— Татко? Секси?

— Онези негови сака от туид. Онзи отнесен, романтичен поглед в очите, онзи кротък и тих глас, докато рецитираше Байрон. Неизменната му доброта. Обожавах го.

— И кога престана?

— Въпросът не е дали съм престанала — остави недопитото си уиски Наоми. — Аз не бях нито толкова кротка, нито толкова търпелива. И се оказа, че двамата мечтаем за различни неща. Когато

между нас започна да не върви на добре, не проявих достатъчно разум, за да направя компромис. Да проявя гъвкавост. Това беше едната ми грешка. Възнамерявах да го задържа, като му покажа, че нямам нужда от него. Увеличих разстоянието помежду ни, избягах от него. И загубих. Загубих Филип, загубих теб, загубих свободата си. Твърде висока цена за едната гордост. — Лицето ѝ се изкриви в гримаса, тъй като на вратата отново се позвъни. Май денят още не е приключил.

— Аз ще видя. — За втори път през този ден посетителят беше нежелан. — Лейтенант Роси.

— Мис Байдън, съжалявам за безпокойството. Искам да задам още няколко въпроса на вас и на майка ви.

— Заповядайте във всекидневната. Постигнахте ли някакъв напредък, лейтенант? — запита го, докато го въвеждаше.

— Продължаваме разследването.

Опитното му око не пропусна да отбележи уютната обстановка в стаята, както и двете чаши с уиски и полупразната с мляко. Когато влезе, Наоми се изправи да го посрещне. Като мъж, оцени елегантната ѝ фигура. Като ченге, се възхити на самообладанието ѝ.

— Лейтенант Роси — протегна му тя ръка, макар тялото ѝ да се бе вцепенило. — Заповядайте, седнете. Ще желаете ли кафе?

— Благодаря ви много, мис Чадуик, но вече взех дажбата си за днес. Искам само да задам още няколко въпроса.

— Разбира се. — Те все имаха още няколко въпроса. Наоми отново седна, като държеше гърба си изправен. — С какво можем да ви помогнем?

— Сравнително добре сте познавали жертвата.

— Да, познавах Майк. — Отговаряй кратко, напомни си тя. Не казвай нищо повече от необходимото.

— Работел е в „Лонгшот“ през последните приблизително пет години.

— Струва ми се, да.

— Работел е и при предишния собственик, Кънингам, нали?

— С известни прекъсвания.

— Прекъснал е — продължи думите ѝ Роси, — когато е бил уволнен преди около седем години.

— Доколкото разбрах, Бил Кънингам тогава освободи Майк, защото го смяташе за прекалено стар. Моят треньор му предложи

работа тук, но той реши да напусне района.

— Според информацията, с която разполагам, през този двугодишен период е работил по хиподрумите във Флорида.

— Мисля, че да.

— Знаете ли да е имал някакви неприятели?

— Майк? — За момент забрави безстрастната си маска, толкова абсурден ѝ се стори въпросът. — Всички обичаха стария Майк. Той беше като цяла институция, нещо като символ на най-доброто в конните състезания. Много работлив, здравомислещ, с широко сърце. Нямаше някой, който да не го харесва.

— Но някой го е убил. — За момент Роси изчака, възхитен от начина, по който Наоми се напрегна, за да запази самообладание. — Конят е бил ранен. Майк Гордън е бил негов коняр. Според доклада ми, на левия му хълбок е имало надлъжно повърхностно срязване с дължина около тридесет сантиметра. — Извади тефтера си, сякаш да провери още веднъж фактите. — Според предварителните разследвания раната е причинена от същото оръжие, използвано и срещу жертвата.

— Очевидно някой е искал да нарани коня, а Майк се е опитал да го спре — намеси се Келси. — Моузес ми каза, че жребците са много уравновесени. Никога не би стъпкал Майк, ако не е бил ранен или подплашен.

— Възможно е. — Роси трябваше да изчака доклада от аутопсията, за да разбере дали Майк Гордън бе умрял от ножа, или от коня. Убийство или опит за убийство, той смяташе да разнищи докрай този случай. — Жребецът на господин Слейтър е трябвало да се състезава с вашия в онзи ден, мис Чадуик.

— Да, ако не се беше наложило да се откажат.

— И вашият кон победи, нали?

Погледът ѝ не трепна и остана спокоен.

— С една глава, както се изразяваме. Залозите бяха три към пет.

— Между вас и господин Слейтър отдавна се води нещо като състезание. Особено през последната година между тези два коня. Няколко пъти ви е измествал от челните позиции.

— Двойно или нищо е великолепен жребец. Истински шампион. Същото важи и за моя Гордостта на Вирджиния. Страшно добре си подходат.

— Аз самият не съм особено добре запознат с конете — любезно се усмихна той, — но от аматьорска гледна точка ми се струва, че би било във ваш интерес да... гой поклати напред-назад изпънатата си длан — да пораздвижите залозите.

— Това е неуместно обвинение, лейтенант. — С неосъзнато желание да изрази подкрепата си, Келси постави ръка на рамото на майка си. — Напълно неуместно.

— Не е обвинение, мис Байдън. Само констатация. Понякога нарочно се нараняват, дрогират или дори убиват коне, за да се повишат шансовете за успех на други, нали така, мис Чадуик?

— Безскрупулни и престъпни прояви има във всички сфери на живота. — Напрягаше се, за да не се разтрепери. Очите на полицаия долавяха дори и най-слабия признак на страх. — Ние, които се занимаваме с коне, предпочитаме да казваме, че това по-често се случва в шоу бизнеса, отколкото на хиподрума.

— „Трите върби“ няма нужда да прибягва до такива прийоми — заяви разярена Келси. — И вече ви казах, майка ми беше с мен през цялата сутрин. Десетки хора ни видяха.

— Наистина — съгласи се Роси. — Като ветеран в този бизнес, не сте ли на мнение, мис Чадуик, че един собственик или треньор, който желае да увеличи шансовете си, би наел някой друг да свърши тази работа, вместо да рискува сам да се опитва да нарани коня?

— Да, така мисля.

— Не си длъжна да отговаряш на такива въпроси. — Гърлото на Келси беше пресъхнало от възмущение.

— Сигурен съм, че майка ви добре познава правата си — иронично отвърна Роси. — Както и процедурата при разследване на убийство.

— Много добре съм запозната и с двете, лейтенант. Но също така много добре знам, че тези права невинаги защитават невинния. — Устните ѝ се изкривиха в горчива усмивка. — Във всеки случай не и когато невинността му не е доказана. Бих могла да ви напомня, че жребецът ми не беше единственият съперник в това състезание, а и нито веднъж в петдесетгодишната история на „Трите върби“ не сме били обвинявани в нарушаване на законите. Но съм сигурна, че го знаете. Също както и аз знам, че всеки бивш осъден винаги

предизвиква съмнения в такива случаи. Има ли още нещо, което искате да разберете?

— За момента не. — Ама че жена, помисли си Роси и напъха обратно бележника си. Ще трябва да отдели допълнително време, за да проучи малко по-внимателно случая й. — Няма да ви губя повече времето. Само още нещо, мис Байдън. Казахте, че вчера сте срещнали господин Слейтър пред конюшните, преди и двамата да влезете вътре, за да видите жребца.

— Да, той разговаряше с тренъора си.

— Благодаря. Няма нужда да ме изпращате.

— Но това е възмутително! — избухна Келси в момента, в който вратата се затвори. — Как можа да си седиш тук и да го слушаш? Та той направо те обвини, че си платила за убийството!

— Очаквах го. И няма да е единственият, който да се замисли над тази възможност. В края на краищата, веднъж вече съм осъждана.

— Недей да говориш така спокойно, по дяволите!

— Изобщо не съм. Но са ми останали само преструвките. — Изправи се уморено. Имаше нужда от спокойствие, шишенце с аспирин и малодушното спасение на съня. Все пак остана още малко и хвана в две ръце лицето на Келси. — На теб изобщо не ти е минала такава мисъл през главата, нали? Че може да имам пръст в тази работа.

— Не. — В гласа й нямаше никакво колебание.

— Значи не съм права — тихо изрече Наоми. — Разполагам с много повече от преструвките си. Върви да пояздиш, Келси. Изкарай поне част от яда си.

Излезе да поязди, но гневът ѝ продължаваше да кипи. Насочи се към „Лонгшот“ с двойна цел. Подаде на любезния коняр юздите на Справедливост и бързо закрачи от конюшните към къщата.

Прекалено развълнувана, за да се съобразява с правилата на доброто възпитание и да почука на входната врата, Келси мина през помещението с басейна — озова се от пролетта направо в разгара на лятото — после по няколко стъпала излезе в приятно затоплена небрежно обзаведена голяма стая.

Едва тогава, без да има представа накъде да тръгне, съобрази, че е влязла без разрешение. Инстинктът я насочи наляво, после по

някакъв дълъг коридор — искаше да намери входната врата и да позвъни отвън: доброто ѝ възпитание все пак надделя. Освен ако междувременно не попадне на Гейб, разбира се.

Чу глас, но не беше неговият. Поне първоначално. Беше Богс с характерния му хриплив говор — долиташе през една отворена врата.

— Нямахте да иска официална служба, мистър Слейтър. Никакви такива цветя и музика от орган. Веднъж като си седяхме, той ми каза, че искал да го кремират и прахта му да се разхвърля по пистата ви за тренировки тук. Така щял да си остане завинаги част от това място. Малко детинско ми се струва.

— Щом така е искал, така и ще направим.

— Хубаво тогава. Заделил съм малко пари. Не знам колко ще струва да се направи такова нещо, ама...

— Нека аз свърша тая работа, Богс — прекъсна го Гейб. — Ако не беше Майк, не съм много сигурен дали изобщо щях да седя тук сега. Ще ти бъда благодарен, ако ми позволиш аз да се погрижа за него.

— Не ви е за парите, мистър Слейтър, сигурно. И не ми е работа да го казвам, ама той наистина много се гордееше с вас. Разправяше ми как още първия път, като ви видял да се хващате да развеждате потните коне на хиподрума, разбрал, че ще излезе нещо от вас. Много ще ми липсва.

— И на мен.

— Е, по-добре да се връщам. — Излезе от стаята и леко се изчерви при вида на Келси. — Мис — измърмори смутено, нахлупи шапката си и бързо се запъти навън.

Засрамена, че така нахално е подслушала личен разговор, тя пристъпи през вратата, за да се извини.

Гейб седеше зад красиво старо бюро, а през сводестите прозорци зад гърба му струеше слънчева светлина. Там, където нямаше стъкла, през които да прониква светлина, стените бяха запълнени с книги. Библиотеката на две нива беше наистина удивителна и безпогрешно издаваше, че принадлежи на мъж.

Сега притежателят ѝ седеше, хванал главата си с ръце.

Смущението ѝ се замени от съчувствие. Пристъпи напред и тихо произнесе името му. Ръцете ѝ се обвиха около него, преди той да успее да вдигне глава.

— Не знаех, че ти е толкова близък. Съжалявам, много съжалявам.

Не беше изпитвал такава мъка от години. Откакто загуби майка си. Изненада се колко силно го болеше.

— Държеше се добре с мен. Трябва да съм бил на около четиринадесет, когато за първи път ме хвана за врата. Харесах му — и аз не знам защо — и отиде да говори с Джейми да ме вземе на работа. После се погрижи да се уча. По дяволите, Келси, та той беше на седемдесет. Трябваше да умре в леглото си.

— Знам. — Келси се отдръпна. — Роси току-що беше у дома, Гейб.

— Не си губи времето — прокара ръце през разбърканите си коси той. — Тръгна си от тук преди по-малко от час.

— Той изглежда смята, че Наоми може да е замесена. — Гейб нищо не каза и тя навлажни устните си. — Искам да знам дали и ти мислиш така.

Изглежда я, отново възстановил обичайното си спокойствие.

— Не, не мисля. Нито пък ти, както виждам. Роси има няколко хипотези. Другата е, че аз сам съм уредил тая работа. — За момент замълча и продължи. — Двойно или нищо е сериозно ранен.

— По-скоро ще простреляш собствения си крак — въздъхна тя. — Това е другата причина да дойда. Разбрах, докато ме разпитваше, че точно такива мисли му се въртят из главата. Дойдох да те предупредя.

— Оценявам жеста. — Раздвижи рамене, за да освободи останалото в тях напрежение. Келси, застанала в изпоцапаните си работни дрехи и пълни със съчувствие очи, го премахна окончателно. — Добре изглеждаш, скъпа.

— Аха, калта разкрасява.

— Особено теб. — Хвана ръката ѝ и попипа пръстите ѝ. — Защо не седнеш за малко в мен?

Келси развеселено отметна глава.

— Това началото ли е, или финала, Слейтър?

В отговор, той я дръпна и я притисна, когато тя се строполи в скута му.

— А така — вдъхна дълбоко, притиснал лице в косата ѝ. Ухаеше на дъжд и пролет. — Точно от това имах нужда. Стой мирна, Келси.

Ще стане много по-лошо, ако продължаваш да се въртиш. Повярвай ми.

— Не съм свикнала да седя в скута на някого.

— Значи трябва да се научиш. — Изпробва я като леко ухапа с устни ухото ѝ, доволен от бързото ѝ потрепване. — Само за да ми кажеш за Роси ли дойде?

— Точно така.

Този път той силно изпъшка.

— Добре. Но ще трябва да намеря начин да те понауча на това-онова. Вече започвам да се измъчвам.

— Смятах те за по-издръжлив. — Отпусна глава в извивката на рамото му. Толкова невероятно хубаво ѝ се струваше, толкова невероятно съблазнително. — Не обичам да играя игрички.

— Много лошо. Защото аз обикновено печеля.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Сигурен ли си, че не искаш превръзка на очите? — Келси прегърна Ченинг през кръста. — А последна цигара?

Той нагласи слънчевите очила с червени рамки.

— Не се шегувай с мен, Келс.

— Ама наистина, имам чувството, че те изпращам на разстрел.

— Мога да се оправя с мама. — Ченинг освободи каската от задната седалка на своя „Харлей“. — Професорът не е проблем.

— Ами баба?

Направи гримаса и си сложи каската.

— Вече от години се пържа на този огън. Докато блестящият ми ум ме задържа сред първите петнадесет процента във випуска ми, не могат да ми се карат кой знае колко.

— Неотменимите привилегии на отличниците. — Самата тя се бе възползвала от тях. — А какво ще стане с лятото?

— Мама просто ще трябва да се примири, че в живота ми има и други неща, освен залягането над учебниците.

— Това е то моето братче — потупа с пръсти по каската му усмихната Келси. — Твърда глава.

— Всъщност Наоми ми предложи да работя тук това лято.

— Тук?

— Ченинг Осбърн, момче в конюшната. Харесва ми. И тя ми харесва. — После с умело движение преметна крак през мотора. — Знаеш ли, отбих се, за да се уверя, че си добре. В главата ми се беше загнездила представа за някакво жестоко женище, което води разгулен живот с чаша в едната и двадесет и пети калибър в другата ръка.

— Създадена ти — иронично го прекъсна Келси — от Великолепната Милисън.

— С малко помощ и от страна на мама. Двете са в единен фронт против идването ти тук, също както бяха и за женитбата ти с миличкия ми Уейд — извърна поглед отново към къщата той. Представляваше наистина прекрасна гледка с раззеленилите се върби, нарцисите и

зюмбюлите, разцъфтели с ярки великденски цветове в жълто, синьо и розово. — Изобщо не е такава, каквато я представят, нали?

— Така изглежда — отвърна Келси. — Радвам се, че дойде, Ченинг. Радвам се, че може да се запознаеш с нея.

— Ей, ама да знаеш, това е най-интересното посрещане на пролетта, което съм карал. — Наведе се напред и я целуна за довиждане. — И ще се върна. Ще се видим пак след два месеца.

— Аз... — Искаше да му каже, че не е сигурна дали тогава още ще е тук, но той запали мотора. Помаха ѝ за последен път и с оглушителен трясък подкара надолу по алеята.

Унесена в собствените си мисли, Келси пое обратно към къщата. Решила ли бе вече да остане? Месецът, за който Наоми я бе помолила, почти изтичаше. Но все още нито една от тях не бе споменала нищо за тръгване.

И какво я чакаше в Мериленд, в онзи модерен апартамент под наем? Търсене на работа, самотни вечери и от време на време някой обяд с приятелка, която ще ѝ изкаже съчувствие за развода, а после съвсем случайно ще спомене за някой стар приятел от службата на братовчед ѝ, останал в момента случайно свободен.

Тази мисъл беше повече от потискаща.

Тук имаше работа и един свят, който вече обичаше, начин на живот, хармоничен на природата ѝ, хората я приемаха — такава, каквато е.

А съществуваше и Гейб.

Още не беше сигурна какво точно става, но със сигурност щеше да ѝ е много по-трудно и до голяма степен невъзможно да си изясни нещата, в случай че си замине от тук.

Би било нечестно да твърди, че не я привлича. В един момент бе напълно невъзможно да се отгатне настроението му, в следващия изведнъж го демонстрираше по най-безцеремонен начин. Харесваше чувството му за хумор, неподправения му чар и не по-малко неподправената му арогантност.

Беше я впечатлил с толкова различни неща. С начина, по който страда за стария Майк, застанал тържествено в неясната светлина при изгрев-слънце, докато Богс бавно яздеше по тренировъчната писта и разпиляваше прахта на възрастния човек. Спомняше си как държи ръката ѝ, вярвайки, че тя разбира смисъла на този ритуал.

На такава преданост и любов човек не се научава.

И въпреки това е бил достатъчно коравосърдечен и безскрупулен, за да спечели на комар истинско малко богатство. Това също я интригуваше, както и невероятната му дързост, тласнала го да разруши до основи чуждия дом и да изгради свой собствен.

И, разбира се, не бе в състояние да пренебрегне първичното физическо привличане, каквото никога преди не бе изпитвала към никой мъж. Дори и към съпруга си.

— Келси? — Наоми стоеше на последното стъпало. — Да не би вече да ти е мъчно за Ченинг?

— Не, мислех си за... — Келси не довърши и отметна от лицето си развените от вятъра коси. — Всъщност за нищо специално. — Опитва се да постави ред в главата си и внимателно се вгледа в Наоми. Стройна, силна, уверена. — Много мило от твоя страна, че си ми предложила работа за лятото.

— Не чак толкова мило. Той има як гръб, работливи ръце, а и ми е приятно да го виждам наоколо. Къщата толкова дълго стоя празна.

— Според мен иска му се да бъде ветеринарен лекар.

— Така ми каза.

— Казал ти значи — сподавено се разсмя Келси и поклати глава. — Пред мен никога не го е споменавал. Нито веднъж. Винаги съм смятала, че страстно желае да стане хирург като баща си.

— Понякога е по-лесно човек да сподели най-интимните си тайни с някой не толкова близък. Той те обича. Възхищава ти се. Възможно е да се е страхувал да не те разочарова.

— Как би могъл — нетърпеливо извика тя. — Но Кендис от години разправя как Ченинг ще продължи семейната традиция на Осбърн. Просто го смятах и за негово желание. Защо хората винаги се опитват да натрапят на децата си предварително определени модели на поведение?

— Семейната чест. Какво ужасно задължение.

Келси понечи да каже нещо, но отново затвори уста. Семейната чест. Не беше ли се омъжила за Уейд именно по такива съображения? Колко пъти й бяха повтаряли, че той е идеалният партньор за нея, докато накрая и сама повярва. От добро семейство, с добри перспективи, прекрасно обществено положение. В края на краищата беше длъжна да се омъжи добре и по подобаващ начин.

Божичко, беше ли го обичала изобщо?

— А ако случайно не успееш да изпълниш задължението си — бавно изрече на глас тя, — се отнасят към теб като към претърпял най-ужасен провал. Не искам Ченинг да изживее това.

— Ще постъпи както смята за най-добре. Както направи и ти.

— Но чак накрая.

— Ще говориш за край, когато станеш на моите години. Знаеш ли, Келси... — Не беше съвсем сигурна как да го каже. Реши, че може би ще е най-добре да го съобщи така, между другото. — Заминавам за Хайалия. Искам да видя как ще бяга Гордостта на Вирджиния. Пък и искам да съм близо до него след случилото се в Чарлстън.

— О! — Значи изобщо не се налага да остава още една седмица. — Струва ми се съвсем нормално. Кога заминаваш?

— Утре сутринта. Помислих дали няма да поискаш да дойдеш с мен.

— Във Флорида?

— Е, не е като посрещането на пролетта, но спектакълът си заслужава.

Предпазлива, не по-малко от Наоми, тя отвърна:

— Ще ми се да го видя.

— Добре. Какво ще кажеш да си вземем почивен ден следобед?

Келси учудено вдигна вежди. През тези три седмици не беше виждала Наоми да си даде повече от час почивка.

— И за какво?

— За какво мислиш? — засмя се с жив, силен и младежки смях Наоми. — Да пазаруваме. Какво му е удоволствието на едно пътуване, ако преди това не похарчиш малко пари за нови дрехи?

Келси незабавно разцъфна в усмивка.

— Ще си взема чантата.

В мизерната хотелска стая край шосе 15 Липски се наливаше с топъл джин. Машината за лед на няколко крачки от вратата му беше повредена. Не че му пукаше. Топъл или студен, алкохолът все еднакво се разливаше в кръвта му.

— Казвам ти, рано или късно ще започнат да ме търсят.

— Вероятно си прав. Оплеска работата. — Рич намести вратовръзката си. — Трябваше да пипаш внимателно, приятел.

— Щях само да се погрижа за кончето — пресегна се със свободната си ръка Липски и взе цигарата, която димеше в нащърбен стъклен пепелник, препълнен с фасове. — Колкото да не може да бяга, нищо повече.

— Това не ти влизаше в задачата — напомни му Рич е любезна усмивка. — Трябваше само да си отваряш очите и ушите, помниш ли? Да се оглеждаш и да се ослушваш, докато не ти кажа.

— Ама нямаше нищо против като подредих другия му жребец — злобно светнаха зачервените очи на Липски. — Даже ми даде още стотачка за тая работа.

— Хубава каша забърка, Фред. Нали ти казах да не рискуваш повече. Но... — широко разпери ръце той — това вече е зад нас. И любимият жребец на Гейб няма да може да се оседлае още една седмица или дори повече. — Всичко идеално пасваше на общия замисъл — нараняването на конете, дори убийството. Такива неща възбуждат клюки и раздвижват пресата. С чувство за собствената си щедрост, Рич бръкна в джоба. Носеше щастливата си щипка за банкноти — огромен сребърен доларов знак, — която си беше купил в Хюстън. Нищо друго не обичаше повече от това да я вижда разпъната от парички.

Обикновено напъхваше вътре едnodоларови банкноти, а върху тях слагаше някоя от петдесет или, при повече късмет, дори и от сто долара. Но този път наистина беше върхът. В шипката се мъдреше дебела пачка стотачки. Издърпа една и я постави на масата.

Липски я погледна със смесица от алчност и вина.

— Не трябваше да удрям Перкото. Никой не може да ми плати за това, че наръгах стария Майк.

— Нещастен случай — потупа го съчувствено по рамото Рич.

Липски отново отпи от джина.

— Никога не съм убивал. Може и да съм удрял някой, който си го е заслужавал, но никого не съм убивал до сега. — Още виждаше лицето на Майк — изненадата, болката, начина, по който извърна очи точно преди конят да се вдигне и да го стъпче.

Спомни си и как кръвта шурти и образува локвички, как синята шапка на Майк почервенява от нея...

Сграбчи бутилката и напълни поредната чаша.

— Не трябваше да си вре носа там.

— Съвсем точно казано. — Рич наля чаша и за себе си. Не обичаше да гледа как някой пие сам, пък бил той и гнусна отрепка като Липски. Все пак задържа цигарите и запалката си с монограм подалече от него. — Сега трябва да обмислим следващата стъпка.

— Ченгетата ще дойдат да ме търсят. Сума ти народ ме видя на хиподрума и около конюшните оня ден.

— Оглеждал си конете — напомни му Рич. — Разрешено е за всички. Ти си познато лице на хиподрума, Фред. Иначе пазачите нямаше да те пуснат да влезеш в конюшните.

— Да де, и рано или късно някой ще си спомни, че съм влизал. После ще се сетят, че не съм се върнал — угаси цигарата си, като разпръсна пепел и стари фасове по одрасканата маса. — А след това ще си спомнят, че винаги нося нож.

— Много те бива в заключенията, няма що. Съветът ми е да бягаш и да се потулиш някъде във Флорида, Калифорния или Кентъки. А може и в Мексико. Има писти на юг от границата.

— Не ща да живея в чужбина. Аз съм американец.

— А, значи сме патриоти — поздрави го с чашата Рич. — Наистина имаш много качества, Фред. Можех да те взема да работиш за мен, но се боя, че при така стеклите се обстоятелства се налага да прекъснем отношенията си.

— Това ще струва повече от стотачка.

Усмивката на Рич дори не потрепна, но очите му станаха леденостудени.

— Хайде стига, Фред, да не вземеш сега да ме изнудваш?

Гърбът на Липски се овлажни от отчаяние. Усети дори миризмата му.

— Не мога да поема сам цялата вина. Ако ще бягам, ще ми трябват пари. Майната му, Рич, нали работех за теб. И ти имаш пръст в цялата работа.

— Така ли смяташ?

— Така както аз виждам нещата, ще ми трябват десет хиляди. За да се скрия и да си държа устата затворена за теб, ако все пак не успея да се увардя. Не ти искам чак толкоз много, Рич.

Рич изпъшка. Страхуваше се тъкмо от това.

— Разбирам положението ти, Фред. Наистина те разбирам. Виж какво, искам да се обадя по телефона, за да видя с какво мога да разполагам — и той подкрепи усмивката си с ново потупване по рамото на Липски. — Остави ме за мъничко сам, а?

— Добре де. И без това отивам да пусна една вода. — Стана и се заклатушка към банята.

Рич не посегна към телефона. Вместо това извади от вътрешния джоб на палтото си малко шишенце. Наистина беше много жалко, но не можеше да си позволи да рискува със заплахите на Липски. Дори и да му плати, беше повече от сигурен, че ще пропее в момента, в който ченгетата се докопат до него. А няма начин да не го спипат, помисли си Рич, докато изливаше течността в чашата му с джин.

— Можеш да се връщаш, Фред. Всичко е уредено. — Лицето му сияеше, когато Липски се върна в стаята, олюлявайки се. — Утре ще имам парите.

От облекчение и погълнатия джин, Липски не бе в състояние да се държи повече на краката си.

— Нали не ме будалкаш, Рич?

— Хайде сега, да не се знаем от вчера? Стари кримки като нас трябва да се поддържат — вдигна чашата той. — Наздраве за старото приятелство.

— Аха — с просълзени от благодарност очи поднесе своята към устните си Липски. — Знаех си, че мога да разчитам на теб.

— Така си е. — Усмивката на Рич застина, докато наблюдаваше как Липски се напива до смърт в истинския смисъл на думата. — Можеш да разчиташ на мен, Фред.

Палмови дървета и раирани сенници, ярко слънце и зелени увивни растения. Мъже с бели костюми и жени с отворени рокли. Тази атмосфера придаваше допълнителен блясък на пистата. Но Хайалия Парк все още се подготвяше за състезанието.

В конюшните, където се долавяше повея на Гълфстрийм, конете извиваха гърбове, подскачаха, душеха въздуха и като истински състезатели се подготвяха психически за борбата. До голяма част звуците и движенията бяха същите като в Чарлстън; продавачите все така разнасяха Daily Racing Form, а букмейкърите все така щъкаха

насам-натам, уточнявайки залозите. Но тук, дори само поради превъзходното време, нещата изглеждаха по-различни от хладната пролет в Западна Вирджиния.

Келси се забавляваше да наблюдава как някаква жена силно се клатушка на остриите си като пирони токчета, докато развежда една кобила в заграденото за разходки място. Огромните ѝ обеци с изкуствени диаманти проблясваха на слънцето.

— Никой не може да твърди, че конят е глупаво животно, ако види това.

Келси вдигна поглед към Гейб.

— Тоест?

— Какво виждаш на лицето ѝ?

— На кобилата или на жената?

— На кобилата.

Келси се извърна отново и внимателно се вгледа в кобилата, която бавно пристъпяше с наведена глава зад непреставащата да се киска жена.

— Неудобство.

— Позна. Последната придобивка на Кънингам.

— Кобилата или жената?

— И двете.

Разсмя се и отново установи колко е доволна от решението си да дойде. Може би заради бързия преход към лятото или поради усещането за принадлежност към едно сплотено общество, но наистина се чувстваше доволна.

— Чух, че си тук, но не те видях на сутрешната тренировка.

— Пристигнах едва преди час — отвърна той. — Какво ще кажеш за Маями?

— Ами, някои от конярите мърмореха тази сутрин, защото не могли да спят — пред хотелите им непрекъснато се стреляше, а вчера минах набързо по крайбрежния булевард и реших, че сигурно вече съм стара: изобщо не изпитвам никакво желание да се кача на люлките. Иначе ми харесва — дълбоко пое въздух тя. — Като красива градина е.

— Най-скромно казано. Но ние хората от хиподрума и без това не се интересуваме много от външния свят.

— Не бих отишла чак дотам.

— Ти не си от хиподрума — сведе поглед към нея той. — Поне засега.

Келси леко се намръщи, без да знае дали да приеме думите му като комплимент, или като обида. Отказа се да гадае и вместо това насочи вниманието си към завръщащите се след първата серия коне, които не бяха сред победителите. За тях знаеше, че ще бъдат отведени в „плювалника“, за да им вземат проби от урина и слюнка за допинг тест.

Сега обаче мислеше за загубилите и усети леко жегване в сърцето, докато ги наблюдаваше как накуцват с изпотени хълбоци и прашни лица. Щом една кобила се чувства засрамена, защото някаква натруфена кукла Барби я развежда на публично място, каква ли мъка от неуспеха си изпитват тези коне.

— Тъжна гледка, нали? — тихо заговори тя. — Приличат на войници, завърнали се от фронта. Толкова пъстрота и показност и за две минути всичко приключва.

— Две невероятни минути. Много лошо, че изпусна Дербито във Флорида. Виж, това се казва шоу — акробати, състезание с камили.

— Камили ли? Наистина?

— Никога не залагай на камила.

Минаха покрай стаичките за амуниции в задната част. Почти приближаваше времето за втората серия, а Гордост щеше да бяга в третата. Искаше да види Рино, преди Моузес да му помогне да се качи на коня. Станало й беше нещо като суеверие да му отпрати последно пожелание за късмет, преди да изведе коня от заградения участък.

— Няма ли да отидем до гишетата? — попита я Гейб.

— Не. Вече определих фаворитите си. Гордост в третата и Тройка аса в петата. — Спря се и купи студено пепси от възрастен негър — Вече си имам моя система.

Гейб пое кутийката, пийна една глътка и й я върна обратно.

— И каква е тя?

— Чувствата. Просто залагам със сърцето си.

— Има много да губиш.

Келси сви рамене.

— Залагането не е забавно, ако няма риск.

— Дяволски си права. Ела тук.

Намираха се близо до бокса за оседлаване на Гордост и около тях минаваха много хора.

— Откажи се, Слейтър. — Но той вече я бе хванал за конската опашка, която се показваше през задната част на шапката ѝ.

— Чисто и просто ще те целуна. Рискът е и за двамата.

Стори ѝ се, че чува сподавения смях на конярите, преди напълно да загуби представа къде се намира. Питаше се дали тази първа, тази единствена умопомрачителна целувка беше някаква случайност. Някакво щастливо съвпадение. Халюцинация.

Очевидно не.

Имаше нещо в устните му. Нейните жадно се разтвориха под тях, поемайки вкуса, плътта и топлината им. Притискаха се към нейните, изкусни и мъчително бавни, сякаш разполагаха с всичкото време на света, за да се наслаждават. С одобрително стенание тя зарови ръце в косата му и остана така, докато всички шумове на хиподрума се сляха в един неясен и приглушен звук.

Искам. Това беше единственото, за което Гейб бе в състояние да мисли. Толкова често бе искал в живота си — добра храна, чисто легло, да живее, без да се страхува. Докато растеше и желанията му растяха успоредно с него. Искаше жени и власт, а също и пари, които щяха да му осигурят и двете.

Но никога не бе копнял за нищо — и със сигурност за никого — така страстно, както сега. Една жена. Една нощ. Би заложил всичко, което притежава, за възможността да я има.

— Колко още? — прошепна, допрял устни в нейните.

— Не знам — отдръпна се да си поеме въздух тя. — Не те познавам.

— Разбира се, че ме познаваш.

— Преди два месеца дори не знаех за съществуването ти. — Келси се пусна от него и остана изненадана, че краката ѝ все още я държат. — Не съм... — Оправи шапката си с разтреперана ръка, докато около тях се разнесоха ръкопляскания. — Трябва да поговорим по-късно за това. Без публика.

— Добре — прокара пръст по скулите ѝ той. — Все пак постигнах нещо. Вече се пусна слух, че си заета.

— Че съм... — Келси стисна зъби. — Затова ли беше всичко? Това да не е някакво обзалагане?

— Не. Беше за мен самия, скъпа. Но се получи. До скоро.

Келси ритна кутията от безалкохолното, която бе изтървала, докато се целуваха.

— Идиот — измърмори под носа си. Като се опитваше да запази достойнство, тя се обърна и едва не връхлетя върху Наоми.

— Много интересно — заговори тя, докато Келси се опитваше да намери подходящи думи. — Като ви гледах, ако ми позволиш аналогията, често съм изпитвала същото усещане, докато наблюдавам как извеждат някой от конете ми на пистата. То е, като да гледаш как детето ти се качва на училищния автобус или как рецитира стихчета в училищната пиеса. Изведнъж осъзнаваш, че това вече не е просто твоето детенце, че има още толкова много неща, които не знаеш за него.

— Направи го, за да ме ядоса.

Макар че сърцето ѝ още бе свито, Наоми се усмихна.

— О, не мисля. — Реши да рискува и протегна ръка да докосне лицето на Келси. Смути ли се?

— Да.

Но не беше готова да разговаря.

— Искаш ли да поговоря с Гейб. Едва ли ще се трогне, но все пак ме обича достатъчно, за да ме обвини, че му се меся.

— Не, аз ще се оправя — огледа се смутено Келси. Около тях все още се виждаха няколко усмихнати лица.

— Не трябва ли да се готвим за състезанието? — остро изрече тя. — Не ни плащат, за да зяпаме.

Докато Келси крачеше бързо към мястото за оседлаване, Наоми се усмихна на себе си.

На пистата Гордост бягаше като стрела, излитайки през вратата с яростен поглед, докато Рино я насочваше напред. На първия завой все още се бореше да заеме добра позиция, но след това излезе напред. На правата вече имаше три дължини разстояние между него и най-близкия му съперник.

— Изглежда е на някой богат човек — чу тя коментари някъде зад себе си.

Да, така е, помисли си, но парите нямаха нищо общо с това.

При петата серия Гейб дойде при нея, спокоен и непринуден, сякаш малко преди това си бяха разделили сандвич, а не страстна целувка пред всички.

— Рино язди много добре.

— Дватамата с Гордост са добър екип — стрелна го тя. — Най-добрият в състезанието.

— Ще видим — отговори той. Погледни Биг Шеба на Кънингам. Кажи ми какво забелязваш?

Келси присви очи и се загледа в конете, които се подреждаха в стартовите клетки. Едрата червеникавокафява кобила изглеждаше неспокойна и нервна. Удари с крак и силно отскочи, като събори един от конярите.

— Възбудена е. Не е нещо необичайно. — После премести поглед към Тройка аса. Той също се мъчеше да се отскубне от поводите си. — И твоят кон е доста игрив.

— Само гледай.

Камбаната иззвъня. Конете потеглиха. Кобилата на Кънингам пое водачеството, изпъвайки дългите си крака, които вдигаха облачета прах. Келси присви очи зад бинокъла. На първия завой Биг Шеба вече бе здраво изпотена.

— Бърза е. Защо я пришпорва толкова — потрепна тя, забелязвайки как жокеят често и силно размахва камшика.

— Прави каквото му е наредено.

По средата на разстоянието темпото ѝ намаля — почти незабележимо, но достатъчно, за да я застигне основната група. Келси усети как очите ѝ овлажняват. Биг Шеба притежаваше смелост, но се задъхваше. А освен това я нараняваха.

На последната права остана на половин дължина зад жребеца на Гейб, после на цяла и само с неимоверна воля успя да запази втората си позиция на сантиметри, преди да пресекат финала.

— Това е непростимо — извърна се разгневена към Гейб тя. — Трябва да има правила.

— Имаме си цял куп. Но никое не забранява да пришпорваш коня над възможностите му. Говори се, че има проблеми с белия дроб. Затова оня идиот кара жокея си да я язди с пълна сила по цялото трасе. Толкова иска да спечели проклетото Дерби, че е готов да я убие.

— Вземах го просто за глупак.

— Да, глупак е. Но амбициозен. Иска да получи първата перла.

— Не го ли искаме всички?

— Да, така е. Разликата е само колко далеч сме готови да стигнем, за да го получим.

Поведе я към кръга за победителите. Келси обърна гръб на пистата. Изведнъж тя бе загубила голяма част от притегателната си сила.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Джек Моузер държеше заведението си чисто. Е, може би някои от клиентите му наемаха стая за по един час, но това не му влизаше в работата. Джак смяташе, че онова, което става зад затворените врати тук е абсолютно същото, което става и зад вратите на хотел Риц.

Само че там се плаща повече.

В хотела му не се навъртаха разни досадници и не допускаше вдигането на шум след полунощ. Освен това правеше допълнителни разходи, за да осигури на клиентите си кабелна телевизия.

За двадесет и девет долара на вечер в единична стая това си беше хубава сделка.

Децата под осемнадесет пребиваваха безплатно.

Допълнителни екстри за гостите му бяха малкото калъпче луксозен тоалетен сапун и малките хавлиени кърпи за баня, а освен това се беше договорил със съседния ресторант да им доставя храна по заявка между шест сутринта и десет вечерта.

Случваше се да прибере настрана част от плащанията в брой, а и не се престараваше с документите за самоличност, но това си беше негова работа.

Чаршафите бяха изпрани, баните дезинфекцирани, а на всяка врата имаше монтирана хубава здрава ключалка.

Предпочиташе летните месеци, когато поелите на север или юг семейства забелязваха примигващия му надпис за свободни места. Повечето просто се измъкваха от раздрънканите си фургони и направо се отпускаха в леглата. Нямахше опасност да опръскат стените с бира или да скъсат чаршафите.

Вече дванадесет години пред очите му пристигаха и заминаваха различни хора и той смяташе, че поназнайва едно друго за тях. Познаваше кога някоя двойка наема стая, за да мами половинките си, кога някоя жена се крие от мъж, който хем я иска, хем обича да я налага с юмруци. Разпознаваше неудачниците, скитниците, бегълците.

Този от стая 22 определи като беглец.

Не ми е работа, помисли си Джек, докато вземаше резервния ключ от таблото. Момчето си плати в брой за три вечери предварително, така че какво, ако около него се носи мирис на страх и постоянно поглежда през рамо, сякаш очаква някой да се появи отзад с нож в ръка?

Плати си осемдесет и седем долара плюс другите такси и от тогава изобщо не се показва.

В което беше и проблемът. Времето за престой в стая 22 беше изтекло и според хилавата Доти, камериерката, вратата все още била заключена, а отвън висяла табелката НЕ МЕ БЕЗПОКОЙТЕ. Изобщо не я бил махал от три дни.

Е, ще трябва да го обезпокоят, помисли си Джак, докато крачеше през паркинга към редицата еднакви сиви врати и прозорци с капаци. Този от стая 22 ще трябва да плати за следващите дни или да си омиа задника.

Джек Моузес не работеше на вересия.

Най-напред почука, силно и властно. Никой не знаеше за тайното удоволствие, което Джек изпитва, когато се налага да се оправи с някой нехранимайко.

— Управителят — извика отривисто и мярна Доти, която надзърна от 27-ма, където бе паркирана количката ѝ.

— Сигурно е мъртво пиян — обади се тя.

Джек въздъхна и изправи увисналите си рамене.

— Гледай си работата, Доти. Аз ще се оправя. — Почука отново, без да види каква физиономия направи тя зад гърба му. — Управителят — повтори и пхна ключа в ключалката.

Най-напред го блъсна ужасната воня, която го задуши. Първата му мисъл беше, че човекът от 22-ра стая е поръчал от ресторанта нещо, което хич не му е подействало добре. Втората — колко лизол ще отиде, за да се очисти тая свинщина.

После мисълта му напълно изключи. Защото видя онова, което седеше до малката очукана масичка с облепени очи и подпухнало тяло. Оня, дето се бе регистрирал в стая 22, се бе преобразил през тези три дни в нещо толкова ужасно, каквото Джек не беше виждал в никой от филмите на ужасите по телевизията.

Олюля се назад, напълно сразен от гледката и миризмата. В гърлото му заседна сподавен вик и той си плю на петите. Не можеше

да спре. Продължи да бяга дори и след като Доти на свой ред изтърча в стая 22 и започна да пици.

Когато Роси спря пред мотела, тялото вече беше прибрано в торбата. Чисто престараване и късмет беше, че изобщо отиде на мястото. Не надаваше ухо на всеки сигнал за подозрителна или неочаквана смърт, подаден в отдел Убийства. Но името Фред Липски удари някаква предупредителна камбанка в главата му. Това име фигурираше в списъка му и то сред онези, с които не бе успял да се види.

А сега изглежда му се предоставяше тази възможност.

Съдебният лекар, доктор Агнес Лоренцо, си събираше багажа. Роси кимна на дребничката атлетична жена с посивели коси и големи кръгли очи.

— Доктор Лоренцо!

— Роси! Мислех, че този случай е на Нюмън.

— Има връзка с един от моите. За какво става дума? — Закачи картата на джоба си и си проби път между униформените мъже, застанали пред отворената врата.

Ципът на пластмасовата торба вече бе затворен и тялото бе готово за транспортиране в моргата. Въздухът продължаваше да смърди отвратително, но него тази миризма изобщо вече не го трогваше. Огледа стаята, забелязвайки неоправеното легло, захвърлената в ъгъла чанта с дрехи и оставения навсякъде прах от съдебномедицинския екип. Бутилка джин, повече от половината празна, самотна чаша и пепелник, пълен с угарки от Лъки Страйк.

— Не ме питай за причината за смъртта — заговори доктор Лоренцо. — Знам само, че е настъпила преди около четиридесет и осем до шестдесет часа. Никакви наранявания, никакви следи от съпротива.

— Причина за смъртта?

Очакваше да я попита и леко се усмихна.

— Сърцето му е спряло, Роси. Винаги така става.

Не обърна внимание на иронията ѝ и мислено оформи картината. Мъж пие сам. Ядосан? Виновен? Изплашен? Защо един мъж ще наеме евтина стая и ще седне да пие вътре, след като си има друга евтина стая само на петдесетина километра от тук?

А ако Липски е бягал, значи е имал нещо да крие.

Тъй като не реагира на сарказма ѝ, доктор Лоренцо реши да не го дразни повече.

— Имал е около триста долара в портфейла си и изтекла кредитна карта. В чантата му има брой на Daily Racing Form отпреди четири дни, а в левия му ботуш е открит нож.

Роси наостри уши като ловджийски сетер.

— Какъв нож?

— Дълъг е петнадесет сантиметра, тънко острие, гладки ръбове.

Сърцето му на ченге се разтуптя. Хората от съдебномедицинския екип сигурно са взели ножа и ако по него има някакви следи от кръв, на човек или кон, ще го установят.

— Кой го е открил?

— Управителят. Казва се Моузер. Може би още е отгатык в офиса и си повръща червата.

— Не всички са смели като теб, Лоренцо.

— Ти ли ще ми го разправяш. — Излезе навън и за момент съжали, че към пролетния въздух се примесва шума от колите по шосе 15. Беше оставила един труп на дисекционната маса, а сега добави още един към запасите си. Всеки ден за нея бе истински пикник.

— Ще ми трябва копие от доклада от аутопсията.

— След два дни.

— Двадесет и четири часа, Лоренцо, нали си приятел.

— Ние не сме приятели на никого, Роси — извърна се тя и влезе в колата си.

— Чакай — успя да хване вратата ѝ, преди да я затвори. Познаваше Агнес Лоренцо от три години. Нямахше много слаби места, но все пак бе открил няколко. — Помниш ли онзи човек, който оправи миналата седмица? Гордън. Майк Гордън. Старецът, наръган в корема.

Лекарката извади цигара — за този навик тя вече изобщо не чувстваше вина.

— Оня с разцепения череп и изтеклите вътрешности? Да, спомням си го.

— Според мен тоя тук е свършил работата.

Издуха замислено дима. Не беше обърнала много внимание на ножа, защото не се налагаше да се занимава с него. Но добре помнеше раната. В главата си имаше складирани десетки рани, които никога нямаше да забрави.

— Може и това да е оръжието — кимна тя. — Добре, Роси. Нощес ще поработя извънредно заради теб, но не ти обещавам, че ще направим всички тестове.

— Благодаря. — Затвори вратата ѝ и веднага я забрави; концентрира се върху посещението в офиса и Джек Моузер.

Гейб разбра за Липски десет минути след завръщането си от Флорида. Пресата откри истинска златна мина в лицето на Доти, камериерката.

Новината за смъртта на Липски в мотелска стая се разпространи из конюшните и хиподрумите, между конярите и момчетата за тренировки. Прислужницата на Гейб, която идваше два пъти в седмицата, му донесе новината заедно с вестника буквално минути след като беше оставил чантата си на леглото.

Гневът му пламна като напоена с бензин факла. Опитваше се да го усмири, когато Роси се появи на прага.

— Радвам се отново да се видим, господин Слейтър.

— Лейтенант — подаде му вестника Гейб и седна в обляната от слънце всекидневна. — Обзалагам се, че идвате да ми съобщите за това.

— Печелите. — Роси остави вестника и се настани удобно. — Фред Липски е работел за вас допреди няколко седмици.

— Преди да го уволня. Сигурен съм, че вече го знаете. Беше пиян.

— И се е възпротивил на уволнението си.

— Точно така. Извади ми нож, аз го повалих и с това сметнах, напълно погрешно, цялата работа за приключена. — Без да променя непроницаемия израз на лицето си, той се приведе напред. — Ако дори за момент бях заподозрял, че ще използва ножа си, за да посегне на един от хората или конете ми, нямаше да се измъкне.

— Не бива да правите подобни изказвания пред полицията, господин Слейтър. В пресата още не се е появила информация, но ножът, намерен у Липски в момента на смъртта му, е оръжието, с което е бил убит Майк Гордън. До сега още никой не е споменал да е виждал Липски на мястото на престъплението по време на убийството. Обаче разполагаме с оръжието и с мотив... отмъщение.

— Значи случаят е приключен? — довърши Гейб.

— Обичам да ги изяснявам до край, преди да ги приключа. А този не ми е напълно ясен. Колко добре познавахте Липски?

— Не много добре. Получих го заедно с фермата.

Думите му накараха Роси да се усмихне.

— Интересен начин на изразяване.

— Когато я поех, задържах всички, които поискаха да останат. Те не бяха виновни, че Кънингам се е провалил на покер.

Заинтригуван, Роси потупа с химикал по бележника си.

— Значи тази история е вярна. Звучеше ми като измислица. Няма смисъл да споменавам, но законът не гледа с добро око на такава сделка.

— Никакъв смисъл — съгласи се Гейб.

— Ще поговоря отново с треньора и хората ви. Интересува ме дали някой от тези, които са го познавали, смята, че е бил склонен към самоубийство.

— Искате да ме накарате да повярвам, че Липски се е самоубил?

— Гневът отново започна да се надига в него, като го разяждаше отвътре. — Защо? Чувство за вина? Угризения? Това са глупости, лейтенант. Той беше способен да си навре пистолет в устата или да си закачи въже на шията, колкото и да танцува на Бродуей.

— Казахте, че не сте го познавали добре, господин Слейтър.

— Него не, но този тип хора ми е добре познат. — Беше отгледан от такъв като Липски. — Винаги обвиняват другите, но никога себе си. И не се отказват от живота, защото винаги се хващат за някаква сламка. Могат да пият, да мамят и да говорят големи приказки. Но не се самоубиват.

— Интересна теория. — А и Роси напълно бе съгласен с нея. — Липски не е налпал пистолет, нито се е обесил. Изпил е някакъв отвратителен коктейл от джин и нещо, което ми назоваха като ацепромазин. Известно ли ви е?

Гласът на Гейб остана абсолютно безстрастен.

— Използва се за облекчаване болката на конете. Всъщност е транквилант.

— Да, и на мен така ми казаха. Интересно, мислех, че когато някой кон си счупи крака, му опирате дулото между очите.

— Това са приказки за непосветени — сухо отвърна Гейб. — Пък и не всяко падане е фатално. Могат да се направят много неща, без да се налага да се убива коня. Много често той отново може да бяга или да ражда. Когато наистина няма какво да се направи, ветеринарният му поставя инжекция. Предполага се, че не изпитва никаква болка. Винаги съм се чудил как, по дяволите, някой би могъл да го знае.

— Не можем да попитаме Липски. Държите ли от това лекарство тук?

— Поставя се от ветеринарен лекар, както вече ви казах. Никой не убива кон заради случайно хрумване, лейтенант.

— Убеден съм, че сте прав. Вероятно това е загуба на много вложени средства.

— Да — спокойно отвърна Гейб. — Виждали ли сте някога как става?

— Не.

— Конят се препъва на пистата и пада. Жокееят на минутата се смъква и панически започва да го дърпа да стане. Всичко наоколо притихва и от всички страни се спускат коняри. Не е нужно да е точно техния кон. Този кон може да е на когото и да било. После викат ветеринарният лекар и ако няма друг избор, ако нищо друго не може да се направи, той го довършва — зад параван, за да не разстройва останалите.

— Губили ли сте кон по този начин?

— Веднъж, преди около година, на една сутрешна тренировка. Тогава е по-опасно, отколкото на състезание. Ездачът не е така внимателен. Както и всички. — Още си спомняше — безсилието, безпомощния гняв. — Беше хубава кобила. Бях я нарекъл Дама каро. Конярият, който отговаряше за нея, плака като дете. Беше Майк. — Гейб устоя на желанието си да стисне юмруци. — Та ако според вас някой е довършил Липски, както се довършва неизлечимо ранен кон, длъжен съм да отбележа, че са го изпратили от този свят по начин, напълно подобаващ за него.

— Имаште ли му зъб, господин Слейтър?

— Да, лейтенант, имах му. — Очите на Гейб гледаха уверено и решително. Ако ще ме питате дали съм убил Липски, отговорът ми е не. Но не съм сигурен какъв щеше да бъде, ако знаех това, което сега ми съобщихте и пръв го бях открил.

— Знаете ли какво, господин Слейтър, харесвате ми.

— Наистина?

— Наистина — отправи му една от редките си усмивки Роси, която някак не пасваше добре на лицето му. — Някои хора се усукват около въпросите, други се смущават, трети се потят. Но не и вие. — Роси изтръска някаква невидима прашинка от панталона си. — Мразели сте кучия син и сте могли да го убиете при удобен случай. И не се боите да го кажете. Въпросът е, че не само ви харесвам, господин Слейтър, но и ви вярвам — изправи се той. — Възможно е, разбира се, сега да ме заблуждавате, а в последствие да открия, че сте прескочили набързо до онзи мотел. Но аз ще продължавам да душа наоколо, затова не се тревожа. — Отново го изгледа внимателно и настойчиво. — Но не допускам да е така. Липски щеше да ви види през шпионката и да се барикадира, докато бурята отmine. Имате ли нещо против сега да сляза долу и да поговоря с хората ви?

— Не, нищо. — Гейб остана на място; Роси вече познаваше пътя. Затвори очи и се концентрира да отпусне един по един всичките си крайници.

Остави на Роси един час преди и той самият да слезе надолу към конюшните. Въздухът бе зареден с онази комбинация от възбуда и печал, която винаги витае около мъртвите. При появата на Гейб мъжете спираха разговорите и веднага се залавяха по-усърдно за работа.

Завари Джемисън и Мат да обсъждат състоянието на ранения жребец.

— Възпалението е затихнало — обясняваше Мат. — Добре зараства. Продължавай да сменяш превръзката веднъж дневно и слагай от същия мехлем.

— Ще му остане белег.

Мат кимна и огледа дългия зарастващ разрез върху хълбока.

— Повече от вероятно.

— Много жалко — взе спринцовката Джемисън, за да промие раната. — Първокачествен красавец като него.

— Само ще повиши авторитета му — обади се Гейб и се приближи да хване поводите на коня. Прокара ръка по страната му, така както мъж би помилвал жена. Конят му отвърна, като щастливо

поклати глава подобно на някаква детска играчка. — Това са бойни рани — продължи Гейб. — Няма да се отрази на времето, нито на амбицията му. След колко време ще можем да качим ездач на гърба му?

— Недейте да бързате — дръпна се Мат: този път конят завъртя глава и посегна към рамото му, но вече не като играчка, а като четиристотинкилограмова жива маса. Зъбите се разминаха с рамото му на два-три сантиметра. — Все се опитва да ме хване. Сякаш иска да си отхапе малко от мен, а приятел? — После, сигурен, че Гейб здраво държи юздите, добродушно потупа коня по врата. — В Кентъки ще се състезава за теб, Гейб. Ако бях от тези, дето залагат, щях да си заложа паричките на него.

Гейб изслуша диагнозата на Мат и се обърна към тренъора си.

— Какво ще кажеш, Джейми?

— Ще направя нов график за тренировките. Или ще се получи, или няма да се получи.

— Така да бъде. Роси идва ли да говори с теб.

Погледът на Джемисън помръкна, докато довършваше новата превръзка.

— Аха. Идва тук да си зададе въпросите. Размъти им ума на всички. Според Петерсън е било саморазправа между някоя шайка. Кин мисли, че е заради жена. Линет не се съгласи и малко се пождърпаха. Намесиха се и останалите, всеки вземаше страна.

— Никой ли не допуска самоубийство?

Джемисън го изгледа и излезе от бокса.

— Никой, който го е познавал.

— Но би могъл да се докопа до малко ацепромазин — напомни му Мат. — Знаел е какво ще се случи. Пък и сигурно е разбирал, че рано или късно властите ще се доберат до него.

— Човек като Липски можеше да се покрие на сто места. — Джемисън отново се извърна към коня. Лично превързваше раната като изкупление на собствената си вина за нея. — Трябваше да го уволня още преди няколко месеца. Сега всичко можеше да е различно. — И Майк можеше да е жив, помисли си наум.

— Нищо вече не може да се върне — каза Гейб. — Но това не е краят. Който е дал на Липски това последно питие, също е замесен.

— Ще ти кажа това, което споделих и с Роси — потърка брадичката си Мат, докато излизаха навън. — Трябва да е някой, който познава конете и има достъп до ветеринарни препарати. — После се усмихна тъжно.

— Което не стеснява особено кръга на заподозрените.

— Включително и всички нас. — Гейб видя как Мат се стресна. — И още стотици други. Благодаря ти, че се отби.

Мат нервно преглътна.

— Няма проблем. Ще мина пак да нагледам жребеца след няколко дни. Мисля, хм... да ида към „Трите върби“.

— О, така ли? — Без да го изпуска от очи, Гейб извади пура и нехайно я запали. — Някакъв проблем ли имат?

— Не, не. Ами... просто.

Гейб се усмихна вече по-свободно. Голяма част от напрежението в него се стопи.

— Истинско удоволствие е да я види човек, нали?

Мат целия се изчерви — проклятието на светлата кожа.

— Не е спешно. Ченинг ми каза, че му се иска да остане още известно време. — Беше се постарал максимално да изкопчи повече подробности от Ченинг, но момчето или беше много дискретно, или прекалено чувствително, когато ставаше дума за заварената му сестра.

— О, струва ми се наистина ще остане още известно време. — Гейб щеше да се погрижи. — Гледай колкото си искаш — праметна ръка през раменете на Мат той, докато го съпровождаше до камионетката му. — И Господ Бог не би те винил за това. Но внимавай къде пипаш, докторе. — После, докато Мат се чудеше какво да отговори, отвори вратата на колата му и просто каза: — Моя е.

— Ти ли... — Млъкна, почервенял като домати. — Не съм разбрал. Келси никога не... Изобщо не съм я...

— Ако допусках, че си, щеше да се наложи да те понатупам. — Гейб му се усмихваше приятелски, дори с известна симпатия, но предупреждението му беше съвсем недвусмислено. — Предай на Келси много поздрави от мен, като я видиш.

— Разбира се. — В желанието си да потегли по-бързо, Мат се засуети, докато включваше колата. — Само че, знаеш ли, вероятно ще се прибера направо. Цял куп документи ме чакат за попълване.

— Тогава няма да те задържам. — Гейб отстъпи назад и се усмихна като наблюдаваше как колата потегля на зигзаг по алеята.

— Изкара акъла на момчето — разгъна един от любимите си черешови бонбони Джемисън.

— Спестих му някои бъдещи неприятности.

— Възможно е. — Загледан в пушилката зад колата на Мат, Джемисън се наслади на приятния освежаващ вкус в устата си. — Тя знае ли, че си я заплюл?

Гейб издуха дим и с удоволствие си припомни реакцията ѝ, когато съвсем преднамерено я беше целунал на публично място.

— Келси е умна жена.

— Умните жени най-често създават неприятности на мъжете.

— Отдавна не съм имал неприятности. — И до сега не беше осъзнавал колко много му се иска да изживее нещо подобно. — Защо пък да не взема аз самият да отида и да видя дали няма да пораздвижи малко нещата. — Ще му се отрази добре да поразсее малко мислите си, реши той и се обърна към треньора. Докато бяха вътре, вниманието му бе насочено главно към жребеца и Мат. Едва сега забеляза хлътналото му от умора лице, сенките под очите. — Изглеждаш скапан, Джейми.

Много малко спеше и почти нищо не слагаше в уста след убийството на Майк.

— Доста работи ми се струпаха на главата.

— Но едно нещо си спести — с нищо не си виновен за случилото се с Майк. — Джемисън леко извърна поглед. Гейб хвърли пурата на земята и я смачка с крак. Изразът в очите на Джемисън само повтаряше собственото му чувство за вина. — Добре де, сгрешил си в преценката като си го задържал. И аз сгреших, като му казах пред хората, че го уволнявам. Така сме заредили оръжието, а? Но някой друг е натиснал спусъка.

— Всеки път, когато си затворя очите, го виждам — изрече с тих и напрегнат глас Джемисън. — Виждам погледа на Майк, когато Липски и конят са го повалили. Не биваше да се случи, Гейб. — После въздъхна. Нищо не можеше да се отговори на това. Знаеше, че не може. — Дербито е след три седмици и половина. Жребецът трябва да е подготвен и това е моя задача. Но щом го погледна и веднага си спомням колко се гордееше Майк, че му е коняр.

Без да каже нищо, Гейб се загледа към хълмовете. Неговите хълмове. Дербито беше нещо повече от състезание. Повече дори от цел, която преследва. То беше като Свещения Граал, към който се бе стремил през целия си живот.

И ето че сега, след цял живот борба, след пет години целенасочени усилия, почти го докосваше. Когато успее да го вземе в ръце, може и да се окаже, че е празен, но той трябва да разбере.

— Жребецът трябва да бяга, Джейми. Ако ти е трудно да се справиш, ще го прехвърля на Дюк. — Дюк Бойд, помощник-треньорът също беше много добър. И двамата го знаеха. Но той не притежаваше онзи допълнителен усет за конете, с който Джемисън беше роден. — По един или друг начин, но трябва да е готов за Чърчил Даунс.

— Ще се справя — увери го Джемисън и потърка уморените си очи.

— За тази работа ми трябва сърцето ти.

Джемисън отпусна ръце.

— Добре знаеш, че го имаш, дявол да го вземе, както и душата ми.

Обърна се и решително закрачи към конюшнията.

Келси знаеше, че не бива да се влюбва в конете. Но разумът няма нищо общо с това. Възхищаваше се както на новородените жребчета с тънки крачка, така и на старите жребци и досега само веднъж получи ритник в отговор на своята любов.

Вероятно поради философския поглед върху нещата, сама се изправи и отупа от прахта, но Моузес започна да увеличава тренировките ѝ.

Харесваше му как работи, как откликва на конете. И което беше по-важно — как те ѝ откликваха.

И въпреки това, забеляза със задоволство, че освен нетърпелива, тя е и доста нервна, докато отиваха към конюшнията с младите коне. Беше разговарял с отговорника и двамата подбраха една кобилка — яка, червеникавокафява на цвят, тежеше вече триста и четиридесет килограма.

Светлината при изгрев-слънце преливаше в златно, почти като жива. Хвърляше отблясъци по козината на кобилата и тя пламтеше

като огън. Келси стоеше напред бокса с блеснал поглед. Беше уверена, че никога през живота си не е виждала нещо по-прекрасно.

— Много е умна — увери я Моузес и продължи да подръпва юздите, за да я успокои. — И има благородна душа. Затова Наоми я нарече Чест. Честта на Наоми. — Сякаш в отговор на името си, кобилката силно блъсна Моузес. Ударът разтърси рамото му и той още по-силно стегна късата юзда. — Ти ще си първата тежест, която ще усети на гърба си. Недей да си мислиш, че е толкова сладка и миличка. Свикнала е да е свободна. Не знаем какво да очакваме. Освен това е значително по-силна от теб. — Изглежда я, сякаш не одобряваше слабичката ѝ фигура в жокейско сако и шапка. — Затова се налага да си по-хитра. — Прокара ръка по гърба на коня, от шията до опашката. — И по-нежна.

Именно заради това беше избрал Келси. Никой не може да работи с младите коне, ако не е нежен с тях.

В помещението беше тихо. Моузес говореше така, сякаш се намират в църква. После успокоително изцъка с език на кобилата и даде знак на Келси да се приближи.

Сигурна бе, че кобилата чува колко силно и звучно тупти сърцето в гърдите ѝ. Но ръцете ѝ си оставаха внимателни, движенията ѝ бавни. Заговори почти шепнешком и видя как ушите на Чест щръкнаха при звука на гласа ѝ.

— Толкова си хубава. Толкова си красива, Чест. Нямам търпение да те поаядя. Ще станем приятели с теб. — Кобилата изпръхтя недоверчиво. Ушите ѝ се отпуснаха назад, докато Моузес прекарваше юздата през главата ѝ. — Стой спокойно — продължи да ѝ говори тихичко Келси. — Никой няма да ти направи нищо лошо. Скоро ще станеш кралица по тези места. Обзалагам се, че ти се струва доста неудобно, а? — продължи да я успокоява, докато Моузес нагласяше седлото. — Трябва да опиташ с чорапогащи. Мога да се закълна, не са по-неудобни от това тънко седло.

Светлината неусетно се променяше, ставаше по-топла.

— Сега ще ти помогна да се качиш — обади се Моузес. — Запомни ли какво ти казах да правиш?

— Да — Наложил се да поеме дълбоко дъх, за да се успокои. — Отначало да не сядам на седлото. Първо да я притисна на корема.

— Правилно. Запомни, това е като предупреждение. Все едно ѝ казваш какво се очаква от нея. Бавно сега. И помни къде е вратата, ако се наложи бързо да се измъкнеш.

Тази мисъл накара Келси още веднъж дълбоко да поеме дъх, преди да постави крака и успеха си в ръцете на Моузес.

Кобилата изненадано трепна, раздразнена от движението на Келси, която се прехвърли през седлото. Тя усети движението под себе си и отказа да приеме възможността да се озове простряна на земята под няколкостотин килограмов разярен кон. Следваше указанията на Моузес и собствените си инстинкти, докато се наместваше отгоре ѝ, като прехвърляше тежестта си върху седлото и стремената.

Чест затанцува — замахна със задния си крак и се опита да се завърти с желание да цапардоса здравата Моузес. Келси инстинктивно се приведе напред и кротко заговори в ухото на кобилката.

— Недей да правиш така. Нали не искаш всички да си мислят, че си някаква проста кобила.

Гласът ѝ не оказа някакъв магически ефект. Тонът му не я успокои веднага. Но след още няколко предизвикателни движения, кобилата все пак застана на място.

— Хареса ме — обяви Келси.

— Мисли си как да те хвърли от гърба си.

— Не — усмихна му се тя. — Хареса ме.

— Ще видим. — Остави я да седи така, колкото сметна за достатъчно. — Добре, да се залавяме за работа.

Това сега, както ѝ обясни Моузес, беше само детска игра. Келси просто трябваше да седи върху седлото, докато водачът разхожда Чест по специалния манеж за млади коне, чиито високи стени пречеха и на двамата да се разсейват от движението наоколо.

Щом кобилата привикне към ездача, ще започне да се движи, без да я водят и тогава Келси ще я управлява.

Двете ще се учат едновременно.

— Как се оправя? — попита Наоми, като застана до него.

— Както и очакваше. В нея има много от Чадуик. — Моузес постави ръка върху нейната и леко я стисна — една от малкото външни прояви на любовта му. — Очаквах, че ще дойдеш да видиш сама.

— Бях прекалено нервна. — Видя как Келси усмирява кобилата с леко придърпване на поводите. — Вече един месец е тук, Моузес. И

нищо не е казвала за заминаване — пъхна палци в джобовете си Наоми. — След всичките истории през последните седмици тук, непрекъснато очаквам да си събере багажа и да си замине.

— Не си много наясно как стоят нещата, Наоми. — Моузес леко се усмихна като видя, че Келси забравя за тренировката и се наведе напред да притисне лице в гривата на коня. — Никъде няма да ходи. — По негов знак Келси се изправи и бавно се приближи към тях.

— Прекрасна е, нали?

— Да. — Обзелата я гордост почти я плашеше. Вдигна ръка да помилва кобилката и пръстите ѝ леко докоснаха ръката на Келси. — Изглеждате прекрасно заедно.

— Чувствам се превъзходно. — Моузес подаде морков на Чест, за да я възнагради и Келси също протегна ръка. — Аз не заслужавам ли?

— О, да, полага ти се.

Пое един и отхапа.

— Вече престанах да се страхувам и сега само се наслаждавам. — Потупа коня по врата и, като се опитваше в гласа ѝ да не прозвучи скритата ѝ радост, се обърна към Моузес. — Утре ще работя ли с нея, Моузес?

— И вдругиден — отвърна ѝ той. — Вече ти отговаряш за нея.

— Наистина ли? — Искаше ѝ се да скочи и да го разцелува, но само го изгледа със сияещ поглед. — Няма да те разочаровам.

— Направиш ли го, намалявам ти заплатата.

Сега беше ред на Келси да се усмихне.

— Не съм на заплата.

— От две седмици те водим на ведомост. — Остана доволен, като видя как се опули насреща му. — Ще получиш първия чек в петък.

— Но това не е нужно. Аз само...

— Щом работиш, ти се плаща. — Тези думи бяха изречени твърдо. В края на краищата нали това му беше работата. — Разбира се, ще започнеш от най-ниската заплата. И ти от там тръгна, нали Наоми?

— От самото дъно — отвърна с кисела гримаса тя. — И баща ми настояваше да си заработвам всяко пени от надницата, независимо колко беше мизерна. Идеята му беше, че когато всичко стане мое, ще го ценя повече. И беше прав.

Келси се замисли. Дали не е по-добре да подходи като при обичайно договаряне на работа.

— Какво значи мизерна?

— Вероятно ще вземаш чисти около двеста на седмица — отвърна ѝ Моузес.

— Кога ще получа повишение — попита с вдигнати вежди.

Наоми се разсмя и пристъпи по-близо.

— Първо ще трябва да те прецени. — Прокара нежно пръсти по шията на кобилата. — Харесала те е.

Келси самодоволно се усмихна на Моузес.

— И аз това му казвах.

— Пропуснала съм двадесет и три рождени дни. — Тонът на Наоми отново привлече вниманието на Келси. Очите ѝ станаха неспокойни. — Двадесет и три коледи. Имам да наваксам доста. — Опита се да се успокои и вдигна поглед, за да срещне очите на дъщеря си. — Ако ми позволиш, бих искала да започна от сега. Ще я приемеш ли?

— Да я приема? — взираше се в нея изумена Келси. — Чест? Искаш да ми я дадеш?

— Бих искала да я приемеш. Без никакви задължения. Разбирам, трудно е да се гледа кон в апартамент... — направи усилие гласът ѝ да прозвучи небрежно — но може да остане тук, колкото искаш. Моузес ще я тренира, ако искаш. Но ако я приемеш, ще се знае, че е твоя.

Обзета от вълнение, Келси бавно слезе от коня. Ръцете ѝ се овлажниха, докато стискаха юздата и усети горещия дъх на кобилата върху тила си.

— С удоволствие ще я приема. Благодаря ти.

— Няма защо. Трябва да се връщам. Имам среща за обяд.

Келси пристъпи напред, после спря и внезапно напъха поводите в ръцете на Моузес. Наложил се да подтичва, за да се изравни с широките крачки на Наоми. Неуверено постави ръка на рамото ѝ и направи онова, което се получи много по-лесно и естествено, отколкото си бе представяла — целуна я.

— Благодаря ти — повтори, а другото заседна в гърлото ѝ, когато Наоми силно я прегърна и притисна към себе си.

Но откъде, питаше се Келси, усетила вълнението и желанието, които разтърсваха тялото на майка ѝ, откъде се бе появила тази страст?

Как е могла да бъде там през цялото време и никога да не излезе на повърхността?

— Съжалявам — изрече Наоми и бързо се отдръпна. — Ще накарам да подготвят документите за собственост. Сега закъснявам — каза неуверено и бързо се отдалечи.

Келси се задъхваше от противоречиви чувства. Стоеше безпомощна и ѝ се искаше да може да разбере себе си, а още повече жената, която ѝ бе дала живот.

— Не знам какво да правя.

— Добре направи — отново ѝ подаде юздите Моузес. — Върви сега да се погрижиш за коня си.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Дните минаваха бързо. Келси си имаше собствен кон, интригуваща връзка с привлекателен и обезсърчаващ я мъж и пробудено любопитство по отношение на майката, която започваше да обича.

Не беше очаквала, че ще заобича Наоми. Да се заинтересува от нея — да, естествено. Може би дори да я уважава. Но беше невъзможно човек да живее в такава близост с жена като Наоми и да не изпитва най-противоречиви чувства.

Нямаше обаче много време да се замисля над това. С приближаването на състезанията в Блуграс, които даваха пропуски за съдбовното Дерби, в „Трите върби“ и в „Лонгшот“ кипеше трескава дейност.

Келси не искаше да си го признае, но вече виждаше Чест, покрита с наметалото от рози на Дербито след някоя и друга година.

Днес правеха важна крачка в тази посока.

От външната страна на тренировъчната писта в „Трите върби“ бяха монтирали стартова врата. Зимата отдавна отмина, но въздухът беше все още хладен. Келси нервно придърпваше сакото си като се надяваше, напрежението ѝ да не се предаде на кобилата.

Чистокръвните коне се раждат, за да се състезават, напомняше си мислено тя. Това е само един обикновен урок. Независимо колко кръв на шампиони тече в жилите му, нищо не може да помогне на един кон да пресече финалната линия, ако не се научи как да преминава през стоманената клетка и да изскача от нея като стрела.

— Значи според теб тук се готви новият съперник — бавно се приближи Гейб и потърка с ръка носа на кобилата. Чест наостри уши и го изгледа, после успокоена от миризмата и допира му, отново се отпусна и се приближи.

— Сигурна съм, че е така — със собственически жест постави ръка на юздата ѝ Келси. — Не съм те мяркала насам от няколко дни.

— Липсвах ли ти?

— Не особено. — Келси имаше право да се радва: не беше изпаднала в унижителното състояние да се ослушва за телефона. Засега. — Тия дни всички сме доста заети.

— Двойно или нищо вече тренира на пълна програма.

Келси изостави всички преструвки и хвана ръката му.

— Чудесно! Толкова се радвам.

Позволи си удоволствието да захапе леко кокалчетата на пръстите ѝ.

— Спомни си тези думи, след като спечели Дербито.

— Парите ми са за Гордост. — Както и сърцето ѝ. — Е, ще заделя нещичко и за Двойно.

— Ще го пратим на едно състезание в Кийнланд. Джейми иска да го изпробва в нещо по-сериозно преди квалификациите в Блуграс.

— Ти ще ходиш ли? — нехайно попита тя.

— Ще ходя навсякъде, където иде конят, включително и на арената за победителя в Чърчил Даунс. — Помилва косата ѝ с ръка, почти по същия начин както бе помилвал коня. — Искаш ли да ми правиш компания?

Келси се извърна и провери ремъците на седлото.

— Смятам да бъда с Наоми на арената за победителя.

Гейб силно я дръпна за косата.

— Имах предвид Кийнланд, скъпа. Сама с мен за ден-два. — Приблужи се по-близо. Сега вече и тя се бе пропила с миризмата на коне, но примесена със своя аромат на цитрус и пролет. — Чудно ми е колко ли пъти можем да го направим по време на едно кратко пътуване.

Мускулите на бедрата ѝ омекнаха като восък.

— Има ли вече някакъв рекорд?

— Ще има. — Без да отделя очи от нейните, той се приведе и улови долната ѝ устна между зъбите си. — Имаш — ухапа я веднъж и видя как зениците ѝ се разшириха — най-невероятните устни.

— Остави момичето на мира. — Моузес се опита да изглежда разгневен и тежко стовари ръката си върху рамото на Гейб. — Със съперника ли ще се сприятеляваш, Келси, или ще си гледаш работата?

Тя повдигна шапка и вирна брадичка.

— Мога да се справя и с двете. — Обърна се с лице към коня и Моузес ѝ помогна да се вдигне.

— Много си самоуверена — подхвърли ѝ той.

— Уверена — поправи го тя. И подкара Чест към стоманената клетка.

Вратите на приспособлението бяха отворени, за да се приучи младият кон да преминава през ограничителния тунел. Чест дръпна глава и се опита да се извие. Опитва се, помисли си Келси, да изпробва баланса на силите.

— О, не, недей — тихо ѝ заговори тя. — Тук все още аз командвам. Нали не искаш да ни изложиш и двете пред цялата компания? — Докосване с коленете, здраво издърпване на поводите и Келси успя да я вкара, после я спря на място, щом вратата се затвори зад тях.

— Не е чак толкова зле, нали? — каза ѝ отново. — Пък и не се налага да прекарваш кой знае колко време тук. Най-важното е какво става, след като излезеш. — После бавно излязоха от другата страна, заобиколиха и повториха процедурата.

— Добре се справя — кимна Моузес.

— Когато е на кон, прилича на Наоми повече от всякога — пъхна ръце в джобовете си Гейб. Сигурно имаше и по-добър начин да прекара сутринта, вместо да наблюдава как Келси дава уроци на наперената кобила, но той не се досещаше. — Как вървят нещата между тях?

— Бавно и спокойно. Не е като някой бурен спринт, но мисля, минаха първия завой, когато Наоми ѝ подари коня.

— Има големи надежди за него.

— Храни големи надежди за момичето. — Без да спира да засича времето, Моузес се изви с лице към Гейб. — Знам, че си има баща, но не е тук, затова аз ще ти кажа да внимаваш какво правиш. Келси не е момиче за една нощ и Наоми много ще страда, ако направиш нещо на детето ѝ.

Изразът на Гейб стана по-напрегнат. Когато заговори, нищо не издаваше обзелото го негодувание, нито гнева му. В думите му звучеше единствено леко любопитство.

— А ти смяташ, че имам такова намерение.

Моузес измъкна една пура от джоба му и я напъха в своя.

— Недей да ми се правиш на толкова непроницаем. Моето племе е владеело това изкуство, още когато твоите прадеди са живели в

пещери и са яли месото сурово. И освен това нищо не смятам. Двамата сте хубава двойка. — Леко извърна поглед, за да види как напредва Келси. — Просто действай по-внимателно. Човек не разбира дали има пострадали от търкалянето в сламата, докато не се изтъркалят два-три месеца.

Устните на Гейб се изкривиха в усмивка.

— Това от кого си го научил? От непроницаемото или от изчезналото племе?

— Просто недей да я пришпорваш прекалено. Момичето е чувствително. — Ядосан на себе си, Моузес прекоси през тревата, за да даде наставленията си на Келси.

Да, наистина е чувствителна, съгласи се Гейб, докато я наблюдаваше как внимателно изслушва съветите на треньора. И във вените ѝ тече синя кръв.

Мнозина от познатите му биха казали, че той изобщо няма никакви чувства. И никой не би се заблудил относно синята му кръв. Но това не го беше възпирало досега. И сега нямаше намерение да се откаже.

Имаше колкото иска жени — те на драго сърце биха забравили този пропуск в биографията му. Много вече го бяха правили. И още много, самоуверено си помисли той, които биха махнали с ръка на бащата, пияница и мошеник, на краткотрайния му престой зад решетките и на не докрай излекуваната му страст към залаганията.

Но той не желае коя да е жена, помисли си Гейб, докато Келси насочваше кобилата във вратата и после я принуждаваше да спре в затворения тунел. Иска точно тази жена.

Продължи да чака, после извади слънчеви очила, тъй като слънцето заблестя по-силно. Денят напредваше и трябваше да се върне към собствените си дела. Но се зареди с търпение и остана встрани, докато Келси слезе от коня.

— Добре се справи — тя целуна кобилата по бузата, докато ѝ поднасяше морков. — Изобщо не се уплаши.

— Искам да те видя довечера.

— Какво? — извърна глава тя, все така опряла лице в лъскавата козина на Чест.

— Бих искал да излезем довечера. На вечеря, на кино, на разходка с колата. Ти избираш. Каня те на среща — добави бързо,

защото тя продължаваше да се взира в него и погледът ѝ ставаше все по-несигурен. — Установих, че съм пропуснал този момент с теб.

— Среща? — замисли се над идеята тя. — Нещо като да ме вземеш, да отидем някъде, където предварително сме се уговорили и после да ме изпратиш до вратата?

— Горещо-долу нещо такова имах предвид.

— Добре, това вече е друго. — Вирна глава и се престори, че преценява предложението. — Ставам в пет, значи ще трябва да се прибера рано. Нямам нищо против да изгледам едно кино, да речем от седем. После може и да изядем по една пица.

Сега беше негов ред да се замисли. Не очакваше от нея да избере точно такъв начин за прекарване на вечерта. Може би е време да се поопознаят.

— Ранна прожекция и пица. Ще те взема в шест. — Хвана я за брадичката и я целуна доста разсеяно.

— Ей, Слейтър — извика тя след него. — Аз ли да избира филма?

Продължи да върви, но погледна назад през рамо.

— Без надписи.

— На първа среща? — изсмя му се тя. — За какво момиче ме имаш?

— За моето — подхвърли той и смехът ѝ секна.

Нямаше нищо романтично в пицария, пълна с тийнейджъри. Което напълно отговаряше на замисъла на Келси. Нека всичко е съвсем непринудено, беше решила тя. Искаше да избегне ситуацията, където нещата можеха да станат прекалено опасни и да се опита да разбере какво движи Гейбриъл Слейтър.

— Тук е идеално — настани се тя на масата с хартиени италиански подложки в червено и зелено. — Почти бях забравила за съществуването на другите неща извън конете.

— На всички ни се случва. — Развеселен, че се е озовал на вечеря с жена в място, украсено с рисунки на усмихнати пици и калцоне по стените, Гейб изпъна крака. — Навлизах много бързо и с големи крачки.

— Това е един от талантите ми. Или слабостите ми, зависи от гледната точка. Защо изобщо да се захващам с нещо, ако не му се отдам напълно? — Отпусна се и опря краката си на неговата пейка. — Така или обираш лаврите, или се проваляш и изгаряш.

— Това ли ти е целта, Келси? Славата?

Усмихна му се.

— Винаги съм бъркала славата с удовлетворението. — Вдигна поглед към сервитьорката, после отново към Гейб. — Ти избирай. Аз ще ям каквото и да е.

— Но не и аз. Донесете ни една малка...

— *Голяма* — поправи го Келси.

— Голяма — кимна той в знак на съгласие, — пеперони с гъби и две пепси-коли.

— Много консервативно — отбеляза тя, след като сервитьорката се отдалечи.

— Обичам да знам точно какво ям. — Предполагаше, че се дължи на цял един живот ровене из отпадъците. — Та като говорим за това, не изяде ли именно ти почти цял килограм пуканки само преди час?

Келси продължаваше да се усмихва и да си играе с обикновената златна верижка на врата си.

— Пуканките в киното не се броят. Те са си част от програмата, също като музиката.

— Имаше ли музика? Не мога да си спомня.

— Значи не съм избрала хубав филм — сви рамене тя. — Обичам екшъни. Веднъж дори написах сценарий за един от курсовете, в които учех. Хубавичка каша от бой, преследване с коли и стрелба.

— И какво направи с него? — Келси разсеяно потропваше с крак в такт с песента на „Гънс енд Роузис“, която гърмеше от уредбата.

— Получих отличен и го изоставих. Отказах се да го изпращам някъде, защото, ако наистина решат и го купят, ще започнат да променят всичко и вече няма да е моят сценарий. — Сервитьорката им донесе безалкохолните в големи червени пластмасови чаши. — Освен това не искам да ставам писател.

— Какво тогава?

— Много и най-различни неща — помръдна с рамене тя и се наведе да вземе чашата си. — Зависи от настроението ми. Както и от

това, какво уча в момента — Усмихна се бързо и малко разсеяно. — Много ме бива да уча в разни курсове. Ако ти трябва да разбереш от всичко по малко, като се почне от компютрите и се стигне до вътрешно обзавеждане, аз съм насреща ти.

— Нормално. Отгледал те е преподавател в колеж — вдигна чаша той. — Познанието е нещо свято.

— Донякъде наистина е така. Но по-скоро си въобразявах, че ако опитам повече неща, рано или късно ще попадна на най-подходящото за мен.

— И успя ли?

— Да. — Келси въздъхна. — Моите хора ще побързат да възразят, че и преди съм казвала така. Но сега е различно. Всъщност и това съм казвала преди — проговори като на себе си тя. — Обаче наистина е. Нищо до сега не ми се е струвало толкова подходящо и толкова естествено. Господ ми е свидетел, никога през живота си не съм работила толкова много. — За потвърждение, тя погледна ръцете си. Заякнали са, помисли си. Искаше ѝ се да вярва, че и тя е заякнала заедно с тях. — Ами ти? Успя ли да попаднеш на нещо подходящо?

Очите му сезираха в нейните. За момент ѝ се стори, че долавя някакви тайни в дъното им, както и някакъв глад, който няма нищо общо с мириса на чесън и топено сирене.

— Може би.

— Винаги ли гледаш жените с поглед, който ги кара да очакват да започнеш да ги ядеш откъм краката?

Устните му се раздвижиха — бавно и непринудено — но погледът му не се промени.

— Някоя не ми е задавала такъв въпрос. — Постави ръката си на глезена ѝ, опрян на пейката до него и започна да я милва. — Но сега, като ме подсети, си мисля дали не е интересен начин да завършим вечерта.

Сервитьорката постави на масата пицата им заедно с две бели пластмасови чинии.

— Приятен апетит — пожела автоматично и се отдалечи.

— Харесва ми обстановката тук. — Келси внимателно смъкна крака си на земята и седна изправена. — Но се отклонихме от темата. Питам те за фермата. Откри ли в нея, каквото търсеше?

Гейб взе пластмасовия нож и нарязва няколко парчета, после постави по едно в нейната и в своята чиния.

— Устройва ме.

— Защо?

— Знаеш ли, скъпа, може би си направила грешка, като си се отказала от писането. Поне от журналистиката.

— Как ще разбереш отговора, ако не зададеш въпроса. — Отхапа първата хапка с пикантни парченца червена чушка и точещо се топено сирене и изпъшка от задоволство. — Поне с някои хора е така. Не обичаш ли въпросите, Слейтър?

Не обърна внимание на последното и отговори на първия ѝ въпрос.

— Устройва ме, защото е моя.

— Толкова ли е просто?

— Не, много е сложно. Недей да проваляш вечерта с разкази за живота ми, Келси. Ще си развалиш апетита.

— Имам здрав стомах — облиза соса от палеца си тя. — Ти знаеш моята история, Гейб. Поне по-важните моменти. Няма да продължавам по-нататък, ако не разбере поне отчасти с кого си имам работа. — Продължи да се храни, докато той я гледаше навъсен. — Това не е нито ултиматум, нито някаква гаранция. Просто факт. Харесваш ми и ми е приятно да съм с теб. Но не те познавам.

Ако това стане, знаеше колко е голяма вероятността останалите ѝ чувства значително да отслабнат. Шансовете са много малки. Е, и преди беше рискувал. Когато печалбата беше достатъчно голяма.

— Нека първо ти кажа нещо за теб. Единствено дете на предан баща. Добро обкръжение, безгрижен живот. Разглезена.

Последното малко я подразни, но не може да го отрече.

— Добре де. Вярно е, когато бях малка, имах почти всичко, което пожелаех. В емоционално и материално отношение. Предполагам, до голяма степен се е дължало на желанието да наваксат заради липсата на майка. Но аз не чувствах тази липса.

— Красива къща в предградията — продължи той. — Добри училища. Летни лагери, паркове, уроци по балет.

Ако целта му беше да я подразни, наистина успя. Келси преднамерено спокойно взе още едно парче от пицата.

— Забрави пианото, плуването и ездата.

— Всичко това си влиза в програмата. Бал за дипломирането, колеж по избор и за капак на всичко — голяма и пищна сватба.

— Не забравяй и продължителния и досаден развод. Какво искаш да кажеш с всичко това, Слейтър?

— Нямах никаква представа откъде съм излязъл аз, Келси. И да ти кажа, няма да ме разбереш. — Но все пак ще ѝ каже, реши той. И ще види как ще се подредят картите. — Понякога вечер си лягах не чак толкова гладен. В такъв момент може би е имало достатъчно пари за храна или съм успял да открадна, или изпрося достатъчно. От децата стават добри просяци и крадци — добави, загледан в очите ѝ. — Възрастните им съчувстват или ги съжаляват.

— Много хора са изпадали в положение да се молят за пари — внимателно каза тя. — Няма нищо срамно.

— Защото на теб никога не ти се е налагало да молиш. Или да вземаш. — Разклати леда в чашата си и отново я остави. — Вечер понякога слушах или се опитвах да не слушам кавгите в другата стая. Или как майка ми плаче. Или съседката, която си заработва надницата на час с някой пияница. При повече късмет се събуждах в същото легло, в което съм си легнал. В други случаи майка ми идваше посред нощ и се измъквахме, преди да ни изхвърлят, защото баща ми отново бе загубил парите за наема.

Келси си представи картината, която ѝ описваше, нарисувана с мрачни краски.

— Къде си живял?

— Навсякъде. Били сме в Чикаго, Рино или Маями. През зимата отивахме на юг, защото времето е по-хубаво и сезонът на хиподрума продължава по-дълго. Където и да е. Местата ти изглеждат едни и същи, щом си без пукната пара и бягаш. Разбира се, старецът твърдеше, че просто се местим. Че работи по една голяма сделка. Майка ми чистеше тоалетни, за да не умрем от глад, а той ѝ вземаше почти всичките пари и ги профукваше за коне, на карти или за да се обзалага колко ще скочи някой скакалец. Нямахше никакво значение за какво се правят залагания, стига да можеше да извади няколко банкноти и да направи големия удар. — Говореше без никакво вълнение, само в очите му едва проблясваше озлобление. — Обичаше да мами. Най-много го биваше за това, но ако не успееше, майка ми се стараше да събере достатъчно, за да го спаси да не му строшат

ръцете. Обичаше го. И това именно беше най-горчивият залък, който трябваше да преглътне. — Много жени обичаха Рич Слейтър. — Продължи да се храни, сякаш за да убеди сам себе си, че това вече е без значение. — Обичаше да им причинява болка. Някои продължаваха да се връщат за нов пестник в лицето. Носеха насинените си очи и разбити устни като медали. Майка ми беше една от тях. Ако някога се опитвах да го спра, той направо ни пребиваше от бой и двамата. Тя никога не ми благодареше, че съм я защитил, а повтаряше, че не разбирам. И беше права — добави той. Никога не я разбрах.

— Все трябва да е имало място, където да можеш да отидеш. Някой дом за деца, социални грижи, полицията.

Той само я погледна и отново забеляза безупречния тен на лицето ѝ, доброто ѝ възпитание, просмукано до мозъка на костите.

— Някои хора просто са изхвърлени зад борда, Келси. Такава е системата.

— Не, не бива да е така.

— Когато търси помощ, човек или вярва, че ще я получи, или да има настойчивост да се моли за нея. Майка ми не правеше нито едното, нито другото. Тя вървеше с наведени очи, без нищо да очаква и без да се моли за нищо.

Сега очите на Келси не се отделяха от него и блясъкът им помръкна от ужас и мъка.

— Но ти си бил дете. Някой е трябвало... да направи нещо.

— Нямаше да му се зарадвам особено. Бяха ме научили да си плюя на петите, като видя ченге, да мисля за социалните работници като за досадни книжни плъхове, чиято единствена работа е да ти пречат да правиш каквото си искаш. Така че ги избягвах. Понякога ходех на училище, понякога не ходех. Господ е свидетел — той изобщо не се интересуваше, а на майка ми не ѝ оставаха достатъчно сили, за да се занимава с мен. Така че през повечето време си правех каквото искам. Старецът обичаше да ме влачи със себе си — понякога, за да привличам играчи, а понякога и сам да организирам игрички. Пък и когато бях с него, успявах да спася малко пари, след като се напие достатъчно, за да не ме забележи.

— Сигурно си мислил да се махнеш, да избягаш от него.

— Разбира се, мислил съм. Но си мислех, че ако остана, ще мога да го спра да не я пребие до смърт. И успях, доколкото можах. Майка

ми умря в приют за бедни. От пневмония. Гледах я шест месеца, като спестявах от парите, които припечелвах със залагания или някаква работа на хиподрума. После се магнах. Бях на тринадесет. — И доста висок за възрастта си, спомни си. Хубавичък. Вече пораснал. — Старецът на няколко пъти успя да ме пипне. Проблемът беше, че ме привличаха конете и обикновено се озовавах на хиподрума. Той също. Хващаше ме натясно и хубавичко ме притискаше. Обикновено успявах да се откупя.

— Да се откупиш?

— Ако напоследък ми беше провървяло, имах пари. Две-три стотачки му стигаха, за да се захване да играе сам или да се запие в най-близката кръчма. — Разбира се помисли си Гейб, от тогава цената се беше повишила. — Всеки път се отървах, започвах отначало... с една-едничка мисъл. Един ден ще бъда самостоятелен и той няма да може да ме пипне. Никой няма да може. Но ти не се храниш.

— Съжалявам. — Келси се протегна и силно стисна ръката му в своите. — Наистина съжалявам, Гейб.

Не очакваше от нея съжаление. Сега си даде сметка, че иска да я види ужасена, иска да я види как се отвръща от него. Тогава ще има оправдание — нали така — да се отдръпне и да се откаже от безразсъдното препускане към едно бъдеще, което дори не можеше да си представи.

— Прекарах известно време в затвора заради една игра на покер: не успях достатъчно бързо да разбера, че е нагласена. — Изчака я да каже нещо, но тя не проговори. — Бях дребна риба, но ме хванаха заедно с по-едрите. Когато излязох, вече бях поумнял. Работата в конюшните ми осигуряваше добър начин да изкарам пари. Пък и обичах конете. Пазех се чист, защото в затвора не ми хареса. Не пиех, защото всеки път, когато посягах, усещах миризмата на моя старец. И извадих късмет. — Приключи, облегна се назад и запали пура. — Сега стана ли ти по-ясно.

Наистина ли вярва, че тя не усеща гнева, зарасналите рани? Хората край масата им вероятно виждат само един мъж, който води приятен разговор на маса. Но ако се вгледат в очите му, ако добре се вгледат, как биха могли да не забележат студената и неизличима ярост? Келси отново решително хвана ръката му.

— Сигурно не мога да го разбера така, както го виждаш ти, но струва ми се знам какъв кошмар е да се живее с алкохолик, който...

— Той не е алкохолик — прекъсна я с непреклонен тон Гейб. — Има разлика между алкохолик и пияница, Келс. Никаква дванадесетстепенна програма няма да промени факта, че е пияница, и то жесток, който обича да бие жените или всеки друг, по-слаб от него. И не беше кошмар. Истина беше. Беше моят живот.

Тя отдръпна ръката си.

— Предпочиташ да не те разбирам.

Гейб завъртя пурата и се вгледа във върха ѝ. Не беше си давал сметка, че тази простичка и безрезервна симпатия ще събуди толкова много спомени и чувствата, свързани с тях, ще изплуват отново на повърхността.

— Права си. Предпочитам да ме погледнеш и да приемеш това, което виждаш. Или да се откажеш.

— И двамата сме продукти на възпитанието си, Гейб. По един или друг начин. Няма да харесам някого само заради това, което изглежда отвън. Никога повече. И ако ме желаеш, се налага да приемеш, че не ми е все едно.

— Това вече наистина ми звучи като ултиматум — загаси пурата си той.

— Точно така. — Келси побутна чинията и взе сакото си. — Доста път ни чака обратно. По-добре да тръгваме.

Мислеше си много за малкото момче, което в детството си е трябвало да краде и мами. За детето, което нощем си е лягало и вместо приспивни песни, е чувало проститутките и пияниците.

Колко от това момче бе останало у мъжа, Келси не знаеше. Но според нея бе много повече, отколкото самият Гейб предполага. Много повече, отколкото щеше да бъде позволено някога на някого да узнае.

Той чисто и просто се бе изградил като нова личност.

Безупречните, свободни маниери, изумителната къща на хълма, конюшната с породисти шампиони. Колко хора от елита, свързани с конете, знаеха за съмнителния му произход? И ако знаеха, дали го възприемаха като някаква забавна ексцентричност?

Колкото и на Гейб да му се искаше противното, тя започваше да го разбира. И, независимо дали той го долавяше, или не, но вече никак не ѝ беше безразличен.

Наближаваше един след полунощ, когато Бил Кънингам забърза към вратата — хлопаше се. Пътъом наметна червен копринен китайски халат върху голия си корем. Надникна през стъклото на вратата и остана доволен от вида на непробудно заспалата Марла, последната му възлюбена. Ласкаеше се от мисълта сладкото похъркване в огромното му водно легло да се дължи на страхотния секс, но много по-вероятно беше да е от хапчетата, които тя лапаше като бонбонки.

Каквато и да беше причината, му олекна, защото щеше да посрещне късния си и неочакван посетител сам.

— Предупредих те никога да не идваш тук — процеди през зъби той и приглади онова, което бе останало от косата му. След като мине Дербито може да си позволи присаждане.

— Хайде стига, Били! Никой не ме видя, приятел. — Рич беше около критичната точка на солидно напиване. Не залиташе, нито пък беше стигнал до там, да заваля думите. Но си личеше по светналия му поглед. — Пък и да ме е видял някой, дявол да го вземе, нали още никой закон не забранява на човека да иде на гости на стар приятел от покера? — ухили се той и огледа разкошната обстановка. Старият Бил изглежда пак се беше оправил доста добре, отбеляза Рич и прецени възможността да поизцеди старото си приятелче за още някой долар. — Какво ще кажеш за по едно?

— Да не си откачил? — макар в къщата, освен него да бе само Марла, а благодарение на барбитуратите и тя пътешестваше в света на сънищата, Кънингам продължаваше да шепне. — Знаеш ли, ченгетата идваха тук? Тук — повтори той сякаш новопостроената му къща е някаква светиня, някакъв храм. — Задаваха ми въпроси, защото някой приказлив коняр им изпял, че съм бил взел Липски няколко дни да ми рине лайната.

— Казах ти, че беше грешка. Но съвсем мъничка. — Вдигна два пръста и го погледна с присвити очи. — Къде е барът, Бил? Засъхнал съм като шибаната Сахара.

— Не искам да пиеш в дома ми.

Рич само се усмихна още по-широко, но погледът му стана по-груб.

— Хайде сега, няма да разговаряш така с деловия си партньор, нали Бил? Особено когато имам ново предложение за теб.

Кънингам навлажни устните си.

— Вече сключихме сделка.

— Точно за това искам да поговорим. И да ударим едно по приятелски.

— Добре де, добре. Но карай бързо. — Хвърли неспокоен поглед към стълбите за горния етаж, докато минаваше покрай тях, за да влезе във всекидневната, обзаведена в златно и тъмно синьо. — И по-тихо. Горест има жена.

— Ах ти, мръсник — приятелски го смушка в ребрата Рич. — Не знаеш ли дали няма приятелка. И по тая линия доста отдавна съм на сухо.

— Няма. И стой настрана. Не искам да разбира за теб и за цялата тази история. На вид я бива, но не е много умна.

— Най-ги обичам такива — отпусна се с одобрителна въздишка Рич в един от фотьойлите, тапицирани в златисто кадифе. — Наистина знаеш как да живееш, приятел. Винаги съм го казвал — това момче Бил знае как да живее.

— Само внимавай да не тръгнеш да го разправяш наляво и надясно точно сега. — Кънингам наля две чаши с дванадесетгодишно уиски. Струваше му се истинско разхищение да го предлага на Рич, но винаги изпитваше нужда да впечатлява. — Трябваше да се справиш с Липски.

— Нали го направих. — Със самодоволен вид Рич завъртя чашата с уиски, помири се и едва тогава отпи. — Класическо, нали? Да го убия, както се убива кон.

Ръцете на Кънингам трепереха, докато вдигаше чашата към устните си.

— Не искам да чувам за това. Вече ти казах. За Бога, Рич, никой не трябваше да умира. Старият Майк беше като светец на хиподрума.

— Непредвидено усложнение — отвърна Рич и се изправи, за да напълни отново чашата си. — И Липски си плати за това. Но както виждаш, отвори ми допълнително работа, Бил. Ще ти струва още десет хилядарки.

— Ти добре ли си? — скочи Кънингам, разливайки уиски. — Направи го на своя глава, Рич.

— За да защита инвестициите ти. На ченгетата щяха да им трябват само пет минути, за да накарат Липски да пропее за мен. А щом стигнат до мен — любезно продължи той, — значи стигат и до теб. Така че още десет хилядарки, Били. Цената е справедлива.

Кънингам мъчително преглътна. Парите, които му паднаха от Биг Шеба бяха същинско чудо. Но чудото си има цена.

— Така можеш да ми поискаш и десет милиона. Затънал съм до гуша.

Рич очакваше подобен отговор и беше готов.

— Ще почакам до май, няма проблем. Какво са няколко седмици за приятелите? А сега... — кръстоса той крака — съм дошъл с една нова идея, Били. Малка промяна в основния замисъл, удовлетворителна и за двамата ни. Ти искаш да гушнеш наградата в Чърчил Даунс, аз също. Но имам да свърша и една друга работа, да оправя едни стари сметки с моето момче.

— Пет пари не давам за семейните ти проблеми, стига основната сделка да стане. — Но мисълта да си отмъсти на Гейб започваше полека-лека да се събужда в него и го разгорещи много повече от уискито. — Тази история с Липски едва не провали всичко.

— Недей да се тревожиш. Няма смисъл — лениво размаха чаша Рич. — Всичко ще бъде по план... с една мъничка промяна.

— Каква промяна?

— Виж сега — въздъхна Рич и отпи от чашата — Ще ти кажа и се надявам да оцениш иронията на ситуацията, Били, приятелю. Наистина се надявам я оцениш.

По-късно Кънингам се промъкна обратно в леглото, целият разтреперан. Опитваше се да се убеди, че не е жесток човек и няма никаква вина за двамата мъртъвци. Просто лош късмет, както се бе изразил Рич.

Сигурно беше лудост от негова страна да се забърква с Рич Слейтър, но беше отчаян. Пък и всичко бе дошло в толкова подходящ момент, че го възприе като знак на съдбата. В новия план на Рич имаше жесток, но логичен смисъл.

Какъв избор имам, отново си задаваше въпроса Кънингам. Ако загуби в Чърчил Даунс, няма да има повече Марла или която и да е друга, нито голяма къща в провинцията, нито перчене по хиподрумите.

Биг Шеба беше неговият последен коз. Беше заложил парите си — всеки спестен долар и всичко, което успя да вземе назаем — в тази кобила. А белите ѝ дробове нямаше да издържат още дълго. Стисна очи и се опита да заспи, като се проклинаше за страстта си да залага на коне.

Трябваше му само Дербито — нищо повече, — за да може да си стъпи на краката. Веднъж да мине и ще я заплоди. Ще си живее добре с парите от кончетата ѝ.

Правил го е и преди, помисли си, припомняйки си плана на Рич. И се беше измъквал като на шега. Едно бягане, само едно добро бягане.

Изпитваше нужда от топлина, затова се сгуши в Марла и скоро ритмичното ѝ похъркване го унесе в сън.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Пътуването от провинциална Вирджиния до урбанистичния Мериленд ѝ се стори по-дълго от очакваното. Имаше много време, за да мисли. Келси не се съмняваше, че ще срещне съпротива. И то, освен ако нещата не са се променили през последните няколко седмици, жестока съпротива. Кендис се беше обадила на Милисън, за да я извести за пристигането на Келси.

По-добре да се справи с всички наведнъж, реши тя. Да ги шокира, да ги разочарова, да ги скандализира. Това съвсем точно отговаря на реакциите ми, иронично си помисли Келси. Кендис ще е шокирана, баща ѝ — разочарован, а баба ѝ — скандализирана.

Надяваше се тя самата да бъде щастлива.

Когато сви по алеята, баща ѝ работеше в цветните лехи. Носеше стар пуловер с кръпки на лактите и зацапан на коленете памучен панталон и плевеше едва напъпилите азалии.

Докато тичаше от колата си през добре поддържаната трева, за да го прегърне, любовта ѝ към него измести на заден план всичко останало. После застанаха прегърнати да се наслаждат на разцъфналите храсти.

— Обичам тази къща — възкликна Келси и облегна глава на рамото му. — Едва сега разбрах колко съм била щастлива, че съм израснала тук. — Спомни си за Гейб и леко докосна с ръка оранжево-розовите цветчета. — Колко съм била щастлива, че съм имала теб, че съм имала цветя в двора. — После леко се усмихна и добави: — И уроци по балет.

— Само след шест месеца намрази уроците си по балет — припомни ѝ той.

— Да, но съм била късметлийка, да ги имам все пак.

Баща ѝ се вгледа в лицето ѝ и докосна спуснатата по раменете коса.

— Всичко наред ли е, Келси?

— Да.

— Тревожих се за теб. Последните събития...

— Знам — прекъсна го тя. — Случката с онези двама мъже е ужасна. Ще ми се да ти кажа, че не ме засяга, но не е така, разбира се. И въпреки това съм добре.

— Искаше ми се лично да се убедя. С телефонните разговори не е същото. — Събра градинарските си инструменти в телена кошница. — Е, сега си у дома и това е важното. Дай да минем отзад, че Кендис жив ще ме одере, ако изкалям пода.

Келси обвини ръка около кръста му и двамата поеха към къщата.

— Виждам колата на баба.

— Да, Кендис ѝ се обади, щом ни телефонира, че пристигаш. Вътре са и обсъждат пролетния благотворителен бал в клуба — усмихна ѝ се насърчително. — Изглежда намирането на подходящ кавалер за теб е номер едно в списъка им.

Келси автоматично му отвърна с намигване, но после си спомни.

— Пролетният бал ли? Това е през май, нали?

— Да, първата събота.

В този ден пролетта пристига в Кентъки, помисли си тя. Винаги в един и същи ден всяка година. Денят на Дербито. Ако пропусне бала, това ще е поредното ѝ прегрешение.

— Татко — изчака го да остави инструментите си в малкото килерче, безупречно чисто, както впрочем и цялата къща — няма да съм в града за тази събота.

— Няма да си в града? — Влезе в кухнята и се зае да си мие ръцете. — Но ти не си пропускала пролетния бал, откакто навърши шестнадесет, Келси.

— Знам. Съжалявам, но имам други планове. — Нищо не ѝ отвърна, само подсуши ръцете си с кърпата. Разочарованието, помисли си Келси, вече е в ход. — Имам планове — повтори тя. — Предпочитам да ги съобщя пред всички наведнъж.

— Добре тогава — и той тръгна заедно с нея към всекидневната, като се опитваше да не се тревожи предварително.

Кендис и Милисън вече бяха там и разговаряха на сандвичи от мек хляб и чай, сервиран в дрезденски порцелан. Жасмин, реши Келси, след като дискретно подуши въздуха. Мина ѝ през ума, че ако по това време беше в конюшната, можеше да нагъва блудкав изстинал хамбургер и да пие силно черно кафе.

Заедно с толкова други неща вкусовете ѝ също бързо се промениха.

— Келси — с възхитена усмивка Кендис стана и разцелува заварената си дъщеря по двете бузи. Келси долови ненатрапчивия аромат на Лер дьо Тан, примесен с уханието на чая и първокласния Шанел на баба ѝ.

Миризми от салоните, помисли си Келси; беше привикнала почти само на тези от конюшните. Притисна Кендис доста по-ентузиазирано, сякаш да се извини.

— Изглеждаш прекрасно. Нова прическа?

Кендис инстинктивно попипа късите си руси кичури.

— Нали не е прекалено младежко? Кълна се, че Принстън е в състояние да ме проагитира за всичко.

— Идеално е — увери я Келси и изведнъж си спомни, че самата тя не е посещавала Принстън или някой друг фризьор вече седмици наред. — Здравей, бабо. — Поздравът, както и целувката, бяха неизменни и задължителни. — И ти изглеждаш много добре.

— Качила си някой килограм, както виждам. — Милисън отпи от чая си и я изгледа преценяващо над ръба на чашата. — Това е добре, но внимавай да не прекалиш все пак. На хората с дребни кости не им понасят много килограми.

— Повечето е мускули — сви ръка да демонстрира бицепсите си Келси и да ги подразни. — Направих ги от изриването на тор и разхвърлянето на слама. — После с усмивка се извърна към Кендис, която я наблюдаваше подозрително. — Бих искала малко чай. Не се притеснявай, изкъпах се след сутрешната тренировка.

— Разбира се, разбира се. Сядай, скъпа. Филип, нали не си домъкнал нещо от градината?

— Абсолютно нищо — седна той и безропотно пое чашата с чай и малкия сандвич. Знаеше си, че когато Ченинг се прибере тази вечер, ще си има компания в щурмуването на хладилника. — Тази година азалиите подраниха. Никога не са изглеждали по-добре.

— Казваш го всяка пролет — потупа го нежно по ръката Кендис. — Ние сме единствената къща в квартала без градинар, но никой двор не може да си съперничи с нашия. Не и докато Филип прави своите магии.

— Чудесно хоби — одобрително кимна и Милисън. — Винаги сама съм се занимавала с моите рози. — После насочи вниманието си към Келси. Момичето поне беше проявило достатъчно приличие да се облече подходящо. Почти беше сигурна, че Келси ще демонстрира проклетия си инак, като пристигне с кални ботуши. Сакото и клина с цвят на кайсия бяха напълно задоволителни. — С Кендис тъкмо обсъждахме украсата за пролетния бал. Двете сме в комитета. Ти имаш усет за тези неща, Келси. Ще те прикрепя към специалиста по аранжирането на цветята.

— Благодаря за доверието, но няма да мога. Боя се, че няма да съм тук.

— За бала? — отново се разсмя Кендис и наля допълнително чай. — Естествено, че ще си тук, скъпа. Разчитаме на теб. Разбирам, вероятно ще се чувстваш малко неловко заради окончателното получаване на развода, а и Уейд ще дойде с годеницата си, но не бива да допускаш това да те притеснява. В действителност ние с Милисън тъкмо действаме по разрешаването на проблема.

Келси понечи да обясни, но се отказа.

— О, така ли?

— Да, наистина. — Цялата сияеща от въодушевление, Кендис пусна нова бучка захар в чая си. — Много беше мило, разбира се, от страна на Ченинг да те придружи миналата година, но в никакъв случай не желаем да се превръща в традиция. При всички случаи хората ще говорят много по-малко, ако се появиш в подходяща компания. — После, като безупречна домакиня, предложи на всички подноса със сандвичите с кисели краставички. — Оказа се, че синът на Джун и Роджър Милър току-що се е завърнал. Сигурно си спомняш Паркър, Келси. През последните две години работеше като зъбен хирург в Ню Йорк и сега е получил много добро място по специалността си тук, във Вашингтон. — После добави с леко смутена усмивка: — Паркър още не се е женил.

— Да, спомням си го. — Чудесно семейство, прекрасно обществено положение. Добро училище, добра професия — изобщо всичко му е добро. Разбира се, вината не е негова, помисли си Келси, че го възприема като брат близък на Уейд Монроу.

— Вече говорих със семейство Милърс. — Доволна от собствената си прозорливост, Милисън отпи от лекия ароматичен чай.

— Паркър ще те придружава. Всичко е уредено.

Съвсем типично, помисли си Келси и се опита да потисне надигания се гняв. Всичко беше толкова типично.

— Не се съмнявам колко са доволни господин и госпожа Милърс, че Паркър се е завърнал и разбира се, може да му предадете много поздрави от мен. Но няма да бъде тук. Следващата седмица заминавам за Кентъки и ще се върна чак след първата неделя на май.

— За Кентъки? — рязко постави чашата върху чинийката си Милисън. — Защо, за бога, ще ходиш в Кентъки?

— За Дербито. Дори и в твоите среди то се приема като важно събитие, бабо. Предполагам, на бала това ще бъде една от горещите теми за разговор, особено след като жребецът на „Трите върби“ го спечели. — Извърна поглед към баща си с надежда, че той ще я разбере. — И възнамерявам да съм там за събитието.

— Това е непростимо — почти извика Милисън. — Семейство Байдън са сред основателите на клуба още от времето на працядо ти. Винаги сме присъствали на бала.

— Нещата се променят. — Келси полагаше усилие думите ѝ да прозвучат по-разумно и не толкова грубо. — Имам си работа и задължения, а и такова е желанието ми. Не искам да ги пренебрегна заради един танц в кънтри клуба. Освен това, Кендис, колкото и да ценя загрижеността ти, няма нужда да ми уреждаш кавалер. Вече си имам.

— О — примигна Кендис и се опита да изглежда зарадвана. — Но, разбира се, скъпа, това е прекрасно. Трябва да го доведеш с теб.

— Не мисля — стисна приятелски ръката ѝ тя. — Не го смятам подходящ за нашия клуб.

— Предполагам, някой от работниците ви в обора — грубо подхвърли Милисън.

— Не. — Неспособна да се овладее, Келси не ѝ остана длъжна. — Комарджия е.

— Същата си като майка си. — Милисън се изправи, сякаш глътнала бастун. — Предупредих те — извърна се към Филип. — На времето не ме послуша за Наоми, не пожела да ме послушаш и за дъщеря ѝ. Сега ще си плащаме за това.

— Милисън! — Кендис бързо скочи на крака и хукна навън след свекърва си.

Келси остави чашата с чай. Съжали за думите си почти веднага щом ги изрече. Не заради чувствата на Милисън, а заради баща си.

— Не беше много тактично от моя страна — обади се тя.

— Честността винаги е вземала превес над тактичността ти.

Гласът му прозвуча уморено и допълнително изостри чувството ѝ за вина.

— Явно си разочарован. Искан ми се да има някакъв начин да направя каквото ми е нужно и същевременно да не те разстройвам.

— Положението е такова, че няма как да се хареса на всички. — Изправи се и ѝ обърна гръб, като се приближи до прозореца. Виждаше азалиите — стегнатите пъпки, от които едва-едва се бяха освободили скритите вътре листенца. Няма да останат затворени за дълго и скоро ще пробият грижливата предпазна обвивка, за да разцъфнат дръзко за живот. — Сближила си се с нея — тихо продума отново. — Не мога да твърдя, че не съм го очаквал. Толкова си приличате — в толкова много неща, не само по външен вид. Част от мен — тази част, от която се срамувам — иска да ти каже, че допускаш грешка. Че не ти е там мястото. Тази част не иска да види колко щастлива изглеждаш от пребиваването си там.

— Струва ми се открих с какво трябва да се занимавам. Не е нужно повече да тичам непрекъснато, за да видя дали зад следващия ъгъл няма нещо още по-интересно, още по-важно. А нали точно това правя цял живот, знаем го и двамата.

— Просто търсеше своето място, Келси. Няма от какво да се срамуваш.

— Не се срамувам, а съм уморена. Чувствам се добре с конете и с хората. Не съм в състояние отново да се върна в апартамента си, да ходя в някакъв офис за запълване на времето или в клуба за уикендите. Усецам се, сякаш се...

— Разпукваш? — Гледката на цветята сега вече му причиняваше мъка и той се извърна от тях. — Освобождаваш се?

— Да, не знаех колко съм била неудовлетворена... особено от себе си.

— Възможно е — върна се в стаята Кендис. Устните ѝ бяха здраво стиснати, а погледът — сърдит. — Но нямаш никакво основание да се държиш грубо. Аз и баща ти, също както и баба ти, само се опитваме да ти помогнем в този труден за теб момент.

— Струва ми се — бавно изрече Келси — проблемът е в това, че моментът за мен не е чак толкова труден, колкото го смятате вие.

— Би могла тогава да помислиш за другите около себе си. Например, как се чувства Филип. Или как изглежда всичко в очите на околните.

— Кендис — намеси се Филип, — няма нужда.

— Така ли?

— Може би си права, Кендис. Страшно много ме вълнува как се чувства татко. Съжалявам, но не споделям твоето виждане относно мнението на околните. Съжалявам, ако с това ви притеснявам — продължи тя — или ставам причина за възникване на проблеми помежду ви.

— И въпреки това си насърчила Ченинг да ме излъже и да остане при теб?

Тук вече стъпваме на хлъзгава почва, помисли си Келси и мислено изруга Ченинг, че я беше насадил в такова положение.

— Да, наистина го помолих да остане.

— И сега е обзет от някакви странни идеи да се върне пак и да работи там през лятото. — Обзета от силно вълнение, Кендис се хвана за облегалката на един стол. — Теб може и да те е съблазнила, Келси, но няма да позволя да поквари и Ченинг.

— Мили Боже! — безпомощно прокара ръце през косите си Келси. — Откъде ти идват на ум такива неща? Изобщо не си виждала тази жена, а я представяш като някаква прелъстителка от долнопробен филм, която съблазнява младите момченца и руши всичко, до което се докосне. Не е поканила Ченинг в дома си, за да го прелъстява или за да дразни някой от вас. Направи го заради мен. И му предложи да работи, защото той прояви интерес към фермата.

— Да, но няма да го позволя. — Кендис не обичаше да се повишава тон и ѝ беше много неприятно, че твърдоглавието на Келси я предизвиква. — Не искам синът ми да се размотава по хиподрумите и да се движи с комарджии и хора, осъждани за убийство.

Келси отпусна ръце.

— Това си е ваша работа, между теб и Ченинг.

— Да, така е. Съвсем вярно е, че нямам право да ти казвам какво да правиш. — Устните ѝ потрепериха. Беше се постарала да направи най-доброто за Келси, най-доброто, за да ѝ бъде приятелка и да я

насочва в живота, вместо да се държи като мащехата от приказките. А сега излизаше, че се е провалила. — Но и да го направя, ти пак ще постъпиш както си си наумила. Както си правила винаги.

Филип пристъпи напред, едновременно объркан и натъжен от това избухване.

— Кендис, мисля, че прекаляваш. Става дума само за един бал в клуба.

— Съжалявам, Филип. — Неприятната сцена с Милисън я беше предизвикала. За нея Милисън беше нещо повече от свекърва. Беше нейна приятелка и съмишленичка. — Имам право да изразя мнението си. Става дума за много повече от един бал. Става дума за лоялност и разумно поведение. Това не може да продължава повече. Достатъчно разстрои баща си като предпочете Наоми пред него.

— Така ли виждаш нещата? — Келси рязко се извърна към баща си. — И ти ли така смяташ? Не допускаш ли, че съм способна да обичам и двама ви? Да свикна да приемам нещата каквито са и да ви простя?

— Няма какво да прощаваш на Филип — непоколебимо изрече Кендис. — Той е постъпил съвършено правилно.

— Постъпих както смятах за най-добре — тихо изрече той. — Трудно ми е, Келси. Не мога да те излъжа, че не ми е трудно, но и сега искам само най-доброто за теб.

— И аз се опитвам да разбера какво е то. Ако не най-доброто, то поне най-правилното. Но не искам да се измъчваш.

— Сигурна съм, че не искаш — уморено каза Кендис. Никога не успя да разбере напълно заварената си дъщеря. Как би могла и сега? — Проблемът е все същият както винаги, Келси. Гледаш право напред към целта, която преследваш и не забелязваш последствията от постигането ѝ. А когато я достигнеш, вече дори не я желаеш.

Този анализ на характера ѝ, направен с няколко точни щрихи, я засегна повече, от което и да е гневно избухване.

— И затова съм безчувствена и повърхностна. — Гласът ѝ потрепери, въпреки усилията да го овладее. — Не за първи път ми се изтъкват тези мои качества, така че трудно мога да ги оспоря.

— Не е вярно — прегърна я през раменете Филип. — Кендис нямаше предвид такова нещо, разбира се. Ти си упорита, Келси, и

понякога проявяваш доста инат. Но това са колкото пороци, толкова и добродетели.

Кендис мислено отстъпи крачка назад. От опит знаеше, че нейното мнение не може да издържи срещу този обединен фронт.

— Загрижени сме за теб, Келси. Ако съм си позволила да те критикувам малко по-грубо, то е все заради тази загриженост, а и защото положението става много тежко за всички ни. Тези публикации напоследък отново възбудиха старите спомени. Хората отново заговориха и баща ти е в много деликатно положение.

— Бяха убити двама мъже — отстъпи назад Келси, вече по-спокойна. — Това не зависи от мен, нито пък мога да контролирам плъзналите слухове.

— Да, двама мъже бяха убити — повтори Филип. — Нима очакваш да останем спокойни?

— Не. Само ще ви кажа, че няма нищо общо с мен или с „Грите върби“. Навсякъде стават престъпления. Животът край конете не е някакъв развѣдник на пороци и разврат. Няма нито време, нито сили за това, когато човек става сутрин преди изгрев-слънце. Там се работи. Тежка работа. Част от нея е скучна, друга част — вълнуваща, но, поне според мен, всичко си заслужава. Вечер няма никакви оргии с шампанско и гангстери. Божичко, та повечето вечери сме дълбоко заспали още преди десет. Наблюдавах как се раждат жребчета и съм виждала зрели мъже по цяла нощ да пеят на някой болен кон, за да го приспят. Не е като във филм на Уолт Дисни, но и не е низ от разгулни веселби.

Филип не каза нищо. Разбираше, че е загубил. Сякаш пред него стоеше Наоми и защитаваше един свят, който той никога не разбра и към който никога не би могъл да принадлежи.

— Убедена съм, че си има своите достойнства — опита се да успокои обстановката Кендис. — Аз също съм наблюдавала Дербито в Кентъки и не отричам, че конете са великолепни и цялото събитие е изключително вълнуващо. Ами че и семейство Хенъхенс бяха вложили в някакъв състезателен кон преди няколко години. Спомняш ли си, Филип? Не че искаме да отричаме цялата... професия — реши, че това е подходящата дума.

— Притесняват ни хората, с които се свързваш. Каза, че си се запознала с някакъв комарджия.

Келси изпъшка.

— Казах го, за да подразня баба. По-вярното е, че ми харесва собственика на съседната ферма. Съжалявам за неприятностите. И предварително се извинявам, но ще ви създам още. Няма да подновя договора за апартамента си. Ще остана в „Трите върби“, поне за сега. По-късно вероятно ще си потърся някоя къща, но ще продължавам да работя във фермата.

Кендис постави ръка на рамото на Филип — жест на подкрепа и съчувствие.

— Независимо от последствията?

— Ще се постарая да ги сведа до минимум. Няма да искате да идвате да ме виждате там, разбирам, затова ще ви посещавам, колкото мога по-често. Понякога ще се налага да отсъствам, но ще се обаждам по телефона. — Взе чантата си и започна да навива дръжката на ръката си. — Не искам да ви загубя, и двамата.

— Не би могла. Тук винаги ще бъде твоят дом. — Докато Филип притискаше дъщеря си към себе си, Кендис не каза нищо.

Стори й се, че обратният път й отне още повече време. Отсрочка, достатъчна за отрезвяване, през която Келси се люшкеше между сълзите и яростта. Когато сви към „Трите върби“, по-голямата част от гнева й се беше уталожил. Но така оставаше прекалено много място за мъката.

Не се насочи към входната врата. Не й се искаше да влезе вътре веднага и да се изправи пред Наоми. Много неприлично би било от нейна страна да обсъжда с майка си, казаното за нея и света, в който живее. По-добре, реши Келси, първо самата тя да го преодолее. Затова седна до преминалите вече нарциси и цъфналия кучешки дрян, докато бурята в нея поутихне.

Наложи се да се откаже от надеждата за усамотение, тъй като в дворчето се появи Гейб.

— Търсех те.

— О, мислех, че си заминал.

Седна до нея на каменната пейка, обърната към лехата с ранни карамфили и кандилки.

— Ще тръгна довечера. — Искаше му се да я види още веднъж. Достатъчно основателна причина, за да промени плановете си. Хвана брадичката ѝ с ръка и я изгледа продължително. Беше плакала. Това, както и фактът, че се чувства разстроен заради нея, еднакво силно го изненада. — Какво има?

Келси тръсна глава и се измъкна.

— Случва ли ти се често да се отдаваш на самокритика?

— Не, стига да мога да го избегна.

— Трудно може да се избегне, ако наврат собствените ти грешки като огледало под носа ти. Поглеждаш и виждаш самия себе си.

Прегърна я през раменете и гласът му прозвуча с насмешка.

— Кой те е обиждал, маце? Ще го спукам от бой.

Келси се засмя не особено весело и се притисна към него, после отново се отдръпна.

— Не съм много приятна личност, Гейб. И почти не се замислям, че мога поне да се опитам да се променя. Винаги се изненадвах, ако някой ми кажеше, че съм разглезена, твърдоглава или самонадеяна. Успях да се убедя в обратното. Просто върша каквото ми се струва правилно. — Неспокойно се изправи и го остави сам на пейката, а тя се отдалечи на няколко крачки по застланата с плочки пътечка, криволичеща между младите цветя. — Когато Уейд твърдеше, че съм безчувствена и егоистична, безкомпромисна, злопаметна и всичко останало, се утешавах с желанието му да оправдае собствената си изневяра. Не бях достатъчно страстна в леглото и той си е намерил друга, която да е. Не му съчувствах достатъчно и не се интересувах достатъчно от кариерата му, но имаше други, които го правеха. Не желяех да забравя факта, че го заварих в леглото с друга жена. Ако съм се проявила като прекалено безчувствена, отказвайки да разбера физиологичните му нужди — това си е мой проблем. За мен никога не е представлявало проблем да изгоря покрай сухото и суровото. Нарушена е брачната клетва? Край на брака и толкова. Да, наистина, безкомпромисна съм. — Завъртя се обратно към него, готова да го предизвика за спор. — Това е правилно, това е грешно. Това е истина, това е лъжа. Това е законът, а това е престъплението. Да вземем, например, коланите.

— Добре, да вземем коланите — внимателно се съгласи той.

— Преди да излезе законът за ползването им, понякога съм забравяла да го слагам. Бързаш, зает си с нещо, отиваш само на една пряка. Защо да си даваш зор? Но щом станаха задължителни, Келси започна най-редовно да си поставя колана. Всеки път, без никакви изключения.

— И мислиш, че това те прави безкомпромисна?

— Преди да излезе законът беше не по-малко неразумно да не ги използваш. Законът не променя принципа на здравия разум. Обаче аз мога да пренебрегна здравия разум, но никога закона. Добре де, само ограничението на скоростта — съгласи се тя. — Но когато не го спазвам, винаги си намирам някакво оправдание. Ако съм отишла в Атланта, за да се опитам да заздравя брака си, ако знаех, че нещо в него не е наред и исках да положа усилия и да направя нещо, защото няма да искам да простя онова, което заварих там? Защото той е дал обещание. Защото е дал клетва и я е нарушил. За мен това е напълно достатъчно.

Гейб потърка брадичката си с ръка.

— Да не би да искаш да ти кажа, че си сгрешила като си разкарала оня мръсник, Келси? Не мога по две причини. Първо, съгласен съм с теб и второ, искам те за себе си. В допълнение само ще ти кажа, че ако ставаше дума за теб и мен и те сварех в леглото с някой тип, той щеше да е мъртъв, а теб щях да те накарам жестоко да се разкайваш. Това помага ли ти?

Келси затвори очи и покри лицето си с ръце.

— От къде изобщо ми дойдоха такива мисли?

— Предполагам, защото си имала тежък предобед. Къде ходи?

— Отидох да се видя с баща си. — Смешно, но ѝ се прииска отново да се разплаче и извърна глава, докато успее да преглътне сълзите си. — Исках да му кажа очи в очи, че ще напусна апартамента и ще остана тук. Поне за сега.

— И той и вдигна скандал.

— Не. Всъщност не той... Той е най-добрият човек на света. Аз го наскърбих. — Остави сълзите да потекат. Да вървят по дяволите! — Не исках. Не исках да го натъквавам, но просто не съумявам да проявя достатъчно гъвкавост — поне не толкова, че да бъдат доволни всички.

Не каза нищо, само се изправи и я придърпа към себе си. Никога не се опитваше да победи сълзите с думи. Най-добре беше да ги остави

да се леят, докато се освободи от натрупаното.

— Глупаво е — подсмръкна тя и зарови в джоба си за кърпа, после взе предложената ѝ от Гейб. — Цялата история започна от един глупав бал, Дербито и зъболекаря.

— Защо не седнем отново и да ми разясниш по-подробно?

— Това е традиция — започна Келси и се тръшна на пейката. — И просто съм длъжна да се държа според очакванията на семейството. Не твърдя, че цялото ми детство е преминало сред неприятности, но винаги изисквах от мен да се държа достойно за името Байдън, особено когато въпросът опираше до баба ми. — Смачка носната кърпа на топка и страшно ѝ се поиска заедно с нея да смачка гнева и омразата, които я изпълваха, а после да ги захвърли надалеч. — Още ми е сърдита, че се разведох с Уейд и лепнах петно на семейната чест. Безполезно е да казвам, че е бясна от престоя ми тук. — В опит да оправи настроението си, Келси направи усилие да се усмихне. — И така, по каноните на най-добрите готически традиции, просто бях зачеркната от завещанието ѝ.

— Е... — Гейб хвана ръката ѝ и започна да си играе с пръстите ѝ. — Винаги можеш да се прехвърлиш при мен. Ще ти давам издръжка. Заслужава си да ѝ натриеш носа.

— Исусе! За подобно нещо направо ще изтрият името ми от семейната библия.

Разбра, че не се шегува и пусна ръката ѝ.

— Значи не може да се уреди, така ли? Да минем тогава на бала. Дербито и зъболекаря.

— Звучи като заглавие на някоя отвратителна пиеса. — Опита се да се успокои и вдигна косата над раменете и тила си, после отново я пусна да падне. — Когато отидох да видя татко, имах удоволствието да сваря баба ми и Кендис, втората ми майка, да си похапват сандвичи с кисели краставички и да обсъждат подреждането на цветята за пролетния бал в кънтри клуб. На който бал нито за миг не се съмнявах, че и аз ще присъствам. Дори ми бяха уредили кавалер, защото, след като се разделих с Уейд, не желяех да излизам с никого. Бяха...

— Задръж малко — вдигна ръка Гейб. — Поради лична заинтересованост, бих искал да те помоля да повториш отново последната част. По-специално за излизането.

— Две години не съм излизала с никого. Отчасти, защото до окончателното получаване на развода ми се струваше нередно и отчасти, и най-вече, защото не желяех. Сексът никога не е бил движеща сила в живота ми.

Отново вдигна ръката ѝ и я целуна.

— Можем да го поправим.

— Опитвам се да ти обясня — дръпна ръката си тя, но установи, че е здраво впримчена в неговата и се отказа. — Зъболекарят — специалист по зъбна хирургия — е син на едни приятели и наскоро се е завърнал във Вашингтон. Отговаря на всички стандарти на семейство Байдън. А ти, между другото, не.

— Това е най-хубавото нещо, което си ми казвала. Хайде да отидем у дома и да го отпразнуваме.

— Караш ме да се чувствам по-добре. Още не съм готова да се чувствам по-добре — облегна глава на рамото му тя. — Във всеки случай се наложи да им съобщя, че напълно приемливия доктор не ме вълнува, но и нещо повече, че изобщо няма да ходя на пролетния бал. Той е в първата събота на май.

— Дербито. Сега вече всичко си дойде на мястото.

— Да, Дербито. Именно от него започна спора, доста цивилизован в началото, но баба просто ми лази по нервите. Затова — хвърли му дяволит поглед изпод спуснатите си мигли — ѝ казах, че вече съм ангажирана с един комарджия — просто да я подразня.

— Имаш страхотни хрумвания. — Хвана с две ръце лицето ѝ и я целуна, преди да е успяла да реши дали да се дръпне, или не. — Харесват ми.

— Но не и на тях. Баба ми изхвърча от стаята, баща ми изглеждаше напълно съкрушен, а Кендис ужасно се разгневи. И преди сме кръстосвали шпаги, но този път тя се целеше под кръста. И улучи целта. Колкото по-дълго продължавам да стоя тук, толкова повече разстройвам семейството. И понеже съм прекалено непреклонна, за да се подчиня на чуждата воля, не помислих за никакъв компромис.

— Понякога не може да се направи компромис.

— Порядъчните хора винаги успяват.

Много деликатно положение, помисли си Гейб и се вгледа в младите стръкове здравец в саксиите. Семейна история, а той почти няма опит със семейството.

— Никога ли не ти е минавало през ум, че семейството ти също не се старее да намери компромис? — Вгледа се в нея, докато тя бавно извърна лице към него. — Всичко или нищо. В основни линии точно така поставят въпроса, нали?

— Ами аз... не съм помисляла по този начин.

— Да, защото си толкова безкомпромисна, безсърдечна и непреклонна, че автоматично поемаш цялата вина върху себе си. Значи те могат да отхвърлят от себе си всякаква вина, да те заплашват с лишаване от наследство, да те наричат егоистка и за всичко само ти си виновна, така ли?

Доколкото си спомняше, никой никога не беше се нагърбвал да я защити пред семейство ѝ. Във всеки случай, не и Уейд. Винаги тя беше виновна за сцените, винаги тя ги ядосваше. Странно, но никога и през ум не ѝ бе минавало, че тяхното поведение е не по-малко неотстъпчиво от нейното.

— Правя каквото искам, независимо от...

— Независимо от какво? — зададе въпроса той. Може никога да не е имал семейство, което да се грижи за него, но и никога не е имал толкова, което да го товари с чувство за вина и отговорности. — Независимо, че някои хора ще трябва да си променят мнението? Ако се появиш на бала с определения за целта зъболекар, това ще промени ли нещата?

— Не — отвърна след продължително мълчание тя. — Само ще отложи следващата сцена.

— Само за да ги дразниш ли стоиш тук?

— Разбира се, не — обидено отметна глава тя. Разбира се, не — повтори отново, вече не толкова рязко. — Сигурно всичко това ти се струва ужасно глупаво — цялата тази каша от благоразумие и традиции.

— Вече наистина започвам да проумявам колко дълго си се лутала да разбереш коя си и какво искаш. По-добре ли си вече?

— Много по-добре — въздъхна дълбоко и с облекчение тя. — Радвам се, че още беше тук, Слейтър.

— Искях да те видя още веднъж, преди да тръгна. — Върховете на пръстите му се плъзнаха по нежната кожа на тила ѝ, предизвиквайки хладни тръпки. — Провали ми програмата, Келси.

— О? — Очите ѝ продължаваха да се взират в кръстосаните в скута ѝ ръце.

— Започвам да мисля за теб още преди да си отворя очите сутрин. Ако ме питаш, има три случая, когато мъжът е най-уязвим. Когато е пиян, когато е изпаднал в силна сексуална възбуда и в този именно миг, малко преди да се събуди. Не пия и не съм изпитвал никакво сексуално влечение към друга жена, откакто те видях. Но ти ме хващаш в тази единствена минута, когато съм най-беззащитен.

Случвало ѝ се беше мъже да ѝ рецитират поеми и пак не я бяха вълнували така дълбоко. В емоционален, сантиментален и сексуален смисъл. Погледът ѝ бавно се вдигна към очите му, докато ѝ говореше, привлечена от тихия и изкусителен глас. Сега тя беше уловена. Сега тя беше беззащитна.

— Страхувам се от теб. — Нямаше представа, че изпитва точно това, а още по-малко, че ще го изрече на глас.

— Божичко, значи чувствата ни са взаимни.

Хвана лицето ѝ в двете си ръце и бавно издърпа с пръсти косите ѝ назад, като се наслаждаваше на момента, за да могат и двамата да го запомнят. Птичи песни, пролетни цветя, косите лъчи на следобедното слънце. После разтърсващият допир на устните, бързото туптене на сърцето, дългият и бавен стон на взаимна наслада.

— Това, което става в мен, когато те целувам, ме кара да подлудявам от страх. — Гейб притисна чело към нейното, целият изпълнен с нови, но вече толкова познати усещания. — Но още повече ме плаши фактът, че едва приключил, и отново ми се иска да го направя.

— Мен също. Дали не е най-добре да се махнеш за няколко дни. Трябва да обмислим толкова неща.

— Вече окончателно престанах да мисля, Келси.

Дъхът ѝ почти секна и тя само кимна.

— Аз също. — После с известно съжаление се отдръпна. — Късмет в Кийнланд и благодаря за предоставеното рамо. Нуждаех се от него. Нуждаех се и от теб.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Наоми не разпитва за решението на Келси да се присъедини към тима в Кентъки. Желаше го безумно, но не си позволи да вярва, че ще стане със сигурност. Наоми вече не вярваше, че нещо в живота ѝ е напълно сигурно.

Единственото противоречие между тях възникна, когато Келси настоя сама да си плати разходите. Наоми успя да сдържи разбушувалия се гняв в себе си, докато траеха приготовленията на багажа, по време на полета и настаняването в хотела. Едва когато помоли Келси да дойде в нейния апартамент, сдържаните думи избухнаха.

— Но това е абсурдно! — Развълнувана, Наоми крачеше напред-назад, без да обръща внимание на леката вечеря и бутилката вино, които поръча, за да създаде по-непринудена атмосфера за разговора. — Ти си тук с екипа на фермата „Трите върби“. Помагаш на Богс в грижите за Гордост. Това си е служебна командировка.

— Тук съм — поправи я Келси, — защото така ми се иска и защото за нищо на света не бих пропуснала квалификацията в Блуграс или Дербито. Що се отнася до Гордост, аз съм само излишен товар. Моузес и екипът му нямат нужда от мен.

— Но аз имам — спонтанно възрази Наоми, преди да успее да се въздържи. — Знаеш ли какво означава за мен да си тук? Да знам, след всичкото това време и след всичко пропуснато, че ще стоиш до мен, не само в началото, но и през онези прекрасни луди мигове преди финалните две минути? Предпочитам присъствието ти до мен от сега до първата събота на май пред победата в дузина Дербита. А ти не искаш да ми позволиш да ти платя сметката в хотела.

Безкрайно изненадана, Келси наблюдаваше как майка ѝ ядно крачи из стаята. Никога до сега не беше виждала Наоми така разгорещена и така открито да проявява чувствата си. Най-сетне това беше жената, усмихвала се на сватбената снимка, неуморно флиртувала с мъжете. И която беше убила един от тях.

— Просто ми се струва несправедливо — заговори Келси, но спря, щом Наоми се извърна към нея.

— Защо да е несправедливо? Защото не съм била порядъчна майка? Защото съм лежала в килията, когато е трябвало да те уча да си връзваш връзките на обувките?

— Не съм искала да...

— Не очаквам да ми простиш — рязко я прекъсна Наоми. — Не очаквам, че ще го забравиш. Не си длъжна да ме обичаш и дори не си длъжна да ме възприемаш като твоя майка. Но смятах, че започваш да гледаш на „Трите върби“ като на твой дом.

Как стана така, питаше се Келси, че предизвика цялата тази буря само, защото използва собствената си кредитна карта?

— Така е — внимателно изрече тя, готова да парира следващото избухване. — Но това не означава, че искам да се възползвам от положението или от теб.

Ново избухване не последва. Наоми седна, като се постара да потисне гнева си.

— Ако не желаеш да приемеш пътуването за моя сметка, бих искала да го приемеш за сметка на „Трите върби“. Обвързването ти с него може да ти коства поне част от наследството и аз много съжалявам за това.

— Значи е нещо като изкупване на вината? Добре — вдигна ръце Келси, когато видя, че очите на Наоми се замъглиха. — Глупаво е. Не знаех, че толкова държиш на това. Плати ми сметката, щом за теб е толкова важно. — После отметна косата си назад. — Знаеш ли, винаги съм се чудила откъде идва този мой темперамент. Татко е спокоен като езерна вода. А и ти беше толкова хладнокръвна, толкова сдържана, толкова овладяна.

Заслужаваше си да загубя един спор, за да видя, че неслучайно съм с такъв характер.

— Радвам се, ако съм успяла да разреши една от дребните житейски загадки за теб. — Наоми силно потрепери и взе една ягода от фруктиерата. — Печеля или губя, но винаги огладнявам. Искаш ли да хапнеш нещо?

— Аха — избра си парче ябълка Келси. — Искам да ти кажа нещо — тонът ѝ накара ръката на Наоми за момент да остане

неподвижна, докато наливаше виното. — Вече те възприемам като моя майка. Иначе нямаше да съм още тук.

Наоми се наведе напред и я целуна по бузата; после, успявайки да укроти ръката си, напълни чашите.

— За жените от „Грите върби“ — чукна своята в тази на Келси. — Дълго чаках за този тост.

Дните до квалификацията в Блуграс преминаха като в мъгла. Келси се запозна с безчет нови хора. Всяка сутрин ставаше при изгрев-слънце, за да наблюдава тренировките и неспокойно да сравнява Гордост с останалите жребци и кобили, които препускаха сред мъглата. Непрекъснато се навърташе край конюшните да наблюдава жокеите, да преценява треньорите и за миг не оставяше на мира Богс, като го разпитваше за последните клюки, новини и слухове.

Всеки път щом налетеше на Рино, започваше да му досажда: даваше му акъл и най-подробно го съветваше за стратегията, която да избере, тревожеше се за него, за жребца, за пистата.

— Хей — питаше я той, — кой ще язди този жребец, ти или аз?

Тя се понацупваше и се поклащаше на пети, останала за момент насаме с него край Гордост.

— Ти, но...

— Но предпочиташ ти да дърпаш юздите ѝ.

Нацупените ѝ устни се отпуснаха в усмивка.

— Може би. — Ръката ѝ милваше муцуната на Гордост, наслаждавайки се на топлината и нежната му козина. — Май ме е хванала треската.

— Гледай да не изгориш — пъхна палци в джобовете на тъмносиния си копринен костюм Рино. Имаше жена, която го очакваше и разни други мисли му се въртяха в ума.

— Това си е част от играта, нали? Нервите, амбицията. — Извади ябълката, която беше запазила и я подаде на Гордост. — Също и любовта.

— Правилно — съгласи се Рино. Нямаше смисъл да ѝ казва, че рано или късно и други неща ще се прибавят към тези невинни чувства. Като например номерата, триковете, залозите. И сама ще го открие, помисли си той и приятелски я тупна по гърба. — Гледай

нашето момче да е щастливо, момичето ми. И му напомняй за оня жребец от Кентъки. Дръж го в бойна готовност.

После ѝ намигна и бавно излезе от конюшната.

— Няма смисъл да се тревожиш от усмивките му — успокоително потупа Гордост тя. — Изобщо не може да се сравнява с теб.

Конят продължи да дъвче ябълката, очевидно напълно солидарен с мнението ѝ.

Полунощен час, един жребец от Кентъки беше местният фаворит. Той изненадващо беше спечелил бягането във Флорида, задминавайки Гордост и Двойно или нищо с една глава. Дребният и лесно плашлив петнист кон се радваше на голямо внимание от страна на националната преса.

Келси трябваше да признае, че наистина беше красавец. С класически форми, с непредсказуеми възможности и с пламък в очите. На пистата конят носеше наочници, за да не се плаши от сенките и други неща, които го смуцаваха. Но за сметка на това наистина можеше да бяга. Беше се уверила със собствените си очи.

Кобилата на Бил Кънингам също си имаше поддръжници. Не е задължително човек непременно да харесва собственика, за да харесва и коня му. Шеба притежаваше смелост и кураж и излиташе като торнадо от стартовата врата. Но хрипливото ѝ дишане след тежко бягане караше кръвта във вените на Келси да се смразява. И други проявяваха смелост и издръжливост и не на последно място сред тях беше конят на Гейб, но парите на Келси бяха заложили на Гордост. Казваше си, че това се дължи не само на лоялността, нито само на любовта ѝ, а вече и на опитното око, което започваше да придобива под вещото наставничество на Моузес. Такъв жребец се раждаше един на милион. Същото беше сигурна, че важи и за нейната Чест.

В деня на квалификациите стоеше до майка си, нетърпелива да получи потвърждение на вярата си.

— Тази сутрин изглеждаше толкова добре. — Келси дълбоко пое въздух. Искаше ѝ се да се наслади на парада, на бляскавото зрелище, на очакването, но не можеше да спре да говори. — Моузес каза, че е накарал Рино да го постегне малко, защото иска да го държи нащрек.

Пистата е твърда и бърза, точно както я обича. Чух някои от момчетата, които засичат времето. По-сантименталните са на страната на Полунощен час, но трезво мислещите почти по равно се разпределят между Гордост и Двойно. — После замислено потърка устни с ръка. — И все пак Внезапна сила може да се окаже липсващата брънка. Това е онзи червеникав жребец от Арканзас. Тази сутрин ми изглежда в пълна форма. Не бива да пренебрегваме също и кобилата на Кънингам. Толкова е сърцата.

Развеселена и трогната, Наоми помилва с ръка рамото ѝ, за да я успокои.

— Поеми дълбоко дъх. Само след минутки всичко ще приключи.

— Тъкмо ще имам време да пожелаая късмет на моите две любими дами — вмъкна се между тях Гейб и ги целуна. — Май и за двамата залозите вървят седем към пет — каза той, загледан в дъската с цифрите. — Какво ще кажете победителят да плати вечерята?

— А от губещия ще бъде шампанското — бързо му се усмихна Наоми. — Винаги ми е било по-приятно мъж да ми поръчва пиенето.

— Добро попадение — измърмори Келси и преди да успее да поеме дъх, спря изобщо да диша. Конете вече влизаха в стартовите врати.

Изпод козирката на трибуните Рич наблюдаваше сина си. Момчето винаги е имало вкус към жените. И дяволски му е работил късмета с тях. Също като на стареца му, помисли си Рич и потупа задничето на дребната закръглена блондинка, която бе хванал предната вечер.

— Гледай номер три — каза ѝ той. — Имам вложения в тоя кон. Значителни вложения.

Камбаната иззвъня. Конете се втурнаха напред и жената до него изпищя и шумно започна да подкрепя номер три.

Рич притисна присвитите си очи към просветващите стъкла. Местният фаворит излезе напред, а жребецът от Арканзас бягаше плътно до мантизелата. Движеха се в ярък пакет от цветове и препускащи крака, но той дори за миг не губеше от погледа си номер три. Кобилата на Кънингам бягаше много добре и на първия завой беше скъсила преднината на водача само до една глава, но Гордостта на Вирджиния вече се отделяше от основната група и скъсяваше дистанцията, изравяйки пръст под копитата си.

Рич бавно кимна и по устните му полека се разля усмивка. Двойно или нищо успя да заеме най-вътрешна позиция и на финалната права изскочи напред. Виковете на тълпата вече заглушаваха дори тропота на конските копита. За момент, един от онези невероятни моменти, като на филмова лента три коня тичаха глава до глава и краката им се вдигаха почти едновременно, а копринените блузи на жокеите припламваха отгоре им.

После Гордост дръпна напред, отначало само с един нос, после с една глава, с една дължина. Тримата пресякоха лентата за части от секундата Гордостта на Вирджиния, Двойно или нищо и Биг Шеба. Победител, втори и трети.

Рич отметна глава назад и се разсмя.

— Направих големия удар, сладурче.

Тя се нацупи и завъртя бирата си в ръка.

— Но номер три не победи.

Рич отново се разсмя и посочи фиша за хиляда долара, които бе заложил на Гордост.

— Ти така си мислиш, скъпа. Предчувствията на стария Рич винаги се оказват верни.

— О, божичко! — Келси продължаваше да притиска ръце към устните си. Към края едва беше устояла на изкушението да закрие очи. — Направи го! Спечели! — После с радостен вик обви ръце около Наоми. — Поздравления! Това е само прелюдията към Дербито. Чувствам го.

— И аз — притисна я силно Наоми, без да обръща внимание на внезапно струпалите се около тях фотографии и журналисти. Ела с мен на арената за победителя. Искам да си до мен.

— И да не искаш, няма да можеш да ме изгониш. — После се извърна към Гейб. За човек, току-що загубил с половин дължина, той изглеждаше невероятно доволен. — Жребецът ти направи добро бягане.

— Наистина. Но вашият бягаше по-добре — дръпна спуснатата на гърба ѝ плитка той. — Поне този път. Ще се видим на вечеря.

Радостта от победата не даваше право на никого да пренебрегва всекидневните си задължения. Щяха да останат в Кентъки до самия ден на Дербито, като се придвижат от Кийнланд до Чърчил Даунс.

Утрото все така означаваше тренировки, хронометри, черно кафе и тренъори, които наблюдават иззад мантизелата.

Само че сега на дневен ред беше Дербито. Тренировките вече не бяха лично дело. Още от момента, в който момчетата за езда ставаха от сън, репортерите вече бяха нагласили техниката си. Телевизия, вестници, списания — всички искаха подробности, всички искаха най-доброто интервю, най-добрата картина.

Келси вече знаеше каква би била нейната.

Спокойно утро, онзи невероятен вълшебен момент за конете и хората, когато се вдига мъглата, цветовете се сливат, а звуците са приглушени. От ведрата с гореща вода се издига пара и птичките пеят сутрешните си песни.

Пролетта беше настъпила в Луисвил, но в този час още се усещаше лек хлад — ободряваше и пробуждаше сетивата, а при завръщането на конете след поредния галоп, от хълбоците им се издигаха допълнителни бели облачета пара. Насърчавани и прищпорвани от ездачите си, те прелитаха през мъглата, вълшебни като пегаси и сякаш летяха с криле, а не препускаха по земята.

Но те бяха състезатели. Човек лесно забравяше, че петстотинкилограмовите създания, които балансират цялата тази тежест на стройните си крака, са родени, за да бягат.

От хилядите чистокръвни жребчета, раждани всяка година, само няколко — само малкото избрани — щяха някога да се разхождат в утринната мъгла по тази писта и в тази единствена седмица. И само един щеше да застане в събота с наметалото от червени рози върху лъщящия си гръб.

Конярите, понесли ведра и превръзки, продължаваха да се движат сред все по-оредяващата гълпа край конете, а слънцето бавно се издигаше на хоризонта и прогонваше и последните сенки на утрото като превръщаше капките роса в искрящи диаманти. Някъде се чуваше мяукане на котка, поскърцване на ботуши. После удар на копита в прахта, отначало призрачно безпльтен, после усилващ се и все по-близък, докато сивкавата мъгла се разтваряше като вода и от нея изплуваше някой жребец.

Това беше представата, споменът, който Келси щеше да запази в себе си спокоен и съкровен сред блясъка и зрелищността на цветовете.

— Как си?

Отначало Келси не отговори нищо, само пое ръката на Гейб в своята. Трябваше да очаква, че ще се появи да заеме мястото си в картината, която щеше да съхрани в спомените си.

— Правя си снимка за спомен. Не искам всичко това да се загуби сред празненствата, журналистите и напрежението.

— Станала си рано за човек, който снощи си е легнал чак след два.

— Че кой може да спи?

В отговор Гейб кимна към едно момче от конюшната, което дремеше подпряно на стената. Келси се засмя и дълбоко пое въздух, вдишвайки миризмата на коне, мехлеми, кожа и тор.

— За мен всичко е прекалено ново. Видях тази сутрин жокееят ти да разхожда Двойно. И двамата изглеждаха много добре.

— Видях те как се беше подпряла на мантизелата. Изглеждаше много добре.

— Чудя ти се как имаш сили да флиртуваш при цялото това напрежение. Струва ми се, че е нещо като Великден, Денят на благодарността и мача за Супер купата, събрани в едно — тръгна напред тя. — Паради, състезания с балони, вечеря на собствениците, вечеря на треньорите. Или това състезание с парни лодки вчера... Никога не съм виждала нещо подобно.

— Спечелих пет хиляди.

Келси изсумтя.

— Представям си. Кой е бил толкова глупав да играе с теб?

— Моузес — ухили й се в отговор той.

— Е — смъкна козирката на шапката си тя, — с десетте си процента от печалбата в събота, може да си го позволи.

— Ставаш много нахакана, скъпа.

— Винаги съм си била нахакана. Отиваш в музея за тегленето на жребия, нали?

— Не бих го пропуснал за нищо на света. — Не беше пропуснал тегленето на местата от пет години. Присъствието или отсъствието му с нищо няма да повлияе на коридора, в който ще бяга жребецът му, но

това е неговият жребец. — Преди това има закуска на стария манеж. Гладна ли си?

Келси простена и притисна ръка към стомаха си.

— Откакто съм в Луисвил, съм изяла повече храна от някоя ламя. Смятам да я пропусна. Освен ако... — Млъкна, забелязвайки, че я слуша разсеяно. И не само това, установи тя, нещо много повече. Вниманието му беше абсолютно съсредоточено и фокусирано, без да потрепва, в някаква точка зад сградата на конюшните. — Какво има?

— Нищо. — За момент му се стори, че вижда баща си — познатата наперена походка, костюма в пастелен цвят, толкова не на място сред дънките и памучните ризи. Но видението му се мярна само за миг. И разбира се, Рич Слейтър едва ли би се мотал край конюшните в Чърчил Даунс в този ранен час, почти при изгрев-слънце. — Няма нищо — повтори отново и отхвърли от себе си спонтанно обзелия го страх. — Ако не искаш да ядеш, ела поне да ме гледаш.

Повече не се замисли за това. Преди да стане време за обяд, Гейб вече бе зает да анализира заедно с Джемисън и жокея си позицията на своя жребец.

— Падна ни се вътрешния коридор. — Келси стоеше в конюшната заедно с Богс и гризеше една от ябълките, които държеше в джобовете си, докато старият коняр защипваше наметките на въжето. — Това е Божие предзнаменование.

Богс откопча от крачола си щипка и старателно изпъна тъмносинята наметка.

— Предполагам, че и Бог, като всички останали, наблюдава Дербито. Вероятно си има любимци. — Прокара пръсти по едно доста износено седло, чиито метални части лично бе изтъркал и излъскал. — Може и да взема да заложа някой от тия умрели президенти в джоба ми на тоя жребец.

— Мислех, че никога не залагаш.

— Така си е. — С все същата мудна старателност, той преметна друго покривало върху въжето. — От април 1973. — Бързо я стрелна, за да провери дали се сеца, че точно тогава майка ѝ уби Алек Бродли. После, понеже в погледа ѝ не долови нищо друго, освен чисто любопитство, продължи: — Пак бяхме в Кийнланд. Близо до

Лексингтън, за квалификацията. „Трите върби“ и тогава имаше надежди за Дербито. Прекрасен жребец. Обичах го повече, отколкото някога съм обичал, която и да е жена. Името му беше Слънчево петно. Май ме беше хванала някаква треска, защото зложих цялата си месечна надница на него. Излетя през вратата като вихрушка и като че ли вече виждаше финалната лента пред себе си. На първия завой конят до него се спъна и силно го блъсна. Петното падна. Още щом го погледнах и разбрах, че повече няма да бяга. Предният му ляв крак беше направо раздробен. Единственият изход беше да се убие. Майка ти сама постави пистолета зад ухото му. Беше нейният жребец и плачеше, докато стреляше, но направи каквото беше нужно. — Богс жално въздъхна. — Та от тогава не съм залагал повече. Боя се да не е на лошо, ако го направя.

Келси го прегърна през раменете и двамата се загледаха в предметите, които съставляваха неговия занаят — съхнеци превръзки, наочници, покривала и памучни подложки.

— Нищо не може да се случи на Гордост.

Той кимна и пое ябълката, която Келси му подаде.

— Човек прави грешка, като се влюби в някой кон, мис Келси — изтърка ябълката от ризата си и отново ѝ я подаде. — Така или иначе накрая ти разбива сърцето.

Келси само се усмихна, подхвърли ябълката нагоре и отново я улови.

— За мен ли е, Богс, или за Гордост?

Лицето му разцъфна в беззъба усмивка.

— Обича си той ябълчиците.

— Тогава по-добре да му я дам.

Тъкмо се готвеше да иде при него и Богс се размърда, после се прокашля.

— Да знаете, днес видях един човек, дето не го бях виждал доста време. Един, дето го познавах още през оная 73-та година.

— Е?

Без да бърза, Богс взе ябълката от ръката ѝ и я разчупи с напуканите си ръце на две равни половинки.

— Старецът на мистър Слейтър.

— Бащата на Гейб? Видял си го тук?

— Така ми се стори. Но очите ми вече не са като преди. Много чудно, ако е тук. Спомням си, че беше там и в деня, когато Петното падна. Вдигна голяма патърдия, сякаш мис Наоми е планирала точно в тоя ден да загуби състезанието и коня си. Пиян беше естествено. Но Рич Слейтър умее да убеждава и направиха проверка на коня за наркотици.

Келси стоеше с гръб към светлината и лицето ѝ беше в сянка.

— И какво откриха?

— В жребеца не откриха нищо. Конете на Чадуик винаги са чисти. Но намериха в коня, който го блъсна. Амфетамини.

— И на кого беше конят?

— На Кънингам — изплю се той на пода. — Интересно, нали? Отначало обвиниха Кънингам, но после се оказа, че жокеят го е направил. Бени Моралес, страхотен ездач беше. Беше оставил бележка, в която си признаваше, преди да се обеси в склада за амунициите на Кънингам.

— Божичко, но това е ужасно!

— Много работи вонят край състезателните коне, мис Келси. Рич Слейтър си беше въобразил, че Чадуик са подкупили Бени да натъпче коня си, така че и да спечели, пак да го дисквалифицират като го разкрият. Чисти глупости, разбира се, но на човек като него все някой друг му е виновен. Истината е, че почти всички загубиха в онзи ден. Може и да не е бил той, дето го видях, но си мислех, че ако е той, хубаво е да стоите настрана от него.

— Ще стоя.

Рич Слейтър нямаше намерение да се изпречва на пътя на никого от „Грите върби“. Беше тук като зрител. И макар че за него би било доста по-разумно в събота да стои далеч от Луисвил, много му се искаше да седне на първия ред.

Беше в разцвет — дебела пачка банкноти в джоба, любяща жена в леглото и поредица пищни тържества, на които бе добре дошъл. Най-сетне го постигна, доживя своя звезден миг. А най-приятната, най-сладката за него част от забавлението бяха хората, които щяха да паднат в калта, докато той се издигаше.

Трябваше да се признае, че се справи блестящо... и внимаваше да не се напие дотолкова, че да му хрумне да сподели мнението си и с други. Не само щеше да се разплати за един свой стар дълг и да провали неблагодарния си син, но от всичко това щеше да натрупа и едно истинско малко състояние за себе си.

А всъщност не се налагаше да прави почти нищо. Само да постави нужния инструмент в нужните ръце.

Оная кучка Чадуик ще си плати. Промъкна се гол до барчето, за да направи преглед на рекламните бутилчици с алкохол. Придружителката му за седмицата на Дербито спеше в леглото, отпуснала дребното си тяло върху смачканите чаршафи. Отново бе доказал своята мъжественост, поздрави се мислено и вдигна тост към отражението си в огледалото.

Все още я притежаваше.

С шише в ръка Рич се изпъчи пред огледалото. Суетата му бе сляпа за отпуснатите меса и наедрялата му талия. Виждаше тялото си като на тридесет години — стройно и стегнато. Тяло, което беше предал на сина си — същият, който го изгони с чек за пет хиляди.

Значи не искаш да пуснеш баща си да преспи една нощ под твоя покрив? Но този покрив ще е мой, когато всичко приключи.

Надигна шишенцето с уиски и видя как отражението му в огледалото поглъща съдържанието. Момчето се мисли за нещо повече от другите. Винаги си е бил такъв. Но след няколко дни няма да е толкова високомерен и могъщ. След няколко дни ще си сменят местата.

Наистина трябва да е благодарен на обстоятелствата — минали и настоящи, — че му предоставиха такава възможност. Кънингам си е истинска премия, падна му направо наготово. Глупак е, разбира се, но глупаците са най-подходящи за скубане.

А той възнамерява да скубе Кънингам дълги години занапред. Едно хубавичко допълнително изнудване ще му осигурява хубавички допълнителни доходи. Но голямото заплащане, о, голямото заплащане ще стане малко преди шест часа вечерта в събота. Работата — вярваше, че всички биха признали — беше идеално изпипана.

Отвори нова бутилчица и си наля нова чаша. Чудеше се дали Наоми Чадуик ще си спомни за него. Ако се приближи и я ощипе за хубавото малко задниче, дали ще си спомни за него? Изкушаваше се да

го направи — изкушаваше се да се приближи до нея, да я пощипне и да ѝ намигне.

Хич не му се нравеше мисълта, че е възможно някоя жена — която и да е тя — да забрави Рич Слейтър.

Той добре си я спомняше. Спомняше си тази надута разглезена кучка как се разкарваше предизвикателно с късите си полички или впити по бедрата ѝ дънки. Как се перчеше из хиподрума като разгонена кобила, готова да разтвори крачетата за всеки мъжкар, способен да го навири.

Желаеше я, искаше я ужасно. Искаше да запретне тази накъдрена поличка и да го мушне под нея. Да ѝ покаже на какво е способен истинският мъж. Но когато ѝ предложи, тя го погледна сякаш е нещо, което е намазала на ботуша си, минавайки през двора на конюшната. И му се изсмя. Смя се, докато му се прииска да забие юмрук в красивото ѝ личице.

И може би наистина щеше да го направи, помисли си Рич и разсеяно заби свитата си на юмрук ръка в дланта на другата. Може би щеше да го направи, ако не беше пристигнал онзи полуевреин.

„Проблеми ли имате, мис Наоми?“

„Не, Моузес, никакви проблеми. Един глупак. Как е нашето момче?“

После наперено се отдалечи, развяла вързаната си на опашка коса, за да се лигави с драгоценния си жребец. А на Рич не му остана нищо друго, освен да се върне в мизерната стаичка, която беше наел и за компенсация да забие юмрук във втръсналото му безцветно лице на собствената си жена.

Смяташе се за нещо повече от него. В онзи ден засегна гордостта му, но пък той я засегна доста повече после, като уреди онова бягане. Разбира се, не това беше целта му. Никой не би могъл да предвиди, че Моралес ще загуби контрол над свръх стимулирания си кон и така силно ще се блъсне в нейния.

Но тогава, както и сега, помисли си Рич, и тогава нещата се наредиха идеално. Дори повече от идеално, защото беше действал умно, беше действал предпазливо и се възползва от обстоятелствата срещу нея. Върна ѝ го наистина, но не беше напълно удовлетворен.

Десетте години, които прекара в затвора, бяха само част от разплатата. Останалата част от дълга ще си получи в събота.

В деня на Дербито Келси пропусна закуската в хотела на собствениците. Не само не можеше да хапне нищичко, но и самата мисъл да остане далеч от пистата ѝ се струваше непоносима.

Краят на записването за първата серия беше определен точно за единадесет и половина. Заедно с конярите, жокеите и треньорите, и тя беше там още в шест. Струваше ѝ се абсолютно невъзможно дори да помисли за връщане в хотела за обяд. Вместо това остана с Богс и някои от екипа и похапна малко от печеното пиле, което купи.

— Още ли си тук? — клекна до нея Моузес, после бръкна в кутията и си взе едно бутче.

— Къде да съм? — Келси ядеше повече от притеснение, отколкото от глад и автоматично отпиваше от безалкохолната бира.

— Да седиш в ложата си например. Представлението започва. Пистата е готова, трибуните се пълнят.

— Прекалено съм нервна. Освен това някой репортер всеки момент може да напъха в лицето ми микрофона или камерата си.

— И тук няма да ги избегнеш. Майка ти се оправя. Скрый се в официалния салон.

— М-м-м — облиза пръсти Келси. — Там е за бизнесмени. Все едно да седна в заседателна зала. Не е място за наблюдаване на надбягването. Как е Наоми?

— Напрегната. Човек не го долавя като я гледа, но знам, че е страшно напрегната. И до голяма степен се дължи на твоето присъствие. Много ѝ се иска да държи трофея заедно с теб.

— Не е изключено да го направим, нали?

— Не искам да предизвиквам боговете — вдигна очи към небето той. — Хубав ден — сух, ясен. Пистата е бърза.

— Ходих сутринта, като я подготвиха. Много е красива така чистичко набраздена. Мислех да гледам някои от първите бягания, но направо се разтрепервам. — Тъй като в стомаха ѝ все още оставаше прекалено много празно пространство, Келси взе ново парче от пилето. — Виждал ли си Гейб?

— В ложата е заедно с Наоми. Ще дойде насам, щом стане време да се оседлава жребецът му, за да ръчка Джейми.

— Вчера бях толкова заета, че почти не го видях. — И нито веднъж насаме. — Колебая се дали да му кажа, защото не знам как ще го приеме, но Богс ми спомена, че му се сторило, че мярнал бащата на Гейб.

— Кога? — Моузес зададе въпроса толкова рязко, че Келси се стресна.

— Ами, в четвъртък, късно сутринта. Каза, че не бил съвсем сигурен. Моузес? — Скочи на крака, тъй като той вече се беше изправил и бързо се насочи към конюшните.

— Този човек носи неприятности — просъска през зъби. — Лош късмет.

— Лош късмет? — Искаше ѝ се да се усмихне, но устните ѝ не се подчиниха. — Хайде стига, Моузес.

— Има хора, които просто носят неприятности и обичат да ги сеят около себе си. Рич Слейтър е от тях. — Бързо се приближи до бокса на Гордост, увери се, че всичко е наред и направи усилие да се отпусне. Конете усещаха настроенията на хората. Искаше Гордост да бъде нащрек, готов за борба, но не и нервен. — Ако наистина е тук, не го искам наоколо.

— Охраната няма да пусне вътре никой, който не е упълномощен. Богс дори не беше сигурен. Пък и какво толкова може да направи?

— Нищо. — Моузес помилва муцуната на коня, като нежно му шепнеше. — Май и аз съм доста напрегнат. Слейтър е стара история. Неприятна, но стара.

— Богс ми разказа за бягането в Лексингтън, когато Слънчево петно паднал на пистата.

— Тежък удар. Беше много тежък удар за нея. Слейтър се опита да забърка голям скандал, но бяха избрали неподходящ човек. Бени Моралес беше добър жокей. През онази година тъкмо се беше върнал на пистата. Известно време не се състезаваше заради счупване на гърба. Кънингам го качи на жребеца си. Така и не разбрах със сигурност дали Бени беше натъпкал коня, защото толкова са му трябвали пари, или само за да победи на всяка цена коня на Чадуик. — Едва ли има значение защо го беше направил, помисли си Моузес.

Най-лошото се беше случило. — Състезаваше се за „Трите върби“ преди да падне тежко на една сутрешна тренировка. Мина година и половина, преди да се възстанови. Господин Чадуик му предложи работа — помощник-треньор. Но Бени искаше да язди, искаше да докаже себе си. Затова Кънингам го взе и му позволи да се качи на коня.

— Биваше ли го?

— Не бих могъл да кажа. Тъпчеше се с всевъзможни лекарства. Здравата се беше измъчил, за да смъкне килограмите. Нямаше много желаещи да го наемат, така че Кънингам го взе евтино. Но в крайна сметка цялата работа му излезе доста солена. Както и да е — погали той отново Гордост по врата, — това е стара история. Сега ни предстои ново бягане. Най-важното. Почти стана време да извеждаме момчето ни на манежа.

Един кон може да измине този маршрут от конюшната до манежа в първата събота на май само веднъж в живота си. Около три години по-рано, той все още е подтичвал безгрижно край майка си по зелената трева на пасището. Това е била само първата стъпка към мечтата. После, като едногодишно конче, е препускал по поляната и се е надбягвал с другарите и със собствената си сянка. Учил се е и е растял, докато мускулите и костите му са заяквали, усвоявал е поезията и мощта на движенията, присъщи само на неговата порода. После с желание или съпротива е позволил да му поставят хамута и в някое утро е усетил тежестта на човек върху гърба си под лъчите на изгряващото слънце.

Един ден са го подкарвали към металната врата, за да го научат да свикне с ограничените пространства. Тренирал е на манежа и на пистата. Учил се е да разпознава миризмата на коняря си, да усеща горещината в краката си и ударите на камшика по гърба си.

Правил е това, за което е роден. Бягал е.

Но този маршрут, точно за това бягане, може да измине само веднъж. Втори шанс няма.

В пет часа и шест минути бяха на заградения манеж, а Гордост отведеха в бокса, за да бъде оседлан. Проверяха се номерата, както и цветовете и маркировките на всеки от седемнадесетте участника.

Нищо по-различно от всяко друго бягане и все пак различно от всички останали.

Отсъстваше само един. Никой не спомена за жребеца от Калифорния, паднал на сутрешната тренировка с рана на крака.

Лош късмет.

В съблекалнята на жокеите ездачите се качваха един по един на кантара. Петдесет и седем килограма, нито повече, нито по-малко, включително седлото. Рино стъпи отгоре, погледна стрелката и се усмихна. Часовете, прекарани в сауната, бяха постигнали целта си. Малко по-късно, облечени в ярките си копринени екипи, ездачите слязоха от втория етаж на съблекалнята долу на манежа.

Очакването беше почти към края си.

Хората по трибуните ставаха по-неспокойни, по-възбудени, по-оживени. Около пистата продължаваше веселбата, захранвана с вкараните тайно бутилчици алкохол в издълбани комати хляб или бебешки пелени.

Таблото със залозите непрекъснато примигваше, а пред гишетата за подаване на фишове се тълпеше навалица.

Пет и петнадесет. Състезателните коне бяха оседлани, а съпровождащите ги кончета се кипреха със сплетени опашки и цветя. Независимо от леките пухкави облачета в небето над главите, въздухът беше задушен. Напрежението сякаш се материализираше.

— Не бързай да излизаш напред — каза Моузес на Рино. — Остави жребеца от Кентъки да върви напред в първата обиколка. Гордост бяга добре в основната група.

— Ще се провере като игла — съгласи се Рино. Въпреки че гласът му бе спокоен и се опитваше да изглежда безгрижен, той се потеше под копринените си дрехи.

— И му говори. Говори му. Ако поискаш от него, той ще бяга с цялото си сърце.

Рино кимна и се помъчи да запази самоуверената си усмивка. Толкова много му предстоеше в тези две кратки минути езда.

— Ездачи, по местата!

При командата на съдията на манежа, Моузес потупа Рино по рамото и го повдигна на седлото. Сега трябва да се върнат обратно през тунела до пистата.

— Готова ли си? — Наоми хвана ръката на Келси.

— Да-а — дълбоко пое въздух тя. — Да.

— И аз. — Наоми направи две крачки и поклати глава. — Почакай за момент. — Облечена в елегантния си червен костюм с изискани перли, тя притича през манежа и като се разсмя, сграбчи Моузес, прегърна го и го целуна.

— Наоми! — дръпна се той, почервенял едновременно от гордост и смущение като ученик, хванат да пощипва някое момиче от агитката. — Какво ти става? Има толкова...

— Хора, които ни гледат — довърши тя и отново го целуна. — По дяволите репутацията ти, Моузес.

После, без да спира да се смее, притича обратно при Келси.

— Е, сега ми олекна.

Развеселена и някак особено трогната, Келси изравни крачките си с нейните.

— Наистина ли?

— Спорим вече от не знам колко години. Не иска връзката ни да се разчува, защото било неприлично за жена с моето положение. — Рязко отметна косата си назад. Божичко, чувстваше се млада, свободна и невероятно щастлива. — Това си е чисто и просто мъжката гордост, разбира се, която на всички им е в панталоните.

Келси се изсмя сподавено.

— Защо направо не се омъжиш за него?

— Никога не ме е молил. А пък изглежда женската гордост ме възпира аз да го направя. Като говорим за мъже — Наоми видя задаващия се насреща им Гейб, — преди да ме чуе искам да кажа, че тук имаме един от най-прекрасните екземпляри, които съм виждала през живота си, от тази порода.

— Има нещо в очите му — тихо прошепна Келси. — И в устата. Също и в скулите. — Устните ѝ се извиха в лека усмивка. — И, разбира се, не мога да пропусна невероятните задни части.

— Забелязах — изкиска се Наоми. — Като съм достатъчно стара да му бъда майка, още не означава, че съм си загубила зрението.

— Дами — вирна насреща им глава Гейб. Когато очите на две жени светеха по този начин, нещо със сигурност се кроеше. — Ще споделите ли с мен на какво се смеете?

Двете се спогледаха и поклатиха глави в синхрон.

— Не.

После двете го хванаха под ръка и тримата поеха към ложата си под звуците на „Старата ми къща в Кентъки“.

Навътре сред трибуните, заобиколен от разноцветни шапки и копринени сака, Рич Слейтър надигна третото шишенце с ментово уиски. Местата, уредени от Бил Кънингам не бяха особено добри, но затова пък си позволи да купи нов джобен бинокъл. С негова помощ сега наблюдаваше как Гейб придружава двете жени до първокласната им ложа.

Ама че картинка са, помисли си Рич. Наоми в яркочервен костюм и дъщеря ѝ в яркосин — и двете с блеснали руси коси. Две сексапилни украшения за високия тъмен мъж помежду им.

Чудеше се дали момчето вече бе прекарало и двете през леглото си. Какъв прекрасен рус сандвич би се получило с четири млечнобели крака и ръце. Обзалагаше се, че бяха издръжливи на чукане като зайки.

— Погледни, скъпи, колко са сладки кончетата с тези цветя в гривите?

Чери, която се задържа с него вече цяла седмица, благодарение неизтощимата си готовност за секс и проявената голяма издръжливост на чашките с джин фис, увисна на ръката му. Рич покорно отклони вниманието си отново към представлението на пистата.

— Наистина, миличко. Най-сладките на света.

В момента развеждаха участниците в състезанието около пистата, а ездачи в ливреи язدهа до украсените с цветя придружители. Жребецът от Арканзас се надигна и се опита да ухапе коня пред себе си. Ездачът на съпровождащия кон помогна на жокея да го успокои.

Състезателите преминаха в лек галоп по пистата под възторжените възгласи на тълпата.

— Невероятно е — възкликна Келси. — Всичко е направо невероятно. — После поклати глава, за да откаже на предложеното от Гейб питие. — Не мога да преглътна нищо. Едва дишам. О, божичко, вече ги подреждат зад вратите.

Всички бяха по местата си — коне, жокеи, помощници, официални лица. На съдийската трибуна стояха двама арбитри и се визираха през биноклите си в очакване на старта. Третият беше останал

вътре в будката пред два телевизионни монитора. Имаше и още, разположени по трасето и на финалната линия.

От високоговорителите прозвуча команда.

— Готови за старт!

Някога старта на Дербито се е давал чрез удар с камшик. Сега това ставаше с натискане на бутон и думите, които всички очакваха.

— Тръгвай!

Изскачане от вратите, вик на тълпата и първите метри от състезанието вече бяха преодолені от проблясващите на слънцето копита. Сърцето на Келси подскочи в гърлото ѝ и не помръдна от там.

Всички цветове и всички звуци се сливаха в замъгления поглед и учестения пулс. Конете профучаха в пакет покрай официалната трибуна и свиха на завоя край сградата на хиподрума. Първата четвърт от трасето бе преодоляна светкавично за малко повече от двадесет и две секунди, предвождани от фаворита от Кентъки.

С прилепен към очите си бинокъл, Келси се взираше в основната група, за да различи Гордост. Цветовете му блеснаха на слънцето, докато изскачаше напред и поемаше почти стъпка в стъпка с жребеца на Гейб. Помежду им препускаше Биг Шеба на Кънингам.

— Излиза напред! Излиза напред! — Крещеше, без да се усеща. Гласът ѝ потъваше в морето от звуци. Пръстите на Наоми се бяха заби́ли е ръката ѝ.

На половин миля Гордост се измъкна пред Полунощен час с време точно четиридесет и пет секунди, а Рино не се отлепяше от гърба му.

Виждаше как хвърчат късовете трева, как се развяват копринените ръкави, докато свистят камшиците, наблюдаваше невероятната мощ на дългите стройни крака, които се спускаха, докосваха земята и отново се издигаха нагоре.

Полунощен час изостана четвърти, но кон и ездач продължаваха да се борят за пролука.

На три четвърти от дистанцията Гордост дръпна напред, първо с една глава, после с половин дължина, но жребецът на „Лонгшот“ ускори темпото и отново стопи разликата. Би могло да се каже, че състезанието е между двата коня и упоритата кобила, която ги следваше на две дължини разстояние при контролата на първата миля.

Жребецът от Арканзас се откъсна от групата и направи опит за пробив от дъното — тълпата се наелектризира.

И ето го последния спринт преди финала, всичко или нищо.

Стана бързо, точно преди последната контрола. Гордост се препъна и устремите му напред крака се пречупиха като тънки клечици. Рино, залюлян на стремената, полетя през главата му и се претърколи като камък във вътрешното поле. Докато коне и ездачи се засилваха и извиваха сред облак прах, за да избегнат сблъсъка, жребецът направи неуверен опит да се изправи и отново се строполи върху безпомощните си крака.

Двойно или нищо пресече финалната лента и спря хронометрите на две минути, три секунди и седемдесет и пет стотни, докато по пистата вече отвсякъде тичаха коняри, за да помогнат на ранения шампион.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Докато стоеше на арената за победителя, Гейб не изпитваше радостна тръпка от победата Златен трофей и покривало от кървавочервени рози. Камерите бръмчаха, докато запечатваха образа на победителя в Дербито, на жребеца шампион от Вирджиния със зацапан от прах и пот червено-бял копринен екип. Жокеят се приведе през запотения врат на жребеца, за да получи букета от дванадесет рози, предназначен за него, но на лицето му се четеше не възторжено, а по-скоро мрачно изражение.

— Господин Слейтър — успя единственото да изрече, когато Гейб стисна ръката му. — Божичко, господин Слейтър!

Гейб само кимна в отговор.

— Добро бягане, Джой. Нов рекорд на Дербито.

В очите на Джой — малък светъл участък, единствен останал чист под защитните очила — не се забеляза и следа от задоволство при тази новина.

— А Рино? Гордост?

— Още не знам. Не си разваляй момента, Джой. Ти и жребецът си го заслужихте. — Обхвана с ръце врата на коня, без да обръща внимание на полепналата мръсотия. — По-късно ще се заемем с другото. — После се извърна към Джемисън, като се опита да отклони насочените към него камери и непрекъснато задаваните въпроси. — Ти беше по-близо, Джейми. Разбра ли какво стана?

С почти напълно обезцветено лице и вцепенени от шока очи, Джемисън сезираше в букета в ръцете си.

— Падна, Гейб. Онзи прекрасен жребец просто се срина. — Едва сега вдигна очи и в тях през ужаса се прокрадна нещо като молба за извинение. — Двойно щеше да го изпревари. Щеше да мине пред него на финала. — Гласът му прозвуча жално. — Знам го. Чувствах го.

— Това вече е без значение, нали? — Въпреки това Гейб съчувствено стисна рамото му. Победата имаше горчив вкус наистина, но не можеше да се откаже от нея.

Охраната задържаше представителите на пресата и любопитните. Келси чуваше глъчката от гласовете им зад защитния параван и виждаше движещите се сенки. Изказваха се съчувствия, задаваха се въпроси, отправяха се молби. Но всичко това беше в някакъв друг свят, зад тънката бяла граница между живота и смъртта. Отсам беше единствено тихото ридаене на майка ѝ.

— Моузес! — Той продължи да я люлее в ръцете си и да милва косите ѝ, за да облекчи поне отчасти мъката. — О, Моузес, защо?

— Не биваше да залагам. — Богс стоеше прав със стичащи се по лицето му сълзи, притиснал към себе си сваленото от Гордост седло. — Не биваше.

Келси внимателно прокара ръка по шията на жребеца. Толкова е мека, помисли си. Толкова спокойна. Кожата беше покрита с прах — свидетелство за огромните усилия. Трябва да се измие, унесено си помисли тя. Трябва да го измият, да го изчеткат и да му дадат ябълките, които толкова обича.

Бавно го дари с последна ласка и с усилие се изправи. Вдигна зацапаните му наочници и внимателно ги постави върху седлото.

— Занеси нещата му в конюшнията, Богс.

— Не е честно, мис Келси.

— Не, не е. — И нейното сърце кървеше при мисълта за ужасната несправедливост. — Но ти се погрижи за нещата му както обикновено. Трябва да отведем майка ми от тук.

— Някой трябва да остане... някой да се погрижи за него.

— Аз ще остана.

Богс се взря в нея със замъглени от сълзи очи и после кимна.

— Така става.

И като паж, понесъл копието и щита на господаря си, той се извърна и ги остави сами.

Полагайки усилие да овладее собствените си чувства, Келси приклепна долу.

— Моузес, тя има нужда от теб. Ще я заведеш ли до хотела?

— Тук трябва да се уредят много неща, Келси.

— Аз ще уредя каквото мога. Останалото ще се наложи да почака. — Постави ръка на гърба на Наоми и внимателно я раздвижи

нагоре-надолу, сякаш да спре треперенето. — Мамо! — Моузес единствен осъзна, че Келси за първи път я нарича по този начин. — Върви сега с Моузес.

Разяждана от вина и мъка, Наоми се отпусна в ръцете на Моузес, който я изправи на крака. Погледът ѝ се сведе към жребеца. Гордостта на Вирджиния — нейната гордост.

— Беше едва на три години — прошепна тихо. — Може би не ме бива да запазя нищо за по-дълго.

— Недей. — Въпреки че се налагаше да се справи със собствения си ужас, Келси здраво стисна ръката на Наоми. — Навън има много хора. Трябва някак да минеш през тях.

— Да — помръкна погледът ѝ. — Трябва да мина през тях.

Келси я поведе покрай паравана и изведнъж примигна от внезапно изпречилата се пред нея стена от тела и звуци. Знаеше, че цял живот ще помни този ден — тръпката на състезанието и шока от падането. Възгласите и виковете на тълпата и как изведнъж всичко потъна в дълбока тишина. Начинът, по който конярите се втурнаха към фаталното място, цялата суматоха и смущение, докато изнасяха двете тела — на коня и на ездача — от терена.

Колко ли пъти щеше да затваря очи и отново да вижда как краката на Гордост се пречупват под онзи немислим ъгъл?

И колко още ще чува тихото и задъхано ридание на майка си?

— Келси! — Гейб се бе втурнал от арената на победителя към конюшната, крепен от мъничка искрица надежда. Но всичко угасна, щом зърна лицето ѝ. — По дяволите! — притисна я към себе си и я задържа. — Наложил се да го убият, така ли?

Само за миг, за съвсем кратък миг, си позволи да притисне лице към гърдите му.

— Не. Вече си беше заминал. Богс пръв стигна до него, но вече беше издъхнал.

— Съжалявам. Божичко, как съжалявам! Ами Рино?

Келси дълбоко пое въздух да се успокои.

— Закараха го в болницата. Според лекаря не е сериозно, но ще видим какви са резултатите. — Изправи се и избърса сълзите от лицето си. — Сега трябва да се оправя с останалото.

— Но не сама.

Келси поклати глава. Ако се отпусне сега, ще рухне.

— Трябва да се оправя. Заради майка ми и заради коня. Ще се видим по-късно в хотела.

— Няма да те оставя тук.

— Богс е с мен, пък и останалите от екипа.

Топлината в очите му угасна. Отстъпи назад и увеличи разстоянието помежду им, после рязко кимна.

— Няма да ти се пречкам. Ако ти потрябва нещо, Джейми ще остане.

— Благодаря.

Беше някакъв кошмар. Когато към полунощ се прибра в хотела, всички сетива на Келси бяха като живи рани. Знаеше, че служебните лица вече са разговаряли с Моузес и майка ѝ. Бяха ѝ го съобщили. Бяха ѝ съобщили, че не само е загубила един великолепен жребец. Не е било просто случайност или съдба, нито лошият късмет на Богс.

Било е убийство.

Гордост е бил инжектиран със смъртоносна доза амфетамин. Наркотикът е претоварил сърцето му, докато конят храбро е препускал по пистата и е вземал завоите, повишавал е адреналина му и жадно се е просмуквал в кръвоносната му система, докато, на последната контрола, сърцето му бе спряло.

Сега хората от „Грите върби“ и всички, свързани със случая, бяха изправени пред въпросите, слуховете, разследването. Дали сами бяха дали лекарството на коня и бяха объркали дозата, или пък са допусkali някак си възможността наркотичното вещество в слюнката на Гордост да не бъде открито?

Или някой друг — някой съперник — е инжектирал коня, за да повиши шансовете си? Някой, който толкова жестоко е искал да победи, че е бил способен да убие жребеца и да подложи на риск живота на мъжа върху него.

Келси се поколеба пред вратата на апартамента на майка си. Какво още може да се каже? Наоми си има Моузес, за да я утеши, да я успокои.

Върна се към своята стая, но ѝ се стори немислимо да влезе. Под умората кипеше някаква неспокойна енергия и пречеше на съзнанието

й да се отпусне. Пришпорвана от нея, бързо мина по коридора и почука на вратата на Гейб.

Той не спеше. Не я очакваше след начина, по който го отпрати. Не и след като научи новините за Гордост. Но ето я пред него, с дълбоки сенки под очите, с толкова бледа и прозрачна кожа на лицето, та му се струваше, че ръката му би преминала през нея. Отстъпи назад и я пусна вътре.

— Чу ли вече?

— Да, чух. Седни, преди да си припаднала, Келси.

— Не мога. Страхувам се, че ако седна, никога повече няма да се раздвижа. Някой го е убил, Гейб. Ето какво е станало. Някой толкова много е искал да отстрани Гордост от състезанието, че го е убил.

Той прекоси стаята и се зае да отвори бутилка минерална вода от бара.

— Моят жребец спечели.

— Да, съжалявам, че дори не те поздравих, но... — В този момент срещна очите му и думите й замръзнаха. — Да не би да мислиш, че съм дошла да те обвинявам? Или пък да те питам, дали нямаш нещо общо с това?

Кръвта във вените му кипеше, но ръцете му оставаха спокойни и уверено продължаваха да наливат газираната вода в чашите с лед.

— Съвсем логични въпроси.

— Майната им! Майната ти и на теб, щом имаш толкова лошо мнение за мен.

— Дали имам лошо мнение за теб? — изсмя се рязко и грубо той. — Няма абсолютно никакво значение какво и как мисля за теб, Келси. Факт е, че жребецът ви е мъртъв, а моят ми донесе с бягането си някъде около милион долара само за някакви си две минути. Това е повече от добър мотив за убийство и не съм единственият, който мисли така.

— Така значи — блъсна чашата, която й подаваше и разля водата върху килима. — Значи такива били фактите и логиката. Но забравяш един много важен момент — характера.

— Наистина. — Остави нейната чаша и без да бърза, отпи от своята. — Е, моят е достатъчно отвратителен.

— Нека ти кажа нещо за теб, Гейбриъл Слейтър, безразсъден комарджия и закоравял престъпник. Ти направо се разтапяш като

видиш кон. Радваш им се и си готов на всичко за тях като някое дванадесетгодишно момиченце, което мечтае за своя вълшебен принц. — Келси отметна глава и с наслаждение видя как внимателно контролираните му очи се разширяват от изненада.

— Моля?

— Обичаш ги. Обичаш ги, дявол да те вземе. Да не би да си въобразяваш, че няма да се разчуе как си искал да купиш кобилата на Кънингам, защото се тревожиш, че се държат зле с нея? — Предпазният щит отново зае мястото си, но все пак Келси бе успяла да го пробие и да погледне зад него. — Мислиш, че твоите хора не разправят на нашите как си играеш с жребчетата сякаш са бебета и как стоиш по цели нощи, ако някой от конете е болен. Какъв наивник си, Слейтър.

— Направил съм инвестиции в тях.

— Влюбен си в тях. И още нещо — продължи тя, като опря пръст в гърдите му, — хич не ми пука какво смяташ, че си мисля, след като със сигурност знам как стоят нещата. И ти не по-малко от мен искаше да спечелиш това състезание, но да се нагласи едно бягане не означава да се спечели. За човек, прекарал живота си в залагания, би трябвало да го знаеш. Така че ако ще ми седиш тук и ще се самосъжаляваш, вместо да се съжалиш над мен, по-добре да те оставя.

— Чакай — сграбчи ръката ѝ, преди да е успяла да излети навън. — Много лесно ти пламва фитилът, скъпа. — Остави чашата си и притисна другата си ръка към сърцето. — И имаш много точен мерник. Добре де, разобличи ме. Можем ли сега да седнем за малко?

— Ти няма да сядаш. Още не съм изстреляла целия си заряд.

Без да е съвсем сигурен дали е смутен или развеселен от точното ѝ попадение, Гейб се наведе над облегалката на дивана.

— Съжалявам, Келси. Знам, не помага особено, но толкова ужасно съжалявам.

— Опитвам се да не мисля за това колко ми е тежко в момента. Притеснявам се за Наоми.

— Ще се справи.

— Всички ще се справим, предполагам. — Приблужи се до масата, взе една от чашите и накваси пресъхналото си гърло. — Беше страшно, когато ми казаха за наркотика. Все едно още веднъж го

загубих. Проверяват кутиите със спринцовките. Проверяват всяка игла, но дори и да открият нещо, какво от това? Гордост е мъртъв.

— Ако комисията намери иглата, с която е убит, това може да помогне да открият кой я е използвал.

Келси поклати глава.

— Не, не мисля. Не ми се вярва някой да е толкова невнимателен, та да я остави, но дори и така да е, едва ли ще има някакви отпечатъци от пръсти или други следи. — Неспokoйно пъхна ръце в джобовете, после отново ги извади. — Когато разбере кой е бил — а аз ще го откроя, — искам да го накарам да страда. — Взе пак чашата си и се загледа как малките мехурчета се издигат в течността. — Бягал е до пръсване, буквално до пръсване на сърцето. — Потрепери и най-сетне успя да овладее мъката си. — Рино е изкълчил рамо и има счупена ключица, но това е всичко, слава богу!

— Джой ми каза. След няколко седмици отново ще е на крака, Келси.

— Вероятно за Прийкнес. — Опитай се да отклониш вниманието си, заповяда си сама. Мисли за утре. — Нали знаеш онзи наш жребец, Прилив. Може да се представи добре.

— Точно така! — окуражи я той.

Келси му се усмихна.

— Чака ни много работа. Днес гледах как отнасят Гордост и ми беше ужасно мъчно. Никога не съм губила някой, когото съм обичала. Не знаех, че най-напред ще ми се случи с кон. Но наистина го обичах.

— Знам.

— Ти също. — Приблужи се и докосна бузата му с ръка. — Съжалявам, ако съм била груба, когато ми предложи да останеш с мен. Ако ти бях позволила, сигурно щях да се предам, а чувствах сили да се справя сама.

— Помислих си, че не ме искаш около себе си, за да не ти напомням, че спечелих състезанието.

— Радвам се за победата ти. Това е единственият светъл лъч в целия ден. Ако можех, щях да те гледам как обикаляш на арената за победителя. Щеше да ми е приятно да видя как ти дават купата. — После внезапно се разсмя и бръкна в джоба си. — Божичко, забравих. Виждаш ли? — показва му два фиша — един за Гордост и един за Двойно или нищо. — Разпределих залозите си.

Гледаше хартийките, трогнат от тях като от вричане във вечна любов.

— Една и съща сума за двата коня.

— Изглежда и двата са ми били еднакво скъпи.

Гейб вдигна поглед. Червенината, появила се малко преди това от изблика на чувства, сега отново се бе отдръпнала и лицето ѝ изглеждаше бледо и деликатно като фин порцелан. Дланта, която държеше в ръката си, беше закоравяла от работата, но си оставаше с все така дълги, тънки и елегантни пръсти. Още носеше шикозния син костюм и обувки с високи токове, които бе облякла специално за състезанието.

Протегна ръка и помилва косите, непокорно изскочили от старателно оформената прическа. Имаха цвят на жито, огряно от следобедното слънце.

Докосването и внезапното мълчание накараха пулса ѝ да забие лудо. Сега съм уморена, припомни си. Съсипана. Часове наред прекара с репортерите или в опити да ги избегне. Отговори на безброй въпроси и парира твърдения, очевидно само началото на една поредица, която обещавахе да се превърне във вестникарска истерия. Защо тогава се чувства така заредена с енергия?

— Късно е. Трябва да си вървя. — Нямахше намерение да се отдръпне, но осъзна, че заема отбранителна позиция, когато той се изправи. — Искам да видя как е Наоми.

— Моузес е при нея.

— Въпреки всичко.

Той вече се усмихваше — бавно, без да откъсва настойчивия си поглед от лицето ѝ.

— Въпреки всичко — повтори след нея.

— Денят ми се стори толкова дълъг.

— Най-дългият. От тези, които изцеждат сетивата ти и те оставят без капчица сила. Знаеш ли колко е възбуждащо да виждам изписано на лицето ти всичко, което изпитваш? — Приблужи се, но не я докосна. — Притеснения, желаниа, съмнения... страсти.

Как няма да са изписани по лицето ѝ, след като бушуваха в нея като ураганни ветрове?

— Не ме бива за това, Гейб. Сигурно и това се вижда.

— За какво не те бива?

— За... — Блъсна се в някакъв стол, изруга и го заобиколи. — Да съблзнявам, да отстъпвам, да изпитвам удоволствие. Пък и в този момент ще е като...

— Възползване — съгласи се той. — Възползвам се от момента. — Можеше да отстъпи и да я пусне да си върви. Щеше да страда, но можеше да го направи. — Ще се наложи да ми кажеш, че не ме искаш. Сега, веднага. Трябва да кажеш да или не, Келси. Тук и сега.

— Опитвам се, ако ме оставиш да помисля. — Отново се отдръпна, но той опря длани на стената от двете ѝ страни.

— Мислиш го за рисковано, а не си преценила много добре залозите. — Старото познато безразсъдство отново го обземаше и го зареждаше с безумна дързост. Печели или губи, ще отиде докрай. — Залозите са високи и винаги е по-сигурно да се откажеш. Това ли искаш? Сигурност?

Почти без да съзнава, тя бавно завъртя глава надясно и наляво. Очите ѝ дори за миг не се откъснаха от неговите и Гейб видя бързото им тържествуващо проблясване.

— По дяволите залозите — придърпа я по-близо той. — Нека рискуваме.

Отхвърли от себе си всяка логика и предпазливост. Не ѝ бяха нужни сега. Нужно ѝ беше точно това, което ѝ предлагаше — жадни устни, нетърпеливи ръце. Каквото и да беше рискът, тя вече се бе хвърлила в играта.

Дишането ѝ премина в задъхан изумен стон, когато притисна гърба ѝ към стената и рязко смъкна сакото ѝ. Не беше очаквала такава неконтролирана страст от него. Нито от себе си. Но собствените ѝ пръсти трескаво задърпаха ризата му, разкъсвайки копчета и плат в безумния си стремеж да достигнат до първичното усещане на голата кожа.

Най-сетне я почувства под ръцете си — стегнати мускули и хлътнали равнини. Устните ѝ с ненаситна алчност се впиха в неговите и упорито искаха все повече и повече.

Не искаше нежни думи и внимателни ръце. Нещо вътре в нея се канеше да изригне и искаше да стане бързо, да стане в този безумен миг. Вземи ме. Тази мисъл, тази едничка мисъл пулсираше в главата и в кръвта ѝ. Чу собствения си смях — дрезгав, задъхан и непознат,

докато устните му чертаеха огнена дия надолу по шията и голото ѝ рамо, изскочило изпод смъкнатата блуза.

Този звук помете и последната тънка преграда, която крепеше цивилизованото лустро. Издавайки нещо подобно на ръмжене, той стисна ръцете ѝ и ги изви над главата ѝ. Цялата трепереше, но очите ѝ бяха станали почти напълно черни от страст и предизвикателство.

Стиснал китките ѝ в желязна хватка с пръстите на едната си ръка, с другата той диво дръпна блузата ѝ по средата и малките златни копчета се разхвърчаха безпомощно. Тялото ѝ потръпна като грубо дръпната струна, но очите ѝ дори за миг не се поколебаха.

Под коприната имаше още коприна, прозрачна дантелена фантазия, едва прикриваща гърдите ѝ, после ръката му се смъкна надолу и се скри под полата. Не откъсваше поглед от лицето ѝ, докато я плъзгаше нагоре по крака, достигайки ръба на чорапа — поръбения с дантела край на меката коприна. Наблюдаваше как очите ѝ напълно престанаха да виждат, докато обхващаше в ръка огъня, който сам бе запалил. Докато безразсъдно си играеше с него.

Извика — изумена и потресена — и започна да се гърчи като обезумяла под търсецата му ръка, подобно на кобила, за първи път усетила тежестта на човек върху гърба си. Заляха я неподозирани усещания, задушаваша я и я зашеметяваша с невероятния си зной и блясък, а едно непоносимо и прекрасно желание се впи като овлажнял от пот юмрук в стомаха ѝ. Обзета от паника и наслада, разтърси глава, докато тялото ѝ не експлодира.

Освобождаването приличаше на гейзер, врящ дълбоко някъде във вътрешността ѝ, който бучеше все по-близо и по-близо до повърхността. Отприщен. Когато ѝ се струваше, че вече е източена докрай, когато дори въртящият се калейдоскоп от цветове зад клепачите ѝ загуби своя блясък, той отново я пое.

Ръцете му, нетърпеливи и груби, задърпаха полата ѝ. Устните му дръзко хапеха коприната върху гърдите ѝ, после под нея, докато отново я потапяше в бездната на страстта. Плътта ѝ имаше вкус на екзотичен плод, примесен с ухание на пот и беше мека като вода. Чуваше бързото ѝ жадно дишане, задавените хълцания, които от време на време се изтръгваха от гърлото ѝ, докато сърцето ѝ туптеше лудешки под ръката и устните му.

Изпълваше се с чисто животинско удоволствие от драскането на ноктите ѝ по гърба му, от тялото ѝ, което се притискаше, тръпнеше и извиваше под ненаситните му ръце.

Същите ръце, които се боричкаха с нейните в трескавия си стремеж да смъкнат панталона му.

В мига, в който се освободи, той проникна в нея — смело и дълбоко, докато пръстите му оставяха дълбоки следи в бедрата ѝ. Стоновете им се сляха в тишината, докато я повдигаше и изпъваше краката ѝ, за да я разтвори докрай. После устните му отново се притиснаха в нейните, поглъщайки задъханите ѝ стенания, докато препускаха заедно към горещия и влажен финал.

Главата ѝ се отпусна на рамото му. Тялото ѝ, до преди малко така пълно с наелектризирана енергия, се отпусна омекнало като мокра хартия.

— Кой спечели? — успя да отрони.

С малкото останал му въздух, той се разсмя.

— Равен. Мили Боже, ти си невероятна.

Нямаше сили да разпитва какво означава това. Мисълта ѝ започваше да се прояснява и да осъзнава, че току-що се е любила права, грубо и като обезумяла и че останките от дрехите ѝ, както и неговите, лежаха разхвърляни и разкъсани в краката им.

— Това никога преди не ми се е случвало. Нищо подобно не ми се е случвало до сега.

— Това е добре. — Даде си сметка, че могат да прекарат цялата нощ подпрени на стената като двама пияници, и я вдигна на ръце.

— Не, исках да кажа... — Замълча, замаяно забелязала как на единия ѝ крак продължава да се крепи обувката с висок ток. С небрежно движение я изрита. — Исках да кажа изобщо. Докато бях женена, двамата просто... Искам да кажа... Няма значение.

— Продължавай — занесе я той в спалнята. — Обичам сравненията. Особено, когато са в моя полза.

— Мога да те сравнявам само с него. Освен Уейд не е... не съм имала други, освен Уейд.

Спря, готов да я остави в леглото. Погледът му стана настойчив.

— Не си имала друг преди него?

Ето какъв ѝ беше проблемът в спалнята, мрачно си помисли Келси. Говореше прекалено много:

— Е, и?

— Добре. — Гейб я повдигна и отново я целуна. Вероятно беше старомодната мъжка мечта да си въобразява, че е единственият. Реши да елиминира Уейд и да се наслади на усещането. Хвърли я от високо в леглото и тялото ѝ подскочи два пъти, преди да се отпусне окончателно. — Бившият ти съпруг е бил истинско копеле. Пълен глупак.

— Сигурно трябва да ти благодаря. — Понеже продължаваше да я гледа, тя подръпна презрамката на корсажа си... но установи, че е скъсана. — Ще трябва да ми дадеш назаем някой халат или нещо друго, за да се прибера в стаята си. — Продължи да се усмихва, докато се качваше на леглото и се излягаше върху ѝ. — Наистина, Гейб, не мога да мина по коридора така. — Усети как изпомачканата коприна се надипля между телата им. — Или каквото е останало от него — поправи се бързо.

— Стои ти невероятно добре. — Плъзна ръка нагоре, докато дланта му нежно се склучи около гърдата ѝ. — Но смятам този път напълно да те освободя от него.

— Този път? — Сърцето ѝ затуптя, докато палецът му лениво чертаеше кръгове около зърното ѝ. — Не е възможно. Не би могъл.

Веждите му се извиха в дъги, докато усмихнатите му устни се свеждаха към нейните.

— Да се обзаложим ли?

И тя загуби. Няколко пъти. Когато зората започна да се процежда през прозореца, тялото ѝ бе отпуснато върху неговото и продължаваше да потръпва след последния щурм, а разумът ѝ бе прекалено скован, за да заспи.

— Трябва да си вървя. Трябва да отида на хиподрума.

— Трябва да поспиш, а после да се нахраниш. И чак тогава ще отидем на хиподрума.

— Можем ли да си поръчаме кафе? — Думите ѝ прозвучаха неуверено — умората вече се промъкваше и надделяваше над всичко останало.

— Разбира се. След мъничко. — Погали косата и гърба ѝ, този път не за да я възбуди, а за да я приспи. — Забрави всичко за сега, скъпа.

— Колко е часът?

Погледна часовника и най-хладнокръвно излъга.

— Около четири — отвърна ѝ, макар да минаваше шест.

— Добре. Има два часа. — Усети как се носи в някакъв тунел, лека като перце. — Само ще дремна малко.

Премести я бавно, отметна косата от лицето ѝ и оправи усуканите около тялото ѝ чаршафи. Лицето ѝ беше все така бледо и сенките под очите ѝ приличаха на две тъмни петна върху мрамор. За няколко мига остана да я наблюдава как спи. И докато я наблюдаваше как спи, разбра, че се е влюбил.

Стъписан от чувството, той се отдръпна от него и от леглото. Напомни си, че страхотният секс, независимо с колко чувство е подплатен, все още е много далече от любовта.

Беше я искал. Сега я имаше. Но това още не означаваше, че е наясно какво ще последва. Тя еднакво отчаяно се нуждаеше от приятел, както и от любовник. Тъй като смяташе да изпълнява и двете роли, по-добре ще е да започне с приятеля.

Взе душ и когато се върна да се облече, тя дори не беше помръднала. Без изобщо да се замисля за чувствата ѝ, отиде в салона и взе чантата ѝ. Портмоне, пакетче носни кърпи, кожен бележник с адреси и, нещо, което го развесели, кука за почистване на копита. Ключът ѝ бе напъхан във вътрешното джобче с цип, заедно с червило, малко шишенце парфюм — позволи си да го помирише — и банкнота от двадесет долара. Сума, която предположи, че жена като Келси би искала винаги да има под ръка.

Пусна ключа в джоба си и я остави да спи сама.

Първата му спирка беше стаята на Наоми. Моузес отвори вратата още при първото почукване. Изглеждаше напрегнат и уморен, но посрещна Гейб със сърдечна усмивка и протегнатата ръка.

— Нямах възможност да те поздравя. Жребецът ти направи много добро бягане.

— Имаше страхотна конкуренция. Не ми се искаше да победи така.

— Наистина — пусна го вътре Моузес, като го потупа по гърба.
— За всички ни е тежък удар, Гейб. А сега, като разбрахме и как е станало, ни е още по-тежко.

— Сигурно няма нова информация?

— Разследването продължава. „Трите върби“ ще провежда и свое собствено. — Очите му горяха като два кремъка върху покритото му с бръчки лице. — Знам само, че някой е искал този кон да умре. Жестока загуба.

— Всичко, което мога да направя... каквото някой от „Лонгшот“ би могъл да направи... Само кажи. Искам да разбера истината не по-малко от теб. — Погледът му се извърна към вратата на спалнята, която се отвори.

На прага застана Наоми. Ако ставаше дума за воин, Гейб би казал, че е в пълна бойна готовност. Нямахте и следа от крехката женственост, демонстрирана предния ден. Беше облечена в тъмночервен костюм, възможно най-подходящ за сутрешно излизане и на лицето ѝ бе изписана мрачна решителност.

Както вече бе казал пред Келси, тя се беше справила.

Радвам се да те видя. — Приблужи се, постави ръце на раменете му и притисна бузата си към неговата. — И за двама ни е много тежко. — Отдръпна се, но ръцете ѝ останаха върху раменете му. — Много приказки ще се изприказват и за теб. Искам да сме в единен фронт.

— Аз също.

— Мъчно ми е за това, което се случи. Мъчно ми е заради мен, заради теб и заради конните състезания. Но ще се справим. Току-що насрочих пресконференция. Искам да присъстваш.

— Къде и кога?

Усмихна се и докосна лицето му.

— В дванадесет, на хиподрума. Смятам за важно да го направим там. Ще закараме Гордост у дома, веднага след аутопсията. — Изчака малко и дълбоко пое дъх. — И двамата трябва да сме готови за много въпроси от страна на пресата през следващите седмици... а с приближаването на състезанието в Прийкнес и с нови коментари. — Погледът ѝ стана по-уверен. — Дяволски ми се иска да го спечелиш, Гейб.

— Така и смятам.

Доволна, тя само кимна.

— Ще оставя на Келси още един час и после ще се обадя в стаята ѝ. Вчера много ѝ се струпа. Никак не ми е приятно да я карам да понесе още.

— Имаше и още. — Тръпките, които пробягнаха по гърба му, му се сториха смешни. Пъхна ръце в джобовете си и напипа ключа от стаята ѝ. — Нощес Келси беше с мен. Сега спи. Ще ѝ взема някои неща от стаята и после ще гледам да хапне нещо.

Мълчанието сякаш продължи вечно. Пет секунди. Десет. Найсетне Наоми го наруши с въздишка.

— Радвам се, че си бил с нея. Радвам се, че си бил ти.

— Може и да не се зарадваш много, като ти кажа, че смятам и само аз да си остана.

Тя вдигна вежди.

— За брак ли ми говориш, Гейб? — И за първи път от часове насам, се разсмя. — Аха, как преbledня. Колко типично за мъжете — потупа го по рамото, докато той не откъсваше очи от нея. — По-добре си тръгвай, скъпи, докато не съм започнала да ти задавам още по-неудобни въпроси. Ако успееш да доведеш Келси към единадесет, всички заедно ще отидем на хиподрума. О, и ѝ вземи моряшкия костюм с кораловата блузка. — Избута го през вратата, затвори след него и се подпря с гръб. — О, Моузес, какво ужасно денонощие преживях. А ето че сега, макар и само за миг, се почувствах толкова добре. Мислиш ли, че тя знае, че е влюбен в нея?

Единственото, което Келси знаеше, беше, че е бясна заради него. Не само я остави да се успи, но се беше измъкнал... с ключовете ѝ. Така се оказа завряна в стаята му без нито една прилична дреха.

Излезе изпод ледения душ, който не успя почти никак да я охлади и се загъна в хотелската хавлия, окачена на гърба на вратата. С коси, увити в кърпата, закрачи от банята до салона и обратно.

Замисли се дали да не позвъни в стаята на Наоми, но се смути при мисълта, че трябва да обясни как се е озовала практически напълно гола и изоставена в стаята на Гейб.

Когато чу отварянето на вратата, втурна се, готова да сипе огън и жупел.

— Бих искала да знам какво по дяволите си въобразяваш, че...
О!

Двамата със сервитьора се взираха един в друг еднакво смутени.

— Извинете, мис. Господинът нареди да оставя закуската, без да вдигам шум, защото спите.

— Аха. Добре тогава. Е, вече станах. — После скръсти ръце и повика на помощ цялото си достойнство. — А къде е господинът?

— Не бих могъл да кажа, мис. Само получих нареждането. Искате ли да дойда по-късно?

— Не. — Няма да позволи да изнесат кафето от стаята. — Всичко е наред. Съжалявам, че ви стреснах.

Докато той сервираше, тя се колебаеше дали да събере разхвърляните дрехи, или да се престори, че не ги забелязва. Избра последното и пое сметката като добави бакшиш, от който се надяваше сърцето на Гейб да закърви, докато я подписваше със замах.

— Благодаря, мис. Приятна закуска.

Тъкмо си наливаше първата чашка кафе и в стаята връхлетя Гейб.

— Значи вече се събуди.

— Свиня такава! — Глътна кафето още горещо и горчиво и опари езика си. — Къде ми е ключът?

— Ето го — измъкна го от джоба си той, после остави костюма ѝ на един стол. — Струва ми се успях да намеря всичко. Много подреден гост на хотела си. Кремове, четката за зъби. Между другото имаш много хубаво бельо. Според мен това мъничко синичко нещо ще върви с костюма — размаха той едно боди. — Искаш ли да си го сложиш?

— Ровил си се в нещата ми — издърпа го от ръката му тя.

— Взех ти нещата. Майка ти предложи този костюм.

— Май... — Келси стисна зъби и напрегна цялото си търпение. — Ходил си при нея?

— Оправила се е. Напълно е готова да посрещне вражеските атаки. Насрочила е пресконференция на хиподрума за обяд. Как е кафето? — Наля малко и за себе си. — Трябва да отидем в стаята и в единадесет и ще тръгнем заедно. Предложи ми да взема костюма, но не ми каза какви други джунджурийки носиш с него. Така че ги подбрах по мой вкус.

— Значи тя ти каза кои дрехи да ми вземеш? — Келси дълбоко пое въздух и бавно го изпусна обратно. — Което ще рече, че си й казал, че съм тук.

Гейб седна и вдигна сребърния капак на една от чиниите и откри под него шунка с яйца.

— Казах й, че нощес си била при мен — стрелна я той. — Това проблем ли е?

— Не, но... Не. — Отказа се и притисна слепоочията си с ръце. — Вие ми се свят.

— Седни и хапни, ще се почувстваш по-добре. — Когато наистина го направи, той се пресегна и силно стисна ръката й в своята. — Ще бъдем заедно. Разбираш ли?

Келси се взираше в преплетените им ръце. Нямахше предвид пресконференцията — не само пресконференцията — знаеха го и двамата. Още един риск, помисли си тя, но вдигна очи, докато погледът ѝ се изравни с неговия.

— Да, разбрах.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Не си ми казвал, че ще убиеш коня — попи потното си лице Кънингам. Напоследък непрекъснато се потеше. Докато се хилеше с безгрижна усмивка пред камерите. По тържествата, докато хората го потупваха по гърба и му поръчваха нещо за пиене. В леглото, докато се вираше в тъмния таван и отново и отново пред очите му се повтаряше онази финална права на Дербито.

Искаше му се да победи, но със задоволство прие и второто място. При това приходите се очертаваха в размери, каквито изобщо не беше очаквал.

— Никога не си ми казвал — повтори, докато потта се просмукваше в ризата му и образуваше неприятни мокри петна по гърба му. — Щеше да се погрижиш да го дисквалифицират, за да получи Биг Шеба възможност за класиране.

— Нали не искаше да те занимавам с подробностите — напомни му Рич. В момента отпиваше първокачествен бърбън и се наслаждаваше на гледката на столицата от луксозния си хотелски апартамент. Можеше да си го позволи. Вече можеше да си позволи доста неща. — И си получи каквото желаше. Кобилата ти се класира на Дербито. Вече никой няма да те нарича любител, нали? Никой няма да ти се присмива зад гърба.

— Трябваше само да нагласиш да го дисквалифицират.

— Така и направих — усмихна се Рич. — Страхотен удар. Чадуик загубиха, подозренията паднаха върху тях и нафуканото ми синче, а ти, Били, момчето ми, се измъкваш от цялата история като свежа майска роза. — Доволно лапна един захаросан бадем от купичката. — Да си говорим честно, Били. Не ми се вярва да имаш нищо против едно хубаво ритниче по задника на Гейб, нали така? В края на краищата преди пет години той ти отне семейната ферма и здравата урони престижа ти.

— Не, нямам нищо против да му посмачкам малко фасона, но...

— И двамата знаем, че тази твоя кобила нямаше никакъв шанс да се класира на Дербито — продължи Рич. — При конкуренцията на „Трите върби“ и „Лонгшот“ най-много да беше излязла трета, и то ако успееше да бяга яко през цялото време до финала... но по-вероятно щеше да остане четвърта или пета. Това нямаше да е достатъчно, нали?

Не и при дълговете, в които се бе закопал, помисли си Кънингам.

— Не, но...

— Така е. — Рич схруска нов бадем и продължи убедително като някой продавач на стари коли. — Трябваше ти спасителна сламка и аз ти я осигурих. Наистина не очаквах тази красавица да бяга толкова добре, но тя е много сърцата. От нея ще се родят шампиони — допълни с намигване. — Това е най-важното, нали? Сега я пусни за заплождане и ще ти пълни по едно гърне жълтици, докато може да си вири опашката пред красавците.

Вярно беше, всичко беше абсолютно вярно, но жлезите на Кънингам продължаваха свръхпроизводството си.

— Ако някога се разбере, това ще ме разори, Рич.

— И как ще се разбере? Да не би аз да се разприказвам? — После се ухили насреща му. — Нали не си се раздрънкарал пред онази малка кукличка в леглото ти, а? Някои мъже не могат да си държат устата затворена, като си навирят оная работа.

— Не — обърса устни с опакото на ръката си Кънингам. — Нищо не съм й казвал. — Пък и тя едва ли би обърнала внимание. Марла много повече се интересуваше как да похарчи парите му, отколкото откъде идват. — Но хората си задават въпроси. Пък и от пресата непрекъснато ме преследват.

— Съвсем естествено — щастливо се провикна Рич. — Ти само поклащай тъжно глава и цитирай някоя публикация от вестниците. От време на време вмъквай по някоя думичка колко отдавна познаваш Наоми Чадуик и Гейбриъл Слейтър и просто не си представяш, че биха могли да паднат толкова ниско. Налага се да свържеш името на Гейб с тази история. Ще оценя жеста ти.

Кънингам се облиза и се приведе малко по-напред.

— Как го уреди, Рич?

— Хайде стига, Били, момчето ми. Това си е моя малка тайна. И колкото по-малко знаещ, толкова по-добре. Не съм ли прав? Ти си

просто един щастливец: успя да се сдобиеш с кон от разпродажба и го изведе до второ място на Дербито.

— Бягането в Прийкнес е след две седмици.

Рич се засмя и леко се понамръщи.

— Ставаш прекалено алчен, приятелю. И е опасно. Знаеш колко е рисковано отново да пуснеш този кон в състезание.

— В нея има още сили. — Забрави угризенията и страховете си. Забрави мъжа, който умря и падането на коня на шестнадесетата контрола. — Само трябва да участва.

— Няма как да стане — размаха пръст Рич и зацъка с език. — Дори да я пуснеш и тя да издържи, на този етап за Тройния приз всичко трябва да премине гладко. В противен случай нищо чудно да започнат да се интересуват от теб, Били. И кой знае... ако се заинтересуват от теб, може да потърсят и мен. А стане ли това, е... — Бавно разклати леда в чашата си. — Тогава вече няма да сме приятели.

— Става дума за много пари.

— Искаш още пари? Заложил на жребеца на „Лонгшот“. Познавам момчето си. Ще даде всичко от себе си, за да спечели. За да се докаже. — Усмивката на Рич се изкриви злобно. Наля още бърбън върху топящия се лед. — Винаги много е държал победата му да е чиста. Научил го на всички номера, които владеех — на абсолютно всичко, но той все си въобразяваше, че е нещо повече от мен, разбираш ли? Прекалено добър, за да се възползва от тях. — Очите му се присвиха и погледът им стана жесток, докато отпиваше от чашата си. — Ще видим кой ще излезе отгоре този път. Ще видим.

Нямаше смисъл да се спори, не и когато Рич започнеше да си налива без мярка.

— И какво трябва да направя?

— Оттегли я от Пимлико, Били. Измисли нещо — ранила се е на тренировка и не искаш да рискуваш. Гледай да изглеждаш разочарован и убедителен, после я пусни на пасището, докато стане време да ѝ избереш любовник.

— Прав си. — Мъчно му беше, но трябваше да се откаже от алчността си. — По-добре да не рискувам. Ще я обява в синдиката и ще заплодя проклетата никаквица следващата пролет. — После леко се усмихна. — Дори може да се споразумея с момчето ти, Рич, и след някоя годинка да я чифтосам с неговия шампион.

— Ето така те искам — наведе се той и плесна Кънингам по коляното. — Заработих си малко допълнително, Били.

— Допълнително? — Кънингам веднага застана нащрек и се отдръпна. — Имахме уговорка, Рич. Аз изпълних моята част.

— Няма спор по въпроса. В никакъв случай. Но виж сега, Били, ти пожъна голям урожай от това състезание, нали? Предполагам, докарал си около триста, дори четиристотин хилядарки. — Усмивката му стана още по-широка, като забеляза как Кънингам отново започна да се поти. — И като включим сделката със заплождането и жребчетата, които ще роди през следващите... ами да речем десетина години, наистина ще се уредиш много добре. Но нямаше да го постигнеш без мен, нали?

— Платих ти...

— Наистина, но искам да преизчислим разходите. Наложих се да платя на Липски.

— Идеята беше твоя. Нямам нищо общо с тази история.

— Аз се явявам като подизпълнител, Били — търпеливо му разясни Рич. — Всичко, което правя, е свързано и с теб. Не бива да го забравяш. Така стана, че Липски премахна онзи коняр, аз пък премахнах него. Няма да се занимаваме с другите подробности по заплащането ми, но има присъщи разходи, които съм направил, и те трябва да се възстановят. В актива ни има двама мъртви мъже плюс един кон и единствената връзка между теб и тях си оставам аз. — Лицето му разцъфна в усмивка, докато изброяваше убийствата на пръстите си. — Така че за теб се оказва от особена важност да се погрижиш за доброто ми настроение. Ето защо заслужавам още стотина хиляди.

— Сто хиля... Глупости, Рич! Пълни глупости. Всички разходи останаха за мен. Знаеш ли колко струва да се издържа един породист кон? Само един-единствен шибан кон? Плюс таксите за участие.

— Нали няма да седнеш сега да ми се пазариш за жълти стотинки, Били, момчето ми. Знаем, че няма. — Усмивката на Рич беше приятелска, колкото можеше да е приятелска усмивката на някой череп. Ръката му продължаваше да стиска коляното на Кънингам. Както възнамеряваше да изстиска и портфейла му за известно време. — Сто хилядарки са честна сделка. Имаш думата ми. Ще ти дам още една седмица да измислиш как да ги оправиш по документи. Донеси

ми ги в деня преди Прийкнес. В брой. — После се отпусна назад, доволен от себе си. — Страшно ми се иска да заложа малко парички за жребца на момчето ми. Бащински дълг, нали разбираш.

Продължи да се смее, докато наливаше още бърбън в чашата си.

Срещата с баща ѝ донесе на Келси цепецо главоболие. Очакваше трудно посещение в Потомак, но то се оказа нещо много по-жестоко. Баща ѝ беше направо бесен, никога не го бе виждала толкова ядосан. Нямаше никакво значение, че гневът му не се стовари върху нея. Но както и Кендис спокойно изтъкна, истинската причина за проблема беше единствено тя.

Милисън удържа заплахите си. Не успя да анулира клаузите по завещанието на дядо ѝ, но промени своето. Казано в традициите на Викторианския и най-мелодраматичен стил, Милисън чисто и просто вече нямаше внучка.

Без да изключи двигателя, Келси остана да седи в колата си на алеята пред „Трите върби“ и отпусна глава на волана, измъчвана от непоносимата болка. Беше ужасна, ужасна сцена. Овладяният гняв на Милисън, докато правеше съобщението, изумлението на баща ѝ, последвано от гневния му изблик. И Кендис, предварително подготвена, изстрелваше малки отровни стрелички право в сърцето на Келси.

Тихо простена, изправи се и изключи колата. Не очакваше, че толкова ще я заболи. Двете с Милисън отдавна кръстосваха шпаги и би изглеждало по-нормално, ако сега изпитваше облекчение.

Но никак не се чувстваше облекчена. Чувстваше се засегната.

Уморено се измъкна от колата, утешавайки се с мисълта, че аспириинът поне ще ѝ помогне да спре това пулсиране в главата.

Чу музиката — твърдите и яки забивки от най-добрите години на Ролинг Стоунс. Мик и бандата му декларираха любовта си към дявола. Последва зова им и сви към задната част на къщата.

Върху камъните на вътрешния двор беше опънато парче платно. Рокендролът изригваше от касетофона върху стъклената масичка. Пред един статив, със завързана на къса опашка коса и облечена в прекалено голяма за нея мъжка риза, която стигаше до коленете ѝ, стоеше Наоми и размахваше натопена в яркочервена боя четка.

Все едно размахва меч, помисли си Келси. Сякаш се дуелираше с платното, което вече пламтеше в ярки цветове и форми. Лицето ѝ, извърнато в профил, беше като вкаменено, а очите ѝ сякаш пламтяха.

Стори ѝ се, че тук се води твърде лична битка и понечи да отстъпи назад. Но Наоми рязко извърна глава и сърдитият ѝ поглед я закова на място.

— Съжалявам — започна Келси, но музиката заглуши думите. Наоми се протегна и я намали до глухо пулсиране. — Не исках да те смущавам.

— Няма нищо. — Силните страсти в погледа ѝ бързо се уталожиха, сякаш като не беше с лице към платното, веднага си възвърна спокойствието. — Изливам си яда по този начин. — Остави четката и взе парче плат, за да избърше ръцете си. — От известно време не бях рисувала.

— Чудесно е — приближи се Келси и заразглежда мазките в ярки цветове и още влажните следи от четката. — Толкова е първично.

— Точно така. Виждам, че си разстроена.

— Дявол да го вземе — пхна ръце в джобовете си Келси. — Започвам да си мисля дали на челото ми има някаква маркировка, която показва какво изпитвам.

— Имаш много изразително лице. — Както и тя самата, припомни си Наоми. Някога. — Ясно, семейното събиране не е минало гладко.

— Пълен провал. Станах причина за разрив между баща ми и баба. И то много сериозен. А и не толкова сериозен, но не по-малко мъчителен, между него и Кендис.

— Защото остана тук.

— Защото съм това, което съм. — Взе изоставената чаша с леден чай, която Наоми бе донесла за себе си и отпи. — Милисън ме е зачеркнала не само от завещанието си, но и от сърцето и мислите си. За нея аз повече не съществувам.

— О, Келси — постави ръка на рамото ѝ Наоми, — сигурно не е така.

Стъклото удари върху стъкло, докато оставяше чашата обратно на масичката.

— Наистина ли?

Съчувствието и загрижеността ѝ рязко преминаха в гняв.

— Права си. Точно така е, разбира се. Толкова е типично за нея. Съжалявам, че ти причиних такива неприятности.

— Аз съм причината — избухна Келси. — Сама го направих. Крайно време е всички да разберете, че и сама мога да мисля, действам и чувствам. Ако не исках да съм тук, нямаше да бъда. Не съм останала, за да ги дразня или за да спечеля благоволенieto ти. Тук съм заради мен самата.

— Права си, напълно си права — дълбоко въздъхна Наоми.

— Ако исках да отида някъде другаде, щях да отида. Но не желая да бъда заплашвана, уговаряна или обвинявана, за да се откажа от нещо важно за мен. Семейството ми е важно за мен. „Трите върби“ също е важно за мен. Както и ти.

— Ами... — Наоми посегна за чашата и ръката ѝ не беше много уверена. — Благодаря ти.

Келси едва удържа желанието си да ритне една от саксиите със здравец.

— Не става дума за благодарност. Ти си ми майка. Харесвам те. Възхищавам се какво си постигнала в живота си. Може би не съм особено доволна за предишните години, но сега те харесвам каквато си. Няма да взема и да си тръгна, все едно, че не съществуващ, само защото на Милисън така ѝ се иска.

За да не се свлече на стола, Наоми се подпря с ръка на масата.

— Едва ли можеш да си представиш — няма как да си представиш — какво означава да чуеш от порасналата си дъщеря, че те харесва. Толкова те обичам, Келси.

Гневът ѝ за момент отстъпи назад.

— Знам.

— Нямах представа каква ще бъдеш, когато поисках да те видя отново. Цялата ми обич беше предназначена за малкото момиченце, което загубих. После ти дойде и ми даде нов шанс. Толкова се възхищавам каква жена си станала. Толкова се гордея с теб. Дори още утре да си заминеш и никога повече да не се върнеш, пак ще си ми дала много повече от очакванията ми.

— Никъде няма да ходя. — Водена от сърцето си, Келси пристъпи напред и разпери ръце. — Намирам се точно там, където искам да бъда.

Здраво стиснала очи, Наоми се наслади на усещането, на аромата на своята дъщеря.

— Искам да ти кажа, че ще ти помогна. Ще намеря начин да умилостивя сърцето ѝ.

— Недей. Не е нужно да се притесняваш за това. — Отдръпна се назад, вече по-спокойна. — Няма нужда и ти да се ядосваш. Защото аз съм ужасно ядосана. — Стихналите за момент чувства отново я изпълниха и тя се извърна, закрочи, за да се успокои. — И ми е мъчно. Не мога да повярвам, че ми е толкова мъчно. Защото си е помислила, че се интересувам от парите ѝ. Защото използва тях и чувствата ми срещу мен самата. Защото се опитва да ме управлява чрез тях.

— Да управлява, е най-важното нещо за Милисън. Винаги е било така.

— Не е могла да анулира завещанието на дядо. Обзалагам се, че това я е вбесило. Че не е имала достатъчно власт да го промени. А татко беше толкова разстроен. Разкрещя ѝ се. Никога до сега не ѝ е повишавал тон.

— Напротив — с мрачно задоволство се усмихна Наоми. — Но беше преди доста време. Радвам се, че се е застъпил за теб.

— Искан ми се и аз да можех да мисля така. Беше ужасно да ги видя как се карат. А и осъзнавам колко това го е отчуждило от Кендис. А знам още, че справедливо или не, аз съм виновна. Баба е толкова непреклонна, никога не желае да допусне гледната точка на другия. — А не бяха ли казали същото за нея самата, припомни си Келси и потрепери.

— Значи има два варианта — вметна Наоми. — Или ще се предаде, или ще си умре в самота.

— Искан ми се да вярвам, че ще се помирят — отрони на себе си Келси. — Трябва. Но не съм сигурна дали двете с баба ще се сдобрим отново някога. Не и след днешния ни разговор. Тя се опита да използва Гордост срещу мен. Според нея ти си накарала някой от твоите гангстери — точно така се изрази впрочем, — да инжектира лекарството на коня. В края на краищата, когато си убил човек... — Келси млъкна ужасена.

— Защо ще се спреш пред мисълта да убиеш кон? — довърши Наоми. — Наистина, защо?

— Съжалявам. — Отчаяна от собствената си нетактичност, Келси потърка с ръка продължаващите си да пулсират от болка слепоочия. — Много съм объркана.

— Това е без значение. Тя не е единствената, на която е хрумнала такава мисъл, сигурна съм. Една от причините да си изливам яда тук — посочи към платното тя — е слухът, че съм уредила смъртта на Гордост, за да взема осигуровката му.

Келси отпусна ръце и ги сви в юмруци.

— Но това е отвратително! Никой, който те познава не би повярвал на такива измислици.

— За съжаление не е нещо непознато в практиката. В този свят съществува много мръсотия, Келси. Но и това ще отшуми — отново взе четката си тя и се загледа замислено. — В крайна сметка простата аритметика ще го опровергае. Дори и с голяма застраховка, Гордост щеше да ми донесе много повече пари жив — за състезания или за заплождане, — отколкото мъртъв. Но така се събуждат старите спомени. Моите. На другите. — Вече по-спокойна се зае отново с рисуването. — Това беше моята терапия в затвора. Дори нещо повече — начин да оцелея, средство да овладее чувствата си. Там вътре не ти се иска да оставаш насаме с чувствата си. С гнева, мъката, със страха. Най-вече със страха.

— Ще ми разкажеш ли? — тихо попита Келси. — Как беше там?

Наоми продължи още известно време да рисува, без да отговори. Питаше се кога ли ще ѝ зададе този въпрос. Не дали ще го зададе. Нуждата да разбере отговора, да открие решението беше така присъща на дъщеря ѝ, както и цвета на очите и.

Значи ще трябва да нарисува друга картина — този път с думи, а не с четката.

— Оголват те — отвърна тихо, като мислено си напомни, че всичко вече е минало. — Не само дрехите, макар това да е едно от първите ти унижения. Вземат ти всичко — дрехите, свободата, правата, надеждата. Разполагаш само с онова, което ти дадат. Противният ти режим. Казват ти кога точно да ставаш сутрин, кога да ядеш, кога да си лягаш вечер. Няма никакво значение как се чувстваш или какво искаш. — Келси се приближи до нея. Чуваха се птичките, възпяващи пролетта. Въздухът бе наситен с мирис на цветя и боя. — Ядеш, каквото ти дадат — продължи Наоми, — и съвсем скоро

започваш да свикваш. Забравяш какво е да отидеш на ресторант или просто да се събудиш нощем и да слезеш в кухнята — въздъхна несъзнателно тя. — По-лесно ти е да забравиш. Ако продължаваш да помниш твърде много от външния свят, ще те докара до лудост. Защото знаеш, че вече не можеш да го имаш. Виждаш планините, цветята, дърветата и смяната на сезоните. Но всичко е там, навън и в действителност няма нищо общо с теб. Вече не можеш да си същият. И дори страстно да жадуваш за човешка компания, гледаш с никого да не се сближаваш прекалено. Защото хората идват и си отиват. — Взе друга четка и отново започна да рисува с цялата кипнала в нея енергия. — Някои от жените си правеха календари, но аз не. Не исках постоянно да мисля как дните преминават в седмици, седмиците в месеци, а месеците в години. Как ли бих издържала? Някои държаха снимки на семействата си или на децата си и обичаха да говорят за тях. Или какво ще направят, като излязат. Никога не го правех. Не бях в състояние да го понеса. По-лесно ми беше да се концентрирам само върху ежедневните неща.

— Но си била самотна — тихо се обади Келси. — Сигурно си била страшно самотна.

— Това е най-тежкото наказание. Самотата и неестествената липса на уединение. Не са решетките. Човек си мисли, че те са най-лошото, че те го държат затворен вътре. Но не е така. — Пое дълбоко въздух и продължи без особено желание. — Ако ти остане свободно време, четеш или гледаш телевизия. Имаше много модни списания, но след първите две години престанах да ги разглеждам. Беше ми прекалено тежко да виждам как се променят нещата, дори такива дреболии като дължината на дрехите.

— Имаше ли посетители?

— Баща ми. Моузес. Каквото и да им казвах, нищо не ги спираше да продължават да идват. Господ ми е свидетел, наистина исках да ги виждам, независимо колко страдах, след като си отидеа. Виждах как баща ми остарява. Струва ми се това беше едно от най-тежките неща — да виждам как годините се отбелязват върху лицето му. Това беше моят календар. Лицето на баща ми. — После, след кратка пауза, продължи. — Последната година беше най-тежко. Бях подала молба за заменяне на останалата част от присъдата с условна и по всичко изглеждаше, че ще стане. Да знаеш, че свободата е толкова

близо, почти я докосваш и въпреки всичко да се страхуваш, че ще се отделиш от обстановката, в която си живял толкова дълго... наистина беше много тежко. Как да се ориентираш сега какво и кога да правиш? Дните едва се влачат и ти оставят прекалено много свободно време да мислиш, отново да се надяваш, да се опитваш да изтърпиш тези последни месеци. После ти дават да облечеш цивилни дрехи. Татко ми донесе нов костюм. Сив на тънко райе, много строг. Ръцете ми така силно трепереха, че не успях да закопчаая копчетата на блузата. Като излязох навън, очите ме боляха от слънчевата светлина. Не че ни бяха държали в някаква дупка. Затворът беше много приличен и със свестни обитатели, поне през повечето време. Но в онзи ден слънцето беше различно — по-силно и по-ярко. Заслепяваше ме и не виждах нищо. После започнах да виждам твърде много. — Отново смени четките, без да откъсва очи от творбата си. — Наистина ли искаш да чуеш останалата част от историята?

— Продължавай — тихо изрече Келси. — Довърши я.

— Видях баща ми, видях колко е отслабнал и остарял. После новия ослепително бял „Кадилак“, с който ме закара до къщи. Нещо ми говореше и аз му отговарях, но нищичко не мога да си спомня. Помня само как ми се струваше, че всичко се движи прекалено бързо и че по пътищата има страшно много коли. И как се страхувах, как ужасно се страхувах да не ме върнат обратно. И същевременно ми се искаше да го направят. Спряхме и влязохме да ядем в някакъв ресторант. Ленени покривки, вино, цветя на масата. Наложих се той да ми поръча, сякаш съм малко дете. Не можах да си спомня какво обичам. И се разплаках. Той също се разплака. Седяхме си там на бялата ленена покривка и плачехме, защото бях забравила какво е да седиш в ресторант и да си поръчаш храна. — Последва нова пауза. — Повечето време през останалата част от пътуването спях, изтощена от свободата. А когато се събудих, той вече свиваше през портата. Видях колко са пораснали дърветата. Младите фиданки кучешки дрян, които бях засадила сама, вече бяха големи дървета, цъфтели година след година без мен. Нови картини във всекидневната, ваза, която преди не беше там... Всяка най-дребна промяна ме плашеше до смърт. Не слязох в конюшните, дни наред не отидох, докато накрая дойде Моузес и насила ме заведе. Имаше едно жребче, при чието раждане бях помагала. Сега беше метър и шестдесет и го пускаха за заплождане.

Ново оборудване, нови лица. Всичко беше ново. После цяла седмица останах в къщата. Слях на светната лампа и отворена врата. Отначало не понасях да има затворена врата. Но скоро се оправих. Наложих се отново да се науча да шофирам. Ужасно се страхувах, но го направих. Първия път, когато излязох сама с колата, дойдох пред училището ти. Наблюдавах как бебето, което бях оставила някога, се бе превърнало в момиченце и вече флиртува с момчетата. Успях да убедя себе си, че си свикнала да живееш без мен. И се опитах да започна отново. — Наоми остави четката и отстъпи назад. — Завърших я.

Но Келси не беше уверена. Дори картината да беше завършена, породилите я страсти оставаха. Историята не беше завършена. Не ставаше дума да се махне петното от името на Наоми. Един мъж беше убит и една жена беше платила за това. Но искаше да нареди всички парченца от мозайката.

Въпреки това вълнението я задуши, като откри името на Чарлз Руни в телефонния указател. Частният детектив, чиито показания бяха наклонили най-силно везните срещу Наоми по време на процеса, все още държеше агенция във Вирджиния. Сега вече в Александрия. Скромната реклама в указателя твърдеше, че Детективска Агенция Руни се занимава с престъпления, семейни спорове и дела за настояничество. Лицензирана, осигурява пълни гаранции и поверителност. Първата консултация е безплатна.

Може би, помисли си Келси, ще се възползва от това.

— Мис Келси — влетя в кухнята Герти и тя бързо затвори телефонния указател.

— Стресна ме.

— Извинете. Онзи полицай пак дойде. — Простоватото й лице изразяваше съвършена и неподправена неприязън. — Имал бил още въпроси.

— Ще го видя. Наоми е долу в конюшната. Няма нужда да я притесняваме.

— Да направя ли кафе?

Келси само за миг се поколеба.

— Не, Герти. Нека не го задържахме излишно.

— Колкото по-скоро си тръгне, толкова по-добре — промърмори под носа си тя.

Когато Келси влезе във всекидневната, Роси стана от мястото си. Много му хареса как ѝ стояха дънките, макар че също толкова се бе впечатлил от вида им на пресконференцията, където двете с майка ѝ изглеждаха еднакво изискани и руси в копринените си костюми.

— Мис Байдън, благодаря, че ми отделяте време.

— Не разполагам с много време, лейтенант, но съм готова да ви изслушам; ако имате някакви новини за нас.

— Много бих искал да е така. — Но разполагаше единствено с разочарования. Никакви неочаквани отпечатъци в мотелската стая на Липски, никакви свидетели, никакви улики. — Искам да ви изкажа съчувствие за загубата в Дербито. Не съм много голям любител на конните надбягвания, но дори и ченгетата гледат това състезания. Беше ужасно.

— Да, наистина. Майка ми е съсипана.

— На пресконференцията се държа доста мъжки.

С хладно кимване Келси седна и покани Роси да направи същото.

— Да не би да очаквахте да рухне публично?

— Не, всъщност не. Но ми се стори интересно присъствието на Слейтър.

— Съседи сме, лейтенант. А също и приятели. Гейб също е собственик. И това, че жребецът му спечели при такива трагични обстоятелства, е тежко изпитание за всички ни. Искахме да му засвидетелстваме нашата подкрепа, а той се съгласи да ни засвидетелства своята.

— Извинете ме, мис Байдън, но от това, което видях в пресата, ми се струва, че двамата с господин Слейтър сте нещо повече от приятели.

Този път превес взеха гените на Байдън и Келси иронично и предизвикателно вирна глава.

— Това официално твърдение ли е, лейтенант?

— Само констатация. Съвсем естествено е — и двамата сте привлекателни млади хора с общи интереси. — Не беше се хванала на въдицата. Но той и не очакваше. — Надявах се да ми помогнете по случилото се в Чърчил Даунс.

— Мислех, че конете не ви интересуват, лейтенант.

— Всички убийства ме интересуват, дори и когато се отнася за кон. — Изчака за момент и после продължи. — Особено, когато има връзка със случай на убийство, който държа да приключи.

— Смятате, че случилото се с Гордост има връзка с убийството на стария Майк? Но как? Липски е мъртъв.

— Именно. Доколкото разбрах, е много трудно човек да се добере до някой от участниците в Дербито.

— Да, така е. Охраната е много сериозна. Разполагаме с пазачи. — Келси замислено свъси вежди. — Целта на Липски беше жребецът на Гейб, а не нашият. Освен това останах с впечатление, че смъртта му се приема за самоубийство. Според вас са го убили, така ли?

— Въпросът е спорен. — Това беше единственото, което можеше да й отговори. — Бих искал да си изясня всички неясни моменти. Можете ли да ми кажете кой имаше право на достъп до жребца преди бягането?

— Аз, естествено. Също и майка ми, Моузес, Богс, Рино. — Келси тежко въздъхна. — Служителят, който проверява маркировките, хората при бариерата, ескортът — това е човекът, който го придружава при извеждането на пистата. Казва се Карл Трайпър. Останалите членове от отбора. — Едно по едно изреди имената им.

— Пазачите?

— Ами да, предполагам!

— А неофициално?

Келси поклати глава, но умът й продължаваше трескаво да работи.

— Човек трябва да е много изобретателен, за да премине през охраната в деня на Дербито, лейтенант. По телевизията може и да изглежда достъпно за всеки, но всъщност конете се пазят много внимателно.

— А и наркотикът. Много е трудно да се определи кога е бил поставен на коня.

— Това е част от проблема. — Опитва се гласът й да прозвучи спокойно. Все още й бе трудно да говори за това. — В кръвта на Гордост са открити дигиталин и епинефрин. Това го е убило, претоварило е сърцето му. Беше неспокоен, но винаги е така преди състезание. Моузес нарочно го държеше така.

— Именно, защо се прави това?

— Някои коне бягат по-добре, когато са под напрежение. Други трябва да се успокоят и отпуснат. Гордост бягаше по-добре, когато е напрегнат.

— Как го постигате?

— До голяма степен зависи от коня. Те усещат кога им предстои състезание. Не им се дава толкова много храна, подготовката им е различна. Чувства се една особена атмосфера. И тренировките спират точно когато най-много им се иска да препуснат на воля.

— Никакви лекарства?

Изразът на лицето ѝ стана абсолютно спокоен.

— Никакви наркотични вещества, лейтенант. Тук не даваме на конете си нищо, което не е разрешено и не е необходимо за здравето им. Това, което някой е поставил на Гордост, е ускорило сърдечния му ритъм и е повишило адреналина. Състезанието и усиленото бягане в продължение на повече от миля са го убили.

Точно така бе схванал и от доклада от аутопсията на жребца.

— Не е ли могъл жокеят да разбере, че нещо не е наред?

Келси стисна зъби. Няма да позволи на никого да обвинява Рино. Не и след всичко, което преживя. Сама го видя колко много страдаше. И как продължаваше да страда.

— Гордост е бягал, защото за това е роден, защото това са го учили да прави още от първите му стъпки. Изобщо не се е поколебал, не се е съпротивлявал на Рино. Трябва само да видите записите, за да разберете, че е дал всичко, на което е способен, за да спечели състезанието. И загина от това усилие. Рино извади късмет, че не загина заедно с него.

Роси се вгледа в бележника си. Беше наблюдавал записа многократно — на забавен каданс, със спиране на кадрите. Накрая кимна.

— Трябва да се съглася с вас. Ако беше паднал на пистата, а не в полето, не виждам как щеше да се отърве. А и както падна — помислих си най-малкото за строшен врат.

— Аз също. За сега изгледите са да остане най-малко месец на легло.

— За момента това е всичко. Ще искам да говоря с някои от хората, които ми споменахте. Да проверя как стоят нещата.

— Благодаря за старанието, лейтенант. Предпочитам да не разпитвате майка ми, освен ако не е наложително.

— Конят беше неин, мис Байдън.

— Мисля, че разбирате какво имам предвид. — Изправи се, готова да се защити. — Вярвам, че сте напълно наясно с положението тук и колко е трудно за майка ми да бъде подлагана на разпит от страна на полицията.

— Само няколко въпроса...

— Количеството е без значение за нея. А и независимо дали го разбирате или не, но тя страда ужасно. Можете да ме питате всичко, което искате, или да се обърнете към Комисията.

— Нищо не мога да ви обещавам, но за момента не се налага да я притеснявам.

— Благодаря ви — поведе го тя към вратата. — Участвахте ли в разследването на случая с майка ми, лейтенант?

— Не. Тогава още бях в полицейската академия. Зелен и невеж заек.

— Интересно ми е да знам кой се е занимавал.

— Трябва да е бил капитан Типтън. Джим Типтън, сега е пенсионер. Служех при него още докато беше лейтенант и после, като стана капитан. Добър полицаи.

— Без съмнение. Благодаря, лейтенант.

— И аз ви благодаря, мис Байдън. — Роси се върна при колата си, но в главата му започваше да зрее една идея. Келси Байдън си е наумила нещо, помисли си заинтригуван. Нищо няма да навреди и той да се порови малко в миналото.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Защо имам чувството, че ми става навик да спя с теб само по хотелите?

— Хм-м. — Келси завъртя в ръка жълтите цветчета рудбекия, които Гейб задигна за нея от масата на последното им тържество в Прийкнес. — Струва ми се, програмата беше доста претоварена. Пък и ти беше толкова зает да даваш интервюта...

— Утре ще се наложи да давам още повече.

— Точно такива харесвам — самоуверени мъже. — Двамата бързо минаха през фойето по посока на асансьорите. — Чух, че Двойно или нищо е настанен в четиридесети бокс. Суеверен ли си, Слейтър?

— Адски суеверен. — Влезе в асансьора и я дръпна след себе си. Вратата още не се бе притворила, а горещите му устни вече се притискаха към нейните.

— Копчето — успя да каже тя и изпомачка цветята, докато пъхаше ръка под ризата му. — Забрави да натиснеш копчето.

Пусна я, изруга, но успя да улучи нужния етаж.

— Струваше ми се, че никога няма да останем насаме. Две седмици са адски много време, Келси.

— Знам — задъхано се засмя тя, докато зъбите му дращеха нежната кожа на тила ѝ. — Наоми имаше нужда от мен. Пък и нямах много време да се замислям със суматохата около разследването и подготовката на жребеца за утре. Но ми се искаше да съм с теб.

Вратата се отвори и Келси се отдръпна от него. Официалната ѝ рокля почти напълно се бе свлякла от раменете. Оправи я, смаяна от себе си, че е могла да се забрави в асансьора и доволна, че в коридора няма никого.

— Чудиш се дали си доволна, или засрамена.

— Престани да ми четеш мислите — троснато заповяда тя, оправи косата си и хвана вратата преди отново да се е затворила.

— В твоята или в моята?

Всичко е толкова просто, помисли си Келси. И двамата едва бяха дочакали вечерта, за да продължат от там, докъдето бяха стигнали в Кентъки.

— В моята — реши тя. — Нека тази сутрин ти да се събудиш без прилични дрехи за обличане.

— Това обещание, че ще ги разкъсаш ли е?

Пъхна картата си в процепа и се опита да измисли някакъв подобаващ отговор. Докато лампичката на системата примигваше от червено в зелено, телефонът вътре извъня.

— Задръж за момент мисълта си — подхвърли Келси и притича до апарата. — Ало? — Захвърли цветята на малката масичка, издърпа едната си обеца и притисна слушалката към свободното ухо. После пръстите ѝ останаха неподвижни, докато стискаха втория сапфирен клипс. — Уейд? Как разбра къде съм? — Много внимателно и много спокойно свали другата обеца и я остави на масичката. — Ясно. Не знаех, че поддържаш връзка с Кендис... Разбира се. Много удобно, нали така? Да, саркастична съм. — Погледът ѝ стрелна Гейб, после отново се сведе. Без да проговори, той се приближи до барчето, отвори бутилка Шардоне и ѝ наля чаша. — Уейд, нали не се обаждаш в... — бързо погледна часовника си — единадесет и четвърт само за да си поприказваме, а и наистина нямам никакво намерение да обсъждам с теб поведението на майка ми. И ако това е всичко... — С нещастно изражение пое чашата от Гейб. Разбира се, не беше всичко. С Уейд винаги имаше още нещо. — Да не би да искаш благословията ми?... Не, няма да бъда снизходителна и няма да се държа по-възпитано от теб. — Помисли си дали да не преглътне злъчта си, но вместо това я изля цялата, докато той не преставаше — о, с толкова благоразумен глас! — да дърдори в ухото ѝ. — Знае ли щастливата младоженка за навика ти да проучваш бизнес партньорките си по време на командировки?... Точно така, много ме бива да злобея. Гадно копеле такова, мазен, егоистичен плужек! Как смееш да ми се обаждаш в навечерието на сватбата си, за да успокоиш собствената си съвест!... Как го каза?... Не, не ти прощавам. Не, отказвам да споделя вината... Точно така, Уейд. Все така безчувствена и коравосърдечна съм си, но вече престанах да ти желая бавна, мъчителна и страшна смърт. Сега само искам някой камион да те блъсне, докато пресичаш улицата. Ако

искаш опрощение, намери си свещеник. — И така силно затръшна слушалката, че апаратът издрънча.

— Е — обади се в тишината Гейб, — всичко ми се изясни. — Вдигна към нея кутийката си с кока-кола. — Често ли има навик да ти се обажда?

— На всеки два месеца. — Ритна масата, после смъкна обувките от изтръпналите си крака и ги запрати през стаята. — Да си поговорим. Можеш ли да си представиш! В брака не ни потръгна, но защо да не си останем приятели? Ще ти кажа защо. Защото никой не може да ме мами. Никой!

— Ще го запомня. — Гейб я наблюдаваше и се питаше дали да я остави да се поохлади, или просто да я хвърли в леглото и да ѝ помогне да се освободи от бушуващите страсти.

— Утре ще се жени. Сметнал за необходимо да го чуя лично от него и затова се обадил на Кендис. Двамата още са в един отбор, да знаеш. — Отпи от виното и установи, че изобщо не усеща вкуса му. — Та тя му казала къде съм. Казала му, сякаш той има някакво неотменимо право да знае. Сякаш ми пука, че ще се жени.

— А не ти ли? — Гейб посегна да задържи чашата, която беше оставила на масичката, за да не се разлее върху килима.

— Не. — Имаше нужда да си го изкара на нещо и се спря на хотелския туристически справочник. — Но ме е яд, от къде на къде ще ми се обажда, когато му хрумне и ще ме кара — макар и за момент — да се чувствам виновна, че сега е с друга жена. Яд ме е, защото като ми го казва, започвам да си мисля за миналото и колко идеално трябваше да е всичко. Хубава млада двойка от добри семейства и пищна светска сватба, романтично двуседмично сватбено пътешествие на Карибските острови, очарователна малка спретната къщурка в Джорджтаун. Подходящи приятели, подходящи клубове, подходящи събирания. Неприятно ми е, но като се замисля, установявам, че изобщо не съм го обичала. — Гласът ѝ се прекърши и ръцете ѝ се свиха на юмруци върху слепоочията. — Дори не съм го обичала. Как съм могла да се омъжа за него, Гейб? Как съм могла, след като не съм изпитвала към него дори частичка от това, което изпитвам към теб.

Погледът му проблесна, после светлината се стопи до малки нажежени точки.

— Внимавай, Келси. Аз не мамя, но това не значи, че играя честно. Пет пари не давам колко си разстроена. Ако кажеш повече, отколкото е нужно, мога да се хвана за думите ти.

— Не знам какво говоря. — Ядосана и разтреперана, тя отпусна ръце. — Знаем само, че като чух гласа му преди малко, осъзнах какво съм направила: омъжила съм се за него, само защото всички твърдяха колко е подходящ за мен; защото ми се струваше следващата правилна стъпка. Исках да се получи. Опитах се да направя така, че да потръгне. Но как би могло? Той нито веднъж не ме накара да се чувствам така, както ме караш ти.

Остави кутийката с кола, защото — изведнъж осъзна, че я е смачкал между пръстите си.

— Всички ще ти кажат, че не съм подходящ за теб.

— Не ме интересува.

— Мразя кънтри клубове и няма да те водя на пролетни балове.

— Не съм те молила.

— Утре може да ми хрумне да заложа всичко, което притежавам, на едно завъртане на рулетката.

Ръцете ѝ се отпуснаха успокоени. Почти си представи как го прави.

— Изглежда, рулетката вече се е завъртяла, Слейтър. Може би не си чак такъв страстен играч, за да се включиш.

— Още не си наясно какво изпитваш към мен. — Под напора на собствените си чувства той я хвана и почти я повдигна от земята. — Мислиш по въпроса. Божичко, почти виждам как колелцата в главичката ти прищракат. Но още не знаеш.

— Искам те. — Сърцето ѝ се беше качило в гърлото и пулсираше лудо. — Никога не съм желала някого така, както теб.

— Ще изтръгна от теб нещо повече. А щом веднъж те докопам, Келси, няма да се отървеш от мен. Ако беше по-умна, щеше хубавичко да прецениш в какво се забъркваш с мен и щеше да избягаш. — Тя понечи да поклати глава, но той я повдигна нагоре. — Сега вече е късно.

— И за теб — прошепна тя и лекичко се изви, за да могат устните ѝ да докоснат гърлото му. — Не бягам от теб, Гейб, а те преследвам.

А и вече знаеше какво да очаква, за какво да тръпне, за какво да копнее. Топлина, бързина и страст. Желаше болката, защото знаеше, че той може да я успокои и после да я запали отново, докато всеки удар на сърцето заприлича на порив на ураганен вятър. Опияняваше се при мисълта, че за него усещането е същото — задъханото, изгарящо желание, паниката, изумлението, че и двамата се възбуждат още при първия жаден допир.

Свлякоха се на леглото и започнаха със стонове и нетърпеливи движения да се борят с копчета и колани, докато дрехите им падаха на пода като есенни листа. Всеки търсеше плътта, нейния вкус, допир и мирис, които бяха прелюдия към онази, най-първичната нужда.

Ръцете му се движеха по тялото ѝ — стегнатите, меки като коприна гърди, тесния гръден кош и ханша. В тъмното сякаш я виждаше чрез пръстите си — всеки сантиметър, всяка извивка и всеки мускул. Като слепец, опипващ материята и формата, той изследваше тялото, което вече познаваше.

Тя беше всичко, за което бе мечтал, към което се бе стремил. За което бе залагал. А сега се огъваше под него — готова и нетърпелива. Изумително негова.

Тялото ѝ се преобърна, бързо и гъвкаво. Когато двамата смениха позициите си, тя го възседна и с едно-единствено изкусно движение, го улови между горещите влажни стени, като се огъваше назад, за да го поеме до самия му край. Ръцете ѝ потърсиха неговите и здраво се вкопчиха в тях с преплетени до болка пръсти, докато се поклащаше и понасяше и двамата към безумна забрава.

Последната му мисъл бе, че наистина е твърде късно. Прекалено късно и за двамата.

Утрото бе мрачно. Небето бе покрито с плътни облаци, а въздухът — наситен с влага и всичко придобиваше оловносив оттенък. От време на време през гъстите слоеве заръмяваше дъждец като остри стрелички — лепкави и ледени. Мъже и машини работеха по пистата, отново я прекопаваха и набраздяваха. Пимлико се отводняваше добре, а и мъжете, които отговаряха за нея, полагаха внимателни и нежни грижи, както други се грижеха за многообичаните си коне.

Дъждът не разколеба тълпата, нито журналистите. За първата серия трибуните бяха пълни. Ярκο оцветените чадъри приличаха на балони, издигнати в сивото небе. Вътре в клуба хората седяха на сухо, похапваха ра̀ци с бира и наблюдаваха действието на екраните.

Времето накара Келси да предпочете дънки и ботуши вместо ленения костюм, който смяташе да облече. Така си намери извинение да остане по-дълго в обора и да закичи с маргарити русата грива на Справедливост, за да бъде нагизден за ролята си — съпровождач на Прилив на пистата.

Пък и нямаше по-хубаво време от един дъждовен ден, за да се спре човек и да се позамисли.

Преди шест месеца дори не знаеше за съществуването на Наоми. Имаше съвсем повърхностна представа за света, от който сега се чувстваше неразделна част. Носеше се без посока, измъчвана от провала на брака си и от онова, което започваше да приема като провал на собствената си сексуалност. Работата ѝ доставяше удоволствие, дори почти я задоволяваше и въпреки всичко мислеше за преместване.

Все имаше някаква друга работа, някакъв нов квалификационен курс, проект за следващо пътуване. Обичаше да си повтаря, че предприема всички тези внезапни и разнопосочни стъпки, за да стимулира собствената си мисъл. Но всъщност го правеше, за да запълва празнините. Празнини, които не желаше да си признае. Празнини, които със сигурност не можеше да си обясни.

Сега много внимателно се питаше дали пак не прави същото, като използва Наоми, фермата и дори Гейб, за да запълва тези пукнатини в живота си. Дали няма отново, както смяташе нейното семейство, да остане разочарована и неудовлетворена от скучното всекидневие и за пореден път да се откаже?

Или може да се довери на чувствата, зародили се у нея? На все по-голямата привързаност към майка си — естествена, почти незабележима еволюция от гняв и подозрителност до обич и уважение. Защо просто да не повярва, че е намерила и може би спечелила свое място във фермата?

Ами Гейб? Не е възможно просто да се отпусне и да се наслади на това, което става помежду им? Не изпита никакви съмнения снощи, когато двамата се свлякоха на леглото. Не изпита никакви съмнения

тази сутрин, когато бавно се извърна към него и се любиха лениво и без да бързат.

Може би у нея отново заговори непоклатимата ѝ мярка за стойностите, собствената ѝ убеденост кое е правилно и кое не. Как да позволи Наоми да зависи от нея, след като още не е сигурна колко време ще остане? Как да има любовник и да се наслаждава на сексуалната им връзка, след като нито един от двамата не бе отронил почти думичка за любов?

Вероятно наистина е прекалено скована. Щом не е в състояние да изпита удоволствие от мига, без непрекъснато да си задава въпроси за мотивите, които я движат, какво друго би могло да се каже? И дали лошото ѝ настроение поне мъничко не идва от мисълта, че бившият ѝ съпруг се жени и в момента за втори път изрича онези клетвени слова, а тя заплита цветя в гривата на едногодишното конче?

Наложително е да се отърве от тези мисли веднъж и завинаги, отпрати си мислено предупреждение Келси. Време е да погледне напред. Сега вече не се носи по течението. Вече има цел... и въпроси, на които иска да намери отговори. Трябва да подходи към тях по законите на логиката, като започне от самото им начало преди двадесет години. Първото нещо в понеделник сутринта, обеща си тя, ще бъде да се обади на Чарлз Руни.

Когато тръгнаха към манежа, дъждът отново бе спрял. През пролуките в облаците от време на време проблясваха слаби слънчеви лъчи, просветвайки в капещите стрехи. Капките мелодично се стичаха от тях и превръщаха земята в мека кал.

Келси погледна крадешком към Богс. Изглеждаше стар и по-слаб отпреди две седмици. Знаеше, че го прикрепиха като коняр на Прилив, колкото заради уменията му, толкова и за да излекуват поне отчасти мъката му.

— Дъждът е в наша полза — подхвърли тя с надежда да разсее мрачните сенки в очите му. — Прилив обича мокра писта. — Двойно или нищо също, припомни си на ум.

— Добър жребец — потупа го разсеяно по врата Богс. — Спокоен и добродушен. Нищо чудно да ни изненада всичките днес.

— При последното обявяване вървеше пет към едно.

Богс сви рамене. Никога не беше обръщал особено внимание на залозите.

— Тая година не е бягал много и затова не са го виждали на какво е способен. Ама пак повечето пъти е печелил. Ако човек го помоли, бяга здравата.

Но не е Гордост. Нямаше нужда да го изрича на глас. Келси го разбираше.

— Тогава ще го помоля — каза тя и се приближи до главата на коня, така че да вижда очите му. Струваше ѝ се, че я гледат толкова умно и както Богс беше казал, толкова добродушно. — Ще бягаш здраво, нали момчето ми? Ще бягаш, колкото можеш по-бързо и по-силно. Това ще е достатъчно.

— Няма ли да поискаш и да победи? — Наоми постави ръка на рамото ѝ, дребен жест, който продължаваше да вълнува и двете.

— Не. Понякога да победиш не е толкова важно, колкото да опиташ. — Забеляза Рино, застанал отстрани с превръзка на ръката, с бледо и нещастно лице. — Ще дойда при теб след минутка. — Приблужи се до него и хвана свободната му ръка. — Надявах се да те видя.

— Изключено беше да не дойда. — А му се искаше. Последното му желание бе да стои край оградата и да наблюдава. — Мислех да си седя у дома и евентуално да гледам състезанието по телевизията, но се озовах в колата на път за насам.

— Скоро пак ще те видим на кон, Рино.

По лицето му премина сянка. Извърна се от нея, от конете и от пистата.

— Не знам дали ще ми стигне куражът. Онзи жребец заслужаваше повече.

— Ти също — кротко му отвърна тя.

— Прекарах по-голямата част от живота си в мечти за победа на Дербито. Може да яздиш десетки коне, да пресечеш десетки финални ленти, но Дербито е само веднъж. Сега вече свърши.

— Следващата година има друго Дерби — напомни му тя. — Винаги има друго Дерби.

— Не знам дали искам да опитам отново. — Лицето му стана напрегнато, забелязвайки приближаващата се фигура зад гърба ѝ. — Късмет днес — каза и бързо се отдалечи.

Роси обърна внимание на бързото оттегляне на жокея и мислено си го отбеляза. Той се приближи до Келси, въпреки недружелюбното

изражение на лицето ѝ.

— Отвратителен ден.

— Преди малко имаше изгледи да се проясни.

Усмихна се, оценявайки намека.

— Надявах се да науча нещичко, докато се мотая наоколо.

— Няма надежда да чуете нищо, лейтенант. — Келси тръгна, примирена с присъствието му до себе си. — От километър си личи, че сте ченге.

— Рисковете на професията. Нямам претенции да разбирам много от коне, мис Байдън, но вашият не е ли по-скоро дребен.

— Наистина. Малко над метър и четиридесет е. Но не ми се вярва да сте дошли да говорим за коне.

— Грешите. В основата на цялата тази история са конете. — Подаде ѝ пакетчето с фъстъци, после сам взе и хапна един, тъй като тя му отказа. — Направих някои справки. Има много начини да се убие един кон, мис Байдън. Някои от които са доста неприятни.

— Наясно съм. — Дори прекалено наясно, помисли си тя. Мат ѝ беше обяснил, след като го притисна с въпросите си. Беше ѝ казал за убиване с електрически ток. Конят се потапя във вода и после го убиват чрез пропускане на ток по голи проводници. Жестоко и хитро убийство, което понякога остава неразкрито. Освен ако ветеринарният лекар не забележи леките изгаряния по ноздрите. Още по-лошо е задушаването с топки за пинг-понг, напъхани в носа. Конят няма никаква възможност да ги издуха и това причинява бавна и мъчителна смърт.

— Вашият жребец на Дербито — продължи Роси — не само беше убит, той беше убит пред очите на милиони зрители. Много рисковано. Според мен, когато някой поема такъв ненужен риск, иска да постигне някаква цел. Кой би искал да изложи публично майка ви, мис Байдън?

— Нямам представа. — Но се замисли. Думите му изместваха подозрението от Наоми и я превръщаха в жертва. — Такава ли е била целта според вас?

— Заслужава си да се разгледа подобна хипотеза. Имала е много солидна застраховка за жребца. Но „Трите върби“ няма парични проблеми и погледнато в дългосрочна перспектива, този кон можеше

да донесе много повече пари. Майка ви изглежда има добър усет за бизнеса. Освен това съществува и Слейтър.

— Той няма нищо общо с това.

— Емоционален отговор. — И точно какъвто очакваше. — Ако за момент го пренебрегнем, ще видим, че именно той взе наградата. Винаги трябва да се търси кой се облагодетелства от едно убийство, мис Байдън. От всяко убийство. Проблемът обаче е, че това го поставя под подозрение и помрачава победата му в Дербито. Затова си задавам въпроса, дали си е струвало да рискува? Имал е достатъчно добра възможност да спечели и без това, така че заслужавало ли си е толкова открито да нагласи картите? Не ми се стори човек на откритото действие.

— Това не е ли емоционално изказване, лейтенант?

— Само наблюдение, мис Байдън. Той не е единственият, извлякъл полза. Трябва да имаме предвид треньора и жокея му. Те също са получили своя дял. Както и всички останали, заложили на коня му.

Келси бързо се изсмя и се огледа наоколо.

— Това наистина много стеснява кръга.

— Повече, отколкото си мислите. — Той също огледа тълпата около тях, развеселен. — Ако се свърже с останалите два случая на убийство, кръгът се стеснява много повече, отколкото допускате. — На кого Липски е имал достатъчно доверие... или от кого се е страхувал достатъчно, за да го допусне толкова близо до себе си, че да го убие? Някой, с когото или за когото е работил? В това състезание участваха много повече от два коня, мис Байдън, а и залогът в Дербито е много по-голям от наметалото от червени рози.

Келси спря и се извърна да го погледне.

— Защо ми казвате всичко това?

— Вие сте нова в бранша. Сигурно виждате много повече неща, отколкото другите предполагат. — Замълча и схруска нов фъстък. — Пък и сте засегната от събитията. Не всички са доволни от връзката ви с майка ви.

Така значи, ровил се е и в личния й живот. Би трябвало да го очаква.

— Това е семеен проблем, лейтенант, и няма нищо общо с убийствата.

— Мога да ви цитирам статистики, които сочат семейните проблеми като най-честа причина за убийства. Просто ви моля да си държите очите отворени.

— И без това ги държа, лейтенант. — Келси спря решително, тъй като не желаше да се появява с него пред ложите. Нямахме смисъл да разстройва Наоми малко преди състезанието. — А сега, ако ме извините, искам да отида при майка си.

— Късмет — извика той след нея и си взе нов фъстък. Имаше усещането, че Келси Байдън ще се окаже много по-костелив орех.

Влезе в ложата точно когато повеждаха конете към металните врати.

— Изплаших се, че няма да дойдеш.

— Видях един познат — измърмори Келси и хвърли поглед от майка си към Гейб. Колко типично за него, че е дошъл. Да стои при тях, когато цялото внимание бе съсредоточено в него. Хвана ръката му и бързо я стисна. — Допълнително обзалагане, Слейтър.

— Още ми дължиш от първия път.

— Победата е за Двойно или нищо. Няма спор. — Огледа трасето през бинокъла. — Твоят кон ще победи с две дължини. Пистата е хлъзгава, но ще я мине за минута и петдесет и осем, сигурна съм. Нашият жребец ще излезе трети с две и дванадесет.

Гейб учудено вдигна вежди.

— Един мъж трудно може да устои на такова обзалагане. Още повече, че няма начин да загуби.

Чу се стартовият пистолет. Още с първия скок Двойно или нищо и ездачът му взеха преднина. Сякаш, помисли си Келси, и двамата знаят, че трябва да докажат нещо. Това е то шампионът, в един миг се откъсна от основната група, без да е нужно да чака ударите на камшика върху гърба си. На първия завой вече водеше с половин дължина, а жребецът от Арканзас и пъстрият кон от Кентъки се бореха за второто място.

Келси отново се отдаде на великолепието на гледката. С бинокъл на очите, продължаваше да насърчава конете; страховете й, че винаги ще вижда между тях образа на препускащия Гордост не се оправдаха. Пред очите й бяха единствено опръсканите с кал състезатели — ездачи и коне, които се носеха по овалната писта.

Отново ръмеше ситен дъждец — слаб, но упорит — замъгляваше погледа ѝ и се просмукваше в кожата ѝ.

Вече имаше цяла дължина преднина и продължаваше да я увеличава с опръскана с кафяви петна червена наметка и ездач, подскачащ върху стремената, като някаква кукла. Чу собствения си смях, възхитена от великолепието на гледката.

В този момент от външната страна, подобно на стрела, изстреляна от лък, изскочи Прилив. Дъхът на Келси секна от внезапното му движение. Напредваше като забиваше копита и изхвърляше пръст. Бори се като заслепен, помисли си тя, само заради честта си.

На финалната права Двойно успя да увеличи преднината си. Тълпата го окуражаваше и този порой от звуци заглушаваше всичко останало. После започнаха да викат за Прилив, изненадата със залози пет към едно, който излезе трети и продължаваше да напредва в спиращ дъха бяг на финалните метри.

— Божичко, виж го! Божичко, мамо, виж го само!

— Виждам го. — Сълзите се смесваха с дъжда по лицето на Наоми. Ръцете ѝ здраво се обвиха около кръста на Келси, докато конете пресичаха финала. Двойно получи купата, но Прилив измести арканзаския жребец от второто място.

— Направи го! — пусна бинокъла си Келси. — Малчото го направи! — После силно прегърна Наоми, щастлива от победата. — Никой не го вярваше. Никой от нас не вярваше. — Извърна се и с радостен вик се хвърли в ръцете на Гейб. — Поздравления! Какъв е резултатът? Какво му е времето?

Гейб вдигна хронометъра, развеселен, когато Келси го издърпа от ръката му. Минута петдесет и седем и четвърт.

Отново се разсмя, а от косата по лицето ѝ се стичаха дъждовни капки.

— Гейбриъл Слейтър, ти току-що спечели втората перла в короната. Какво ще правиш сега? Сигурна съм, че няма да заминеш в страната на Дисни.

— Заминавам за Белмонт. — Вдигна я високо, завъртя я и я целуна. — Заминаваме за Белмонт.

Вътре в сградата Рич Слейтър вдигна чашата си към изображението на сина си и Келси върху монитора и погълна отлежалия скоч. Хубава двойка, помисли си. Двамата са много хубава двойка, каквато щяха да са и те двамата с Наоми, ако не си беше вирнала толкова високо носа навремето.

Но сега си имаше други неща, за които да мисли. Други неща, които да празнува.

Беше заложил на Двойно десет от стоте хиляди, които измъкна от Кънингам. Печалбата беше задоволителна.

За сега.

— Надявам се, не възразяваш. — Келси отвори шампанското с весел пукот. Вече беше изпила няколко чаши в апартамента на майка си, но нощта едва сега започваше. — Ще изпия цялата бутилка и може да се напия доста порядъчно.

Гейб седна и кръстоса крака. Беше си мечтал за продължителен, горещ и запарващ душ за двама, но щеше да почака. Възможно е да се окаже любопитно да установи още колко от задръжките си ще преодолее Келси след бутилка шампанско.

— Това, че аз не пия, още не значи, че не ми е приятно да те наблюдавам как се забавляваш.

— Точно това и ще направя. — Наля си и се загледа в мехурчетата, които се пръскаха безспир по ръба на чашата. — Знаеш ли, никога не съм се напивала истински. Стигала съм много близо, но винаги съм успявала да се въздържа. — Отпи голяма глътка и махна с ръка. — Възпитанието ми. Страх ме беше да не започна да се държа прекалено свободно в клуба... защото хората ще говорят. Страх ме беше да не се държа прекалено свободно на някое събиране... защото други хора ще говорят. — Този път замахна с бутилката. — Ние от семейство Байдън не искаме да предизвикваме клюки.

— А какво искате?

— Уважение, възхищение и, най-вече, благоприличие. — Притвори едно око, за да се концентрира и си наля още вино. — Всички да вървят по дяволите. Нека си приказват. Спечелихме. Не е ли невероятно?

— Да, така си е — усмихна ѝ се той. Стоеше пред него боса, а изсушените ѝ коси представляваха великолепна нежно руса плетеница.

— Преди всички бяха толкова отчаяни. Опитвахме се да не го показваме, но ни беше толкова тежко. Видях Рино тази сутрин на манежа и направо ми разби сърцето. — Отпи отново, въздъхна и реши, че много ѝ харесва как шампанското кара стаята да се върти. С чашата в ръка бавно изпълни два пируета, за да засили усещането.

— Направи го още веднъж. — Искаше отново да изпита удоволствието да види как косата ѝ се издига, отпуска се, пак се издига и пак се отпуска.

Келси се подчини и се разсмя замаяна.

— Както виждаш, уроците са послужили за нещо. Освен това са ме научили на дисциплина — умствена и физическа. Да знаеш, върху това тяло можеш да чупиш керемиди.

— Надявам се да измисля нещо по-интересно за него.

Отново се разсмя, убедена, че наистина може. Че ще го направи.

— Говорихме си за състезанията. Дано Рино да се е почувствал по-добре. Нали видя колко бяха щастливи Наоми и Моузес. Та дори и Богс. Горкичкият стар Богс, който обвинява себе си, задето е заложил за Гордост. Това няма нищо общо. Хората непрекъснато се опитват да намерят връзка между събитията. Също като Роси.

— Роси?

— М-м-м. — Наля си нова чаша и разсеяно започна да разкопчава копчетата на блузата си. Ставаше ѝ все по-топло след всяка глътка. — Беше там на манежа. Говорих с него. Или по-скоро той говори с мен. Като че ли всеки път, щом се обърнеш и той е зад теб — наблюдава и проучва хипотезите си. Защо някой ще иска да причини мъка на Наоми или да я изложи публично?

Гейб напрегна вниманието си. Блузката ѝ беше разкопчана точно до първата приятна извивка на деколтето, но искаше да се концентрира върху думите ѝ.

— Така ли смята той?

— Кой го знае? — безгрижно сви рамене тя. — Той изобщо не ти казва какво мисли. Ако следиш мисълта ми — продължи след малко, — той просто ти подхвърля разни неща, насажда ги в главата и направо те подлудява. Но поне не смята Наоми за някаква убийца на

коне. — После лукаво му се усмихна. — И теб още те държи под око, Слейтър.

— И за момент не съм се съмнявал.

— Но само с едното око — затвори тя своето, за да му демонстрира. — Не те смята човек на откритото действие.

— Това е по-скоро комплимент от такъв източник. — Реши, че вече е време да обърне внимание на леко открянатата ѝ блузка. — Останаха ти още няколко копчета, скъпа.

— Ще се заема и с тях. Никога не съм правила стриптийз пред мъж.

— Нека да съм първият.

Изкиска се и с полупритворени очи неуверено смъкна ципа на панталона си.

— Дразни ме да го виждам непрекъснато. Имам предвид Роси. Кара ме да се връщам отново към Дербито. Към всичко, което се случи. Как наблюдавах конете при връщането им от сутрешната тренировка в мъглата. Миризмите, звуците, напрежението. Богс простираше покривалата на Гордост и ми разправяше кога е залагал за последен път. Как му се сторило, че видял баща ти.

— Какво? — Разгорещената му от безгрижния стриптийз на Келси кръв замръзна като ледена река. — Какво каза за баща ми?

— О, Богс мислеше, че го е видял в Чърчил Даунс. Носел лош късмет, каза. Но сигурно не е бил там, иначе щеше да ти се обади.

— Келси. — Гейб се изправи, взе чашата от ръката ѝ и я остави на масата. — Какво точно ти каза Богс за стареца?

— Съвсем малко — дълбоко въздъхна тя. Главата ѝ се въртеше и се чувстваше така приятно замаяна, но очите на Гейб гледаха толкова настоятелно, просто я изгаряха през мъглата. — Само му се сторило, че го видял край конюшните.

— Кога? — стисна я за рамото той.

— По някое време сутринта. Но не беше сигурен. Само го мърнал, но очите му вече не виждали много добре. — Поклати глава в безплоден опит да я проясни. — Какво значение има?

— Никакво — отвърна Гейб и отпусна малко ръката ѝ. Или голямо. Зависи от гледната точка. — Просто се чудех.

— Миналото винаги успява да ни притисне отнякъде. — Вдигна ръка към лицето му. — Но няма да му позволяваме. Трябва да мислим

за настоящето.

— Да, трябва. — Това може да почака, каза си Гейб. Имаше голяма вероятност да не се окаже нещо важно, но за каквото и да става дума, ще се погрижи да разбере, като се приберат у дома. — Я да видим — хвана брадичката ѝ той и повдигна пламналото ѝ лице със замаян поглед. — Скъпа, утре сутринта ще имаш страхотно главоболие.

— Добре тогава — обви ръце около врата му тя. После с един гъвкав подскок склучи краката си около кръста му и здраво ги стисна. — Нека се опитаме поне мъничко да си го заслужим, нали така?

— Най-малкото, което мога да направя. Да вървим под душа. — Наведе се и захапа оголеното ѝ рамо. — Ще ти покажа какво имам предвид.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Мислеше си дали да не каже на Гейб. Разбира се. Положително не ставаше въпрос за зависимост, ако сподели намеренията си с мъжа, с когото има толкова интимни отношения. Едва ли би било проява и на слабост, ако го помоли да я придружи и да ѝ осигури малко морална подкрепа, за да се справи с миналото си.

Но не му каза. Защото, пренебрегвайки разума, все пак ѝ се струваше проява на зависимост. Проява на слабост. Пък и ако се отхвърлят всички останали извинения, проблемът в крайна сметка си беше само неин.

Във всеки случай той и без това не разполагаше с почти никакво свободно време. Не всяка година имаше реален претендент за Тройната корона, който вече разполага с две от перлите ѝ. Непрекъснато го търсеха от медиите, умът му непрекъснато беше зает с планове и нови перспективи, а дните му бяха изпълнени с грижи за най-добрата подготовка през оставащите три седмици до състезанието в Белмонт.

Не искаше да го отклонява от основната му цел. Цел — тя вече бе започнала да разбира — която не означава за него само пари и престиж. За Гейб получаването на Тройната корона щеше да бъде доказателство, че не просто е взел нещо и го е направил свое, а е направил от него нещо изключително.

Имайки предвид това, никак не ѝ се искаше да ѝ отвърне със собствения ѝ съвет. Че не е разумно да позволяваме на миналото да ни притеснява.

Но наистина не бе в състояние да се освободи от своето, не напълно. Колкото повече опознаваше Наоми и колкото повече растеше обичта ѝ към нея, толкова по-трудно си представяше, че майка ѝ е способна хладнокръвно да застреля човек. Нито дори в състояние на силна възбуда.

Нямаше спор по въпроса — Наоми беше натиснала спусъка, беше прекратила един живот. Не само самата Наоми го бе признала, не

само съдът я бе осъдил, но и съществуваше свидетел.

И затова Келси реши, че е изключено да се отърве от миналото, докато не разговаря с Чарлз Руни.

Пътуването ѝ действа добре. Независимо колко натоварена беше магистралата, нямаше начин човек да не се наслади да избуялата зеленина и разцъфналите пролетни цветя. Караше с открита кола и гърмящ от уредбата Шопен. Най-добрият начин според нея да отклони мислите си от онова, което ѝ предстоеше.

Не беше излъгала съвсем, като съобщи на секретарката на Руни името Келси Мънроу, докато си уреждаше срещата. Беше само малка предпазна мярка да не я свърже веднага с Наоми.

Отклонение от строгите ѝ схващания за честно и нечестно, помисли си тя. Винаги се беше надсмивала и дори изпитвала известно презрение към хората, които приемаха за допустими невинните и добронамерени лъжи. А ето и тя се възползва от същия хлъзгав метод, за да постигне целите си.

Остави оценките за по-късно, каза си.

Не беше съвсем откровена и когато се извини за отсъствието си следобед. Измъкна се, като спомена някакви покупки и срещи. Остави Наоми със заблудата, че отива да се види със семейството.

Какъвто и да бъде изходът от следобеда, Келси не вярваше, че ще иска да го сподели с майка си. За първи път след загубата на Гордост, Наоми изглеждаше отново по-спокойна. Никой не очакваше Прилив да повтори изпълнението си от Прийкнес по изтощителното трасе от миля и половина в Белмонт.

Целта беше постигната, победата удържана. Сега ѝ се наслаждаваха.

Затова и си позволи няколко часа, за да се порови в нечистотиите на миналото.

Предварително уточни маршрута си до и из града. Не познаваше много добре Александрия, но лесно успя да открие сградата и паркира в подземния гараж.

Беше притеснена — дланите ѝ овлажняха, а стомахът я присви. Без да бърза, старателно издърпа ръчната спирачка, заключи колата и напъха ключовете в джобчето на чантата си.

Какво по-лошо ще научи? Какво по-лошо може да има от това да знаеш, че майка ти е убила човек? Каквото и да ѝ каже Чарлз Руни,

едва ли ще бъде по-потресаващо. Просто ѝ се искаше всичко да се подреди някак си по-добре в съзнанието ѝ. Тогава, веднъж и завинаги, ще бъде в състояние да възприеме сегашната личност на Наоми и да престане да я съпоставя с онова, което е била някога.

Асансьорът я изкачи до петия етаж с преход от кънтящия циментов гараж до смълчания, застлан с килими коридор. От двете страни имаше стъклени врати с гравирани по тях имена. Зад тях хората работеха, заобиколени от всевъзможна техника, компютри и телефони.

Гледката я накара да потрепери. Как ли се чувства човек, изложен през целия си работен ден на погледите на случайно преминаващите по коридора посетители? Как ли се чувства човек, затворен зад тези стъкла, докато навън цъфти пролетта?

Поразена от собствените си мисли, Келси тръсна глава. До не много отдавна тя самата беше от вътрешната страна и не по-малко изложена на показ от експонатите, които разглеждаше с предвожданите от нея групи туристи.

Как тези няколко кратки месеца напълно бяха променили възгледите и желанията ѝ!

Детективска Агенция Руни заемаше южния край на етажа. Установи, че не е някаква малка службица и няма нищо общо с толкова често създаваната от телевизията и киното зловеща представа за детективските агенции.

Тук едва ли държат уиски в картотеките си, реши тя, докато пристъпваше през стъклената врата на фона на приятна тиха музика и уханье на гардения.

Екзотичният аромат се разнасяше от едрите цветове, засадени в големи саксии, разположени от двете страни на мекото канапе в пастелен цвят. По стените висяха репродукции на плаващите водни лилии на Моне, а върху малка масичка за кафе в стил Кралица Ана се мъдреха лъскави броеве на Southern Homes.

Жената зад кръглия абаносов пулт в средата на стаята изглеждаше не по-малко бляскава от мебелировката. Вдигна поглед от екрана на компютъра и ѝ отправи служебна, но учудващо сърдечна усмивка.

— Какво обичате?

— Имам уговорен час при господин Руни.

— Госпожа Мънроу? Да, подранила сте с няколко минутки. Седнете, ако обичате, а аз ще проверя дали господин Руни е готов да ви приеме.

Келси се настани до гардениите, взе един брой от списанието и през следващите десет минути се престори на погълната от натруфеното обзавеждане в някакво имение от преди Гражданската война из покрайнините на Райли. В същото време нервите и мисълта ѝ бяха на тръни.

Не биваше да идва. И разбира се, в никакъв случай не биваше да съобщава име, което вече нито желае, нито има право да използва. Не ѝ беше работа да се рови в делата на Наоми. Трябва да стане и да каже на красивата и делова секретарка, че е допуснала грешка.

Едва ли ще бъде първата, уплашено избягала от детективската агенция. Пък и да е, какво от това?

Сега трябваше да е в конюшната и да работи с Чест, а не да седи тук, вдишвайки аромата на гардениите и да се взира в снимките на нечия пищно обзаведена всекидневна.

Но въпреки това не стана, докато секретарката не я покани, като ѝ предложи да я съпроводи.

От двете страни на вътрешния коридор имаше няколко други стаи. Тук вече без стъкла, забеляза Келси. Онова, което ставаше вътре, беше поверително. Дискретността тук е неразделна част от работата.

А като е така, защо очаква Чарлз Руни да ѝ каже каквото и да е било, дори и след двадесет години?

Защото имам право, отговори си тя и изпъна рамене. Защото е дъщеря на Наоми Чадуик.

— Господин Руни, това е госпожа Мънроу, дошла да се срещне с вас. — Секретарката отвори наполовин двойната дъбова врата, пропусна Келси пред себе си и се оттегли.

Стаята беше съвсем обикновена, обзаведена повече като домашен кабинет, отколкото като делови офис, а по стените имаше големи препарирани риби и корабни модели, подредени върху лавици. Мъжът, който се изправи иззад бюрото, би могъл да бъде любимият вуйчо на всеки. Леко закръглен, леко плешив, с обло лице и тесни рамене. Вратовръзката му бе леко изкривена, сякаш преди малко е подръпнал възела ѝ.

Имаше тих и сърдечен глас, предназначен да предразположи и най-притеснителния клиент.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, госпожа Мънроу. Искате ли кафе? — посочи към кафе машината върху масичката зад себе си. — Винаги имам готово в каничка, за да поддържам силите си.

— Не, благодаря, нищо не искам. Но вие не се притеснявайте. — После се настани и се възползва от предоставената ѝ възможност, докато той си наливаше кафе, да разгледа и него, и работната му среда.

Обикновен човек в съвсем обикновено място. Как е могъл да има толкова разрушително влияние върху живота на толкова много хора?

— И така, госпожа Мънроу, според заявката ви, нуждаете се от помощ по дело за настояничество. — Настани се на стола и лениво продължи да разбърква кафето в чашата. Новата папка вече очакваше, разтворена пред него. — Разведена ли сте?

— Да.

— А детето? Кой има понастоящем права на настойник?

Келси дълбоко пое въздух. След като вече бе прекрачила прага, беше дошло време за истината.

— Аз съм детето, господин Руни. — Стиснала здраво чантата си в ръце, тя не откъсваше очи от него. — Мънроу беше името ми по мъж. Вече не го използвам, тъй като си върнах моминското име. Името ми е Байдън. Келси Байдън.

Незабавно усети, че разбра. Ръката му леко трепна, ритмичното въртене на лъжичката за миг се поколеба.

Зениците му се разшириха и за момент очите му изглеждаха черни вместо сиви.

— Разбирам. Очаквате да си спомня това име и този случай. Разбира се. Приличате забележително на майка си. Би трябвало да ви позная.

— Не бях помислила за това. Доста често сте я виждали по онова време. Нали сте я следили.

Леката неприязън в гласа ѝ не му убягна.

— Това е част от работата ми.

— Специално този път работата ви е взела доста рязък обрат. Баща ми ли ви нае, господин Руни?

— Госпожо Байдън... Келси — трудно ми е да не ви наричам Келси — каза той, преценявайки нейното и собственото си

емоционално състояние. — Делата за попечителство никога не са приятни. Вие за щастие бяхте достатъчно малка, за да бъдете въввлечена в най-неприятните моменти. Бях нает, както предполагам знаете, за да документирам начина на живот на майка ви, с цел да засилим позициите на баща ви за получаване на пълно попечителство.

— И какво открихте за начина ѝ на живот?

— Не смятам, че това е нещо, което имам право да обсъждам.

— Голяма част от него е публично достояние, господин Руни. Не ми се вярва да сте задължен да пазите поверителна информацията си за клиента след толкова много време. — С надежда да му въздейства, Келси се приведе напред и позволи на част от обзелите я чувства, да се прокраднат в гласа ѝ. — Трябва да знам. Вече не съм дете, което се налага да бъде защитено от тъй наречените от вас неприятни моменти. Положително разбирате защо смятам, че имам право да знам какво точно се е случило.

Как можах, питаше се той, да видя това лице и да не разбере? Да погледне тези очи и да не схване, че това е детето на Наоми?

— Съчувствам ви, но не бих могъл да ви кажа много.

— Следил сте я. Правил сте снимки, водел сте бележки, писал сте доклади. Оpozнал сте я, господин Руни. Познавал сте също и Алек Брадли.

— Да съм ги познавал? — наклони той глава. — Никога не съм разменил и думичка с Наоми Чадуик и Алек Брадли.

Няма да се остави да я залъже с такива наивни похвати.

— Виждал сте ги заедно — на празненства, на хиподрума, в клуба. Видял сте ги онази вечер, когато той отишъл в къщата. Фактически сте нарушил неприкосновената собственост, като сте направил снимките, които са я уличили.

Не беше го забравил. Нищичко не беше забравил.

— Прекрачих малко границата, съгласен съм. Вероятно съм го направил в старанието да си свърша работата. — Отпрати ѝ слаба усмивка, докато в главата му нахлуваха спомените. — С днешната техника бих могъл да свърша същото, без да навлизам в частната собственост. — За момент замълча и вдигна чашата си. — Но границата продължава да се прекрачва, Келси. Всеки ден се прекрачва.

— Създал сте си мнение за нея. Предполагам, работата ви изисква да бъдете обективен, но едва ли е възможно човек да не си

създаде някакво мнение за този, чийто живот наблюдава така отблизо.

Започна отново да разбърква кафето, макар препълнената лъжичка захар, която сложи, отдавна да се бе разтопила.

— Беше преди повече от двадесет години.

— Спомнете си я, господин Руни. Едва ли сте я забравил — и нея, и всичко случило се.

— Беше красива — бавно изрече той. — Много жизнена жена, която се движеше с неподходящи хора.

— С Алек Бродли.

Ядосан на себе си, той остави лъжичката и започна да драска в бележника.

— Да, с него. В публикациите, за които споменахте, пише, че Наоми Чадуик беше арестувана за убийството на Алек Бродли и впоследствие осъдена.

— А вашата снимка в момента на изстрела помогна за осъждането ѝ.

— Да, така е. — Спомни си съвсем живо как се катери на дървото с притиснат към гърдите фотоапарат и разтуптяно сърце. — Бихте могла да кажете, че съм се озовал на точното място в точния момент.

— Пледирала е за самозащита. Твърдяла е, че Алек Бродли я е заплашил и е искал да я изнасили.

— Запознат съм със защитата ѝ. Уликите не я потвърдиха.

— Но вие сте бил там! Трябва да сте видял дали е била уплашена и дали той наистина я е заплашвал.

Опря длани върху бюрото като човек, готов да изрецитира добре заучен урок.

— Видях я как го пуска в къщата. Двамата пиха заедно. Скараха се. И сега, както и тогава, не съм в състояние да потвърдя какво са си казали. После се качиха горе.

— Тя се е качила горе — поправи го Келси. — Той я е последвал.

— Да, доколкото бих могъл да кажа. Имах възможност и се покатерих на дървото като предположих, че вероятно ще отидат в спалнята.

— Защото той е ходил там и преди ли? — попита Келси.

— Не. Не и по време на наблюдението ми. Но едва за трети път наблюдавах имението нощем и доколкото знаех, за първи път в

отсъствието на останалите обитатели. — Продължаваше да държи ръцете си склучени и очите му спокойно се вираха в нейните. — Изминаха няколко минути. Вече се готвех да сляза. Но в този момент влязоха в спалнята. Първа влезе тя. Видях, че продължават да се карат. — Спомняше си израза в очите на Наоми и как бяха запълнили обектива му — красиви, разгневени и презрителни. И да, спомняше си и това — уплашени. — Известно време тя остана обърната с гръб към мен — прокашля се той. — После се отдръпна. Когато отново се появи в зрителното ми поле, държеше пистолет. През прозореца виждах и двамата. Той вдигна ръце и отстъпи назад. А тя стреля.

По цялото ѝ тяло премина хладна тръпка, режеша като острие на нож.

— После?

— После, Келси, аз просто се вцепених. Не съм особено горд от поведението си, но тогава бях млад. Никога не бях виждал... Просто се вцепених — повтори отново. — Видях я как отива до мястото, където той беше паднал и как се навежда. Видях я как отива до телефона. Измъкнах се и останах в колата си, докато чух полицейските сирени.

— Не се ли обадохте в полицията?

— Не, не веднага. Глупаво беше от моя страна. Опасявах се да не ми коства разрешителното. Но после отидох, дадох им филма и показанията си. — Отпусна ръце, внезапно осъзнал, че пръстите го болят от натиска. — Свърших си работата.

— И сте видял единствено красива, жизнена жена, която се движи с неподходящи хора и застрелва един мъж.

— Искан ми се да можех да ви кажа нещо по-различно. Майка ви излеза присъдата си. Всичко е приключено.

— Не и за мен — изправи се Келси. — Какво ще кажете, ако ви наема, господин Руни. Още сега. Още от днес. Искан да се върнете двадесет години назад и отново да разследвате случая. Искан да знам всичко, което може да се разбере за Алек Бродли.

Страхът плъзна по гърба му и го вцепени.

— Откажете се, Келси. Нищо няма да се разреши и нищо няма да се промени, ако се ровим в старите рани. Мислите ли, че майка ви ще ви бъде благодарна, ако я накарате да изживее всичко отново?

— Може би не. Но възнамерявам да се върна назад, стъпка по стъпка, докато разбере всичко. Ще ми помогнете ли?

Гледаше я, но виждаше друга жена — жената седнала бледа, но спокойна, в претърпаната съдебна зала. Спокойна, припомни си той, но не и очите ѝ. Пълните ѝ с отчаяние очи.

— Не, няма. И ви моля да размислите отново и да прецените последствията.

— Премислила съм всичко, господин Руни. И стигах все до едно и също заключение. Майка ми е казала истината. Ще го докажа с вашата или без вашата помощ. Благодаря, че ми отделихте от времето си.

Остана седнал на мястото си дълго след като вратата се затвори зад гърба ѝ и дълго след като ръцете му най-сетне спряха да треперят. Когато напълно се успокои, вдигна телефона и набра номера.

Следващата ѝ спирка беше в университета. Продължителното чакане в претрупания кабинет на баща ѝ значително я успокои. Да бъде заобиколена от книги, от миризмите и звуците на науката, винаги бе действало като балсам за душата ѝ. Така си обясняваше защо този свят я привлича. В него познанието беше основната цел. И всеки въпрос си имаше отговор.

Филип влезе с оцапани от тебешир пръсти.

— Келси, каква чудесна изненада. Щях да дойда по-рано, но лекцията ми малко се проточи.

— Приятно ми беше да те почакам. Надявах се да имаш малко свободно време.

— Следващият час съм свободен. — Смяташе през това време да се подготви за последния си урок за деня. Но имаше възможност да го отложи. — Ако останеш до края на работния ден, ще те покана на вечеря, щом приключи тук.

— Благодаря ти, но не тази вечер. Трябва да отида и на друго място. Исках да говоря с теб, татко.

— Не желая да се тревожиш заради баба ти. Аз ще се оправя с нея.

— Не, не се тревожа за това. Не е толкова важно.

— Разбира се, че е важно. — Хвана я за раменете, като ги разтри с ръка. — Няма да търпя поведението ѝ, нито пък да те заплашва чрез наследството. — Отново обзет от гняв, той закричи из тесния кабинет

— когато обмисляше някой научен проблем винаги правеше така. — Баба ти е възхитителна жена, Келси. И е чудесна. Но семейството е нейната слабост, както и склонността ѝ да смесва високите си изисквания с любовта си.

— Няма нужда да ми обясняваш каква е, нито да я извиняваш. По свой начин тя ме обича, знам. Но този неин начин просто невинога е бил приятен. — Никога не е бил приятен, поправи се мислено Келси. — Знам също, че не е свикнала да ѝ се противоречи. Този път обаче, ако иска да се примири, ако иска да не се примирява. Няма да ѝ позволя да ми оказва натиск.

Той мълчаливо вдигна от бюрото гладкото стъклено преспапие.

— Не искам заради това да си разваляш отношенията с нея.

— Нито пък аз.

— Ако идем заедно при нея...

— Не.

Въздъхна и смъкна очилата си, за да избърше стъклата им, по-скоро по навик, отколкото от необходимост.

— Келси, тя вече не е млада. И е твоето семейство.

Аха, помисли си Келси, задвижват се старите механизми.

— Съжалявам, но този път не мога да отстъпя. Ти също си забъркан в цялата тази каша и ужасно съжалявам, но няма да стане на нейната, татко. Пък и да си кажем честно, никога не можах да удовлетвори изискванията ѝ.

— Келси...

— Аз съм дъщеря на Наоми и тя никога не ми го прости. Единствената ми надежда е с времето да проумее, че в същата степен съм и твоя дъщеря.

Внимателно сгъна очилата си и ги остави върху старото бюро до орфаното от годините издание на „Крал Лир“.

— Тя те обича, Келси. Но не приема другите обстоятелства.

— Тези обстоятелства са свързани с мен — кротко възрази тя. — Аз съм първопричината и мотива, детето, което двама души желаели да получат, дълго след като са престанали да се желаят един друг. Няма как да се пренебрегне този факт.

— Глупаво е да виниш себе си.

— Не става дума за вина. Не е най-точната дума. Но ако говорим за някаква отговорност — да, чувствам отговорност — бързо изрече тя,

докато той клатеше глава. — Към теб и към нея. Затова съм тук. Искам да ми разкажеш какво се случи.

Изведнъж се почувства без сили и седна на стола, като потърка с пръсти челото си.

— Вече го направихме, Келси.

— Разказа ми го само в най-общи линии, съвсем схематично. Влюбил си се в една жена. Въпреки известно неодобрение от страна на семейството, оженил си се за нея. Имали сте дете. После някъде по веригата нещо между вас се е прекъснало. — Приблужи се до него, измъчвана от мисълта, че го наранява, но притисната от необходимостта да узнае истината. — Не искам да ми обясняваш всичко. И все пак ти си познавал жената, за която си се оженил, имал си някакви чувства към нея. Сигурно е съществувала причина да пожелаеш да се бориш с нея за детето, да заведеш дело, да наемеш адвокати и детективи. И то сериозна причина. Искам да разбера каква е била.

— Исках те — кратко каза той. — Исках да останеш при мен. Може би е било егоистично и не съвсем разумно от моя страна. Ти беше най-хубавото от нас. Смятах, че за теб не би било добре да растеш в средата, в която се движеше майка ти. Че не е най-доброто решение. — Дали беше сгрешил, питаше се сега. Беше ли сгрешил? Колко пъти си бе задавал този въпрос, дори и след като последвалите събития потвърдиха тезата му?

— Двамата с баба ти изчерпателно обсъдихме положението — продължи той. — Тя яростно се противопоставяше на възможността Наоми да получи право на частично попечителство. В крайна сметка и аз се съгласих с нея. Трудно ми беше да взема такова решение, но вярвах, че е правилно. Донякъде бях движан от егоистични подбуди, да, вярно е. Не бих могъл да го отрека. — Вдигна поглед към жената до себе си и отново видя детето. — Не исках да те загубя, да стана неделен баща, който в крайна сметка ще бъде изместен от поредния мъж в живота на Наоми. А и поведението ѝ през месеците след раздялата ни, изглежда, бе нарочно предназначено да ме предизвика. Вероятно адвокатите ѝ я бяха посъветвали да се държи по-благоприлично, но тя правеше тъкмо обратното. Нарочно търсеше публичност, предизвикваше клюките. Неприятна ми беше идеята за

наемане на детектив, ала се изискваше всичко да се документира. Оставих с това да се оправят адвокатите.

— Не нае ли ти лично Руни?

— Не... Но как научи името му?

— Току-що идвам от офиса му.

— Келси — протегна се и сграбчи ръката ѝ той. — Какво целиш с всичко това? Какво се надяваш да постигнеш?

— Отговори. По-точно един определен отговор. — Пръстите ѝ стиснаха по-здраво неговите. — И искам и теб да попитам. Вярваш ли, че Наоми наистина е убила Алек Бродли?

— Нямахме никакво съмнение...

— Че го е застреляла — отривисто го прекъсна Келси. — Но дали го е убила предумишлено? Хладнокръвно убийство ли е извършила? Беше ли способна жената, която ти познаваше, която обичаше, да извърши преднамерено хладнокръвно убийство?

Замълча разколебан и усети как пръстите на дъщеря му се впитат в неговите.

— Не знам — каза накрая. — С цялото си сърце бих искал да знаех.

Последната среща на Келси за деня беше с адвокатите на майка ѝ. И тук почти нищо не успя да постигне, изправяйки се пред непреодолимата преграда за правото на поверителност на клиента. Напусна тапицираната в кадифе канцелария, неудовлетворена, но и изпълнена с решителност.

Винаги има и друг начин, напомни си окуражително. Всеки проблем си има разрешение. На човек са му нужни само фактите, формулата и търпението да ги подреди. Жалко, помисли си, винаги много по-добре се бе справяла с философията и изкуствата, отколкото с математиката и точните науки.

Отчаянието ѝ се дължеше единствено на умората. Прекалено изтощена се чувстваше наистина, за да се изправи пред Наоми с някаква скалпена история как е прекарала следобеда.

Затова, вместо да продължи, сви през вратите на „Лонгшот“.

Ако Гейб не си е у дома, ще се прибере в „Грите върби“, ще се извини — може би с главоболие — и ще се прибере направо в стаята

си.

Значи още една благородна лъжа, Келси, запита се мрачно. Ако продължава така, не само ще започне да се справя добре, но и ще го приеме за нормално поведение.

Тръгна към къщата, но вместо да влезе, седна на стъпалата и се загледа в прекрасния следобед.

Слънцето ще грее още един-два часа, помисли си замечтано. Чудеше се дали някой роднина на козодоя, който пееше под прозореца на стаята ѝ, не живее някъде наблизко. Песента му обикновено започваше заедно с падането на мрака — нежна и мудна като водите на река.

Тук цветята растяха буйно, подхранвани от тора в лехите и изпълваха въздуха с багри и благоухания. Изящни иглики, дръзки теменуги, зелените увити стебла на сладкия грах, които скоро щяха да се отрупат с ароматните му цветове. Люляковите храсти бяха натезжали от цвят и уханье, а тревата под тях бе застлана с килим от отронените тъмно лилави цветчета.

Колко спокойно и колко прекрасно място за мъж, изпълнен с толкова енергия и страст.

Чу отварянето на вратата и стъпките му зад гърба си. С движение, което ѝ се стори естествено като цъфтежа на цветята в градината, тя се облегна на него, когато седна и я обви с ръце.

— Видях колата ти.

— Кой засади тези цветя?

— Аз, това е моята градина.

— Като градините на баща ми. В Джорджтаун ми отдели прекрасно място в задния двор. Затова съвсем естествено изкарах курс по градинарство и паркова архитектура. Когато я аранжирах, изглеждаше много представителна, но пак не постигнах задушевността и красотата на татковата градина. Някои неща не се научават от учебниците.

— Засадили съм само каквото ми харесва.

— Ако сега трябва отново да се заема и аз бих постъпила точно така.

— Мислех да направя тук един алпинеум — посочи към склона на хълма той. — Защо не ми помогнеш?

Усмихна се и извърна лице, за да се сгуши във врата му, където беше най-топло и приятно.

— Хуквам направо в библиотеката. Просто нямам търпение.

— Тогава ще поспорим малко за логиката и хрумванията и ще отидем в разсадника. — После я хвана под брадичката и вдигна лицето ѝ. — Какво те смущава, Келси?

Може да му каже, помисли си тя. Разбира се, че може да му каже. Няма нищо, което да не може да му каже.

— Днес започнах нещо и знам, че няма да се спра. Всички ми казват, че трябва да се откажа, но не съм в състояние. А и не искам. — Пое дълбоко въздух и се отдръпна, без да се докосват повече. — Вярваш ли, че майка ми е убила Алек Бродли?

— Не.

Примигна и тръсна глава.

— Просто така, не? Без никакво колебание, без никакви уговорки?

— Попита ме и аз ти отговорих. — Протегна се, откъсна стръкче фрезия и ѝ го подаде. — Не е ли по-важно как смяташ ти?

Отново поклати глава и я отпусна в ръцете си.

— Как така отговаряш с не — просто казваш не, след като дори не си я познавал.

— Всъщност не е така.

— Не е така ли? — отново вдигна глава тя. — Какво значи това?

— Познавах я. Бях я виждал. — Наклони глава и докосна косата ѝ. — Доста време съм се мъкнал по хиподрумите, Келси. Спомням си, че съм я виждал в Чарлстън, в Лорел или другаде.

— Но ти трябва да си бил малък.

— Не чак толкова. Но е вярно, че не я познавах, нямах много добра представа каква е. Затова пък сега я познавам.

— И?

Трябват ѝ подробности, помисли си той. Винаги ще ги търси. Но не беше сигурен, че той може да ѝ ги даде.

— Разчитането на човешкото поведение е станало мой начин на живот. Лица, интонации, жестове. Комарджии, медиуми, ченгета, психоаналитици. Всички ние притежаваме едно общо качество, иначе не бихме могли да просъществуваме. Наоми е натиснала спусъка, но не е извършила преднамерено убийство.

Отново се облегна в него с притворени очи. Цветето, което ѝ бе дал, ухаеше с нежен аромат.

— И аз мисля така, Гейб. Част от мен се бои, да не би да смятам така само защото не искам да се примиря, че майка ми е извършила онова, за което е била осъдена. Но това не променя убеждението ми. Днес ходих при детектива. Онзи, който е свидетелствал срещу нея.

Гласът му остана спокоен. Питаше се как е могла досега да не забележи тази метална нотка под външното спокойствие.

— Не ти ли мина през ума да ме поканиш да дойда с теб?

— Мина ми. Но исках да го направя сама. — После сви рамене. — И без това не постигнах кой знае какво. Не ми каза нищо ново за мен. И не пожела да го наема да ми помогне да открия нещо повече за Алек Бродли.

— Какво искаш да разбереш?

— Каквото и да е. Всичко. Майка ми е само част от този случай — отдръпна се тя. — Какъв мъж е бил той? Откъде е дошъл? Какво е искал? Наоми каза, че я нападнал, че искал да я изнасили. Какво го е предизвикало?

— Попита ли я?

— Не искам да го правя, освен ако не се налага. Ще се затвори в себе си, Гейб. Сигурно ще ми каже, но тогава ще унищожим и малкото, което постигнахме. Не желая да поемам такъв риск.

— Освен нея са го познавали и други.

Келси вече бе обмислила въпроса, но се бе отказала от идеята.

— Да започна да разпитвам по хиподрумите или да се мъча да изкопча информация от другите собственици и хората, работили в бранша ли? Каквото и да науча, няма да оправдае коментарите след това.

— И какво смяташ?

— Знам името на следователя работил по нейния случай. Сега е пенсионер и живее в Ристън.

— Добре си научила урока си.

— Винаги съм била добра ученичка. Ще отида да се срещна с него.

Гейб хвана ръката ѝ и я изправи да стане.

— Ще отидем да се срещнем с него.

— О кей — усмихна се тя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Доста време мина, Роско. — Типтън здраво стисна ръката на Роси. — Как така още не си получил мястото ми?

— Работя по въпроса, капитане.

— Добре, настанявай се и да поработим над тези бирички. — Самият той се настани на люлеещия се стол на верандата. В малка хладилна чанта отстрани се охлаждаха още шест кутийки. — Как е жената?

Роси пое бирата, която му подаде Типтън и я отвори.

— Коя по-точно?

— О да, забравих, ти си с два неуспешни. После с усмивка чукна кутийката си в тази на Роси и отпи. — Разводът е като част от работата ни, нали? Аз извадих късмет.

— Как е госпожа Типтън?

— Свежа както винаги. — В хрипливия му глас се долови съвсем простичко и неподправено умиление. — Две седмици след като се уволних, си намери работа. — Типтън весело поклати глава. — Сега, когато децата вече са пораснали, трябвало някак да си запълва времето. Всъщност и двамата знаем, че така се спасява да не ме убие с някой инструмент. Та сега аз човъркам в работилничката, а тя продава обувки долу в универсалния. — Усмихна се и отново отпи. — Извадих късмет, Роско. Не всяка жена може да изтърпи да живее с ченге — на служба или пенсионирано.

— На мен ли го разправяте. — С две жени и два развода за дванадесет години Роси много добре беше научил този урок. — Изглеждате добре, капитане.

Истина беше. За трите години след напускане на полицията Типтън напълня малко, но това му се отрази добре. Няколкото допълнителни килограма само позапълниха издълбаните от работата по лицето му гънки. По риза и джинси изглеждаше спокоен и отпочинал. Остатъкът от прошарените му червеникави коси бе захлупен под шапка с емблемата на „Ориол“.

— Много хора трудно преживяват пенсионирането — продължи Типтън. — Състарявало ги. На мен обаче ми е приятно. Имам си работилницата... този стол, например, съм го правил аз.

— Наистина? — Роси с интерес разгледа разкривения люлеещ се стол. Типтън го беше боядисал в яркосиньо, но това не скриваше силното му изкривяване на ляво.

— Сигурно е приятно.

— О, да. Пък и вече имам трима внука. Сега разполагам с време да се занимавам с тях. Тази есен с жената се каним да направим едно пътуване. Нагоре към Сейнт Лорънс. Малко из горите.

— Изглежда всичко е наред, капитане.

— Точно така. — Пък и да не беше, помисли си Типтън, няма да седне да му се оплаква. — Дългият и спокоен пенсионерски живот е отплата за добре свършената работа.

— Никой не би отрекъл добре свършената работа — отпи от бирата Роси. Предпочиташе вносна, но в никакъв случай не би го казал. — Предполагам, не се интересувате много какво става при нас, но вероятно сте прочел за един случай, по който работя.

— О, от време на време хвърлям по едно око на заглавията. — Изчиташе ги най-внимателно, жаден за всяко съобщение за убийство или друго престъпление.

— За онзи коняр, когото убиха в Чарлстън през март.

— Намушкан. И на всичко отгоре стъпкан. Нали го приключихте — припомни си Типтън. — Но имаше и друг коняр, нали? Липски. Самоубийство.

— Този още не е приключен. — Роси се облегна и се загледа в три скореца, накачулили очевидно домашно изработената хранилка за птици в предния двор. Отдолу стоеше котка на оранжеви ивици и търпеливо ги наблюдаваше. Тук на верандата двамата бяха просто мъже, седнали да си побъбрят. — Не е бил склонен към самоубийство. Пък и нещата не пасват. Има някои несъответствия. — И той му обясни с най-точни подробности, като в полицейски доклад, събитията от уволняването на Липски до момента на смъртта му. — Тук става дума за кибритлия човек, жесток и добре запознат с обстановката около конете. Не е имал много приятели и не се е стремил да напредне в професията. Имал е някой и друг сблъсък със закона. Нанасяне на побой, физическо насилие и от тоя род.

— Значи по-скоро би избягал, вместо да си забърка коктейл от джин и отрова за коне. — За момент Типтън преценяваше думите си. — Но е имал възможност да се снабди.

— Имал е. Други също са имали. Интересувал го е коня на Слейтър. Нищо чудно да е било лично отмъщение. Ядосан е заради уволнението и иска да му го върне. Старецът го хваща на място и той се уплашва. И се озовава с мъртвец на врата си. Защо не е избягал, капитане? Защо се е заврял в някакъв мотел на час път от Чарлстън?

— Защото е чакал някого. Някой, който да му каже какво да прави.

— И този някой му е сипал хубавичко питие. По бутилката с джин нямаше никакви отпечатъци. Били са старателно изтрети.

Тази информация накара Типтън да се усмихне. Дребни грешки. Винаги много си беше падал по дребните грешки. Наблюдаваше как котката чака да ѝ падне някой от скорците и ситуацията му се изясни напълно.

— Значи имаш случай на убийство. Поинтересува ли се хубавичко от този Слейтър?

— Проучих го. Интересен мъж. Доста богато минало. Известно време е лежал.

— За?

— Нелегален комар. Ако е било няколко месеца по-рано, щял е да отиде в изправителен дом, вместо в затвора. — Роси разсеяно потропваше с пръсти по дръжката на стола си. — Оттогава е чист, поне според досието му. Израснал е почти на улицата. Майка му умряла още когато бил дете. Баща му постоянно се забърква в неприятности. Няколко пъти е арестуван — измама, фалшификация, чекове без покритие. Най-вече злоупотреба с доверие. Преди няколко години нападнал някаква проститутка в Таос. По нищо доказано. Слейтър се измъкнал от него на около четиринадесет, хванали го, излежал си времето и от тогава се пази чист. Не допускам за невъзможно той да е подредил Липски, но щеше да го направи по-открито.

— Кого друг имаш предвид?

— Никой, който да пасва. Гледахте ли Дербито по телевизията, капитане?

— За мен има само един спорт, Роско. И това е бейзболът — подръпна шапката си той. — Чух за някакъв кон, който си строшил

крака.

— Конят е бил инжектиран, капитане. Свръхдоза. А победител стана конят на Слейтър.

— Е — замисли се над последната глътка бира Типтън, — накъде биеш, Роско?

— Не съм много сигурен, но става дума за нещо голямо. Следата води двадесет години назад. Наоми Чадуик, капитане. Какво ще ми кажете за нея?

— Странно — постави кутийката под крака си Типтън и я смачка. — Днес за втори път чувам това име. Сутринта ми се обади дъщеря ѝ. — Погледна часовника си. — Трябва да пристигне вече.

— Келси Байдън ще идва тук?

— Искате да говори с мен за майка си — облегна се в люлеещия се стол Типтън и се наслади на поскърцването му. — Това ме връща доста назад.

— Трябваше да си останеш във фермата — измърмори Келси. — До Белмонт има само седмица.

— Джейми ще се оправи без мен — усмихна се Гейб, докато вземаше един завой. — Всъщност, дори предпочита да е без мен.

— Чувствам се виновна да те отделям от работата ти точно сега. Щях да го направя и сама.

— Келси — търпеливо взе ръката ѝ Гейб и я целуна. — Млъкни най-сетне.

— Не съм в състояние. Прекалено съм нервна. Та този човек е арестувал майка ми, разпитвал я е и я е пратил в затвора. Сега искам да го помоля да ми помогне да докажа, че е допуснал грешка. Освен това излъгах Наоми. За пореден път. Казах ѝ, че отиваме да се поразходим.

— Нали се разхождаме.

— Не е в това работата — сопна му се тя. — Изоставям и нея, и Моузес, и всички. И защо? За да задоволя глупавото си желание да се уверя, че не произлизам от убийци.

— Това ли те вълнува?

— Не — потърка очи Келси. — Не знам. Нещо такова. Наследствеността е страшно нещо. — Щом го изрече, трепна уплашено. — Нямах предвид, че е единственият фактор при

изграждане на характера. Средата също... — Млъкна, окончателно объркана.

— Губя и по двете линии — спокойно каза той. — Чудех се кога ли ще го споменеш.

— Нямам предвид това. Нямах предвид това. — Изпъшка и мислено се наруга. — Вече не знам какво правя. Няма нищо общо с теб и онова, което изпитвам към теб.

— Спри се за малко. — Беше глупаво изобщо да се надява, че този момент няма да настъпи. Ако трябва да загуби, нека поне загуби достойно. — Изпитваш съмнения в собствената си личност заради семейството, от което произлизах. Недей — прекъсна я, понеже тя понечи да каже нещо. — Дай да свалим картите. Имаш съмнения и за мен, заради моето.

Сега караше бързо, вземаше завоите по ръба на шосето и се опитваше да излее част от напрежението си в скоростта.

— Не е вярно, Гейб. Нямах да спя с теб, ако имах някакви съмнения.

— Напротив, щеше. Когато си разгорещен, лесно забравяш здравия разум и съмненията си. А на нас ни е хубаво в леглото. Даже повече от хубаво ни е в леглото. Но рано или късно разумът отново надделява. Имам лоша кръв, Келси, и няма начин да се освободя от нея. — Очите му не се откъсваха от пътя, макар с всичките си сетива да усещаше как нейните се взират в лицето му — внимателни, преценяващи. — Произходът винаги е с теб. Можеш да го излъскаш, да го облечеш в прилични дрехи, но той винаги си остава отдолу. Виждам съм и съм правил неща, които могат направо да сринат до основи моралните ти принципи. Не мамя и не посягам към бутилката, но това са единствените неща, за които мога да твърдя, че не съм правил. Голата истина е, че исках имота на Кънингам и намерих начин да го получа. Исках да спя с теб и щях да направя всичко, за да го постигна.

— Разбирам. — Този път тя гледаше право пред себе си. Скоростта не я плашеше, но той — определено. — Само за секс ли става дума?

За момент той не отговори нищо. Двамата се взираха в пътя пред тях.

— Не. Макар много да ми се иска да беше така.
Затвори очи и въздъхна.

— Спри — каза тихо. Понеже не ѝ обърна внимание, тя се изпъна на мястото си. — Спри, Слейтър — повтори решително. — И изключи проклетата кола.

Натисна рязко спирачките и гумите изсвистяха, после изви колата към банкетата, където се разхвърчаха малки камъчета.

— Ако си въобразяваш, че ще ти позволя да слезеш тук, значи си абсолютна идиотка. Или ще те закарам в Ристън, или ще те върна у дома.

— Нямам намерение да слизам.

— Добре, това е много добре. Защото искам да разбереш, че нямам никакво намерение да те пусна — нито тук, нито другаде. Вече ти дадох шанс да избягаш.

Никога не го беше виждала така да губи самообладание.

— Не, не си ми дал.

Дръпна я за реверите и я извъртя към себе си.

— Нямах никакви шансове повече. Майната им на понятията ти за добро и лошо, Келси, майната му на твоя кънтри клуб, възпитанието ти и всичко, което ми се изпречи на пътя. Няма да ми се измъкнеш без бой.

Усети как и в нея започва да се надига гняв.

— Чудесно. Щом ще ми демонстрираш такова обидно неандерталско поведение, едва ли е особено уместно от моя страна да ти казвам, че съм влюбена в теб.

Ръцете му се отпуснаха. За момент всички мускули на тялото му сякаш омекнаха. Очите ѝ не изпускаха неговите — мрачни и готови да избухнат яростно. Но той вече се бе съвзел.

— Не знаеш какво говориш.

Удари го. И двамата изненадано изстенаха, когато юмрукът ѝ се заби малко под сърцето му.

— Няма да търпя това — дръпна ръцете му от себе си. — Няма да търпя такова отношение. Писна ми хората, които обичам, непрекъснато да ми разправят, че не знам какво мисля или какво чувствам. Много добре знам. Макар че точно в момента ми е страшно неприятно, но наистина съм влюбена в теб. Хайде, подкарай тая кола и да приключваме.

Не би могъл да подкара дори и детско колело.

— Дай ми само минутка.

Келси намусено изпъшка, после кръстоса крака и скръсти ръце.

— Чудесно. Недей да бързаш. Тъкмо ще имам възможност да измисля как да те накарам да страдаш.

— Ела тук.

Тя се отдръпна и вдигна лакти насреща му, за да му попречи да я хване.

— Долу лапите!

— Добре. Просто си помислих, че е хубаво да те държа в ръце, когато ти кажа, че те обичам.

Не особено разчувствана, но все пак заинтригувана, тя лекичко извърна глава.

— Отдавна ли го мислиш?

— От известно време. Смятах, че ще ми мине. Като вирус. — Бързо вдигна ръце, когато тя рязко се извърна. — Пак ли ще ме удряш?

— Може би. — Дяволите да я вземат, ако се разсмее, независимо колко силно я изкушават очите му. — Значи вирус?

— А-ха. Само че имаше нещо за вирусите, което бях забравил. Че никога не се махат. Свиват се в някое ъгълче в организма и отново изскачат, щом защитата ти отслабне. — Хвана ръката ѝ, сви я в юмрук и я целуна. — Опитвах се да свикна с него.

— И как се справяш?

— Вече по-добре — наведе се към нея. — Божичко, ама че момент. Трябваше да сме си у дома, сами.

— Няма значение. — Отметна глава и устните ѝ докоснаха неговите. — Ще си наваксаме, като се приберем. — Целувката му стана по-настойчива и тя се отпусна.

— Как е възможно всичко друго да е пълна бъркотия, а това тук се получава толкова добре?

— Късмет от лотарията. — Отдръпна се и я погледна в очите. — Ще се постареем и в бъдеще да бъде добре.

— За сега е достатъчно — внимателно вдигна ръка към лицето му тя. — Повече от достатъчно.

Първото, което направи впечатление на Типтън, когато двамата слязоха от модерната лъскава кола на алеята пред дома му, беше, че са

любовници. Мъжът само леко докосна рамото ѝ с ръка, а жената само бързо вдигна поглед и му се усмихна, но Типтън го разбра.

Второто, което му направи впечатление беше, че жената е почти съвършено копие на Наоми. На онази Наоми, която бе пратил зад решетките.

О, имаше едва забележими различия наистина и тренираното му око успя да ги определи. Устните на дъщерята бяха по-меки и съвсем мъничко по-големи. Скулите бяха отчасти не толкова изпъкнали, походката по-спокойна. Вървежът на Наоми наподобяваше енергично, почти нервно разтваряне на ножици. Той привличаше погледите на всички мъже на повече от километър около нея.

Но въпреки всичко беше доволен, че Келси Байдън му се обади предварително. Щеше да бъде истински шок да я види как крачи по алеята срещу него, подобно призрак на жената, която никога не забрави.

— Капитан Типтън. — Погледът ѝ се премести встрани от него и усмивката ѝ бързо помръкна. — Лейтенант Роси. Не очаквах да ви видя тук.

— Колко е малък светът, нали? — Раздразнението само го развеселяваше и той си взе нова бира. В края на краищата сега не беше на работа. — Нека аз ви представя. Келси Байдън и Гейбриъл Слейтър, а това е бившият ми началник капитан Джеймс Типтън.

— Роско винаги е бил първенец по процедурните въпроси. — Типтън се усмихна, като забеляза как Келси вдигна вежди при споменаване на малкото му име. — Седнете. Искате ли бира?

— Господин Слейтър не пие — вметна Роси.

— А, добре тогава. Мисля, че жена ми е направила студен чай. Би ли влязъл вътре, Роско, да налееш две чаши за гостите?

— С удоволствие ще приемем. — Доволна да види Роси в ролята на прислужник, Келси се настани удобно на най-горното стъпало. — Благодаря ви, че ни отделихте време, капитане.

— Няма проблеми. Разполагам с колкото време искате. Как е майка ви?

— Много добре. Значи я помните?

— Нямам навик да забравям. — Но реши да смени тактиката, като предпочете обиколен ход. — Роско ми каза, че приемате поздравления, господин Слейтър. Конят ви имал шанс да спечели

Тройната корона. Не че знам кой знае какво по въпроса. Интересува ме главно бейзболът.

Гейб също знаеше нещичко за тактическите ходове.

— Тази година съм заложил на Пилетата. Имат много солидни питчъри, а и защитата им е много стегната, така че и комар не би преминал през нея.

— Така си е — доволно се плесна по коляното Типтън. — Господ Бог ми е свидетел, точно така е. Видяхте ли ги как смазаха Сойките снощи? Пустите му канадци!

Гейб се усмихна и измъкна една пура.

— Хванах само последната част. — Предложи пура и на Типтън и му я запали. — Трите точки в края прехвърлиха петдесетак от джоба на помощник-треньора ми в моя.

Типтън дръпна от пурата.

— Аз самият не залагам.

Гейб поднесе запалката към върха на своята пура, като наблюдаваше Типтън над пламъка.

— Аз пък да. — Издуха дима и кимна на Роси, който се върна с две високи чаши. — Благодаря.

— Роско е привърженик на футбола. Така и не успях да го науча да цени спорта на интелегентните.

— Започвам да развивам интерес към спорта на кралете — отново седна на мястото си Роси. — Непременно ще гледам състезанието в Белмонт, господин Слейтър.

— Както и много от нас.

— Но дамата не е дошла да си говорим за спорт — усмихна ѝ се приятелски Типтън. — Дошла е за едно убийство.

— Какво можете да ми кажете за Алек Бродли, капитане?

Типтън прехапа устни. Беше го изненадала. Сигурен бе, че ще пита за майка си. Заинтригуван, превключи посоката на мислите си и се върна назад във времето.

— Алек Бродли, тридесет и две годишен, родом от Палм Бийч. Веднъж е бил женен за петнадесет години по-възрастна от него жена. Обезщетила го с добра сума при развода. Но очевидно голяма част от нея вече е била стопена по времето, когато се запознал с майка ви.

— С какво се е занимавал?

— Омайвал дамите — сви рамене Типтън. — Създавал си нови приятелства. Когато можел да си позволи, залагал на коне. Изобщо движел се е със смокинг, ако мога така да се изразя. — Замълча и отпи от бирата. — Впрочем, точно така е бил облечен, когато е бил убит.

— Не сте го харесвали — подметна Келси.

За да се позабавлява и за да има време да намери точните думи, той издуха три кръгчета дим.

— Беше мъртъв, когато се запознахме, но наистина не го харесах. Като имам предвид какво се изясни по време на разследването, не беше от хората, които бих поканил на вечеря. Превърнал любовните си връзки с омъжени жени — с *богати* омъжени жени — в своя професия. Отплащали му се с пари и подаръци или като го запознавали с други неудовлетворени омъжени жени. Ако не му плащали достатъчно, ги изнудвал. По наше време ги наричахме жиголо. Не знам как им викат сега.

— Компаньони — любезно се обади Гейб и получи одобрително кимване от капитана.

Слейтър има вкус, реши той. За жените и за пурите.

— Добре казано. Човекът имал усет за тази работа. Изискани маниери, добро възпитание, семейна история, която стигала чак до някой си високопоставен английски граф. И наистина умее да поддържа връзки с жените, по-специално с омъжените жени, които не можели да си позволят скандали.

— Майка ми вече е била разделена със съпруга си, капитане.

— Но в процес на дело за настояничество. Ако искала да го спечели, не можела да си позволи флиртът ѝ с Брадли да излезе на бял свят.

— Но се е виждала публично с него.

— Да, движели са се заедно в обществото — съгласи се Типтън. — Изглежда не се е притеснявала, че хората ги смятат за любовници. Ала никой не успя да го докаже. — Тръсна пепелта от пурата в смачканата бирена кутийка. — Носели се слухове за навика на Брадли да смърка скъп бял прах. Ала и това никой не можа да докаже. Чак, докато умря.

— Наркотици. — Келси пребледня, но продължи. — Майка ми нищо не е споменавала за наркотици. Не прочетох нищо такова в материалите в пресата.

— В „Трите върби“ не бяха открити никакви наркотици — въздъхна Типтън. Очите ѝ, така напомнящи онези на майка ѝ, го връщаха назад. — Мястото беше чисто. Майка ви също беше чиста. Но в кръвта на Брадли имаше смес от алкохол и кокаин.

— Ако е вярно, възможно е наистина да се е държал неадекватно и да е бил склонен към насилие, както е твърдяла майка ми.

— Нямаше почти никакви следи от борба. Само дантелата на нощницата ѝ беше скъсана — докосна той с ръка гърдите си, за да покаже. — И няколко драскотини. Би могла и сама да се е наранила.

— Ако наистина го е направила сама, не е ли могла също да събори някоя и друга маса или да счупи няколко лампи?

Умно момиче, помисли си капитанът.

— И аз си зададох същия въпрос, зададох го и на нея.

— И какво ви отговори?

— Първият път беше, докато седяхме долу в къщата. Още правеха снимките в спалнята. Беше наметнала голям халат върху нощницата. — Сякаш ѝ беше студено, спомни си Типтън. Сякаш цялото ѝ тяло трепереше под дебелия ватирана материя. — На въпроса ми, тя веднага ми се сопна: „Вероятно не съм се сетила.“ — Усмихна се и поклати глава. — Подиграваше ми се. Все така ми отговаряше, но адвокатите ѝ я посъветваха да внимава. Втория път, когато ѝ зададох същия въпрос, вече бяхме в стаята за разпит. Пушеше цигарите една след друга. Все едно ги гълтеше. Когато я попитах, отговори ми колко много ѝ се иска да била помислила за това. Искало ѝ се, защото тогава може би някой щял да ѝ повярва. — Остави бирата и тежко въздъхна. — И знаете ли, мис Байдън, въпросът беше, че — точно както казах и на Роско, преди да дойдете — аз ѝ повярвах.

Келси изпълна краката си, които не чувстваше, и с усилие се изправи.

— Повярвали сте ѝ? Повярвали сте, че казва истината, но сте я изпратили в затвора.

— Повярвах ѝ — повтори той и очите му се присвиха и я погледнаха пронизателно. Очи на ченге. — Но уликите бяха срещу нея. Прекарах много безсънни нощи в търсене на нещо, което да натече в нейна полза. Разполагах единствено с инстинкта си. Свърших си работата, мис Байдън. Арестувах я. Разпитах я. Представих доказателствата на процеса. Това се искаше от мен.

— Как живеете с това? — Келси стискаше ръце в юмруци покрай тялото си. — Знаели сте, че казва истината.

— Вярвах ѝ — поправи я Типтън. — Съвсем не е същото, като да знаеш със сигурност.

— Е, Роско, тази история ме връща доста назад. — Типтън наблюдаваше как „Ягуарът“ изчезва по пътя и отново се залюля в стола си. — Колко пъти човек може да види наистина сиви очи? Без зелено и без синьо — само чисто сиво като дим. Такива очи не се забравят.

— Наоми Чадуик ви е завъртяла ума, капитане. Това не значи, че не е казвала истината.

— О, наистина ми завъртя ума. Бях мъж с щастлив брак, Роско и никога не съм криввал от правия път. Но често мисля за Наоми Чадуик. Дали ѝ повярвах, защото бе докоснала някаква струна на сексуалното ми чувство? — Въздъхна, сви рамене и смачка и втората кутийка от бира. — Не знам. Така и не разбрах със сигурност. Шефът настояваше за арест. Искаше да има процес. Доказателствата бяха налице и аз си свърших работата.

Роси се взираше във втората си бира.

— Какво мислите за Чарлз Руни?

— Частният детектив? Беше търсач на сензации. Сред клиентите му вече имаше доста важни клечки. Главно бракоразводни дела. Притиснах го, но той държеше на историята си. Разполагаше с филма, разполагаше с доклада си, а и адвокатите на Байдън бяха зад гърба му.

— Бил е свидетел на убийство и не се е обадил в полицията.

— Притиснахме го по тая линия. Твърдеше, че бил разстроен. Мислел да направи няколко разгорещени секс снимки, а вместо това наблюдавал убийство. Твърдеше се, че бил още в колата си, когато патрульт пристигнал. Всичко беше документирано минута по минута.

— После чакал три дни, за да предаде филма.

Типтън размърда редките си вежди.

— Докъде смяташ да стигнеш, Роско?

— Докъдето е нужно. — Остави кутийката на пода между краката си и се приведе напред с ръце на коленете. — Преди двадесет и три години сте имали мъртъв кон по време на състезание, наркотици, самоубийство и убийство. Сега имаме убийство, съмнителна смърт с

външни признаци на самоубийство, мъртъв кон по време на състезание и наркотици. Винаги ли махалото се връща така, капитане? Или трябва някой да му даде начален тласък?

— Добро ченге си, Роско. — Подобно на стар боен кон, Типтън трепна при зова на тръбата. — Колко от участниците са отново на линия?

— Точно това трябва да установим. Дали няма да отделите малко време от работилницата си, за да ми дадете едно рамо в разследването.

Типтън се усмихна бавно и лицето ми придоби добродушен израз.

— Нищо чудно и да успея да го включа в графика си.

— Надявах се на такъв отговор. Помните ли жокея, който се обесил тогава? Бенедикт Моралес. Бени. Може би ще ми кажете нещо за него.

Келси се изправи на седалката, когато Гейб мина през портата на „Лонгшот“.

— Трябва да се прибера у дома, Гейб. Не ме бива за компания.

— Да, не те бива. — Спря и изключи двигателя. — Но според мен е по-добре да излееш яда си тук, вместо в „Грите върби“, където ще се наложи да обясняваш на Наоми.

— Толкова съм ядосана. — Изскочи от колата и тръшна вратата. — Повярвал ѝ, но я изпратил в затвора.

— Ченгетата не изпращат в затвора, скъпа, това правят съдиите. Повярвай ми, минал съм по този път.

— Важното е, че е прекарала десет години зад решетките. Не е ли това най-важното?

— Най-важното е — отвърна той и я хвана за ръката да я поведе към къщата, — че всичко е минало. Няма как да го промениш. Толкова много ли ти се иска да рискуваш да върнеш часовника назад и да докажеш, че е било грешка?

Келси го погледна изумена.

— Да рискувам? Какво ти става? Рискът няма никакво значение! Случило се е нещо несправедливо. Трябва да се поправи.

— Черно или бяло, така ли?

Усети бързо и остро присвиване в стомаха си.

— И какво от това?

— Нищо — отвърна спокойно той. — Но недей да пренебрегваш и сивите нюанси, Келси. Изключено е всичко, което ще откриеш, ако продължаваш да се ровиш в миналото, да се впише само в едната или само в другата графа.

Отдръпна се от него, но разстоянието помежду им беше много повече от това инстинктивно движение.

— Значи искаш да спра.

— Искам да бъдеш подготвена.

— За?

Съзнателно скъси дистанцията като постави ръце на скованите ѝ рамене.

— Не всички, които обичаш, са свършени. И не всички, на които държиш, ще ти благодарят, че си се заела да разровиш нещо, покрито с двадесетгодишен прах.

Келси ядно се дръпна в безплоден опит да се освободи от ръцете му.

— Съзнавам, че Наоми не е била... не е светица. Не очаквам съвършенство, Слейтър, нито пък го търся. Но искам истината.

— Добре. Стига да можеш да я понесеш, когато я откриеш. Няма смисъл да се опитваш да се отървеш от мен — каза той и се усмихна, тъй като тя отново се дръпна от него. — Първата истина, която трябва да преглътнеш, е, че картите вече са раздадени. Дватама ще трябва заедно да изиграем тази ръка.

— Не се опитвам да се отърва от теб. Просто имам нужда да обмисля следващата си стъпка.

— Мога да ти помогна. — Придърпа я по-близо и умелите му ръце се плзгнаха по гърба ѝ, после отново поеха нагоре. — Първо ще се отпуснеш и ще поплуваш.

— Не си нося бански.

— Нали именно на това разчитам, скъпа. — Целуна я и както винаги в главата ѝ всичко се обърка. — После ще се опитам да те придумам да ми демонстрираш някои от кулинарните си способности, с които ми се хвалеше.

Да се отпусне ѝ се струваше отлична идея. Като стенеше тихо от удоволствие, изви глава, за да му позволи да стигне до шията ѝ.

— Искаш да ти сготвя?

— Да. После искам да те заведа горе и да те прелъстя.

— Сега какво правиш?

— Това е само предварителен оглед. Утре, след като се отпуснеш и умът ти се избистри, отново ще се заемем с работата.

— Звучи ми разумно.

Устните му нежно захапваха кожата по пътя си обратно към устата ѝ. Знаеше, че не е особено честно да запази някои предположения само за себе си, но искаше да изтрие напрежението от лицето ѝ. И да отпразнуват това, че бяха се намерили един друг. Само за една нощ искаше да не мислят за нищо друго.

— Да бъдем разумни — отдръпна се той и плъзна ръце по раменете и ръцете ѝ, докато пръстите им се преплетоха. — Обичам те.

Сърцето ѝ продължително и бавно се сви в гърдите.

— Не бих могла да споря срещу това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

В розовата светлина на изгрева Моузес наблюдаваше кобилите, повели малките си на водопой. Знаеше също като тях неписаните правила за подреждане. Първа беше Биг Бес, предизвикателно размахала опашка, следвана от Вярност и нататък цялата колона чак до срамежливата и скромна Радост.

Жребчетата припкаха заедно с тях, игриви и спокойни. Още не знаят, помисли си Моузес, че след няколко кратки седмици, ще бъдат отбити и отделени от мама в следващата стъпка към съдбата им.

Някои ще се обучават за състезания, други ще бъдат продадени. В зависимост от проявените способности някое ще бъде отделено за скачач или за цирковия манеж. Самият Моузес не си падаше много по шоуто с коне. В неговите очи то беше само красиво зрелище. Някои от тях ще станат оплодителни, а други ще раждат.

А един, може би поне един, ще прояви качества на истински шампион. Винаги има ново Дерби, помисли си той. Винаги има нов шанс да се спечели.

Защо не онова там, малкото червеникаво конче с петно на челото, дето се движи с наперено вирната глава. Наоми го нарече Предизвикателство. Притежаваше потекло и добра фигура, а времето ще покаже дали притежава и издръжливо сърце.

Сърцето на самия Моузес тежеше като камък в гърдите му. Беше заложил твърде много на Дербито. А не биваше. Инстинктите и на двете му племена го съветваха да не предизвиква боговете. А той ги предизвика, като заложил всичките си надежди и цялото си сърце в това двуминутно бягане.

И цената, която плати, беше ужасна.

— Красиви са, нали — тихо се обади зад него Келси. — Трудно е да повярваш, че само след година ще са готови за оседлаване.

Моузес пъкна ръце в джобовете и продължи да наблюдава жребчетата.

— Значи реши да се появиш.

— Съжалявам, закъснях малко.

— Днес малко закъснях, а вчера и оня ден почти те нямаше.

— Трябваше да уредя някои неща.

— Неща. — Извърна се към нея с пълното съзнание, че ще излее върху ѝ част от собствената си неудовлетвореност. Но и тя си го заслужаваше. — За всички, които работят тук, има само едно най-важно нещо и това са конете.

После закрачи с широки крачки към конюшната, а Келси виновно подтичваше след него.

— Съжалявам, Моузес, наистина. Нямаше как да се...

Наложи се да се закове на място, защото той рязко спря и се обърна към нея.

— Чуй какво, момиченце, тук не ти е детска градина. Никой няма да те чака да си връзваш връзките. Тук трябва да си вършиш работата всеки ден и винаги. Иначе се налага някой друг да ти я свърши. Но аз не търпя такива неща. И какво си правила вчера, когато трябваше да си с коня си и да работиш с мениджъра му?

— Ами аз... — Келси почти си прехапа езика. — Имах лична работа.

— От сега нататък ще си къдриш косата и ще си правиш маникюр в свободното време. Нямам намерение да губиш от моето. Отивай да ринеш тор в обора.

— Но аз... нали щях да работя с Чест.

— Тя вече е на манежа. Можеш да я подсушиш, като свърши. Хайде, вземай греблото.

И той бързо закрачи към канцеларията си. Конярите и работниците от конюшните, спрели да послушат диалога, се заеха бързо с работата си. Всички обичаха да зяпат как кастрят някого публично, но никой не обичаше да го хванат в такова занимание.

— Е, вече си в отбора — приближи се Наоми и успокоително прокара ръка нагоре-надолу по гърба ѝ. — Иначе никога нямаше да ти държи такъв език.

— Поне да ми се беше накарал някъде насаме — измърмори Келси. — Пък и дявол да го вземе, не съм ходила да си правя косата. Я ме виж — сърдито разпери пръстите си с къси и начупени нокти без лак. — Приличам ли ти да съм си правила скоро маникюр? Не съм

дошла тук да си играя. Само защото имах нужда от няколко часа... — Млъкна и изруга. — Беше нещо важно.

— Тук понякога забравяме, че в света съществуват и други неща. Не е нужно да се впрягаш толкова. На практика повечето собственици не се занимават чак толкова много с всекидневната работа. Ако предпочиташ...

— Мислиш, че не мога да се справя. — На бузите ѝ пламнаха две червени петна. — Мислиш, че не мога да издържа.

— Не исках да кажа това, Келси.

— Не искаше ли? Защо сега да е по-различно? Винаги съм скачала от една работа към друга и от едно занимание към друго. Защо някой трябва да мисли, че съм способна да остана, че за мен това може да означава много повече от съставянето на реклами или да обяснявам експресионистите пред туристи? Щом съм се отказала от всичко останало, защо да не се откажа и от това? — Отметна яростно косите си. — Защото е по-различно. Защото сега всичко е различно.

Завъртя се и тръгна към конюшните.

Наоми само въздъхна. Наистина сигурен начин да забравиш собствените си грижи, когато двама души, които обичаш, изливат върху ти своите. Като прецени положението, съобрази, че е добре Келси да се поразвърти малко с вилата, за да поохлади гнева си. Затова реши да започне с Моузес.

Седеше на бюрото си и крещеше по телефона на агента на Рино.

— Не, няма да го пусна в Белмонт. Още не е готов, а и Корели успя много добре да класира Прилив в Прийкнес. Познава жребеца и заслужава да го язди. Да, окончателно е. — Затръшна телефона, без да обръща внимание на умолителния глас отсреща. — Няма да пусна на коня си никакъв уплашен жокей със счупено рамо.

— Съгласна съм — седна на ръба на бюрото му Наоми, готова за помирение. — Същото мисли и Рино. Наясно е, че още не е готов. — После постави ръката си върху неговата с надеждата това донякъде да го усмири. — Не беше ли малко груб с Келси?

Лицето му стана напрегнато и той издърпа ръката си.

— Като собственик ли си дошла, или като майка?

— Просто съм тук, Моузес — отвърна и изчака. — Наистина напоследък малко отсъстваше. Знам също и че нещо я тревожи. Както и знам — продължи кротко, — че и теб нещо те тревожи.

— Дай да не извъртаме нещата, Наоми — дръпна се от бюрото той. — Отпуснала се е. Значи може би вече губи интерес.

Объркана, Наоми се взря в лицето му. Не само е ядосан, но и притеснен.

— Сигурно просто се налага да уреди някои неща. Да не пренебрегваме факта с колко промени ѝ се наложи да се справи за много кратко време. Стори ми се доволен, дори впечатлен от работата ѝ до сега.

— До сега наистина — съгласи се той. — Но през последните няколко дни нито бях доволен, нито впечатлен. Имаше нужда от скастриане и го направих. Не си забравила, че това влиза в задълженията ми. Ако искаш с нея да се отнасям по-различно...

— Не съм казала такова нещо. — В гласа ѝ се прокрадна раздражение. — Но добре те познавам, Моузес. Не кастриш хората току-така на публично място, заради някакви си дребни провинения. Кой тогава се отнася по-различно с нея?

Извърна се и двамата застанаха с лице един към друг и с бюрото помежду им.

— Доколкото виждам, тя е момиче, което през целия си живот е получавало всичко каквото поиска. Разглезена е, не се подчинява, идва и си отива, щом ѝ хрумне.

— Също като мен.

Потвърди го с кимване.

— Донякъде. Но ти поне довършваш, с каквото се захванеш, Наоми.

— Може би за първи път е намерила нещо, което си заслужава да довърши.

— Или ѝ е скучно и ще си събере куфарите. Да не би да не разбирам какво ще ти причини, ако си тръгне сега?

Наоми обви ръце около раменете си, за да прогони хлада.

— Само ти ми каза, че няма да го направи.

— Може и да съм се лъгал. Просто бях дяволски доволен да те видя отново да се смееш. Всичко изглеждаше, че върви както трябва. И после... — Ядосан, той отново се отпусна на стола и потърка лицето си с ръце. — Дявол да го вземе! Просто се изпречи на пътя ми в неподходящ момент.

— Какво има, Моузес? — отново протегна ръка тя. Този път той я хвана.

— Боговете ни се присмиват, Наоми. Особено, ако човек забрави, че по всяко време могат да се спуснат и да грабнат онова, което най-силно желаеш. И преди съм изпитвал какво значи да ти разбият сърцето. — Вдигна поглед и леко ѝ се усмихна. — Ти беше първата. Но беше отдавна. Забравил съм колко боли.

— Значи за Гордост — тихо каза тя. — Остави ме само аз да изливам мъката си по него.

Нещастният му поглед се сведе към сплетените им ръце.

— Пропуснал съм нещо, Наоми. Толкова много желаех победата, че сигурно съм проявил небрежност, макар и за минута. Последствията бяха много жестоки.

— Можеш да страдаш, Моузес, но нямаш право да се обвиняваш.

— Този кон беше мой, Наоми — пронизаха я очите му. — Нека по вестниците да пишат твоето име, но той беше мой. И го загубих. Не съм бил, където трябва, когато е трябвало. Не съм разбрал каквото е трябвало да разбере. Дори и сега продължавам отново да се връщам към онзи ден. Връщам се пак и пак и нищо не мога да видя. Трябва да е някъде под носа ми — удари с юмрук по бюрото той. — Под скапания ми нос.

Знаеше, че има само един начин да се оправи с него, когато е в такова настроение.

— Добре, Уайтри, грешката е изцяло твоя. Ти отговаряше за това. Плащам ти да се грижиш за конете ми, да знаеш всичко за тях, да ги разбираш и направляваш от раждането до смъртта им. Плащам ти също и да надзираваш хората, да ги наемаш и уволняваш, да решаваш кой екип с кой кон и на кое състезание да участва. А сега излиза, че съм ти плащала само, за да ми пророкуваш. — Вирна глава и заяви. — Чудя се дали да те уволня, или да ти повиша заплатата.

— Говоря сериозно.

— И аз. — Изправи се, заобиколи бюрото и се зае да масажира напрегнатите му рамене. — Искам да разбере как е станало, Моузес. Искам да разбере кой го е направил и искам да си плати за това. Но не искам и не мога да си позволя, ти, когото обичам и от когото завися, да се отчайваш. Остават ни по-малко от единадесет месеца до първата събота на май.

— Да-а — тежко въздъхна той. — Май ще трябва да се извиня на момичето ти.

— Остави. Може да изтърпи малко кавга.

Моузес отново се усмихна.

— Искаше й се да ми го върне. Божичко, има твоите очи. Не съжалявам много за нещата, които не успях да направя, Наоми. Пък и като се замисля, мога да ги изброя на пръстите на едната си ръка. Така и не отидох на поклонение в Израел и изобщо не предприех никакви пътешествия по стъпките на предците си и по двете линии. А и никога не създадох дете с теб. — Ръцете й спряха да се движат и той се протегна и здраво ги стисна в своите. — Извинявай.

— Не — наведе се тя и опря лице в косата му, — недей. Защо за истинските неща толкова рядко ни се удава втори шанс, Моузес?

Същото си мислеше и Рич. Вторият шанс се среща по-рядко и от зъби в устата на кокошка. Който го получи, е истински щастливец. А Рич Слейтър наистина беше щастливец.

Похарчи две стотачки на вист в хотела в Лорел и отново се върна на бара. По принцип виста беше игра за глупаци, но нали сега имаше пари.

Дръж се за кончетата, каза си. Майната им на картите и шибаните им точки. Сега негови любимци бяха конете.

Поръча си нов бърбън — последната му любов — и извади пура от пет долара.

Запалката, която щракна под носа му, накара Рич да вдигне вежди. Дръпна, за да запали пурата, после се извърна и любезно се усмихна на сина си.

— Я виж, значи като в доброто старо време. Дайте на момчето ми едно от същото — нареди на бармана.

Гейб само леко вдигна пръст.

— Кафе без захар.

— Глупости — провлечено възрази Рич. — Не ставай такъв глупак, момчето ми. Аз плащам.

— Кафе — повтори Гейб и се вгледа в баща си. Разпозна признаците: зачервени бузи, блеснал поглед, широка усмивка. Рич

Слейтър не само беше полупиян, но имаше и пари в джобовете. — Мислех, че имаш неприятности, когато пристигна от Чикаго.

— Всичко се уреди. Недей да се тревожиш за мен, Гейб. Всички знаят, че Рич Слейтър не забравя партньорите си.

— О? — вдигна вежди Гейб. — Стори ми се, неприятностите ти бяха свързани с неблагодарни партньори.

Така ли беше казал на момчето? Рич не можеше да се сети и се зарови в обърканата си памет. Е, няма значение.

— Само малки противоречия в гледната точка и толкова. Всичко се уреди. Ето я моята серия — посочи към монитора. — Номер три — измърмори под нос. — Да, номер три.

Гейб хвърли поглед към екрана в момента, в който вратите се отваряха.

— Чух, че отново си почнал да играеш на хиподрума.

— Хайде, момче, натисни го. Откъде си чул?

— Оттук-оттам. Някой те мярнал в Чърчил Даунс на Дербито.

Рич продължи да наблюдава състезанието, като насърчаваше избраница си с леко потрепване на тялото. Но същевременно умът му трескаво работеше, опитвайки се да намери пролука през минното поле, което Гейб му залагаше.

— Излезе. Излезе! Хайде сега, бягай напред. О-па! Кучи син, ще си взема паричките. — Доволен от победата на първия кон, на който беше заложил, той даде знак за още едно. — Имам късмет, Гейб. Винаги съм имал късмет.

— И какъв ти беше късметът миналия месец в Кентъки?

— Кентъки ли? — Широка му любезна усмивка стана още пощедра. — Не съм ходил в Кентъки от... шест години или повече. Макар че трябваше да се държа за конете, това е истината.

— Видях те сутринта преди състезанието.

Рич не се издаде дори с трепване. Очите му удържаха погледа на сина му.

— Не ми се вярва, момчето ми. Имам си хубаво апартаментче в Балтимор. Всичко, което ми трябва, е наблизо — Пимлико, Лорел, Чарлстън. Да нямаш предвид Пимлико — Прийкнес? Там вече бях. Със сигурност. Намигна му хитро. — Заложих малко парички на коня ти. Не ме разочарова. Като гледам как добре се справям, може и да направя едно пътуване до Белмонт. Струва ми се, че можеш да

грабнеш цялата Корона, а Гейб? Ако стане, ще си организираме истинско празненство.

— Имаше неприятности на Дербито.

— Знам. И аз останах потресен пред телевизора. Истинско безобразие така да падне някой кон — тъжно поклати глава над чашата си той. — Истинско безобразие. Но ти нали не пострада?

— Някой е помогнал на оня кон да падне.

Рич здраво стисна с устни пурата и кимна.

— Чух и за това. Отвратителна работа. Господ е свидетел, стават такива неща. — Посегна към ядките и налага две. Гейб забеляза пръстена с доларов знак, изработен от дребни диаманти, на малкия му пръст. — Е, не чак толкова, както някога — продължи Рич. — В днешно време трудно ще се измъкнеш, ако си натъпкал коня си с лекарства. — Издуха дим, доволен от себе си колко умело заблуждава Гейб. — Като се върна назад във времето, когато двамата с дядо ти залагахме на коне, тогава имаше най-различни номера. Но още нямаше толкова много тестове и толкова много шибани правила за конете и жокеите. Само че това беше преди повече от четиридесет години — припомни си с въздишка той. — Жалко, че не помниш дядо ти, Гейб.

— Жалко, че е получил куршум в главата заради... различие в мненията.

— Точно така си беше — каза Рич без сарказъм. Той обичаше баща си. — Както винаги съм се опитвал да те науча, сине, понякога измамата е просто част от играта. Въпрос на ловкост и синхронизация.

— Понякога въпрос на убийство — на кон, на човек. За някои разликата не е чак толкова голяма.

— Има коне, които съм обичал повече от някои хора.

— Спомням си едно друго състезание — в Лексингтън. Бях още дете. — Гейб взе изстиналото кафе и погледна баща си над ръба на чашата. — Но добре помня колко нервен беше. Още не беше горещо — състезанието в Блуграс е през пролетта. Но ти страшно се потеше. Накара ме да поработя по трибуните, да потърся загубени фишове или пари. В тоя ден също падна един кон.

— Случва се — отново се извърна към монитора той. Въпреки климатичната инсталация, вратът му се беше овлажнил. — Често съм виждал такива неща по мое време.

— И тогава беше кон на Чадуик.

— Без майтап? Е, това се казва лош късмет. Ей, не виждате ли, че чашата ми тук е празна — удари с ръка по плота Рич.

— После един жокей се обеси. Доколкото си спомним, не се задържахме дълго там. Само няколко дни. И това е доста странно, защото квартирата ни беше платена.

— Засърбели са ме краката. Така си е било винаги.

— После имаше доста пари. Не че се задържаха задълго, както винаги, но наистина в теб имаше хубава дебела пачка, след като си тръгнахме от там.

— Сигурно съм бил заложил на някой от победителите.

— Сега пак доста си се опаричил, нали така? Нов костюм, златен часовник, диамантен пръстен — вдигна ръката му, — маникюр.

— Нещо притеснява ли те, момче?

Като потисна отвращението си от силната миризма ни бърбън, Гейб се наведе по-близо. Гласът му прозвуча тихо и съвършено овладяно.

— По-добре се моли да не разбере, че си бил в Кентъки в първата събота на май.

— Нали не се опитваш да ме заплашваш, Гейб.

— О, напротив.

Обзет от страх и гняв, Рич вдигна новопристигналото питие.

— А пък аз ще ти кажа, че е по-добре да се откажеш. Остави ме на мира и мисли за коня си, дето ще бяга следващата седмица. Мисли за него и за хубавичката руса кобилка, която чукаш.

Гейб светкавично сграбчи в ръка възела на новата копринена вратовръзка на баща си. Барманът бързо се приближи.

— Не искаме неприятности тук.

— Никакви неприятности — усмихна се Рич право в лицето на Гейб. — Няма да има никакви неприятности. Само малък семеен спор. Първокласно парче си докопал, синко. Със синя кръв. Обзалагам се, че такава чистокръвна кобилка не само е много скоклива, но сигурно и доста издръжлива. Може би е време да я представиш на скъпия си стар татко.

Гейб усети болка в ръцете си, свити в юмруци. Но колкото и да му беше противно, не можеше да избяга от факта, че този човек е негов баща.

— Стой настрана от нея — кротко рече той.

— Иначе?

— Ще те убия.

— И двамата знаем, че нямаш кураж да го направиш. Но ще сключим сделка. Ти стой настрана от моите работи и аз ще стоя настрана от твоите — приглади вратовръзката си Рич, когато Гейб го освободи. — Иначе може и да си поприказвам мъничко с прекрасната ти дама. Сигурен съм, имаме да си кажем доста неща.

— Стой настрана от моето. — Гейб извади банкнота и я остави до чашата с почти недокоснатото кафе. — Стой надалече от моето.

— Деца — бодро се усмихна Рич на притеснения барман, след като Гейб се отдалечи забързано. — Никога не успяваш да ги научиш на уважение. — Взе чашата си и се опита да не обръща внимание на треперещата си ръка. — Понякога просто трябва да им го набиеш в главата — измърмори на себе си.

И без да пуска чашата, отново се извърна към монитора и зачака да излезе неговия кон.

Почти се бе стъмнило, когато Келси си тръгна от конюшните. Изкара дванадесет изнурителни часа да рине тор и слама, да стърже цимента и да лъска амуниции. Всеки мускул по тялото ѝ сякаш виеше от болка. Мечтаеше единствено за приятна гореща вана и забрава.

— Искаш ли бира? — Моузес седеше на един варел провесил две изстудени бутилки бира в ръката си. Чакаше я.

— Не — кимна му със студено като бирите изражение тя. — Благодаря.

— Келси — вдигна той едната бутилка. — Не мога да си намеря лулата на мира.

Неохотно отстъпи и прие бирата. Би предпочела шише вода, но и бирата добре отми вкуса на прах и пот от устата ѝ.

Моузес изгледа с присвити очи зачервените белези в горната част на ръката ѝ.

— Какво е станало? Водач ли те ухапа?

— Точно така. И?

— Изключено е да ми се сърдиш още дълго. Не можеш да устоиш на чара ми.

Келси отпи нова глътка.

— Напротив, мога.

— С майка ти се получаваше — измърмори той. — Виж какво, според мен беше занемарила работата си и ти го казах. Сега пък искам да ти кажа, че свърши добра работа. И не само днес. През повечето време тук.

— През повечето време ли?

— Точно така. Бързо се учиш и никога не правиш два пъти една и съща грешка, но още трябва някой да те наглежда. Имаш малко проблеми с характера, но тук сме свикнали с такива прояви, както от конете, така и от майка ти.

— Май... — зяпна го тя. — Майка ми.

— Може да се държи като същинско магаре, когато реши. Само че вече не излиза така от кожата си, както на младини. Понякога ми е мъчно за това. — Сведе поглед към ботушите си. — Всъщност адски ми е мъчно. Не че са я пречупили, но я промениха. Предполагам, вече е обръгнала на много неща и свикна да се оправя. Днес ти се нахвърлих повече заради нея, отколкото заради работата.

— Не разбирам.

— Ако сега си тръгнеш, това ще я убие. Няма да е доволна, че го казвам, но ти го казвам. Нищо друго не ме интересува повече от Наоми. Не искам пак да я виждам да страда.

— Няма да си замина. Нямам намерение да я огорчавам. Може и да ти е трудно да ми повярваш, но ми се иска да го сториш. Иска ми се да можеш.

— Знаеш ли, ако някой успее да изчисти на един кон, без да побегне да повръща, заслужава да му се вярва. Ще се видим утре сутринта.

— Разбира се — тръгна си тя, но после се извърна през рамо. — Хубава вечер.

— Да, наистина.

— Жените обичат разходки на лунна светлина.

— Чувал съм.

— След няколко часа ще има пълнолуние. — После доволна продължи към къщата. Беше си свършила работата. Сега ще позволи на Гerti да я нагости с всичко, което се намери из кухнята и после ще накисне boleжките си в хубава продължителна вана.

Час по-късно, Келси дремеше сред сапунени мехурчета и приятен аромат. Нещата около нея отново се бяха уталожили. Тъкмо се прозяваше сладко, когато вратата се отвори.

— Гейб — стресна се и се потопи бързо като разплиска пяната опасно близо по ръба на ваната. — Какво правиш?

— Герти ми каза, че си тук. — Пъхна палци в гайките на колана си и остана да се наслаждава на гледката. — Мислех да те взема и да те заведа вкъщи, но май не си облечена подходящо за езда.

— Често се къпя гола. Така съм свикнала.

— Какво ще кажеш да ти измия гърба и някои други труднодостъпни места?

— Мога и сама да се оправя. — Отметна косата от очите си и едва овладя желанието си да кръстоса ръце върху покритите си с пяна гърди. — Виж какво, защо не ме изчакаш долу, докато свърша.

Замисли се, после поклати глава и започна да разкопчава ризата си.

— Не. Идвам при теб.

— Не. Намираме се в дома на майка ми, за Бога!

— Нея я няма.

— Не става въпрос за това — притеснено отметна бретона от очите си тя. — Остави тази риза, Слейтър. Герти е долу — изшептя нервно.

— Ще трябва да остане там. В тази вана няма място и за тримата. — Захвърли ризата и седна, за да смъкне ботушите си.

— Не се шегувам. Просто е неудобно.

— Имам нужда от теб, Келси.

Възмущението ѝ премина във въздишка. Сега вече забеляза стегнатите му рамене. Напрежението се излъчваше от цялото му тяло.

— Дявол да те вземе — измърмори тихо. — Заклучи вратата.

— Вече я заключих. — Дънките му се присъединиха към нейните на пода и той внимателно се настани в горещата вода зад гърба ѝ. Ръцете му я обхванаха през кръста. Зарови лице в косите ѝ. — Божичко — вдъхна аромата им и се притисна към тялото ѝ, докато изхвърляше от себе си яростта, кипнала след сблъсък с баща му.

Имаше нужда да забрави, поне за час. Тя би могла да го направи. Тя може да направи всичко за него.

— Гейб, кажи какво има.

— Шшт. — Плъзна ръце нагоре по хлъзгавите ѝ гърди и потърка с влажни пръсти зърната ѝ. — Нека просто те докосна. Имам нужда само да те докосна.

Разтапяше я от нежност. Никога до сега не е бил толкова внимателен, толкова търпелив, толкова нежен. Притисна се към него и той не направи нищо повече. Само я докосваше. Пръстите му се плъзнаха по издълженото бедро, докоснаха коляното и продължиха надолу по прасеца, после отново се издигнаха нагоре и влязоха дълбоко навътре, а костите ѝ се размекнаха от горещината.

Келси потрепери и се опита да се извърне с лице към него, ала той я притисна обратно.

— Не още.

Устните му затанцуваха по лъскавите ѝ рамене, по хлътналата вдлъбнатинка на врата, където се виеха мокри къдрици.

И тя се отдаде още по-пълно и от преди, като остави ръцете му да я докосват, където желаят. Водата се плискаше, а мехурчетата се пръскаха. При всяко достигане на кулминацията, усещаше как тялото ѝ се напруга, потреперва и експлодира и беше сигурна, че е последно. Но той бавно, търпеливо и нежно отново разпалваше огъня.

Сякаш се издигаше заедно с парата, сякаш се рееше нагоре, без да чува собствените си задъхани стонове. Най-последно я завъртя, без да обръща внимание на водата, плиснала се по плочките през ръба на ваната, и Келси отново се спусна от облаците право в пламъците на този нестихващ огън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Този кон няма да победи. Рич си наля от скоча на Кънингам. В края на краищата не е хубаво човек да се придържа само към един вид алкохол. Нито към един вид жени. Или пък към една и съща игра.

Момчето никога не го разбра, помисли си, докато поглъщаше двойната доза и си наля нова чаша. Така и никога на нищо не успя да научи кучия син.

Е, сега ще го научи. Хубавичко ще го научи.

Няма да има носител на Тройната корона тази година. В никакъв случай. Лично ще се погрижи. Дошъл беше да свърши една работа и ако се окаже възможно да извлече от нея и лична изгода, толкова по-добре.

Настани се в креслото на Кънингам, протегна върху табуретката чисто новичките си мокасини от Гучи и се усмихна. Ей това беше живот за него. Собственик на имение. Хубава къща в провинцията, две-три лъскави коли в гаража и игрива женичка в леглото.

И той ще ги има. Веднъж да приключи с тази история тук и отлита за Лас Вегас. Знаят го него в Лас Вегас — да, в този град добре познават стария Рич Слейтър. Ще бъде истински тузар — голям апартамент в „Цезар“ и лъскаво гадже под ръка.

А като приключи там, ще си купи къща. Замисли се защо пък да не е в Невада? Някоя от онези къщурки с кактуси, палми и басейн в задния двор. Щом го стегне шапката или пачката в портфейла му поизтънее, ще изприпка до града да го натъпче отново.

За момент остана да седи замечтан: пред очите му колело все спираше на неговия залог, а картите падаха като бели ангелчета в ръцете му.

— Какво правиш по дяволите? — Зачервен и задъхан, на прага застана Кънингам. Вместо властно, както се надяваше, гласът му прозвуча жалък и писклив.

— Хей, здрасти. Били. Вече така ли разговаряш с партньора си? Говори се, че си уговорил кобилата си за едно милионче.

— Това си е моя работа. — Сделката беше почти сигурна и нищо, ама *нищо*, зарече се той, няма да му попречи. Предстои да изплати един дълг, а срокът на падежа приближава. — Получи си парите, Слейтър. Приключихме с теб.

Рич се нацупи, загледан в последната глътка скоч.

— Много недружелюбен си станал, Били.

— Какво правиш в къщата ми?

— Лошо ли е един стар приятел просто да мине да те види? — невинно се усмихна той. — Онази хубавелка, дето те топли в леглото, беше доста по-гостоприемна, като ме покани. Отивала да пазарува. Щяла да ходи в „Ниман Маркус“. „Нищо Маркет“, ето как му викам аз. Загриваш ли? — изкиска се на собственото си остроумие.

— Марла — заяви Кънингам, като събра цялото си достойнство — е моя съпруга.

— Без майтап? — Рич се плесна по коленете и стана да си налее отново. — Оковал си се във вериги с първокласна мома, няма що. Е, поздравления. Били. Ти си бил по-голям глупак, отколкото изобщо някой може да предположи.

Дори и да не беше глупак, сигурно съвсем е бил оглупял, когато се забърка с Рич Слейтър. Но вече всичко си беше законно и така ще бъде от сега нататък. Сделката за заплождането на кобилата, за която току-що си бяха стиснали ръцете в конюшната, наистина беше за сумата, подочута от Рич. Затова беше време — беше крайно време — да прекъсне старите връзки. Всички.

— Налага се да те помоля да напуснеш, Рич. Ние с теб приключихме и не е разумно да ни виждат заедно.

— Тук сме си само двамата — намигна му Рич и отново се настани в креслото. О, той знаеше какво си мисли Кънингам. Много добре знаеше. Приятелчето Били си мислеше, че повече няма нужда от стария Рич. — Недей да се притесняваш. Не съм дошъл да те притискам за пари. Бъди спокоен в това отношение.

Това донякъде наистина го поуспокои.

— За какво тогава?

— Само за една услуга. Малка услуга между стари приятели и бизнес партньори. Искам да се погрижим за един кон, Бил. — Вдигна чашата и се наслади на отблясъците от проникващата през прозореца слънчева светлина върху кристала.

— Не искам да имам нищо общо.

— Какво искаш и какво трябва са две различни неща — отмести Рич погледа си от чашата към Кънингам. — Ще оправя жребеца на сина ми, Били. И ти ще ми помогнеш.

— Ти си луд. — Кънингам нервно избърса потта, избила над горната му устна. — Луд си Рич и аз не желая да имам нищо общо с тази работа.

— Нека си поговорим малко — каза Рич и се усмихна.

Куфарите на Келси бяха напълно готови и строени до тези на Гейб пред вратата до спалнята. Щяха да тръгнат за Ню Йорк точно в седем сутринта. Остават само шест часа, помисли си тя, докато се взираше през прозореца над леглото.

Въздъхна, размърда се и се притисна към Гейб. Всеки път оставаше поразена и ѝ се струваше невероятно, че той е там до нея. Топъл, сигурен. Неин. Това тяло. Прокара пръсти надолу по гърдите му, после обратно. Издължено, стегнато, неизтощимо. Лицето, което караше краката ѝ да се подкосяват всеки път, щом я погледнеше.

А това беше само външната обвивка.

Страхотна обвивка, доволно си помисли и очерта с пръст извивката на скулите. Съдържанието беше не по-малко впечатляващо. Сила, доброта, смелост. Беше се възползвал от шанса в живота си. Беше преодолял нещастията и нищетата, сред които бе израснал, за да постигне нещо свое.

И сега, докато спеше в прекрасната си крепост, долу в конюшната му имаше кон, също толкова силен и смел като него. Двамата заедно щяха да напишат своята история.

— Няма смисъл — прошепна, като притисна устни към шията му.

— М-м? — Той инстинктивно я помилва по гърба. От няколко минути се наслаждаваше на ленивите ласки на пръстите ѝ.

— Не мога да спя. Прекалено съм напрегната.

— Добре тогава. — С желание да ѝ достави удоволствие, той я превъртя, за да застане върху него. — Позабавлявай се.

Келси се засмя тихичко и се отдръпна.

— Нямах това предвид. — Изправи се на колене, свела поглед надолу, за да се възхити отново на издължения му силует. — Макар че предложението ме изкушава. После се приведе и му залепи звучна целувка. — Ще се заема с теб, като се върна.

Гейб се опита да я хване, но тя вече се бе смъкнала от леглото.

— От къде да се върнеш?

— Имам нужда да се раздвижа. Искам да погледна Двойно.

Навлече джинсите направо на голо и накара желанието му отново да се разпали.

— Часът е един през нощта, скъпа.

— Знам. — Главата ѝ се измъкна през отвора на раздърпаната тениска. — След малко повече от осем часа ще бъдем в Белмонт. Така че кой може да спи? — Отметна косата си и се зае с ботушите.

Той би могъл, но въпросът беше спорен.

— Ще дойда с теб.

— Няма нужда. Няма да се бавя.

Седна в леглото и прокара ръка през косата си.

— Ще дойда с теб.

— Добре. Настигни ме. — Изскочи през вратата и се затича по стълбите.

Беше истинска юнска нощ. Топла, духаше съвсем лек ветрец, небето бе осеяно със звезди. Келси чу продължителния и накъсан вик на бухала, усети уханието на розите и разцъфналия през нощта жасмин. Лунната светлина струеше върху постройките и им придаваше нереално и вълшебно сияние като в приказка.

Може би това е нейната вълшебна приказка, помисли си тя. Която завършва с „... и заживели щастливи“ и се отнася за нея. Вярно, озова се тук след трагедия, предопределила бъдещата ѝ съдба. Но приказките са пълни с трагедии. Сирачета и омагьосани принцове, предателства и саможертви, злонамерени сили и погубена любов.

Но доброто винаги тържествува. Сигурно затова аналогията ѝ се нравеше. Ако това е нейната приказка, ще се погрижи доброто да възтържествува. Няма да се откаже, преди да открие истината.

Ще отиде отново при капитан Типтън и при Чарлз Руни. Ще говори с Герти, с Моузес и дори с Наоми. С всеки, който е имал, макар и малко отношение към събитията, довели до смъртта на Алек Бродли. Ще убеди Наоми да позволи на адвокатите си да говорят открито.

Но сега, през следващата седмица, съществува единствено Белмонт. И тя е част от него. Разсмя се тихичко и вдигна лице към небето. Имаше своето място в блясъка и ежедневието, в тежкия труд и удоволствието на този най-прекрасен час за конния спорт.

Само след седмица, зарече се тя, ще наблюдавам как Гейб и великолепият му жребец получават последната перла в Короната.

Някаква котка се шмугна по пътеката и удълженото ѝ гъвкаво тяло, подобно на сребриста стрела, накара сърцето ѝ да подскочи в гърдите. Присмя се на себе си и се потърка с ръка, сякаш отново да го върне на мястото му.

Вратата на конюшната се отвори с леко поскърцване. Най-напред усети спусналите се насреща ѝ в мрака миризми като стари познания. Конне, кожа, мехлем, тор. Вместо да запали лампите и да смути съня им, Келси се промъкна по памет покрай стената и намери фенерче. Светлината му очерта тесен лъч. Токчетата на ботушите ѝ затропаха след него.

В мрака на второто отделение просветнаха две подобни на привидение очи. Дъхът ѝ секна; лъчът потрепери. Приказки, няма що, помисли си тя и остана доволна, че Гейб не е с нея, за да я види как подскача от чифт котешки очи.

Усмихна се, забелязвайки походното легло, разпънато пред бокса на Двойно. Независимо от охранителната система такъв важен боец като него заслужава и лична стража. Е, няма смисъл да тревожи коняря. Само ще надникне през леглото в бокса и ще остави и двамата да спят.

Но с известна изненада установи, че леглото е празно. Тревожно насочи светлината навътре. Двойно беше там, напълно буден и се вираше насреща ѝ.

— Извинявай, приятел. Май съм малко нервна. Твоят човек за цигара ли излезе, или природата го призова? Готов ли си? — Засмя се и посегна към вратата.

Не беше затворена и зееше няколко сантиметра.

— О, Боже! Раздвижването зад гърба ѝ я накара да се извърне рязко с насочено като оръжие напред фенерче. Кръвта ѝ пулсираше в слепоочията, докато шареше със светлината и проклинаше котките, скитащи през нощта.

Но котката, колкото и да е умна, не е в състояние да отключи и отвори вратата на бокса. Единствената ѝ мисъл беше да предпази, да защити. Бързо бутна вратата и застана до жребеца. Щом се завъртя, за да насочи лъча от фенерчето в ъгъла на отделението, кръвта в слепоочията ѝ избухна.

Усети силната режеща болка, високото и уплашено цвилене на коня. После нищо.

Докато фигурата се измъкваше бегом, задъхана и уплашена, жребецът се изправи, надвесвайки смъртоносните си копита над безжизненото тяло на Келси.

Някъде по средата на пътя между къщата и конюшната, Гейб вървеше, като крепеше две чаши чай. Вече му беше ясно, че ще прекарат будни по-голямата част от нощта, но билковата отвара, която Келси обичаше да пие, му се стори за предпочитане по това време пред кафето. Особено, ако успее да я придума да се върнат в леглото и да насочи излишната ѝ енергия в по-интимно направление.

Във всеки случай не губеха много време за сън. Още от вечерта, когато влезе при нея във ваната. Беше умно хрумване, за да я убеди да се премести за няколко дни при него. За целта най-безсрамно се беше възползвал от предстоящото състезание и нуждата си от морална подкрепа.

И се получи, усмихна се той и отпи от своята чаша. Възнамеряваше полека-лека да продължи да действа в тази насока, докато положението се установи за постоянно. Но беше преценил, че не би било разумно пред жена, още не отърсила се от скорошния си развод, да се споменава за втори брак.

Голямата изненада беше, че самият той нямаше нужда да се подготвя за такава идея. Тя някак съвсем естествено се настани в мислите му. Или може би в сърцето му. Никога не беше се замислял особено за такива традиционни връзки като брак, съпруга, семейство. За човек с неговото възпитание, такава мисъл изглеждаше абсурдна, дори немислима.

Но не и с Келси. С нея искаше да получи обещание, бъдеще. Шанс.

Двамата ще споделят всичко. Погледът му се плъзна над постройките, хълмовете и оградите. Двамата ще постигнат и повече.

И може би, докато работят над бъдещето, ще успеят да заровят миналото.

Пронизителното уплашено цвилене на коня наруши тишината. Двете чаши се пръснаха върху чакъла и Гейб се втурна напред. Извика я по име, блъсна вратата на конюшната и включи осветлението. Режеща ледена паника го подгони между отделенията и вцепени болезнено гръбначния му стълб.

Беше паднала върху сламата с лице надолу, а жребецът се беше изправил в ъгъла с обезумял поглед и риеше сламата. Светът сякаш се завъртя и цялата кръв се смъкна от главата в краката му.

Спусна се като светкавица, закривайки я с тяло, докато я повдигаше. Изобщо не усети удара в рамото. Лицето ѝ беше преbledняло като платно, а тялото ѝ напълно отпуснато.

Без да обръща внимание на скоковете на коня, той я положи на кушетката. Пръстите му трепереха, докато търсеше пулса ѝ на шията.

— Моля те, мила, моля те.

Най-после го напипа — бързото туптене на живота. Продължи да притиска пръста си, сякаш се боеше, че ако го махне, животът може да секне и зарови лице в косите ѝ.

Целият бе изпълнен със страх и облекчение, страх и облекчение, ярко и шеметно махало, което се люлееше вътре в него. Продължи да стои с пръсти върху шията ѝ, с лице в косите ѝ и да я люлее като малко дете.

— Гейб! Божичко, Гейб!

Обезумелият вик на треньора му го върна към действителността. Вдигна глава и се загледа как, с бавни като в сън движения, Джемисън влиза в бокса и успокоява жребеца.

— Спокойно, момче. Успокой се. — Дърпаше главата му надолу като използваше гласа и ръцете си, за да го усмири. — Остани спокойно. — Но и неговите очи никак не бяха спокойни, когато се извърна към Гейб. Какво е станало? Къде е Кип? Трябваше да спи пред бокса.

— Не го знам къде е, по дяволите. Но ще трябва да го намериш. Намери и него, и проклетия нощен пазач. — С усилие на волята Гейб бавно се раздвижи и прокара ръце по тялото на Келси, за да потърси

счупени кости. Напипа подутината на тила. Ръката му остана там, нежна като милувка, а изгарящият му поглед стрелна Джемисън. — Извикай лекар и ченгетата. Веднага.

— Ранена ли е? — Джемисън продължаваше да поглажда тръпнещия жребец. — Лошо ли е?

— Не знам. Върви се обади, за бога! — Сякаш в отговор на думите му, Келси се раздвижи под ръцете му и простена. — Келси! — Наложил се да положи неимоверно усилие, за да не я притисне към себе си. — Стой спокойно, Келси.

— Гейб. — Очите и се отвориха, но погледът ѝ се залюля и усети как ѝ се повдига. — Боже! — Затвори ги отново и се опита да диша равномерно.

— Не прави опити да се движиш.

— Няма. Обещавам. — Съсредоточи цялото си внимание върху усилието да поема и изкарва въздуха от белите си дробове. Когато ѝ се стори, че успя да успокои дишането, отново пробва да отвори очи. Този път успя да фокусира лицето му. Замаяно отбеляза невероятната мъка в очите му. После си спомни. — Жребецът... Вътре при него имаше някой.

— Няма нищо. Добре е. — Гейб силно изруга, когато лицето ѝ се сгърчи от болка. — Сега ще те занеса вкъщи. Там ще се погрижа за теб.

— Имаше някой вътре. Конярят беше излязъл. Вратата беше отворена. Но не видях кой беше. Направили ли са му нещо?

— Не. — Гейб хвърли поглед към Джемисън, който притваряше вратата на бокса. — Върви да се обадиш, Джейми. Искам тук лейтенант Роси. Също и Ганър. Погрижи се да дойде и да прегледа коня.

— Изглежда добре — отвърна Джемисън, но същевременно кимна. Очите му бяха силно зачервени и напрегнати. — Ще го докарам тук, Гейб. Ти я занеси горе и направи каквото трябва. Аз ще остана с жребеца през цялата нощ.

— Искам тук двама души. — Гейб вдигна Келси внимателно като крехко стъкло. — По всяко време да има поне двама. Разбрано?

— Да.

— И ми намери Кин. Искам да говоря с него.

— Добре. — Със свито сърце Джемисън видя как Гейб изнася Келси. Извърна се към жребеца, потърка уморените си очи и отиде да се обади по телефона.

— Добре съм, нищо ми няма. — Но Келси продължи да държи очите си затворени по пътя до къщата. — Само много ме боли главата.

— Стой мирна — нареди ѝ Гейб като се опитваше гласът му да звучи спокойно. — Просто стой мирна.

После, когато ботушите му изскърцаха върху парчетата от счупените чаши, още по-здраво стисна челюсти. Ако не беше се забавил да прави проклетия чай... Ако беше с нея.

Двойно наистина ли е добре? Не успях да видя.

— Ще престанеш ли да се тревожиш за проклетии кон? Думите изригнаха отвътре и отприщиха бента. — Сега изобщо не ми пука за коня. Лично щях да го убия, ако те беше наранил.

— Гейб...

— Млъкни! Млъкни, по дяволите! После блъсна вратата с яростно изражение. Келси замълча, най-вече защото викът му накара главата ѝ отново да се завърти.

— Няма нужда да крещиш. Имаш право да се ядосваш, но...

— Да се ядосвам? — Остави я върху леглото във всекидневната. Всичките му мускули се бяха разтреперили и не беше сигурен, дали ще успее да я изнесе нагоре по стълбите. — Така ли мислиш — че съм ядосан? Малко съм без настроение, защото някой те е ударил до безсъзнание? Да-а, точно така. Ядосан съм.

Сви юмрук и изля мъничко от чувствата, които бушуваха в него, като го заби в стената.

Думите, които Келси се канеше да изрече, безмълвно се плъзнаха обратно. Погледът ѝ се премести от вдлъбнатините в стената към разранените му кокалчета.

— Изглежда съм се ядосал, защото те намерих паднала в безсъзнание в бокса, заедно с подплашения кон, който всеки момент можеше да те смаже под копитата си.

Не беше помислила за това и картината, която си представи, накара стомаха ѝ да се свие мъчително. Цялото ѝ тяло се разтрепери.

— Недей, Гейб.

— Малко се ядосах, защото за момент — най-дългия момент в живота ми — дори си помислих, че вече си мъртва.

По лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи. Първо една, после втора, а след това затекоха като порой.

— Изглежда „ядосан“ не беше точната дума.

— Божичко! — Изведнъж се почувства напълно без сили и прокара ръце по лицето си. Но това не помогна. Приблужи се до нея, притисна я по-близо до себе си и я задържа така, когато тя се сгуши в него. — Божичко, Келси! Направо обезумях. — Целуна я този път съвсем леко и изсуши сълзите по страните ѝ. — Съжалявам. Чакай да донеса малко лед.

— Не, недей. Недей да ходиш никъде.

— Добре. Нека видя дали не си се ударила на друго място.

— Само главата. Сигурно е бил зад мен. Глупаво беше да се втурвам по този начин, но просто не мислех. Видях леглото празно, после вратата отворена. В ума ми беше само какво може да му се е случило. Както се случи с Гордост.

— Следващия път помисли какво ще се случи с мен. — Леко извърна лицето ѝ нагоре. — Не мога да понеса да те изгубя.

Хвана ръката му и притисна наранените му пръсти към устните си.

— Струва ми се и на двамата ще ни трябва лед.

— Да.

Но останаха на място чак докато Роси почука на вратата.

Час по-късно Гейб отново се връщаше от конюшната, този път до него крачеше Роси.

— Имате пролука в охрана си, господин Слейтър.

— Давам си сметка. — И то достатъчно голяма пропука, та някой да се промъкне през нея, докато нощният пазач прави редовната си обиколка на всеки час.

— Вероятно някой е влязъл отвън. И знае разположението. Заобиколени сте от открито пространство, има много начини за влизане и излизане. — Роси огледа потъналия в мрак двор. Не завиждаше на Гейб за това. Далеч повече му се нравеше собствения му уютен апартамент, клаустрофобията и удобствата на градския живот. — Предпочитам да започна от по-лесния вариант — продължи той — и да потърся сред вътрешните хора.

Гейб също мислеше за тях, за всеки човек, който бе наследил от Кънингам, за всеки мъж и жена, наемани или уволнявани през изминалите пет години.

— Вече ви дадох списък на всички, които работят при мен. Постъпете както трябва.

— Така и смятам.

— Разпоредих се през цялото време да има поне по двама души при жребеца. Самият аз бих могъл да остана, но не желая Келси да бъде сама повече, отколкото се налага.

— Напълно ви разбирам. — Роси замълча. Беше приятна нощ, поне онова, което оставаше от нея. Би могъл да се наслади на лекия ветрец. — Много добре се справя. Бих казал, че е понесла удара в главата по-добре от коняря ви.

— Възможно е да има по-корава глава. — Бяха намерили Кип, който, стенойки, идваше в съзнание в съседния на Двойно бокс. — Изпратихме го без проблеми в болницата.

— Тя ще се оправи. — Учуден, Роси усети под краката си пращането на порцелан.

— Когато чух коня, носех два чаши чай — обясни му Гейб. — Май ги изгървах.

— Хм. Както казах, тя ще се оправи. Трябва да се погрижите за рамото си.

Гейб инстинктивно го изправи.

— Нищо ми няма. Жребецът ме закачи с копито. — Ако не беше неговото рамо, можеше да е Келси. Главата ѝ, лицето ѝ. При тази мисъл стомахът му се сви на топка. — Направили сте проверка на миналото ми, нали, Роси?

— Стандартна процедура.

— Тогава значи знаете нещичко за баща ми.

— Достатъчно, за да разбере, че едва ли би спечелил наградата за татко на годината.

— В града е. Тук е от няколко седмици. — Говореше с равен тон, все едно обсъждаше времето. — Трябва да кажа, че една от първите му спирки беше при мен. Отпратих го с малко пари. Но не чак толкова, колкото му се искаше. Това със сигурност го е подразнило. Той е наясно с нещата на хиподрума и край конюшните.

— Допускате за възможно баща ви да ви отмъсти по този начин?

— Не може да ме понася — каза спокойно Гейб. — Способен е да ми отмъсти по всякакъв начин, особено ако ще спечели от това. Струва ми се, че го видях в Чърчил Даунс в седмицата преди Дербито. Същото е казал и един от конярите в „Трите върби“. Открих го преди два дни в Лорел. Отрече. — Гейб посегна за пура, но нямаше в себе си. — Излъга ме.

Роси разбра жеста, извади пакет цигари и му предложи.

— Ще го проверя.

— Направете го, лейтенант. — Гейб го погледна уверено на пламъка на кибрита. — И имайте предвид, че почти сигурно е познавал Липски. Рич Слейтър обича да си служи с измама. Така печалбата му се услажда повече. А сега е спечелил — пръска пари с широка ръка.

— Ще видя дали мога да разбера от къде ги е получил.

— Имаше едно друго състезание, когато бях малък. Кон от тази ферма се състезаваше срещу кон от „Трите върби“. — Гейб пое дима дълбоко в дробовете си, после го изгледа как се разнася по вятъра. — Жребецът на „Трите върби“ се спъна и си строши краката. Наложих се да го убият. Тогава баща ми също разполагаше с доста пари след състезанието.

— Трябва да е било в Лексингтън през пролетта на седемдесет и трета.

Гейб изгледа Роси през облака дим.

— Точно така. Абсолютно сте прав.

— Странно, но не го споменахте преди това.

— Преди това не бяха ударили Келси.

— Извинете — приближи се към тях Мат Ганър. Косата му още носеше следи от възглавницата. — Жребецът е добре, Гейб.

— Хубаво. Благодаря ти, че дойде.

— Няма проблем. — Мат стрелна с поглед къщата. — А Келси?

— Почива си. Докторът препоръча да отидем до болницата, но тя не ще и да чуе.

— Ще дойда да я навестя, като се пооправи.

— Разбира се. — Сбогува се с него и отново се извърна към Роси. — По-добре го открийте преди мен.

— Нямайте никакви доказателства, че баща ви е забъркан в тази работа.

Гейб хвърли цигара и я смачка.
— Няма нужда да доказвам нищо.

Келси го чу да се качва по стълбите и внимателно се изправи седнала. Хапчетата, които ѝ даде докторът, притъпиха болката, но не можеше да се отпусне.

— Двойно? — попита тя Гейб при влизането в стаята.

— Мат го прегледа обстойно. — А той собственоръчно изпразни торбата му с храна и я замени с нова.

Въздъхна успокоена.

— Слава Богу! Седях тук и си мислих какво биха могли да му направят.

— Би трябвало да си почиваш. — Седна на леглото, като внимаваше да не разклати матрака. — Пак имаш сенки под очите — нежно ги докосна с палци той. — Защо винаги ги намирам толкова секси?

— Мъжкото начало, което търси уязвимостта у жената — усмихна се тя. — Ела при мен.

— Искам да останеш тук, Келси. Не, не тук — поправи се той. — В „Грите върби“. Невъзможно е да пътуваш и ще бъде по-безопасно и по-разумно да останеш с Герти. Роси може да уреди някой от неговите хора.

— Гейб. — Хвана лицето му с ръка, притисна устни към неговите и тихо каза: — Няма начин.

— Изслушай ме.

— Бих могла — съгласи се тя. — Ще те изслушам, после ти ще изслушаш мен и така да се въртим в кръг чак до сутринта. И пак ще дойда. Защо тогава да не приемем, че вече сме спорили и сме обсъдили въпроса?

— Постъпваш егоистично. — Стана от леглото и започна да се съблича. — Не искаш да пропуснеш състезанието и не те интересува, че няма да мога да се отпусна и да се зарадвам пълноценно.

Келси бавно прокара език по зъбите си.

— Добро попадение. Чувството за вина обикновено ми действа, но не и този път. Ще се притесняваш, независимо дали съм там, или не. А аз ще съм там заради теб, Гейб. През цялото време.

— Магарешки инат.

— Това също няма да подейства. Макар че наричането с обидни имена е неизбежен етап във всяка хубавата битка. Мога да ти отвърна, като те нарека протекционистично муле, но ще го премълча, защото съм дама. Така че... — Изведнъж млъкна и простена. — Мили Боже, какво е станало с гърба ти?

Той се извърна, но успя да види само част от тъмната ивица, спуснала се от рамото към кръста му.

— Получих ритник.

— Кога? Нямахте я преди... — Отново замълча, осъзнавайки съвсем точно кога и как я беше получил. — Сега вече ще кажа, че наистина си муле. Какъв е този глупав героизъм? Докторът беше тук преди малко. Можеше да те намаже с нещо.

— Не е героизъм, глупав или не. Просто забравих. — Внимателно завъртя рамо. Болката не беше чак толкова силна, но раната беше дълбока и с разкъсвания. — Трябва ми само малко мехлем.

— Страхопъзльо.

Понечи да ѝ отвърне в същия дух, но после само въздъхна и се отказа.

— И аз те обичам. — Мушна се в леглото и я придърпа към себе си.

— Какво правиш?

— Смятам малко да поспя. Трябва да те проверявам на всеки два часа, но и без това не ни останаха повече.

— Ами мехлема?

— После. Искам само да те подържа в ръце.

Доволна от отговора, тя отметна косата от челото му.

— Гейб, идвам с теб.

— Знаем. Спи сега.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Никой не ѝ позволяваше да работи. През първите два дни в Ню Йорк Келси чисто и просто не бе допусната до хиподрума, благодарение на численото превъзходство и хитростта на екипа, като се почне от Гейб и се стигне до последното момче в конюшнията. Изглежда единственият ѝ успех беше самото идване.

Озовала се с прекалено много свободно време, по-голямата част от което се налагаше да прекарва сама, Келси видя само две възможности. Тихо и кротко да полудее или да погледне на принудителното си бездействие като на кратка ваканция.

Ваканцията ѝ се стори по-здравословна.

Възползва се от всички удобства на хотела и плуваше всяка сутрин — така поддържаше мускулите, които бе развила през последните няколко месеца. Пазаруваше, установи отношения на симпатия и неприязън с уредите в здравния център и в общи линии успяваше да се пребори със скуката.

Много ѝ помогна и решението на Гейб да даде прием вечерта преди състезанието в балната зала на хотела. Това позволи на Келси да се заеме с планиране на всички подробности и да обсъжда разни подробности с озеленителя и готвача на хотела. Самият Гейб, след като хвърли поглед на списъка с доставките, предпочете малодушно да се измъкне и остави цялата организация в нейни ръце.

Нищо не ѝ доставяше по-голямо удоволствие.

Прекара часове наред с управителя на хотела, с портиера и готвача, като спореше и внимателно обмисляше кое трябва и кое не бива да се направи. Гейб не постави лимит за разходите и понеже тя реши, че няма нищо, което да не може да се изпълни, се зае да убеди и персонала.

— По-добре щеше да е да ти бях дал гребло и да те оставя цяла седмица да чистиш обора. — Гейб пиеше набързо чаша кафе и я наблюдаваше как задълбочено изучава окончателното меню за вечерта. — Тогава сигурно щеше да си починеш повече.

— Престани да се оплакваш. Ти започна цялата работа.

— Е, сметнах за добре да се направи някакво парти. — Приблужи се и застана зад нея, за да разтрие раменете ѝ, докато тя продължаваше да стои надвесена над листите. — Нещо за хапване, малко музика, свободен бар. Нямах предвид да пресътворявам някое от представленията на Дейвид О. Селник. — После попита с присвити очи: — *Колко шампанско си предвидила?*

— Махай се — раздвижи рамене под ръцете му тя. — И без това няма да го пиеш ти. Даде ми картбланш, Слейтър, и аз се възползвам. Само те искам точно в осем, облечен в смокинг.

— Значи официална вечеря — измърмори той.

— Приличаш ми на управителя. Хайде, върви да се срещнеш с репортерите.

— Гади ми се от репортери.

— Просто ревнуваш, защото сложиха снимката на Двойно вместо твоята на корицата на „Sport Illustrated“.

— Моята беше на две страници в „People“ — напомни ѝ той и с удоволствие захапа ухото ѝ. — Тук открих едно много хубаво местенце — измърка като продължаваше да движи устните си нагоре покрай ухото ѝ. — Може и да ми стане нещо и да пропусна интервюто.

Бързите и приятни тръпки, преминали по тялото ѝ, за момент я накараха да се разсее, Гейб се възползва и разкопча две копчета на блузата ѝ, преда да успее да му се отскубне.

— Престани! Имам среща след петнадесет минути.

— Ще действам бързо.

— Сериозно ти говоря. — Издърпа се задъхана и скочи от стола. — Отивам да си направя прическа.

Гейб ѝ се усмихна. В този момент косата ѝ се беше измъкнала от яркото цветно ластиче и вината беше негова.

— Прическата ти ми харесва точно както е в момента.

— Стой далече от мен, Слейтър. Целият ми ден е зает, минута по минута и не съм предвидила никакво време в графика си да се гоним около бюрото.

— Поправи го.

— Вярно, тържеството е твое. — Колкото и да беше смешно, Келси застана така, че бюрото да е помежду им. — Но грижите около

организирането му ми помогнаха да не полудея през тази седмица. Направила съм емоционални инвестиции.

— Аз също — Опря длани върху бюрото и се наведе. — Ела тук.

— В никакъв случай.

— Имам нещо за теб.

— О, моля те. — Не смееше да отдели очи от него, иначе с насмешка би отправила поглед нагоре. — Много изтъркан номер.

Той се изправи и вдигна вежди.

— Подарък е — извади малка кадифена кутийка от джоба си. — Сега няма ли да се засрамиш?

— Подарък ли? — Въпреки обзелото я за момент задоволство, тя продължаваше да го гледа подозрително. — Да не е някакъв трик?

— Отвори го. Щях да ти го дам след състезанието, но си помислих, че може да ти донесе повече късмет преди това.

Това я убеди. Заобиколи бюрото и взе кутийката от ръката му, после се повдигна и го целуна.

— Благодаря.

— Още не си го отворила.

— Първо за идеята.

Отвори капачето и от устата ѝ се откъсна възхитено възклицание. Конят блестеше на фона на черното кадифе, уловен завинаги в момент на галопиране, издигнат над земята, величествен. Фигурката беше направена от кървавочервен нефрит и с толкова фина и сложна изработка, че Келси почти очакваше да усети потрепването и туптенето на мускулите, докато нежно прокарваше пръсти по нея. Диамантените очи просветваха триумфално.

— Красиво е. Направо съвършено — вдигна поглед към него тя. — Също като теб.

— И аз така си мислех. — Обви ръце около талията ѝ и я придърпа към себе си. — Твое е — каза, докато устните му се притискаха в нейните.

Разбира се, закъсня. Келси дотърча във фризьорския салон и избъбри някакви извинения. После продължи нервно да си поглежда часовника, докато маникюристката се опитваше да постигне нещо с изоставените ѝ нокти.

— Защо не поставим изкуствени, скъпа?

— Не, само ще ги счупя. — Косата ѝ беше навита на големи дунапренови ролки, лицето ѝ покрито с бледозелена маска, за която някак си успяха да я придумат, а времето си минаваше. — Само ги оформете и сложете някакъв безцветен лак.

— Не искате ли нещо по-шикозно?

Келси погледна крадешком невъзможно дългите, лакирани в яркочервено нокти на маникюристката.

— Не, предпочитам нещо по-умерено.

Жената поклати глава и потопа дясната ѝ ръка в топлата вода.

— Както кажете, скъпа.

— Но това е Келси, нали? — усмихна ѝ се жената от съседното място. — Аз съм Джанет Гарднър. Идвахте в нашата ферма в Кентъки.

— О, да, госпожо Гарднър. — Келси не намери смисъл да ѝ обяснява, че не я е разпознала с тези яркочервени коси, покрити с блестяща синя пяна и лице, боядисано в невероятно розово. — Радвам се да ви видя отново.

— Изпъва лицето, без да е нужен скалпел, така ми обясниха — засмя се Джанет, като потупа засъхващата розова маска. — Ще видим? Ами твоята?

— О, нещо за освежаване. Изглежда съм имала уморен вид.

— С кого ли не е така в Белмонт? Двамата с моя Ханк ще спим поне две седмици, като се приберем у дома. Така сме си обещали.

Сега вече Келси си спомни за Ханк — енергичният мъж, с когото танцува предната вечер. Имаше загоряло от слънцето лице, тънки като молив мустачки и плътен силен глас. Искаше да я научи да танцува танго.

— Предайте моите поздравии на съпруга си. Страхотен танцьор е.

— О, такъв си е моят Ханк — изкиска се Джанет и се изпъчи. — Всички дами искат да се извъртят по веднъж на дансинга с него. Обича да разправя, че съм се омъжила за него заради краката. — Подчинявайки се на маникюристката, Джанет смъкна изумрудената си халка, която спокойно би могла да се ползва вместо преспание. — Днес видях майка ти на хиподрума. Не мога да повярвам, че сме по тези състезания вече... Е, това няма да казвам.

— Значи отдавна познавате Наоми.

— Откакто се омъжих и влязох в тези среди. Тя, разбира се, си е родена в тях. — Джанет се интересуваше от клюки много повече, отколкото от модното списание, което прелистваше с една ръка, затова го остави бързо. Очите ѝ блестяха от любопитство. — Същото може да се каже и за теб.

— Закъсняло завръщане.

— О, според мен не бива да се говори за такова нещо. Спомням си, та аз съм те виждала по хиподрумите още в пелени.

— Сериозно?

— Ами да, съвсем сериозно. Наоми се гордееше с теб повече от всеки шкаф, пълен с купи. Наричахме те чистокръвното жребче на Наоми. Но едва ли помниш.

Чистокръвното жребче на Наоми. Мисълта за това едновременно ѝ достави удоволствие и я натъжи.

— Не, не помня.

— Виждала съм един-два пъти баща ти. Горкият човек, винаги изглеждаше толкова объркан. Библиотекар ли беше?

— Баща ми е ръководител на катедрата по английски език в университета в Джорджтаун.

— О, да — възкликна Джанет, без да забележи сдържания тон на Келси. После послушно натопи пръсти в купата с вода, както ѝ посочи маникюристката. — Знам, беше нещо свързано с книгите. Наоми беше направо луда по него. Всички смятахме, че е много жалко, дето между тях не потръгна. Но такива неща стават непрекъснато, нали?

— Според статистиките.

— Ние с Ханк сме щастливци. Този септември ще направим двадесет и осем години.

— Поздравявам ви. — Като видя, че няма измъкване, Келси реши да смени малко темата. — Имате ли деца?

— Три. Две момчета и едно момиче. Нашата Диди вече е омъжена и има две малки момиченца. — Ако ръцете ѝ бяха свободни, Джанет веднага щеше да извади снимките от портфейла си. — Момчетата казват, че още търсят нещо подходящо. Малкият, разбира се, е само на двадесет. Следва строително инженерство. Не че разбирам нещо от това... — Продължи да говори за децата си, докато Келси остави мислите си да се реят свободно. — Но има нещо по-специално между майката и дъщерята — каза Джанет като

предпазливо се извърна назад. — Не си ли съгласна? Искам да кажа, дори и след толкова години, двете с Наоми изглеждате така добре заедно. Ако трябва да съм откровена, след толкова време много хора направо бяха забравили за дъщеря ѝ, ако изобщо някога са знаели. Джанет повдигна ръка да огледа първия лакиран в бледолилаво нокът. — Да, скъпа, този е много хубав. — Когато отново насочи вниманието си към Келси, гласът ѝ прозвуча поверително. — Надявам се, няма да се засегнеш, ако ти кажа, че повечето от нас, които познавахме Наоми, бяхме на нейна страна. Искам да кажа, самата мисъл да вземат детето от майка му просто ни се струваше противоестествена.

Напълно наясно, че и двете маникюристики са наострили уши, Келси отвърна спокойно.

— Сигурна съм, Наоми е оценила подкрепата ви.

— Не че с нещо ѝ помогнахме. Съжалявам да го кажа, но по време на изпитателния срок тя самата си беше най-големият враг. Винаги съм смятала, че се държеше толкова неразумно, защото бе сърдита на баща ти. Пък и общественото мнение беше доста... свободно по онова време. И все пак Алек Бродли... — изцъка тя. — Наоми би трябвало да намери някой по-добър, с който да флиртува. — О! — Сякаш току-що си беше спомнила резултата от това флиртуване, Джанет примигна и изпъшка. — Извинявай, скъпа. Съжалявам. Сигурно това е болезнена тема за теб.

Мисълта, че убийство и десет години в затвора могат да се нарекат болезнена тема, вероятно би ѝ се сторила забавна при други обстоятелства. Но Келси се върна към момента, привлякъл вниманието ѝ.

— Познавахте ли Алек Бродли?

— Да. Повечето от нас по онова време поне бяха чували за него. Беше зашеметяващо красив, както би се изразила моята Диди. Висок, тъмнокос и елегантен, с усмивка, способна да разтопи всяко женско сърце. Пък и той го знаеше. Знаеше го, повярвай ми, и се възползваше от това. Дори по едно време за малко се навърташе около мен... но Ханк спря тази работа — изкиска се като малко дете тя. — Признавам си, бях малко поласкана, като имах предвид репутацията му.

— И каква беше репутацията му?

— Ами, знаеш ли, скъпа... — нетърпеливо се приведе от мястото си тя. — Семейството му едва ли би си признало, но изглежда имаха

известни финансови затруднения. Обаче кръвта им си беше синя. Пък и скандалът с първата му жена. — Наведе се още по-близо и се приготви да сподели онова, което беше чувала. — Имаше вкус към по-стари жени, разбираш ли. Богати стари жени. Всички знаеха, че първата му съпруга твърде щедро го възнагради за развода, за да запазят приличие. Не че това наистина ѝ помогна, тъй като всички знаеха, че... ами, че той обслужва кобилките, ако мога така да се изразя.

— Значи е бил женкар.

— О, истински шампион. И се носеше слух, че взема пари за услугите си.

— Той е... жените са му плащали? За секс?

Последва ново кискане, но леко смутено. Джанет предпочиташе по-умерени евфемизми.

— Не знам дали е действал чак толкова открито, но беше общоизвестно, че може да бъде нает. Например за придружител. Има много самотни жени. Дори и по конните състезания. Неомъжени, разведени, разделени. Алек можеше да се наеме, за да запълни липсата. Красиво рамо, на което да облегнеш ръка на някое парти или на хиподрума. Както казах, беше наистина много чаровен. А и много обичаше да залага. При това лошо. — Когато се усмихна, от лицето ѝ се отрониха розови люспици и се посипаха по златистобялото наметало, подобни на цветен пращец. — Никой обаче не смяташе, че е имало такава делова сделка между него и майка ти, скъпа. Жена като Наоми би могла да има всеки мъж, когото поиска. И още може. Алек изглеждаше доста хлътнал по нея. Макар че продължи да се забавлява и да флиртува и с други, Наоми не беше човек, който ще търпи такива глупости. Двамата здраво се спречкаха и тя му би шута. — Този път смущението на Джанет беше доста искрено. — Тоест... Исках да кажа...

— Значи сте били там онази вечер — притисна я Келси, без да се интересува от желанието ѝ да се измъкне или от някакъв пристъп на угризения. — Вечерта, когато е умрял?

— Да, бях. — Джанет навлажни устни, изненадана и малко подразнена от директния въпрос на Келси. — Двамата с Ханк бяхме по работа във Вирджиния. Няколко души от бранша се бяхме събрали на парти в местния клуб. Ето, май вече съм готова — вдигна ръце тя. —

Като говорим за парти, с такова нетърпение очаквам тази вечер. Онзи твой красавец ни държи всички в голямо напрежение.

— Спречкали са се. — Без да обръща внимание на лекото стискане в знак на протест от страна на маникюристката, Келси дръпна ръка и хвана рамото на Джанет. — Онази вечер са се скарали.

— Да, скъпа. — Джанет вече съжаляваше, че е позволила страстта ѝ към клюките да я подведе и говореше любезно. — Много от нас бяха разпитвани за това след... затрудненията. Караха се доста високо и Наоми му заяви съвсем недвусмислено, че връзката им е приключила. И двамата бяха пили може би малко повече, отколкото е разумно. Размениха си остри реплики. Наоми плисна чаша шампанско в лицето му и си тръгна. Тогава я видях последно за доста дълъг период от време. — Върху ярката клоунска маска погледът на Джанет стана по-мил. — Харесвах Наоми. И още я харесвам. Онзи мъж не я заслужаваше, скъпа. Не заслужаваше да му отдели и минута от времето си. Мисля, истинската трагедия беше, че го разбра едва, когато стана прекалено късно.

През останалата част от деня Келси положи усилия да отмени разговора някъде на заден план в съзнанието си. Искаше ѝ се по-късно да го извади отново и да обмисли всяка отделна дума. Това беше нещо различно, нали така? Струваше ѝ се от съществено значение факта, че Алек Брадли е можел да бъде нает.

Но колкото и това да променяше картината, която така много искаше да сглоби, в момента прекалено много неща я разсейваха и ѝ пречеха да се съсредоточи.

Независимо от собственото си настроение, нямаше намерение да разваля празника на Гейб или доброто разположение на майка си.

Облече се рано и му остави бележка по средата на леглото, като му написа да слезе в балната зала точно в осем часа.

Искаше да отдели внимание за всички последни подробности, независимо дали готвачът, озеленителят и персоналът на хотела бяха съгласни, или не. Трябваше да бъде идеално. И наистина беше, установи тя, застанала по средата на голямата осветена зала.

Навсякъде преобладаваха червеното и бялото — цветовете на „Лонгшот“ — в покривките на масите, свещите и цветята. За да се отдаде дължимото на Тройната корона, по масите имаше пръснати

букети от червени рози, ярко жълти рудбекии и бели карамфили, поставени в кошници. Облечените в бяло сервитьори се бяха подредили в редица, докато хората от кухнята довършваха последните приготовления по трите огромни шведски маси.

Но най-великото ѝ хрумване, най-трудното ѝ постижение и най-голямо главоболие, беше организирането на залаганията.

Можеха да се купят огромни по размери чипове и всичко беше с благотворителна цел, но уреждането на формалностите ѝ отне няколко дни борба с бюрократичната машина. Чистокръвното жребче на Наоми обаче успя да преодолее всяка съпротива на финала.

Сега можеше да застане и да огледа рулетките и масите за игра на зарове и карти и да бъде сигурна, че ще представи Гейб с най-невероятното парти за сезона. При това щеше да му подхожда напълно.

Докато оркестърът започваше да свири, тя се приближи и силно завъртя колелото на рулетката.

— Залагам на червено.

Засмя се и се обърна усмихната да посрещне Гейб.

— Точен си.

— А ти си красива. — Все още не искаше да се приближи. Искаше само да я погледа. Беше облечена в ослепително бяло. Тясната рокля се спускаше от извивката на гърдите чак до глезените. Подаръкът му бе забоден върху сърцето. Косата ѝ се спускаше като водопад от къдри, закрепени с блестящи фиби и падаха върху голите ѝ рамене. На ушите ѝ, подобно малки капчици, се поклащаха диаманти и рубини. — Наистина си невероятно красива.

— С твоите цветове — протегна му ръце тя. — Какво мислиш?

— Непрекъснато ме удивляваш. — Продължаваше да я държи на разстояние и отново огледа цялата зала. — Какво си направила тук?

— Освен, дето подлудих всички търговци и градски чиновници в радиус от сто километра ли? Организирах ти казино за тази вечер, Слейтър.

— А постъпленията?

— В града има приют за изоставени жени и деца.

Погледът му потъмня, после се сведе към сплетените им ръце.

— Смущаваш ме, Келси.

— Обичам те, Гейб.

Развълнуван, той поднесе ръцете ѝ към устните си.

— Какво беше това завъртане на рулетката, което те доведе при мен?

— Най-щастливото в живота ти. — Погледна надолу и се взря в сребърното топче, заседнало в гнездото. — Червено — каза тихо. — Пак спечели. Знаеш ли, Гейб, не го направих само заради теб.

— Така ли?

— Да. — Приблужи се още по-близо и обви ръце около врата му. — Искам да те видя как играеш тази вечер. Имам усещането, че ще ми поддейства много възбуждащо.

И наистина. Няколко часа по-късно, когато салонът вече бе претъпкан с хора, шведските маси почти опустошени, а на дансинга се въртяха танцуващите двойки, Келси стоеше до рамото му и го наблюдаваше как играе.

До сега смяташе, че разбира играта на двадесет и едно. Обикновена игра на карти — изисква късмет и логично мислене, докато се опитваш сборът от картите ти да стигне максимално близо до двадесет и едно. Преминеш ли, губиш. Но за нищо на света не успя да разбере защо на едната ръка Гейб се отказа и спечели с някакви си петнадесет бройки, а на следващата поиска нова карта и пак спечели, след като беше на шестнадесет.

— Това са само цифри — каза ѝ той. — Нищо повече.

Точно така си мислеше и тя. Докато не го видя как играе.

— Няма начин да запомниш всички цифри и комбинации.

Той само се усмихна, погледна картите си и добави четворка към своите седемнадесет, с което направи двадесет и едно.

— Ето — побутна към нея купчината червени и бели чипове. — Поиграй малко ти.

— Добре, с удоволствие. — Седна на освободеното място и вдигна поглед, защото до нея се настани Наоми.

— Току-що загубих цял куп на зарове. Ще поиграя десет минути и тук, преди да изнудя Моузес да ме заведе да танцуваме. — Отметна зад ухото си кичур златисти коси и кръстоса крака. Избута напред няколко чипа и огледа стаята. — Страхотно тържество.

— Дъщеря ти е невероятна.

— Да, знам. — Наоми съсредоточено се намръщи, докато разглеждаше картите си. — Вземам още една — нареди тя, после изпъшка жално. — Разорена съм.

— Всичко отива за благородна кауза. Загубата трябва да ти сгрыва сърцето. — Хапейки устни, Келси съзерцаваше своите осмица и петица. — Добре, ще взема една. Осмица! Още една осмица! Спечелих! — Със смях прибра чиповете си, но в този момент забеляза присвитите очи на Наоми. — Е, победата също ти сгрыва сърцето. Потанцувай с майка ми, Гейб, а аз ще видя колко още от парите ти мога да загубя.

— Как бих могъл да отхвърля такова предложение? — протегна ръка и здраво хвана пръстите на Наоми. — Изглеждаш прекрасно тази вечер — каза ѝ, докато пристъпваха в такт по дансинга.

— Как разбра? Тази вечер не поглеждаш друг, освен Келси.

За момент той не отвърна нищо.

— Май нямам готов отговор на това.

Наоми отметна глава назад и го изгледа внимателно.

— Щях да се разочаровам, ако имаше. Харесва ми да виждам какво изпитва към теб, изписано е на лицето ѝ. И ми харесва да разбере, че онова, което ти изпитваш към нея, те кара да объркваш стъпките. Странно е, но двамата сте съвсем различни в това отношение. Не си приличате.

— И ти се притесняваш.

— Не за отношенията помежду ви. За всичко останало. — Хвърли бърз поглед назад, където Келси продължаваше да се смее на масата за двадесет и едно, като побутна напред нова купчина чипове. — Знам, че се опитва да забрави случилото се онази вечер. Но аз просто се ужасявам, като си помисля.

Погледът му остана спокоен, но спокойствието му беше измамно.

— Не биваше да става. Трябваше да съм с нея.

— Да, изобщо не биваше да става — съгласи се Наоми, но продължаваше да гледа дъщеря си, а не него. — Струва ми се по-редно да стои в „Трите върби“... или още по-добре да се върне при баща си, докато нещата се уталожат.

И той бе помислил за това, но да го чуе от друг, никак не му беше по-леко.

— Дори и да се съгласи, не знаем колко време ще отнеме да се оправя всичко.

— Всичко?

Мислено се прокле — нова погрешна стъпка. Доколкото на Наоми ѝ бе известно, ставаше дума само за настоящите проблеми около коня.

— Кой е успял да мине през охраната и какво е искал да направи. От друга страна, всичко може да приключи още утре след състезанието.

— Разчитам на това. Няма да понеса да ѝ се случи нещо, Гейб. Неприятно ми е дори да си помисля за възможността да бъде засегната от някаква подлост... от такива долни неща, за които Милисън винаги е твърдяла, че са неразделна част от конните състезания. — Дръпна се назад и очите и заблестяха. — А не е така. Не сме такива. Обаче случи ли се нещо такова, хората помнят само него.

— Ти за мнението на Милисън Байдън ли се тревожиш?

— По дяволите, не. — Старото предизвикателство отново излезе на преден план. — Но няма да позволя тя да излезе права. И проклета да съм, ако ѝ позволя да злорадства от ново петно върху името ми. Затова искам всичко да приключи. Заради Келси, заради теб. И заради самата мен.

Когато Келси се пробуди, в стаята беше хладно и тъмно. Лениво се размърда, а в главата ѝ се върнаха картини от предишната вечер. Цветове и светлини, гласове, музика. Шеметното въртене на колелото, проблясването на хвърлените лъскави кубчета. Загуби половината от печалбата на Гейб на карти, но той отново я удвои на зарове.

Но най-добре си спомняше как изглеждаше самият той — тъмен и опасен, докато неустоимите му и непроницаеми сини очи следят безумния бяг на рулетката и подреждането на картите. А после как внезапно се впиваха в нейните и спираха дъха ѝ. После, когато останаха сами, когато вечерта, шумът и тълпата останаха зад тях, той я занесе в леглото. И тогава изкусните му ръце си играха с нея, изтръгваха неудържими стонове и я предизвикваха към все по-тъмни и по-тъмни страсти.

Правеше с нея неща — направи с нея неща, — каквито никога не бе предполагала, че ще позволи, а още по-малко, че сама ще пожелае.

Сега, отново будна, усещаше тялото си омекнало и без сили, болезнено и изпълнено с любов. Със затворени очи протегна ръка между чаршафите да го потърси. После уморено се надигна в леглото и установи, че е сама.

Не е могъл да се измъкне така лесно, помисли си тя. Все още полузаспала, стана от леглото и със залитане тръгна към салона на апартамента, като завързваше колана на халата си.

Светлината, струяща през дръпнатите пердета я заслепи и тя болезнено примигна. Закри очи с ръка и се хвана за вратата.

— Боже! Колко е часът?

— Тъкмо минава десет. — Наоми наля чаша кафе от каничката върху подноса със закуската. — Идваш навреме, Келси. Закуската току-що пристигна.

— Закуска? Десет? — надзърна през разперените си пръсти. — А Гейб?

— О, той е на хиподрума още от изгрев.

— Но... — Вече напълно разсънена, тя отпусна ръка — Този подлец! Обеща ми, че няма да излезе без мен тази сутрин. Специално за тази сутрин.

— Хм. — Наоми наля втора чаша за дъщеря си. — Според него си била доста войнствено настроена и си му каза да се разкара, когато ти напомнил, че е време да се става.

— Не съм — отпи от кафето Келси. — Възможно ли е? Сигурно си го е измислил.

— Вероятно е искал малко да си починеш.

— Той ми е любовник, а не пазач. — Изведнъж цялата се изчерви. Колкото и необичайни да бяха взаимоотношенията им, все пак Наоми си оставаше нейна майка. Прокашля се неловко и седна. — Ти какво правиш тук? Мислех, че ще бъдеш на хиподрума.

— За нас състезанието не е от такава важност. Някаква си миля и половина — сви рамене тя и размаза конфитюра от къпини върху препечената филийка. — Трябва само да видим дали Прилив ще запази резултата си. Има изгледи шансовете ни се увеличават, след като жребецът от Арканзас отпадна.

— Отпадна? Кога? Какво се е случило?

— О, лошо препъване на вчерашната тренировка. Навехнал си е предния крак. Сигурно съм забравила да ти кажа.

Келси нацупено ухапа парче бекон.

— Имам чувството, че не са ме поканили на тържеството и аз стоя отвън със залепен за прозореца нос, докато останалите ядат тортата.

— Извинявай, мила. Опитай се да ни простиш, но всички се притесняваме за теб. Като си помисля какво е могло да се случи... — Въздъхна и си намаза още конфитюр. — Добре, добре, няма да се връщаме на това. Познавам този упорит израз на лицето ти. Виждала съм го доста често в огледалото.

— Нямам намерение да те отблъсна — отвърна с усмивка Келси. — Искам да не се тревожиш.

— Това е съвсем нормално. Дори и за майка, завърнала се от миналото. Хайде, изяж си закуската. Имам нареждане да се погрижа да ядеш.

— Пак Гейб.

— Предполагам знаеш, че те обича.

— Да, знам.

— А знаеш ли, че е напълно заслепен от любов?

Този път Келси не успя да удържи усмивката си.

— Така ли смяташ?

Наоми само се разсмя в отговор.

— Няма значение и без това вече го знаеш. Много е вълнуващо, нали, но е и страшно някой мъж да е така всецяло погълнат от теб.

— Да. И двойно по-вълнуващо и страшно е, когато и ти си също така всецяло погълната от него. Вероятно изглежда прекалено прибързано да се ангажирам с някого толкова скоро след развода, но...

— Келси, не само че няма да седна да те критикувам, но и ще ти припомня, че ти и твоят бивш съпруг сте били разделени от две години.

— И все пак... — поклати глава Келси. — Самата аз се упреквам, защото ми изглежда нередно. Но пък се чувствам добре. — За момент продължи да се занимава със закуската, като преценяваше дали не е избрала неподходящ момент. — Когато се разделихте с татко, обичаше ли го още? Извинявай — вдигна очи тя. — Вчера някой ми каза нещо,

което ме заинтригува. Ако предпочиташ да не ми отговаряш, ще те разбера.

— Веднъж вече ти казах, че каквото и да ме попиташ, ще ти отговоря. — Но този въпрос наистина беше тежък. Забиваше се направо в старата рана в сърцето ѝ, рана, която почти бе забравена. — Да, още го обичах. Обичах го много дълго, след като вече беше глупаво от моя страна. И понеже го обичах, бях сърдита и на него, и на себе си и бях решена да докажа, че не ми пука.

— Затова ли...

— Се впуснах в безкрайни веселби? — довърши Наоми. — Забавлявах се да предизвиквам клюки за мен и други мъже? Възбуждах дребни скандали? Да, поне отчасти. Не желяех да си призная, че съм се провалила. Исках Филип да страда, да стои буден нощем и да мисли за мен и как се наслаждавам на свободата си. И понеже несъмнено успях да го постигна, предизвиквах го още и още, докато онова, което най-силно желяех, ставаше абсолютно непостижимо за мен.

— Искала си да си го върнеш.

— Отчаяно. Но бях достатъчно самоуверена, за да си въобразявам това да стане при моите и единствено при моите условия.

— А Алек Бродли? — Видя как Наоми трепна и побърза да довърши. — И него ли използваше, за да накараш татко да страда?

Наоми смени кафето с вода.

— Той беше нещо като последната хвърлена ръкавица. Мъж с не по-малко знатен и благороден произход от Филип, но с малко нечиста репутация.

Стомахът на Келси мъчително се присви. Трябва да разбере, а за да разбере, трябва да попита.

— Плати ли му?

Смуцението в погледа на Наоми изчезна.

— Дали съм му платила? — повтори тя неразбиращо.

— Чух, че продавал определени свои умения — отпи от кафето Келси. — Така да се каже.

Последно очакваше да чуе смях. Но именно висок и весел смях се разнесе от другата страна на масата.

— Божичко, какво хрумване! Какво хрумване само! Последното нещо, което исках от Алек, бяха уменията му на жребец. — Смяхът ѝ

секна. — Последното нещо.

— Съжалявам, въпросът ми беше глупав. Нямах предвид това, което всъщност прозвуча. Мислех си повече за изяви пред обществото, отколкото в личен план.

— Не, не съм му плащала. Макар че му заех пари, един-два пъти. Винаги беше в процес на някакви сделки, разбираш ли — иронично допълни. — Все имаше някакъв малък проблем с наличните пари. Може би е пак някаква проява на суетност, за да разкрася миналото си, но доколкото си спомням, той ме преследваше. А аз и не се опитвах да се измъкна — добави и си избра една малина от купата. — Търсех внимание. Имах нужда от него, а той беше много очарователен. Дори и да знаеш, че не е истина, успяваше да те накара да се почувстваш единствената жена в цялата зала. Разбира се, знаех за репутацията му и за това, че може да се купи. Но само още повече ме привличаше, предполагам. Да бъде с мен, да се опитва да ме омае, да се надява да ме спечели, защото не може да ме има, имаше чудотворно въздействие върху моята суетност. — А голяма част от цялата история, припомни си тя, си беше чиста проба суета. — Накрая отказа да приеме или беше неспособен да приеме факта, че съм предпочела да не бъда спечелена. Това го уби.

— Значи нападението не е било заради секса.

— Не. — Някога го приемаше така или ѝ се искаше да вярва, че е така, защото сексът беше много по-лесно обяснение. — Искаше да ме нарани. Да ме унижи. Никога не успях да разбера докрай защо се държа толкова безразсъдно онази нощ. В погледа му нямаше никаква страст. Никакво желание. Мисля, че тогава бих се преборила, бих ги преодоляла. Но именно безразсъдството в очите му ме накара да посегна към пистолета. — Наоми потрепери силно и освободи дробовете си, които се задушаваша, с дълбока и продължителна въздишка. — Бях го забравила.

— Съжалявам, че те накарах да си припомниш. — Келси реши по-късно да обмисли всичко отново и постави ръка върху нейната. — Забрави го. И двете ще го забравим. Сега трябва да гледаме напред, а не назад. Ела да видиш какъв костюм си купих за състезанието днес. Ако не го облека скоро, ще пропуснем първата серия.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Рино носеше тъмносив костюм и червеникавокафява вратовръзка. Меките му италиански ботуши блестяха като огледало. Слабата като върлина жена, хванала го под ръка, беше с една глава по-висока от него и изкусно изрисуваното ѝ лице бе извърнато към камерите.

Съзнаваше, че е изтъркано клише ниските мъже да доказват своята мъжественост, като се хващат с високи и екстравагантни жени. Но пет пари не даваше. Точно сега наистина имаше нужда от нещо, за да докаже своята мъжественост, своята значимост. Превръзката на ръката му напълно съответстваше на копринената му вратовръзка. Знаеше, че те ще бъдат единствената коприна, която ще носи в днешния ден.

Усмихна се и се изпъчи пред камерите, жаден за внимание, не по-малко от жената, позираща до него. Под външното перчене, под бързите и наперени отговори за следващото му състезание и следващия му сезон, цялото му същество представляваше кълбо от нерви и болка.

Наблюдаваше как жокеите крачат по манежа и знаеше съвсем точно какво изпитва и какво мисли всеки от тях. Концентрацията и малките игри на ума, за да се задържи нивото на адреналина.

Само един ще победи, но останалите имат възможност да докажат качествата си по време на състезанието. Някои ще се върнат за друго състезание, през друга година. Други ще се откажат — повече килограми, загуба на интерес, някое падане. Може да се насочат другаде и да предпочетат второкласни победи вместо първокласни загуби. Най-добрите ще се задържат известно време, ще забогатеят, ще си спечелят привърженици, като избягват или превъзможват счупените кости и тежките падания.

Посредствените ще се местят от хиподром на хиподром, ще преследват треньорите и ще притискат агентите, после ще изчезнат, за

да се появят отново като коняри или прислужници, като помощник-треньори в някоя малка ферма.

Но сега нищо такова не се забелязваше. Сега те бяха бойци, войници, актьори, с напрегнати и присвити очи зад пластмасовите очила, със стегнати и подвижни тела без нито един излишен грам под копринените екипи, с крака, стегнати във фини меки ботуши. Шлемовете бяха нагласени под сукнените колежански шапчици, картончетата със стартовите номера — закачени с ластик на ръкава.

Някои са станали още в зори, за да тренират лично партньорите си. Други са спали до късно, а отношенията им с конете бяха чисто делови и без влагане на чувства. Страхът от кантара вероятно е държал повечето от тях далеч от всякаква храна и ги е изкушил да прекарат още някой час в потене в сауната.

Сега вече бяха претеглени и готови. Рино ги наблюдаваше с болезнена завист и мъка.

Той трябваше да е един от тези, които изслушваха със съсредоточен вид последните указания на треньорите. Той трябваше да е този, който обира похвалите, възхищението и надеждите на собствениците.

Той трябваше да препуска по пистата, стиснал камшик между зъбите.

Най-ужасните му страхове бяха свързани с мисълта, че никога няма да го направи отново.

С усилие пристъпи напред като бързо надяна самоуверената усмивка на лицето си.

— Мис Наоми.

— Рино. — Наоми автоматично посегна и го потупа по рамото.
— Изглеждаш страхотно.

— Предпочитам да бях с вашите цветове.

— Скоро и това ще стане. — После хвърли поглед към жената, която беше оставил с няколко репортери.

— Хубаво момиче. Струва ми се позната отнякъде.

— Сигурно сте я виждали в няколко реклами. Най-вече за шампоани и пасти за зъби. Опитва се да пробие в киното. — Извърна се от приятелката си и насочи поглед към жребеца. — Няма да ви посрами, мис Наоми.

— Да, знам, че ще се справи.

— Точно мъжа, когото исках да видя — приближи се Келси. — Надявах се да разполагаш с малко свободно време през следващите седмици, за да видиш пак моята питомка, Рино. Чест има нужда от ездач, който да я научи на най-доброто.

Стомахът му болезнено се присви.

— Разбира се. Разбира се, че ще я видя. Сега разполагам с колкото време искате. Ще ида да пожелаая успех на Джой.

— Нещо лошо ли казах? — тихо попита Келси, след като той бързо се отдалечи.

— Не знам. — Наоми разсеяно се взираше в Моузес.

— Вероятно и той е напрегнат като всички ни.

— Сигурно си права. Ще отида да пожелаая късмет на Гейб. Ще се видим в ложата.

— Впиши ме в историята, Джой — ръкува се с жокея си Гейб.

Джой раздвижи пръсти и кокалчетата му изпукаха.

— Ще го направя, господин Слейтър.

— Ще го задържаш, както ти казах — намеси се Джемисън. — Не искам да излиза напред преди правата. Тук не се борим за рекорд. Борим се само за победа.

— Ние двамата с Двойно можем да ви осигурим и двете. — Усмихна се и поздрави Рино, който се приближи до тях. — Намери си място на първия ред, приятел. И пригответи малко от онова хубаво шампанско, което обичаш.

— Точно така ще направя. — Рино продължи да се усмихва, докато кимаше към Гейб. — Желая ви късмет днес, господин Слейтър. Имате кон, какъвто се ражда веднъж на един милион. — Ръката в джоба му се изпоти. — Искан ми се да имам възможност и аз да се кача някой ден на него.

— Ще говорим пак, когато си сто процента готов.

— Човек се разглезва, като язди коне от такава класа, каквито яздох аз през последните една-две години. — Погледът му се впери в Джемисън. — Нали така става, Джейми? Разглезваме се.

— Ти можеш да кажеш, Рино. — Джемисън продължи да държи юздата на Двойно.

— Преди две години спечелих бягането в Белмонт за вас, нали помниш? Всички казаха, че е изненада — начинаещ жокей и застаряващ жребец. Но истината беше, че това бе моят ден. Моят кон и моето състезание. — Пръстите на ръката му непрекъснато се разтваряха и свиваха, разтваряха и свиваха вътре в джоба. — Но хората забравят. Забравят всички състезания и всички победи. Само Дербито се помни. Само Дербито може да те изведе на върха. — Ръката му трепереше, когато я извади и потупа жребеца по врата. — Е, ти вече спечели Дербито и дори нещо повече — засмя се пресилено той. — Дали ще спечелиш или загубиш, никой няма да забрави това състезание в Белмонт. Така че го спечели. Направи големия удар.

— Ездачи, но местата!

При повикването Рино отстъпи назад. Лицето му беше преbledняло и блеснало от пот. Извърна се бързо и се отдалечи, Келси го дръпна за рамото, докато минаваше покрай нея.

— Рино?

— Извинявай — успя само да каже той, после я отблъсна и се втурна извън манежа.

— Жокеи — каза Джемисън и повдигна Джой върху седлото. — Много са чувствителни.

— Изглеждаше зле — измърмори Келси, но нямаше време да се притеснява за него, нямаше време дори да се замисля. Обеща си след състезанието да се опита да го открие и да види дали няма начин да му помогне. Но сега беше часът на Гейб. Нямаше намерение да го разваля. — Независимо, че тази сутрин се измъкна без мен, ще ти пожелаая късмет.

— Трябваше да те избутам с тояга от леглото, за да станеш толкова рано. — А и искаше да е сам тази сутрин, за да се огледа за баща си. Но не го забеляза никъде. Вече поуспокоен, Гейб отметна глава назад, за да я разгледа. Косата ѝ беше закрепена под бяла сламена шапка, а широката ѝ периферия беше кокетно накривена към едното око. Върху късата прилепнала червена рокля носеше бяло сако до талията. Подаръкът му галопираше върху гърдите ѝ. — Сега, като виждам колко добре са ти се отразили няколко часа допълнителен сън, съм доволен, че нямах тояга под ръка.

— Много хитро се опитваш да се измъкнеш, Слейтър.

— И аз така си помислих — придърпа я към себе си той. — Облякла си моите цветове.

— Днес това са единствените цветове, които заслужават да бъдат носени. — Келси притисна ръка към сърцето си, докато крачеха към ложата му. — Защо не си нервен?

— Нервите няма да променят нищо.

— Кажете го на стомаха ми — измърмори под носа си тя и бръкна в чантата за бинокъла. — Започвам да си мисля, че го искам повече и от теб.

— Не, не е възможно.

Задържа ръката си върху нейната, докато въвеждаха конете във вратите.

Залаганията бяха прекратени, прозорците на гишетата спуснати. Над тях небето блестеше с възхитителния син цвят на лятото. Овалната pista — старателно подготвеният терен от миля и половина — днес беше бърза. Тълпата, изпълнила трибуните, стоеше изправена на крака и над главите им се носеше едно постоянно жужене, нарушавано от виковете и поздравленията.

Човек лесно можеше да забрави огромните му размери. За тези, които наблюдаваха състезанието само на телевизионния екран, всичко изглеждаше много по-малко и достъпно, отколкото беше в действителност.

За Гейб тази действителност, благодарение на амбицията, благодарение на късмета и на постоянната му вътрешна нужда, се превърна в негов свят. А сега целият му труд, всички разочарования, победи и надежди се свеждаха до това единствено бягане. До този единствен кон.

Наблюдаваше как Двойно влиза във вратата и си спомни нощта, когато се бе родил; тежкото дишане на измъчената кобила, вятърът духаше и блъскаше по стените на конюшните; снегът и суграшицата се сипеха навън и след безкрайно чакане кобилата най-после се изправи и започна да ражда.

После първата поява, тези невероятно слаби крачета, които се опитват да се освободят сред бликналата кръв. И викът на кобилата, толкова човешки, възвестил последния напън на раждането.

Малкото мокро същество лежеше върху изпоцапаната слама и поемаше първите глътки въздух, които щяха да отведат Двойно или

нищо от утробата на Храброст до стартовата врата в Белмонт Парк, Лонг Айлънд.

А сега, три години по-късно, Гейб отново си спомни вълнението, което го бе пронизало като светкавица, когато погледна в очите на кончето.

— Обичам този кон.

Осъзна, че говори на глас едва когато Келси стисна ръката му.

— Знам.

Вратите се отвориха с метален трясък. Почти незабавно от тълпата се отрони въздишка, тъй като Двойно рязко се отклони надясно от заемания шести коридор и почти свали ездача си. Каквото и да го беше подплашило, той се озова зад стената от препускащи коне, а жокеят му се мъчеше да запази равновесие.

В един-единствен кратък миг всички указания на Джемисън как да пробяга трасето се оказаха напълно безполезни. Сега едничката цел на Джой беше отново да върне Двойно или нищо на пистата в Белмонт.

Трябваше мигновено да вземе решение дали да си пробие път пред групата, или да я заобиколи. Ездач и кон политнаха заедно напред в атака, която — в зависимост от изхода — би могла да се сметне едновременно за безразсъдно смела или глупава. Сякаш разбираше какво трябва да стори, жребецът започна да си пробива път.

Напредваше през групата, поглъщайки разстоянието с безумна скорост. След първата обиколка той беше на една дължина зад водача и продължаваше да напредва.

От мястото си в ложата, Гейб не откъсваше очи от бинокъла. Следеше само един кон. Почти беше забравил самото състезание, останало в сянката на заслепилото го възхищение. Тук виждаше нещо повече от красива гледка. Виждаше дързост. Победа или загуба — той никога няма да забрави това.

Половината миля бе измината точно за четиридесет и шест секунди с Двойно и водачът далеч пред основната група. Тълпата зарева с френетични викове. Но Гейб чуваше единствено гласа на Келси до себе си, която тихо шепнеше окуражителни слова. Все едно бяха само двамата, застанали ръка в ръка и наблюдаваха един-единствен кон.

На завоя на отсрещната страна Двойно предприе атака и се опита да вземе предимство в момента, в който излизаха на финалната права.

Именно тук, в този труден и спиращ дъха последен етап, пистата Белмонт изпитваше храбростта на всеки. Жребецът от Кентъки събра последни сили и атакува отзад, като се спусна подобно на стрела след водачите.

Но беше твърде късно. Онова, което се бе родило с жребеца от „Лонгшот“ в онази ветровита зимна нощ и което Гейб видя още в първите невероятни мигове живот, сега го пришпорваше по-бързо и от камшика, който плющеше над гърба му.

С цялото си сърце и цялата си гордост той пресече лентата с две дължини преднина, за да спечели купата в Белмонт и Тройната корона.

За момент Гейб остана загледан пред себе си. Надигналите се у него чувства бяха прекалено силни, прекалено бурни, за да изразят само радостта от победата. Там беше неговият кон — сега вече подтичваше в лек галоп с изправен върху стремената му ездач. Там беше неговата мечта, покрита с пот, прах и слава. Каквото и да се случи, никой вече не е в състояние да отнеме на него и на великолепния му кон този невероятен миг.

— Страхотен кон — най-после изрече с дрезгав глас. Сведе замаян поглед към Келси и видя, че страните ѝ са мокри от сълзи. — Този кон е страхотен.

— Да. — Сълзите продължаваха да се стичат, но отвътре вече се надигаше неудържим смях. Вдигна ръце и ги обвини около врата на Гейб. — Честито, Гейб. Успя.

— Мили Боже! — Никакви усилия да се овладее не можеха да удържат широката щастлива усмивка, която разцъфтя на лицето му. — Мили Боже, успяхме! — Вдигна я и я завъртя, без да обръща внимание на камерите. А тя продължаваше да се смее, дори когато покри устните ѝ със своите.

В стаята си само на около сто и петдесет километра от тях, Рич се вирише в екрана на телевизора. Не беше отишъл в Ню Йорк. При това, което очакваше да се случи, беше по-разумно и безопасно да стои настрана.

Поклати глава, докато камерата превключи от победилия жребец към неговия собственик.

— Порадвай се, докато още можеш, момче — каза и вдигна насреща му чашата с дванадесетгодишен скоч. Устните му се разтеглиха в самодоволна усмивка, загледан в целувката, ознаменуваща победата, докато задъханият глас на коментатора обясняваше, че това са Гейбриъл Слейтър и Келси Байдън, двама твърде приятелски настроени съперници.

Рич се облегна и зачака да отmine първоначалната суматоха. Жребецът ще трябва да бъде отведен за проба от слюнката, както става след всяко състезание. А след това, помисли си Рич, след това Гейб няма да се усмихва толкова щастливо. Така дори е още по-добре, каза си той. Дори е още по-добре да ти отнемат наградата, която вече си смятал за своя.

Нещата се подреждаха идеално. Благодарение на хубавото малко момиченце на Наоми. Ако не беше пристигнала в конюшната онази вечер, за да осуети замисъла им за жребца, той никога повече нямаше да бяга.

Но ето че бяга и победи. И сега, само след няколко минути, ще гръмне смайващата вест, че в кръвта на Двойно или нищо има забранени вещества.

Гейб не само ще загуби, но и ще бъде изложен на публичен скандал, присмех и позор.

Вече готов за собствения си триумф, Рич надигна чашата. Скочът се разля от потрепването на ръката му, когато започна официалното съобщение.

Девет. Пет. Две.

Изумлението не му позволи да чуе монотонното изреждане на сумите, приходите и наградния фонд. Изстена, докато екранът се изпълваше с образите на коня и ездача му, обсипани с бели карамфили. Видя Гейб, собственически праметнал ръка през рамото на Келси, как поздравява жокея и после как се навежда и разчувстван като каубой от филмите, целува запотения жребец.

Чашата му се стовари върху екрана и двете стъкла се пръснаха. Въздухът се изпълни със силна миризма на алкохол, а той скочи от мястото си. В продължение на цяла минута Рич просто подлудя — риташе и удряше телевизора, докато ръцете му почервеняха и той го избута от масата. Единственото му желание беше да го унищожи, да унищожи някак апарата, който му показваше такива картини.

Когато все пак спря, стенещ и останал без сили, въздухът бе напоен с миризма на пушек, на скоч и на собствената му обилна пот. Кокалчетата на пръстите му кървяха, а дишането му наподобяваше задавено хъркане. Отпусна се на някакъв счупен стол и надигна бутилката. Повечето се изля върху килима, докато смучеше направо от шишето, но и в гърлото му влезе достатъчно, за да отмие изпълнилата го злоба. Достатъчно, за да проясни отново мислите му.

Ще падат глави, зарече се той. И щом очевидно на никого не може да се довери за изпълнението на една проста задача, се налага да се погрижи лично.

В седмицата, последвала спечелването на Тройната корона от Двойно, почти нямаше време да се замисля. Обичайната дейност в „Грите върби“ трябваше да продължи, независимо от тържествата у съседа им. Състезателният сезон не завършваше с Белмонт, нито пък всекидневните грижи и тренировки на конете позволяваха да се лежи само на лаврите.

А и Келси си имаше свои лични амбиции, не на последно място, сред които създаването на неин собствен шампион. Беше получила възможност с Чест и бе решена да извлече максимума от нея.

Не беше забравила и задачата си да сглоби парченцата от миналото. Чарлз Руни може и да отказва да отговаря на обажданията ѝ, но тя твърдо реши да го притисне на тясно. Накрая все пак ще го принуди да разговаря отново с нея. Също така още веднъж ще посети и капитан Типтън. И ако се наложи, ще отиде при баща си и ще го накара да ѝ разкаже ден по ден живота си през онези месеци, докато си изясни напълно картината.

До сега се беше оформил образът на жена, обичала съпруга си. Жена, безспорно допускала грешки — грешки от гордост, суета и чист инат — в опитите си да го предизвика. Но независимо колко спокойно и трезво разсъждаваше, Келси все още не можеше да открие липсващия момент, който превръщаше една своенравна, дори безразсъдна млада жена в убийца.

— Здравсти, сестричке!

— Ченинг! — извърна се с гъба в ръка Келс и го целуна. — Не успях да отделя пет минути, за да ти кажа колко се радвам, че си тук.

— Независимо от болките в гърба, тук съм едва от няколко часа.
— Ризата му вече бе мокра от пот. — Моузес ме възстанови твърде бързо на работа, все едно никога не съм си тръгвал.

— Не мислех, че ще се върнеш. — С внимателни движения Келси изтри с гъбата лицето на кобилката си. — Вече сме в средата на юни.

— Отне ми малко време да уредя нещата.

— Кендис още ли е против пребиваването ти тук?

— Спокойно бихме могли отбележим не особено големия й възторг от поведението ми. Доста се посдърпахме.

— Съжалявам.

— Не, всъщност беше за добро. Изляхме доста от насъбралата се отрова. Поне аз. Искаше да продължи семейната традиция. През целия ми живот това е било нещо съвсем естествено. Трябва да бъде блестящ хирург като баща си, като неговия баща и така нататък. Тя се надява на това. И аз я оставих да се надява.

— А ти не го ли искаш?

— Прехвърлям се ветеринарна медицина. — Очите му я гледаха напрегнато, сякаш очакваше протест от нейна страна или още по-лошо — да му се изсмее снизходително. Вместо това Келси пристъпи напред и го целуна по двете бузи.

— Много добре.

— Само това ли?

— Мога много да ти разправам колко е немислимо да се опитваш да живееш според очакванията на другите. Особено на собственото ти семейство. През последните няколко месеца натрупах личен опит в това отношение. Но предполагам, вече си разбрал. Ще се примири, Ченинг. Тя те обича и следователно няма как да не иска онова, което и ти желаеш.

— Вероятно — пристъпи неловко върху сламата той. — Неприятно ми е, че се скарахме. Може би ми е неприятно, като си помисля, че щях да се предам, ако професорът не се беше застъпил за мен.

— Татко? Наистина ли?

— Все едно настъпваше тежката кавалерия, но без фанфари и сигнални ракети — усмихна се той. — Просто говореше по неговия си бавен и търпелив начин. Никога не съм го виждал да й се

противопоставя така. Струва ми се, именно изненадата, че застана на моя, а не на нейна страна, доведе до обрат в ситуацията.

— И той те обича. — Като хапеше устни, Келси отново се зае с работата си. — Има ли проблеми между тях, Ченинг?

— Отношенията им са малко обтегнати. Но сега, докато съм тук, ще имат време да ги изгледят насаме. Във всеки случай майка ми повече обвинява теб, отколкото професора.

Келси се намръщи.

— Май ще трябва някак да закърпя положението.

— Мама не може дълго да се сърди. Не е злопаметна. Малко ѝ се поразклати ценностната система, това е всичко. Ще ѝ е нужно известно време да свикне.

— Извинете — застана на прага на бокса Рино.

— Рино, здрасти — вдигна ръка за поздрав Келси и продължи да трие коня. — Нали помниш брат ми, Ченинг.

— Разбира се. Как сте?

— Добре. Как е рамото?

Рино инстинктивно го раздвижи.

— Оправя се. След две-три седмици ще съм готов отново да яздя. Имам няколко предложения да участвам и турнири в Европа този сезон.

— Моузес ми спомена нещо такова — обади се Келси. — След две седмици изпращаме Прилив. Надявам се ти да го яздиш.

— Възможно е. Това е Чест, нали? Честта на Наоми.

— Естествено. Какво мислиш за нея?

— Оставям ви двамата да си говорите за конете — прекъсна я Ченинг. — Ако Моузес ме види как се размотавам, ще ми отреже от надницата. Приятно ми беше да се видим, Рино.

— И на мен. До скоро. — После влезе в бокса и клекна. Краката на един чистокръвен кон винаги бяха на първо място. Без да каже нищо, заобиколи кобилата и прокара ръце по гърдите, хълбоците и задницата ѝ, преди да заобиколи отпред и да огледа очите и зъбите. — Хубава е — каза най-сетне. — Страхотни форми, широк гръден кош. Вкара ли я вече във вратата?

— Да. Нямаше никакви проблеми. Понякога се плаши, но откакто започнахме да използваме наочници, се успокои. — Конят подуши ръката ѝ и Келси се подчини и извади морков от джоба си. —

Кротка е, но в нея има огън. Според Моузес трябва да я пуснем да се пробва в няколко състезания следващата година. Ще проявиш ли интерес?

— Хубава е — повтори отново и в него трепнаха едновременно надежда и отчаяние. — Защо искаш да я яздя аз?

— Първо, защото съм те виждала как яздиш. И харесвам, че не се качваш на коня само на състезания. Идваш на тренировките, идваш в конюшните. Гледаш на него като на партньор. За момент се поколеба, притисната в коня. Знам, че обичаше Гордост, Рино. Личеше си по отношението ти и по това как се грижеше за него. Точно такъв ездач искам за Чест.

Извърна се, като едва потисна желанието си да се свлече върху сламата и да се разплаче. Думите ѝ му действаха като малки остри ножове, които се забиват в плътта.

— Обичах този кон. — Не можеше да овладее гласа си и се предаде. — Беше готов да направи всичко за мен. Пръсна си сърцето заради мен.

— Не бива да се обвиняваш за случилото се, Рино.

— Не исках да му причинявам зло. Как можехме да знаем, че бягането ще го убие? — взираше се невиждащ в Келси той. — Как можехме да знаем?

— Не можеше — тихо отвърна тя. — Рано или късно ще разберем кой го уби.

— Рано или късно — въздъхна разтреперано той и отстъпи крачка назад. — Този кон е добър.

— Ще я яздиш ли?

Рино я погледна с такова съкрушително отчаяние, че Келси тръгна към него. Но когато надникна през вратата, той само издаде тих и задавен нечовешки звук и побягна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

— Казвам ти, Гейб, направо ми скъса сърцето.

Келси хвана чашата с вино в две ръце и се настани със свити под тялото крака върху големия удобен диван. Беше приятна вечер, вратите и прозорците бяха широко отворени, за да нахлува спокойно напоения с благоухания ветреца. Пред очите ѝ още беше безкрайната безнадеждност по лицето на Рино, огряно от проникващата през процепите светлина в бокса на Чест.

— Трябва да язди отново.

Гейб се беше изпънал върху същия диван и с крака в скута ѝ пускаше дим към тавана. Не че не съчувстваше на положението на Рино, но в момента просто беше изтощен. Кой би могъл да предположи, че непрекъснато редуващите се публични изяви, срещи, телефонни разговори и посещения ще бъдат по-изморителни от цяла седмица здраво копане?

В момента би предпочел гребло и потна риза пред главозамайващите цифри и факти, непрекъснато представяни му от адвокати, счетоводители и брокери.

Днес следобед му се наложи да отклони предложение за правата върху филм за историята на неговия и на Двойно живот.

— Не знам — продължи Келси, докато мислите на Гейб се рееха безцелно. — И аз така смятах, че му трябва само отново да се качи на кон в някое състезание. Но после... — Отпусна глава на една от възглавниците. Гейб беше пуснал Моцарт заради нея, макар — тя го съзнаваше — да предпочита някой хубав рок или протяжен блус вместо класическата пиеса за пиано и оркестър. — От моя страна не беше само проява на алтруизъм, дето му предложих да язди Чест. Искам най-доброто за нея, но си помислих, че това може да му помогне. А то още повече влоших нещата.

— Как разбра?

— Ти не си видял лицето му. Като си помисля, разбирам какво ми причини загубата на Гордост. Колко ми беше мъчно. И въпреки че

наистина обичах този жребец, изобщо не бях толкова свързана с него, колкото Рино. Чувства се виновен, Гейб, защото е бил върху жребца, когато паднаха. — Продължаваше да върти чашата с вино в ръце. — Мисля да помоля Наоми дали не би могла да го убеди да намери някой психоаналитик. Как мислиш... — стрелна го тя. Очите на Гейб бяха затворени. — Смуствам ли те?

— Извинявай — отвори едното си око той. — Бях се унесъл.

— Не, ти извинявай. — Размърда се и започна да разтрива краката му. — Изтощен си. Забелязах го още щом пристигнах. Би трябвало да те попитам как минаха срещите ти днес, вместо да те занимавам с моите 101 теории за психоанализата.

— Ако продължаваш да ми разтриваш краката, можеш да ме занимаваш, с каквото искаш.

Засмя се и остави чашата, за да се заеме по-добре с работата си.

— Е, как минаха срещите? Ще отбележим ли нов рекорд на цена за заплождане?

— Не. — Колко удивително, помисли си, и колко приятно е да установиш съществуването на толкова много ерогенни точки върху стъпалото на крака. — Няма да обявявам Двойно за заплодител.

— Няма ли? — спряха да се движат ръцете ѝ. — Но последните цифри, които ми спомена, бяха направо астрономически, Гейб.

— Не искам да го дяля с никого. — Очите му отново се отвориха и напрегнато се вгледаха в нея. — Изслушах всички съвети, предложения, цифри и реших да направя както на мен ми се иска. Когато нещо е мое, то си е мое.

— Много непрактично и емоционално решение.

— Ти какво мислиш?

Келси поклати глава.

— Ами, имах известни планове да участвам с някакъв дял в носителя на Тройната корона.

— Зависи. — Положи цялата си воля да не напряга мускулите си и гласът му да прозвучи спокойно. — Може да имаш половината от него.

— Половината? — вдигна вежди и притисна с пръсти предната част на ходилото му. — Струва ми се малко повече, отколкото мога да си позволя.

— Много хора ще ти кажат, че имаш право. Не можеш да отговориш на условията.

Това я накара да нацупи устни.

— Смятам аз да преценя какво мога и какво не мога да си позволя. О кей, какви са условията.

— Има само едно условие — светнаха насреца ѝ очите му. — Всичко, което трябва да направиш, е да се омъжиш за мен.

Най-напред Рино отиде в конюшната. Конюшната, която някога принадлежеше на Кънингам. Никой не го спря. Пазачите, конярите — всички познаваха Рино. Каза им, че има среща с Джемисън и те го приеха за нормално. Приеха за нормално и неговото присъствие.

Изпитваше нужда отново да види коне, да ги помиреше, да ги докосне. Мина му през ума наистина да отиде при Джемисън и да излее цялата си душа. Но какво щеше да промени това? Нищо не може да се промени. Нищо не може да се поправи.

Беше прекарал голяма част от времето си през последните седмици, отправяйки обвинения, но в крайна сметка осъзна, че всички те рикошират обратно към него. Именно той взе спринцовката. Именно той вкара отровата в прекрасния и смел атлет.

Няма значение как инструментът се озова в ръцете му. Сега го разбираше. Вече го приемаше. Уби същество, което обичаше и по този начин унищожи и самия себе си.

Какъвто бащата, такъв и синът. Рино се облегна на една кротка кобила и се разрида. Всичко се предава с кръвта. Извиненията, зад които се криеше, бяха вятър и мъгла. Наистина ли вярва, че се опитва да отмъсти за бащата, когото никога не бе виждал? Ето кое оръжие използваша срещу него, също както той използва спринцовката срещу коня.

Слабохарактерен. Беше слабохарактерен, какъвто е бил и баща му. И прокълнат, както е бил прокълнат и баща му.

Така че му оставаше да направи едно последно нещо.

Ще приключи, както е приключил и баща му. Ще завърши кръга, започнат от мъжа, когото познаваше само от снимките и неясните вестникарски изрезки. Мъжът, чийто призрак боготвореше повече от собственото си достойнство.

Като в сън, Рино напусна конюшната и успокоителната миризма на коне. Влезе в склада за амуниции. Стаята за амуниции, принадлежала някога на Кънингам.

Изминаха цели десет секунди преди Келси да успее да проговори. И все пак предложението беше съвсем типично за мъж като Гейб — предизвикателен, хладнокръвен и готов да рискува. Много бавно отмести крака му от скута си и отново взе чашата с вино.

— Значи, ако се омъжа за теб, ще получа половината от Двойно.

— Точно така. — Очакваше, или поне се надяваше, по-различна реакция от нея. — А също и половината от „Лонгшот“ и всичко останало.

Келси отпи, без да го изпуска от очи.

— И половината от теб ли, Слейтър?

Думите ѝ го ядосаха. Този присмехулен тон и поглед. Спусна крака от дивана и се изправи.

— Не съм ти Уейд, Келси. Ако се хванем с тази работа, ще си принадлежим изцяло един на друг. Тук не става дума за някаква предварително уговорена сделка „дай да направим най-доброто с тази лоша ръка“ и няма никаква възможност за провал.

— Разбирам. Значи щом веднъж платя мизата, край — вътре съм.

— Съвсем точно. И понеже аз определям залозите, ще ти покажа картите, с които играя. Искам те. Това е най-силната ми карта. Доста усилия ще ти трябват, за да я биеш. Дори да приемеш изходните позиции за неравностойни. Веднъж вече си се опарила и не искаш да ти се случи отново. Но сега става дума за друга игра, с други играчи и поне според мен, залозите са доста по-високи.

Продължаваше да се взира в чашата си. А и беше казал, че не може да блъфира, помисли си с известна гордост Келси. Но предпочиташе да не му позволява да види лицето ѝ, преди да е готова.

— Според теб бягам от брака и се страхувам от пълно обвързване, защото веднъж съм се провалила? Но това е страшно обидно. Почти толкова обидно, колкото и половинчатото ти предложение, което се опитваш да ми пробуташ.

— Искаш цветя и свещи, да извадя пръстен от джоба си? — Възнамеряваше да го направи. Фактът, че така необмислено бе

избързал, само още повече го разяри. — Няма да ти предложи нищо, което ти е дал той.

Сега вече погледът ѝ се вдигна към него, достатъчно разгневен, за да прикрие истинските ѝ чувства.

— Я да видим сега, кой се измъчва от миналото, Слейтър? — Остави решително чашата върху масата и се изправи. — Защо просто не ме заведеш в... във Вегас? Можем да си кажем „да“ пред някоя игрална маса.

Той кимна сковано.

— Чудесно. Щом така искаш.

— Искам простичък и пряк въпрос, на който да дам простичък и пряк отговор. Така че или ми го задай, или върви по дяволите.

Изглежда я с присвити очи, но този път наистина не бе в състояние да разбере какво точно мисли. И как би могъл, установи Гейб, след като за първи път в живота му, някой друг държеше всички карти?

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да — отвърна тя. — Разбира се.

Продължи да я измерва с поглед и изпусна част от въздуха, който задържаше, без да си дава сметка.

— Това ли е всичко?

— Това е всичко — потвърди тя. — Е, кой ще прибере печалбата? Устните му бавно се раздвижиха.

— Струва ми се сега е подходящият момент да започнем разпределението по равно. — Пристъпи напред, зарови пръсти в косите ѝ и силно я притисна. — Обичам те, Келси.

— Би трябвало, иначе нямаше да оплескаш нещата така.

— Оплесках ги, дявол да го вземе — силно я целуна той. — Но те хванах, нали?

— Да — прегърна го Келси със смях. — Хвана ме. Гейб я вдигна от земята.

— Ами пътуването до Вегас?

— Не.

— Не сме го обсъдили. — С една-единствена мисъл вече, той се отправи към стълбите. — Ще стане бързо, удобно е, ще бъде весело. Можем да прекараме първата си брачна нощ в голямо легло с формата на сърце сред огледална стена.

— Колкото и примамливо да ми звучи, ще се откажа. Защо не...

Почукването на задната врата накара Гейб да я пусне.

— Стой тук — нареди ѝ и я побутна към стълбите. Преди да измине и половината път до вратата, оттам се втурна един от конярите с побеляло лице и обезумял поглед.

— Господин Слейтър! Божичко, господин Слейтър, трябва да дойдете. Рино... О, божичко, мисля, че е мъртъв.

Нямаше никакво съмнение. Независимо, че някой бе събрал достатъчно смелост и състрадание, за да среже въжето и да го смъкне от примката, завързана на една от гредите, нямаше никакво съмнение в признаците на смъртта.

Келси не откъсваше очи от отпуснатото тяло в пълна състезателна екипировка, от ужасния ъгъл, под който бе отметната главата му и грозните сини белези по шията.

— Извикайте полицията — нареди Гейб. После грубо избута Келси назад. — Излез от тук. Върви си у дома.

— Не, ще остана. Нищо ми няма. Ще остана с теб.

Нямаше време да спори с нея.

— Чакай отвън, да те вземат дяволите! — избухна, като видя, че продължава упорито да стои до него. Чакай отвън!

Келси само поклати глава. Не смееше да гледа към Рино и така погледът ѝ срещна погледа на Джемисън. Не разбра със сигурност дали от мъка, или от шока, но очите му бяха абсолютно безжизнени. Приблужи се до него и внимателно го заведе до някакъв стол.

— Седни, Джейми.

— Аз го открих. Някой ми каза, че бил тук и ме търсел. Не знам защо дойдох тук, не знам, но просто го направих. И го намерих. Също като миналия път. Аз го намерих.

— Миналия път?

— Бени. Също като Бени. О, Боже! — зарови лице в ръцете си той. — О, Боже, кога ще свърши всичко това?

— Има бележка, господин Слейтър — приближи се едно от момчетата. Говореше шепнешком, сякаш мъртвият можеше да го чуе. — Ей там на пейката има бележка. Не съм я пипал — добави бързо. — Все казват, че нищо не бива да се пипа.

— Точно така, върви вън да изчакаш полицаите.

— Да, господин Слейтър. — После колебливо смотолеви: — Ние срязahme въжетo. Може би не биваше, но как да го оставим така? Трябваше да го свалим.

— Добре сте постъпили — постави ръка на рамото му Гейб. — Върви сега да изчакаш отвън. — С натежало сърце, предчувствайки какво ще намери, Гейб се приближи до пейката, до самотния лист хартия с написано на ръка съобщение.

„Съжалявам. Постъпвам като страхливец, но това с единственото, което мога да направя. Никога повече няма да яздя кон. Убих най-добрия кон, който някога съм усещал под себе си. Господ ми е свидетел, че не знаех, че дозата е смъртоносна. Трябваше само да го дисквалифицират. И да си уредя сметките. Никога не съм вярвал, че баща ми е бил виновен. До днес. Каквото е направил той, същото направих и аз. Каквото е направил той, същото ще направя и аз. Лоша кръв. Не можеш да победиш лошата си кръв.“

Гейб се извърна и погледна тренъора си.

— Знаеше ли, Джейми?

Сълзите се стичаха върху ръцете му, докато кимаше с глава.

— Знаех, че Рино е син на Бени Моралес. Бог да му е на помощ.

След като всичко се изясни, отделните парченца се наместиха. Бени Моралес, изпаднал в немилост и отчаян, се беше обесил, оставяйки сама младата и бременна вдовица. Тя напуснала Вирджиния и се заселила в Канзас, за да предпази себе си и детето от скандала.

Когато Рино бил на пет години, се омъжила повторно. Рино приел името на втория си баща, но никога не преставал да мисли за истинския. От Бени бил наследил дребното телосложение, сръчните ръце и любовта към конете. И така поел по пътя на баща си, като постепенно се издигнал от момче за водене на конете до тренировъчен ездач и до младши жокей.

Преследван от спомените за баща си, той се преместил във Вирджиния. Доверил тайната си само на Джемисън, най-близкият приятел на баща му. И Джемисън я запазил.

— Имал е албуми с изрезки от вестници и списания за баща си. — Два дни след самоубийството Роси съобщи някои подробности на Гейб. — Почти цяла библиотека. Много от тях са посветени на обвиненията срещу баща му, на разследването и самоубийството му. Днес пристигат майка му и вторият му баща от Канзас да приберат тялото. При разговора ми с нея поддържаше тезата за болезнена мания на Рино по отношение на истинския му баща. Възприемал го е като герой и изкупителна жертва и е бил твърдо решен да поправи сторената грешка.

— Като дрогира жребеца на Чадуик — тихо продума Гейб. — Като го дисквалифицира от Дербито.

— Моралес е яздел за Чадуик, когато станало онова фатално падане, задържало го цяла година извън състезанията. — Роси нямаше нужда от записките си, но по навик започна да прелиства бележника си. — После, когато се наложило конят им Слънчево петно да бъде застрелян в Кийнланд, Мериленд, Матю Чадуик открито обвинил Бени Моралес. В края на краищата той загубил доста солидна инвестиция от цялата история.

— Лоша кръв — стисна зъби Гейб. — И все пак остава въпросът откъде Рино е взел наркотика. Предполагам, било е възможно да го инжектира някъде между качването на кантара и влизането във вратата. Най-вероятно докато са били в тунела. Но как го е взел и от кого?

— Не ми изглежда много трудно за човек като него, господин Слейтър. Все пак Рино е бил по хиподрумите още от момче. Сигурно е познавал подходящи хора. Както и неподходящи.

— Ако сам е поставил наркотика, нямаше да сгреша дозата. Той не е искал да убие коня, лейтенант. Това ми е напълно ясно.

— Допуснал е грешка.

— Или е бил заблуден. Търсихте ли баща ми?

— Май наистина става дума за семейна история, а? Не — каза бързо, тъй като Гейб не реагира на думите му. — Напуснал е хотела, без да остави адрес. Единствената причина да се занимавам с тази следа е инстинктът ви. Доверявам се на него, господин Слейтър. Ако се появи край някой хиподром, независимо къде, ще го приберем да го поразпитаеме.

— Ще се появи. Прекалено самоуверен е, за да знае кога да спре.

Той не е вярвал във вината на баща си. Келси стоеше до прозореца в спалнята си, освежена от взетия късно следобед душ и се вираше в хълмовете. Рино не е вярвал във вината на баща си и поради това бе прекарал по-голямата част от живота си, преследвайки неговия призрак. Да го реабилитира, да отмъсти. А накрая беше открил за човека, чиято кръв течеше във вените му, а и за самия себе си, нещо, с което не е могъл да живее.

Винаги е опасно да се отворят вратите на миналото. Насърчаваше Гейб да се освободи от ярема на наследствеността си и да бъде това, което е. А тя самата не успява да го направи.

Дали рискува всичко, което постигнаха с Наоми през последните месеци, като се опитва да отвори и да надникне през тази врата? А когато я отвори, когато открие какво има зад нея под дебелия слой прах, ще може ли да живее с него?

Остави го на мира, казваше си. Защо да изваждаш наяве нещо, което всички искат да остане заключено? Пред нея е целият ѝ живот. Живот с Гейб. Съвсем ново начало. Трябва само да обърне гръб на сенките и да приеме нещата такива, каквито са.

— Мис Келси?

— Да, Герти? — отвърна тя, без да се обръща.

— Обаждат се от канцеларията на господин Лингстром. Искат да говори с мис Наоми, но понеже я няма, щял да говори с вас.

— Добре, Герти. Ще слеза да се обадя.

Вдигна телефона в кабинета на майка си, на служебната линия. Изслуша казаното отсреща и успя да даде подобаващи отговори. След като разговорът приключи, Келси внимателно остави слушалката. Все още продължаваше да седи на бюрото, когато в стаята влезе Наоми.

— Опазил ме Господ от тези глупави и безсмислени обеди. Не знам какво ме кара да се чувствам задължена да ходя. Единственото хубаво нещо е, че когато приключихме, успях да вляза в онзи малък бутик до ресторанта. Видях най-невероятната рокля, абсолютно идеална за скромна сватба на открито. Ще я запазят двадесет и четири часа, ако... — Замълча и устремът, с който влезе и се отпрати направо при дъщеря си, се стопи. Келси се вираше в нея със здраво стиснати

върху бюрото ръце. — Какво има? — попита Наоми. — Нещо за Рино ли? Има ли нещо ново?

— Не, не е за Рино. — Видя как по лицето на Наоми бързо премина облекчение. — Току-що се обади адвокатът ти.

— Е? — Отново обзета от нервност, тя вдигна ръка и попипа забодената на ревера ѝ брошка с форма на звезда.

— Искаше да ти съобщи, че документите, които си поискала са готови и чакат за подпис. — Замълча само за мъничко. — Тези, с които прехвърляш половината от „Трите върби“ на мое име.

— Е, в такъв случай, всичко е наред.

— Защо го правиш?

— Дватама с дядо ти го обсъдихме, преди да умре. Намеренията ми винаги са били такива, Келси, а също и неговите. Просто оформям всичко да е законно.

— Без да ми кажеш.

— Не исках да прозвучи като задължение — внимателно отвърна Наоми. — Нито за мен, нито за теб. Не мога да ти дам много неща. Но това поне мога. Баща ми остави на мен да реша кога и как да го направя, но по принцип всичко, което получаваш, е от него. Сметнах, че сега е подходящият момент и че така е най-правилно. С това не смятам да те обвързвам да останеш тук, Келси. Нито пък да те привързвам към себе си.

— Трябва да знаеш, че вече съм обвързана тук и с теб. Сигурно си го очаквала, когато ме покани да дойда.

— Да, очаквах. Нямахме как да предполагам, нито да се надявам, че ще изпитваш нещо към мен. Но бях сигурна, че ще изпиташ нещо към „Трите върби“.

— Едното е почти като другото.

По устните на Наоми пробягна лека усмивка.

— И на мен са ми казвали така.

— Много е трудно да се обича и уважава едното, без да се обича и уважава другото. — Изправи се и протегна ръце през бюрото. — Поне аз не мога. А и не виждам защо трябва.

— Не всички са ми давали такава възможност — пое ръцете ѝ Наоми и здраво ги стисна.

Не всички, помисли си Келси. Но тя ще поеме риска и ще се опита да го промени.

Наближаваше пет, когато спря на алеята на Типтън зад прашния му старомоден пикап. Съседското куче вдигна страхотна врява, като се мяташе напред-назад край телената ограда между двата двора, сякаш да я предупреди, че неговата територия е неприкосновена. От един от прозорците на втория етаж се показа жена и извика на кучето да млъкне, после измери с поглед Келси.

— Джим ли търсите?

— Да, него. В къщи ли е?

— В работилницата — посочи с глава тя. — Не чувате ли какъв шум вдига?

Наистина сега го чу, след като кучето се усмири и само задавено ръмжеше. Тръгна след острия режещ звук ми електрическия банциг в задния двор. Там имаше малка барака, каквато всеки би могъл да си сглоби от готов комплект, купен в някой магазин за дървен материал.

Келси почука на вратата, която едва се крепеше на пантите. Още при първото леко докосване, тя се разтвори широко и се блъсна във вътрешната стена.

Типтън стоеше пред тезгяха с предпазни очила и наушници и обърната с козирката назад бейзболна шапка. Край него хвърчаха дървени стърготини, докато срязваше някаква дъска. Реши, че ще е по-безопасно и за двамата да изчака спирането на режещия диск.

— Майка ти стара — измърмори Типтън, след като едно парче падна на пода.

— Капитан Типтън?

Рязко се извърна и в този момент ужасно ѝ заприлича на същество, изскочило от някой филм на ужасите — носеше тъмножълти пластмасови очила, сиви и издути предпазни наушници, а отпред ризата му бе накапана с големи червени петна.

— О, Боже, порязали сте се.

— Къде? Какво? — Типтън уплашено погледна пръстите на ръцете си, за да се увери, че всички са на мястото си, а Келси притича през помещението. — А, това ли? — усмихна се и се потупа по гърдите. — Сок от боровинки. Жената не дава да обличам нови дрехи за работа. — Келси се облегна разтреперана на тезгяха и изруга. —

Изплаших ви, а? — Продължи да се смее и свали наушниците, после вдигна нагоре предпазните очила. — По-добре седнете.

— Не, нищо ми няма.

— Правя няколко рафта. — Взе широка дъска и я огледа за дефекти. — Двамата с жена ми се състезаваме. Аз правя рафтове, а тя ги запълва с разни дрънкулки. Така и двамата сме доволни.

— Много хубаво. Чудех се дали не бихте ми отделили няколко минути.

— Може и да успея да ви вместя. Лимонада? — Без да чака утвърдителен отговор, той вдигна голямо пластмасово шише и напълни две картонени чаши. — Имали сте нови неприятности у вас.

— Да. Странно съвпадение, нали? И как Рино толкова точно повтори живота на баща си. И смъртта му.

— Светът е пълен със странни съвпадения, мис Байдън. — Но никак не беше щастлив именно поради това. Приключи с проверката на досието на Бени Моралес и откри всички подробности само часове преди самоубийството на Рино. Само още двадесет и четири часа и нещата можеха да се развият по друг начин. — И все пак така се разрешава една от загадките. Сега вече знаете кой е инжектирал коня ви.

— Рино не е искал да го убива. Сигурна съм. — Отпи от лимонадата и установи, че е възкисела и с плуващи вътре малки парченца лимон. Явно жена му сама си я приготвяше. — Някой го е използвал, капитане. И такива неща стават често по света. Хора, които използват други хора.

— Не бих могъл да го оспоря.

— Майка ми е използвала Алек Брадли, за да накара баща ми да ревнува, да докаже своята независимост и дори за да предизвика клюки. Но се питам все пак за какво Алек Брадли е използвал нея?

Момичето има добра и логична мисъл, реши Типтън. Взе парче шкурка и започна да търка по извита дървена пръчка.

— Тя е много красива.

— Не става дума за секс, капитане. Нападението не е било по сексуални причини.

Типтън изпуктя.

— Може би не. Разполагахме единствено с нейните показания за опита за изнасилване.

— Аз ѝ вярвам. Вие също. Никога ли не сте се питали защо — ако е казвала истината — защо Алек Брадли е избрал точно онази нощ, за да я нападне. Виждали са се в продължение на седмици. Тя не би продължила да се среща с мъж, който се държи лошо с нея. Или който я заплашва.

Капитанът продължи да търка дървото. Ще направи подарък люлеещ се стол за рождения ден на внучката си през септември.

— Ако ми е казала истината, мис Байдън. Ако. Той е бил пиян. Имали са публична сцена. Дала му е пътя и му плиснала шампанско в лицето. Такава една комбинация може да тласне определен тип мъже в погрешна посока. — Леко издуха праха от дървото. — Но, както казах, нямаше улики, които да го доказват.

— Нощницата ѝ е била разкъсана. Имала е драскотини. — Келси нетърпеливо възкликна, като видя, че свива рамене. — Добре, могли са да бъдат инсценирани или не. Но, ако приемем, че не са били, ако повярваме, че не са били инсценирани, как ще ги обясните? Със сигурност сте проверили миналото му. Ако е имало друга жена, някоя друга, изнасилена или нападната, това щеше да натежи в полза на Наоми, нали?

— Не открих нищо подобно. Много изнасилвания остават неразкрити. Особено такива, за каквито говорите — изнасилване след уговорена среща. — Този термин не ѝ харесваше. След уговорена среща, изнасилване между познати. Така грозният акт изглежда твърде приятелски. — Пък и преди двадесет години отношенията между хората бяха по-различни. Брадли наистина имаше лоша репутация, но тя не включваше насилие. Имал е много големи дългове — продължи Типтън, почти като на себе си. — Някъде по времето, когато започнал да се вижда с майка ви, изплатил някои от тях. Около двадесет хиляди долара. Но са му трябвали поне още толкова, за да се оправи.

— Значи са му трябвали пари. Майка ми е имала пари.

— Никога не ѝ поискал повече от две-три хиляди. — Типтън остави дървото. — Поне така твърдеше тя. Никога не ѝ е искал много пари. И това е едно от странните неща за мен. Защото именно такъв е бил методът му на действие с жените.

— Изчаквал е удобен момент. Или... друг източник.

— И аз така си помислих. — Типтън извади малко шоколадче от задния си джоб, разчупи го и подаде половината на Келси. — Но така и

не успях да го докажа. Винаги съм се питал откъде е взел онези двадесет хиляди. Би могъл да ги спечели на хиподрума. Но се говореше, че е загубил почти всичко, което залагал, пък и най-често е ставало дума за дребни суми. Говорел за нещо голямо — допълни с пълна уста той. — Дал на много хора да се разбере, че работи по някаква сделка. Само приказки, доколкото успях да открия.

— Но ако е било така, ако е било нещо свързано с майка ми. — Келси нервно закрачи из работилничката, докато обмисляше идеята си. — Скъсала е с него, казала му, че всичко приключва. Затова той се паникьосва и се опитва да я притисне. Ако го отреже, сделката се проваля. Имал е нужда от пари. Много хора са знаели, че има нужда от пари. Но кой може да го е използвал, за да навреди на майка ми?

Отговорът сам изскочи в главата ѝ и тя спря на място. Ръката, стиснала картонената чаша се сви и я смачка на влажна топка.

— Ето какъв е проблемът, когато човек наднича под камъните — кротко изрече Типтън. — Никога не си доволен от онова, което откриваш под тях. Никога не успях да свържа баща ви с Алек Бродли. А опитвах. Поисках извлечение от всичките му банкови сметки и най-педантично ги прегледах, за да открия изплащането на онези двадесет хиляди долара. Беше чист. Също и записите на телефоните му. Никакви разговори с номера на Алек Бродли от къщата в Потомак или от кабинета му в университета.

— Никога не би направил такова нещо. — Но устните ѝ бяха студени и сковани. — Баща ми никога не би направил такова нещо.

— Както изглежда, сте права. Това, разбира се, отново наклони везните срещу майка ви.

— Има друг отговор — рязко се извърна Келси. — Знам, че има друг отговор.

Значи искате друг отговор — спокойно каза Типтън. — Може и да го откриете. Но може и да не ви хареса. — Въздъхна и посегна да вземе от ръката ѝ смачканата чаша. — Разполагах само с едно нещо, което свързваше Филип Байдън със случилото се онази нощ в „Трите върби“ и това бе Чарлз Руни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Съвсем очевидно нещо не беше наред. Пристигна при него след залез и просто каза, че има желание да са заедно. На Гейб му се искаше да повярва, че действително е така. Че това е истината.

Но очите ѝ гледаха унесено, усмивката ѝ прекалено весела, но някак напрегната. Желанията ѝ, които винаги му доставяха удоволствие, бяха твърде трескави. Хвърли се в секса с някаква дива забрава, която не можа да прикрие отчаянието ѝ.

Сякаш се опитваше да се очисти, мислеше си Гейб, докато лежеше мълчалива до него. Тялото му бе отговорило на ласките ѝ и на това най-примитивно ниво те се бяха срещнали, сблъскали и съединили. Но, докато тишината продължаваше да тегне между тях, той си даваше сметка, че и двамата бяха останали неудовлетворени.

— Готова ли си вече? — попита я.

Келси извърна глава и потърси някое по-хладно място сред горещите чаршафи, където да положи глава.

— Готова ли?

— Да ми кажеш какво те мъчи.

— Какво да ме мъчи? — Гласът ѝ звучеше безстрастно и уморено. — Един мъж, когото познавах и харесвах, се самоуби преди няколко дни.

— Не е заради Рино. Нещо за теб е.

Извърна се по гръб и се вгледа в тъмния прозорец на тавана. Тази вечер няма луна. Леки облаци, подобни на дим, я скриваха. Колко малко трябва наистина, за да се скрият толкова много неща.

— Обичал е баща си — заговори тя. — Дори не го е познавал, но го е обичал. Вярвал е в него. Всичко сторено от Рино се е въртяло около тази любов и вяра. Сляпа, безрезервна любов и вяра — въздъхна тихо. — А когато е осъзнал, че са неоснователни или поне, че вярата му е била неоснователна, не е понесъл да продължи да живее с това. — Раздвижи се неспокойно и допирът на кожата ѝ в меката материя прозвуча като шепот в тишината. — Щеше да е много по-добре, ако се

беше отказал, нали? Щеше да е по-добре и за него, и за всички, ако беше оставил на мира станалото преди толкова години. Какво може да се докаже, Гейб, какво може да се разреши като упорстваш да ровиш в миналото.

— Зависи колко е силно желанието ти да ровиш. И зависи какво ще намериш. — Докосна косата ѝ и я пусна през пръстите си. — Става дума за теб, нали Келси? За теб и Наоми.

— Тя приема всичко за приключено. Защо да не мога и аз? Няма как да се върне обратно времето, нито да ѝ се върнат загубените години. Годините, които двете сме пропуснали. Убила е Алек Бродли. Трябва да го приема. Не бива да се вълнувам толкова защо е станало.

Келси отново се раздвижи, седна, сви колене и ги обгърна с ръце с толкова затрогващо движение, че сърцето му мъчително се сви.

— Откажи се тогава.

— Да се откажа — повтори тя. — Така ще е най-разумно. В края на краищата, каквото ѝ да е сгрешила, каквито и грешки да е допуснала, платила си е за тях. Тогава не съм я познавала или поне не си я спомням. Какво ме кара да си мисля, че мога да се върна назад и да разбера всичко? Или че трябва да го сторя? Тя е щастлива. Баща ми е щастлив. Никой от двамата няма да ми благодари, че се ровя в тази история. Нямам право да разчоплям стари рани, само за да задоволя собствената си смехотворна нужда от истината, от справедливостта. — Стисна здраво очи и притисна лице в коленете си. — Невинаги са едно и също, нали? Истината и справедливостта?

— Би трябвало. Едно от най-прекрасните неща у теб е желанието ти да бъдат. — Докосна с ръка раменете ѝ, усети стегнатите възли и започна да ги масажира. — Какво предизвика тези мисли, Келси?

Дълбоко и с облекчение пое въздух и му разказа за посещението си при Типтън. Не я прекъсна и се опита да овладее първоначалната си гневна реакция, че е отишла без него.

— И сега се тревожиш, че баща ти е бил забъркан по някакъв начин.

— Не е възможно — рязко вдигна глава тя. В тъмнината очите ѝ горяха с предизвикателство и молба за разбиране. — Не е възможно, Гейб. Ти не го познаваш.

— Не, не го познавам. — Ядосан на себе си, той се отмести и посегна за пура от нощното шкафче. — Пропусна тази малка

подробност.

Келси уморено прокара ръка през косите си. Очевидно беше успяла да го наскърби.

— Всичко стана толкова набързо. Всичко между теб и мен стана сякаш за миг. Пък и положението — положението ми в семейството — в момента е доста нестабилно. Не съм го направила нарочно.

— Остави. — Щракна запалката и се наведе над пламъка. — Остави — повтори отново, вече по-спокойно. — Едва ли това е най-важното. И не това ме подразни. Трябваше да дойда с теб днес. Трябваше да съм с теб.

— Тръгнах импулсивно. — Така беше наистина, помисли си Келси, но само половината истина. — Сигурно ми се е искало да отида сама. Изпитвала съм такава необходимост. Не искам някой да ме пази, Гейб. През целия ми живот до сега съм била защитавана, без дори да го съзнавам. Не смятам да изживея и останалата част по същия начин.

— Има разлика между защита и поддръжка. Искам да разчиташ на мен, Келси. Също както искам и аз да разчитам на теб.

След малко тя хвана ръката му.

— Винаги ли трябва да си прав?

— Предпочитам. — Притисна пръстите ѝ към устните си. — Какво искаш да правиш?

— Да го забравя. Да се откажа и да оставя нещата, каквито са. Но не мога. Трябва да разбера. А когато разбера, ще трябва да живея с това, което открива. — Притисна дланта си върху неговата, сякаш да ги премери и после преплете пръстите си с неговите. — Утре следобед ще отида да се срещна с Руни. Ще дойдеш ли с мен?

Още лъжи, помисли си Келси. От онези благородните.

— Роклята ще ти хареса. — Наоми извади бледолилавата визитна картичка. — Името на жената е написано на гърба. Илза. Правят поправки на място.

— Чудесно.

— Ако не тази, сигурна съм, ще намериш нещо друго. Магазинът им е прекрасен. О, говорих и с готвача в клуба. Знам, че искате сватбата да е съвсем семпла, но все пак ще ви трябва някаква храна. Ще приготви няколко примерни менюта, за да изберете. И... — Извади

друго листче от джоба си. — Гейб има прекрасна градина и вроден усет за цветята, но ще са нужни някакви цветя и зеленина за украса, за да дооформите декора. Щом решите какви цветове ще подберете, ще поръчаме, каквото искате.

— Чудесно.

— Чуй ме само — остави списъците обратно на бюрото си Наоми, като се смееше. — И с двата крака паднах в капана за майка на младоженка. Непоносима съм.

Келси успя да раздвижи устни в усмивка и се опита погледът ѝ да изрази същото.

— Не, много съм ти благодарна, наистина. Дори и за малка неофициална сватба въкъщи се налага да се уточнят десетки подробности.

— С които си напълно способна и сама да се справиш — довърши Наоми. — Знам, вече си имала голяма и пищна церемония, Келси, и този път искаш да бъде нещо по-различно.

— Да, така е. — Келси завъртя визитната картичка в ръка и виновно я напъха в джоба си. — Тогава Кендис дирижираше всичко. Аз едва ли не трябваше само да присъствам. — Въздъхна, отчаяна от собствените си думи. — Звучи неблагодарно, но всъщност не е така. Тя се справи прекрасно.

— Но този път искаш сама да организираш нещата.

— Да кажем просто, че искам да взема по-активно участие. Но нямам нищо против да ползвам и чужда помощ.

— Никога не съм си мислила за такава възможност — да планирам сватбата на дъщеря си. — Решително събра всичките си списъци на купчинка и ги затисна под месинговото преспание. — Просто ме издърпай обратно, когато има опасност да премина границата. И... — повдигна се и се подпря с един крак на бюрото тя. — Искан да кажа за роклята. Обещавам ти, думичка няма да кажа, ако не ти хареса, но знам, че ще я харесаш. А сега по-добре върви, преди да съм те изнудила да вземеш мен вместо Гейб.

— За твоята рокля ще излезем заедно — обеща Келси, обзета от все по-силно чувство за вина. — Може би в края на седмицата.

— Ще бъде хубаво. — Наоми безгрижно я хвана под ръка и я поведе към вратата. — Така ще имам възможност да те поизмъча по въпроса с фотографите. Хайде, приятно прекарване.

Келси измънка нещо и излезе навън, точно когато Гейб свиваше по алеята.

— Първо трябва да спрем на друго място — съобщи му тя и му подаде картичката, докато се настаняваше на седалката до него.

Той я погледна учудено.

— Да пазаруваме?

— Да си успокоя съвестта.

Но не се получи. Дори и след като се оказа, че Наоми е съвършено права за роклята. Или, може би, именно заради това.

При всички други обстоятелства роклята би повдигнала духа ѝ — бледорозова коприна, елегантна дължина, семпла кройка, подчертана с капковидни перлички. Наистина рокля — мечта или както Илза я увери, все едно направена специално за Келси. А и разполагат с най-сладката шапка за нея, щастлива ѝ заяви продавачката. Истинско малко хрумване, с кокетна къса воалетка, толкова подходяща за сватба в тесен кръг на открито.

И обувки, естествено. Класически атлазени дамски обувки с деколте, които могат да се боядисат в желания цвят. Какъв букет ще носи? Още не знае? С рози ще върви прекрасно, увери я тя. За булката трябва да са бели. Е, ще вземе ли роклята и шапката сега, или предпочита да ѝ бъдат изпратени?

Взе ги и като насън уреди сметката. Всичко беше толкова необичайно. И толкова просто.

— Не ми се показва с нея — каза Гейб, докато се връщаха към колата.

— Носи лош късмет — разсеяно отвърна тя. После спря и притисна ръце към пламналото си лице. — Боже, нима току-що си купих сватбена рокля?

— Без съмнение. — Хвана я за раменете и я извърна към себе си. — Да не би да имаш някакви съмнения?

— Не, не за теб. Но всичко останало. Нещата се развиват толкова бързо. Току-що си купих сватбена рокля и шапка. Наистина си купих шапка. Освен това поръчах да ми направят същия цвят обувки. А дори не съм казала на семейството си.

— Можеш да го поправиш още днес. Ако това е, което искаш. — После постави кутиите в багажника.

— О кей — кимна тя и посегна към дръжката на вратата. Гейб хвана ръката ѝ.

— Тогава да видим какъв късмет ще ти донесе това. — И той постави на пръста ѝ пръстен. Беше с един-единствен диамант с квадратна форма, разположен върху златна подложка, инкрустирана с миниатюрни рубини. — Моите цветове. Сега вече това са нашите цветове. Напълно официално.

В очите ѝ бликнаха сълзи. Стояха на някакъв паркинг под жаркото лятно слънце, но за нея моментът бе толкова романтичен, колкото ако се разхождаха под лунната светлина.

— Красив е, Гейб. Нямаше нужда.

— Но аз имах нужда.

От другата страна на паркинга Рич се беше притаил в колата си и наблюдаваше разговора, целувката. Отпи от шишенцето си. Каква хубава двойка са само, помисли си злобно. Неговият син и дъщерята на оная мръсница.

Гейб е виновен да остане отново без покрив над главата си, да си събере багажа и да се измъкне. Сега няма да има триумфално пътешествие до Вегас. Ченгетата душеха и разпитваха. Рич успя да измъкне само толкова от Кънингам, когато отиде да го притисне за нови две хилядарки.

Нека разпитват, помисли си и включи двигателя, след като „Ягуарът“ потегли. Той няма да е тук, за да им отговори. Не, човече, Рич Слейтър ще поеме пътя към Мексико, веднага щом уреди една малка работа.

Излезе от паркинга, без да изпуска „Ягуара“ от поглед.

— Налага се да проявим нахалство — каза Келси, докато си пробиваха път през движението на Александрия. — Руни отказа да отговори на позвъняванията ми.

— Значи ще действаме с нахалство.

— Мислиш, че само си губя времето.

— Важното е какво мислиш ти. Щом искаш да говорим с него, значи ще говорим.

Размърда се на място — нямаше търпение да могат да стигнат по-бързо, дори вече да са приключили.

— Искан ми се да разбера, доколко баща ми е бил ангажиран с разследването на Руни. Дали татко е познавал Алек Бродли, или поне каква информация е имал за него. Трябва да си го изясня. Все едно — няма да променя случилото се през онази нощ, но трябва да разбера.

— Можеш да попиташ баща си.

— Ще се наложи, рано или късно. Но за сега ще... Думите й останаха недовършени. Изправи се рязко и се наведе напред, докато Гейб влизаше в подземния гараж на сградата, в която бе офисът на Руни.

— Какво има?

— Онази кола, ето сега излиза.

Гейб хвърли поглед в огледалото за обратно виждане и я забеляза тъкмо, когато сви наляво, вливайки се в потока по улицата.

— Черният „Линкълн“ ли?

— На баба ми е — потърка изведнъж вледенените си рамене Келси. — Беше колата на баба. Караше я нейният шофьор. Познах го.

— В сградата има най-различни служби, Келси.

— И животът е пълен със странни съвпадения. Не — поклати глава тя, загледана право пред себе си, докато Гейб паркираше. — Не го вярвам. Била е тук да се срещне с Руни. Ще разбера за какво.

Докато прекосяваха към асансьора, Гейб я хвана под ръка. Цялата вибрираше от гняв и вълнение.

— Ако влетиш със зареден пистолет, само ще ги изплашиш.

— Да става, каквото ще — влезе в кабината тя и натисна бутона за етаж на Руни. И както се втурна към секретарката в мебелираната приемна, спокойно можеше да се каже, че държи в ръката си зареден пистолет. — Келси Байдън и Гейбриъл Слейтър за среща с господин Руни.

На лицето на жената незабавно цъфна професионалната усмивка.

— Имате ли уговорен час?

— Не.

— Съжалявам, мис Байдън, господин Слейтър...

— Няма нужда — прекъсна я Келси и се наведе през бюрото, при което професионалната усмивка в значителна степен помръкна. — Само му съобщете, че сме тук. И няма да си тръгнем, докато не го

видим. О, и му споменете, че току-що видях от тук да си тръгва баба ми — Милисън Байдън.

Това подеждва. След десетина минути двамата бяха поканени в кабинета на Руни. Този път той не стана от мястото си, а само ги поздрави със сдържано кимване.

— Улучвате ме в неподходящ момент. Боя се, че ми е невъзможно да ви отделя повече от пет минути.

— Щяхме да се договорим за по-подходящ момент, господин Руни, ако бяхте отговорили на някое от обажданията ми.

— Мис Байдън — опита се да имитира безкрайно търпение Руни, кръстосвайки ръце върху бюрото. Но имаше вид по-скоро на човек, който търси начин да се измъкне. — Опитах се да спестя и на двама ни време и излишни тревоги. Не мога да ви помогна.

— Защо бяхте там онази нощ, господин Руни? Разбирате ли, непрекъснато се връщам все към този въпрос. Вероятно защото всичко се е случило толкова отдавна и аз го виждам от по-различен ъгъл от непосредствените участници в събитията. Но защо онази нощ? Точно онази нощ, а не някоя друга?

— Беше рутинно наблюдение. Все едно да попитате защо майка ви е избрала именно онази нощ, за да застреля Алек Бродли.

— Знам какъв е отговорът — спокойно му отвърна Келси. — Но се питам дали вие го знаете. Колко точно сте видели в действителност?

— Всичко е вписано в доклада ми. — Изправи се, за да им даде да разберат, че са приключили. — Не мога да ви помогна.

— Докъде ви беше казал баща ми, че можете да стигнете? Одобряваше ли той решението ви да се промъкнете в частната собственост на майка ми и да я шпионирате през прозорците?

— Плащат ми, за да правя собствени преценки.

— Би трябвало много добре да сте опознали майка ми и Алек Бродли през седмиците, докато сте ги следили. Проследихте ли изобщо някога самия него? Видяхте ли с кого се среща, с кого разговаря, кой би могъл да му даде пари?

Беше му много трудно да преглътне, а след това осъзна, че не е и необходимо. Цялата влага в устата му беше пресъхнала.

— Бях нает да разследвам майка ви.

— Но той е бил част от това разследване. Добре ли го познаваше баща ми?

Руни още по-здраво стисна челюсти.

— По мои сведения, двамата не се познаваха.

Външно напълно спокойна, Келси само леко вдигна вежди.

— Значи не се е интересувал от мъжа, с когото според слуховете съпругата му е имала връзка?

— Съпругата, с която бяха разделени. И наистина не, по онова време Филип Байдън се интересуваше само от едно нещо — от детето си.

— Но когато му докладвахте...

— Докладвах на адвокатите му. Дали е прочел, или не, изпратените материали, не мога да кажа. Не желаше да бъде замесван.

— Устните му леко трепнаха в усмивка. — Смяташе идеята да се наеме детектив под достойнството си.

— И все пак ви е наел?

— Сигурно е преценил, че целта оправдава средствата. Имам друга среща. Ще трябва да ме извините.

— Защо баба ми идва днес тук?

— Поверителна информация.

— Клиент ли ви е?

— Не мога да ви помогна — бавно и като отделяше всяка дума отвърна той, но погледът му бързо стрелна Гейб и отново се извърна.

Останал сам, Руни седна зад бюрото и се опита да успокои дишането си. Бръкна в джоба и извади ментов бонбон, който едва ли щеше да угаси огъня в него.

Как е възможно всичко да се повтаря така? След толкова години. Беше се придържал към правилата. Двадесет и три години спазваше буквата и духа на закона. Как е възможно една толкова далечна нощ да изскочи отново на пътя му, подобно на тигър?

Трепна от звука на уредбата, после се изруга наум. Няма да облекчи положението, ако се поддаде на емоциите си. Натисна копчето на апарата.

— Господин Руни, тук един човек настоява да ви види. Няма уговорена среща, но се представя за ваш стар приятел. Исква да ви предам, че е старият Рич.

— Не познавам никакъв... — Устата му отново пресъхна, а дланите му се овлажниха. В един кратък миг Руни трескаво се огледа в кабинета си, за някакъв спасителен изход. Установи, че такъв няма. Беше уловен в мрежа, също като рибата с изцъклени очи върху стената. — Пратете го да дойде и задръжте обажданията, ако обичате.

— Да, сър.

Рич целият сияеше, когато влезе в кабинета му.

— Много отдавна не сме се виждали.

— Какво искаш?

Рич седна и протегна крака върху бюрото.

— Понапълнял си малко, Чарли. Но ти отива. На времето малко приличаше на бостанско плашило. Защо не предложиш нещо за пиене на старото си другарче?

— Какво искаш? — повтори въпроса си Руни.

— Ами да започнеш например, като ми кажеш какво искаха от теб момчето ми и онази негова хубавичка мадама. — Рич извади цигара. — Да започнем от това.

— Изобщо не се чувствам по-добре — отбеляза Келси, докато се настаняваха отново в колата. — Дали трябва да съм доволна, че баща ми е наел този човек, но се е държал настрана, за да не накърни достойнството си? Или трябва да изпитвам облекчение, защото не е имал нищо общо с Руни и Алек Бродли?

— А няма ли да отделиш малко време да се замислиш защо Руни беше толкова нервен?

— Нервен? Стори ми се самоуверен, надут и ядосан, но не и нервен.

— Държеше ръцете си склучени, за да не треперят. — Гейб излезе на заден ход от паркинга. — В кабинета му климатичната инсталация работеше с пълна пара, но той се потеше непрекъснато. Така здраво стискаше челюстите си, че чак му трепереха ъгълчетата на устните. Опитваше се да не се издаде. — Плати таксата и излезе на улицата. — Но тези дребни неща го издаваха. Както и очите му. Изглеждаше като човек, който държи в ръце само слаби карти, но продължава да вдига мизата.

Обзета от любопитство и възхищение, Келси го зяпна вторачено.

— Всичко това от покера ли си научил?

— То е божи дар. Нещо страшно го е уплашило.

— Нужно е само да разберем какво е — въздъхна тя. — Трябва да намеря телефон, Гейб. Мисля, че е време да свикам семейството.

Милисън прие шерито, което синът ѝ наля и великодушно потупа ръката му.

— Най-сетне се е вразумила. Недей да се впрягаш толкова, Филип. Наистина искам да забравя последните месеци. Тя е Байдън все пак. — Седна на мястото си, въздъхна и отпи. — Кръвта си казва своето.

— Надявам се да доведе и Ченинг със себе си — приближи се до прозореца Кендис и нервно подръпна дантеленото перде. — Не виждам причина да остава там, след като Келси се връща у дома.

— Ченинг прави, каквото смята за нужно — нежно я докосна по рамото Филип. Една част от нея искаше да се отдръпне, но другата, по-силната, не бе в състояние да понесе мисълта за нови сърдити думи помежду им.

— Искам само да е щастлив, Филип. Добре го знаеш.

— Разбира се, знам.

— Момчето ще се върне — успокои ги Милисън. — Младежко хрумване и нищо друго. Излишни емоции. Ветеринар, а? Ама моля ви се. Ще му мине. — И тя с елегантен жест отхвърли мечтата на Ченинг. — Представи си, че по едно време, още като момче, Филип искаше... спомняш ли си, скъпи? Искаше да става бейзболен играч. Само това ни липсваше!

— Спомням си — тихо изрече той. Беше на шестнадесет и въпреки вида си на отличник, имаше желязна ръка. Тази негова мечта, разбира се, беше отстранена още в ембрионалния ѝ стадий. Един Байдън не се занимава с професионален спорт. Един Байдън е преди всичко професионалист.

— Ченинг ще се вразуми, също както и Филип. Грешката ти, скъпа ми Кендис е, че не упражняваш достатъчно правата си.

— Ченинг навърши двадесет и една — сковано отвърна Кендис.

— Майката винаги си е майка. — Милисън доволно се усмихна, когато се чу позвъняването на вратата. — А, това трябва да е блудната

дъщеря. Първо ѝ дай възможност да се извини, Филип. Ще се почувства по-добре. После ще я посрещнем с разтворени обятия.

Но Келси не изглеждаше особено настроена за извинения, когато влезе във всекидневната заедно с Гейб. Усмихна се на баща си и се приближи да го поздрави с целувка. С надежда да поправи обтегнатите отношения, първо прегърна Кендис и след това се извърна към баба си.

— Благодаря, че дойде. — Наведе се и целуна леко напудрената ѝ буза. — Бабо, татко, Кендис, това е Гейбриъл Слейтър. Гейб това са Милисън, Кендис и Филип Байдън.

— Приятно ми е да се запознаем — протегна ръка Филип.

— Не бих искала да съм неучтива — Милисън се взря с хладен поглед в Гейб, — но останах с впечатление, че ще обсъждаме семейни въпроси.

— О, така е. Стари и нови. Но, да започна с новината. Двамата с Гейб ще се женим.

За момент се възцари пълна тишина, преди Филип да успее да се съвземе от изумлението.

— Е, ами... това е изненада. И то приятна.

— Истинска бомба — поправи го Кендис. — Съвсем в твоя стил, Келси. — Но бързо се разчувства при мисълта за портокаловите цветчета. — Струва ми се шерито не е подходящо. Би трябвало да прием шампанско.

— Няма да търпя това — обади се Милисън, пребледняла като платно под ружа. — Няма да търпя такова обидно поведение в моя дом.

— Майко... — опита се да се намеси Филип.

— Моят дом — повтори тя и удари с юмрук по дръжката на креслото. — Това удар по мен ли е? — извърна се към Келси. — Коварен начин да ме обидиш? Довела си този човек в дома ми и заплашваш да го въведеш и в семейството?

Макар че добре познаваше Милисън, Келси остана смаяна от реакцията ѝ.

— Не е никакъв удар или обида, нито заплаха. Просто факт. Ще се оженим след две седмици в дома на Гейб във Вирджиния. Ще ми бъде много приятно, ако всички присъствате.

— Разбира се, ще присъстваме — пристъпи напред Кендис с надежда да заглади положението. — Просто всички сме малко

развълнувани от внезапното съобщение, но в никакъв случай няма да пропуснем такова събитие. Надявам се, че ще ми позволиш да ти помогна в организацията.

— Стига! — Милисън стовари чашата си с такава сила, че крехкото столче се строши. Останалите вътре кехлибарени капки течност се разляха и закапаха върху килима. — Никаква сватба няма да има. Келси, очевидно си се оставила да бъдеш заблудена от привлекателната външност. Това е глупаво, но не и непоправимо. — С усилие успя да успокои дишането си и да си възвърне увереността. — Още не е направено публично съобщение, така че няма да се налага да се оправяме с опровержения. А вие — посочи с пръст към Гейб тя — бихте могли да си спестите неудобството, като напуснете още сега.

— Не мисля така — отвърна ѝ той. — Не ми го спестявайте.

— И двамата си тръгваме. — Разтреперана от ярост, Келси хвана ръката му. — Беше грешка. Каквото имам да кажа на баба ми, ще ѝ го кажа друг път. Не биваше да те водя тук и да те подлагам на такова отношение.

— Спри. — Гейб вдигна преплетената ѝ в неговата ръка към устните си и я целуна точно над пръстена. — Остави я да довърши.

— Бих искал да ви помоля да ни извините — застана между стола на майка си и дъщеря си Филип. — Това несъмнено е голяма изненада. Може би ще е по-добре да поговорим по-късно.

— Недей да защитаваш това момиче — изправи се Милисън и се приближи до лъскавото бюро „Чипъндейл“. — Достатъчно си я защитавал. Време е да се научи да се справя с фактите.

— Вече се научих — тихо каза Келси. — От известно време.

— Тогава чуй това. — Милисън извади от бюрото една папка. — Събрала съм доста информация за вас, господин Слейтър. Твърде много. Професионален комарджия, осъждан, син на странстващ пияница без ясни източници на средства и жена чистачка. Беглец, който живее по улиците и е лежал в затвора за нелегална игра на покер. — Здравно стиснала папката в ръка, тя се взираше в Гейб със студен и обвинителен поглед. — По настоящем може и да сте си създал вкус към хубавите вещи и дори да сте успели да натрупате нещичко, но това не променя какъв сте всъщност.

— Не, не променя — съгласи се Гейб. — Но и когато си роден с тях, това пак не променя какъв си всъщност.

— Вън от дома ми — удари с папката по бюрото Милисън.

— Чакай. — Ръцете на Келси конвулсивно се стегнаха около рамото му. — Как смееш да правиш такова нещо! Как смееш да се ровиш в личния живот на Гейб! И в моя!

— Правя всичко каквото е нужно, за да защита името на Байдън. А ти, независимо от неочакваната ти привързаност към онази жена, си оставаш Байдън.

— Онази жена е моята майка. И за нея ли си направила досие? — запита тя. — Потърси ли такива долни дребни тайни, които да хвърлиш в лицето на баща ми, за да го накараш да се откаже да се ожени за нея?

— За мое съжаление, беше един от малкото моменти в живота му, когато не ме послуша. — Сцената твърде много приличаше на тогавашната, спомни си Милисън. Филип ѝ се беше разкрещял и ѝ беше поставил ултиматум, че или ще приеме онази жена, или ще загуби сина си. — Да, не ме послуша — повтори отново. — И последствията бяха катастрофални.

— Аз съм едно от тези последствия — отвърна ѝ гневно Келси. — За това ли ходи в офиса на Руни днес следобед?

Милисън се подпря с една ръка на бюрото.

— Не знам за какво говориш.

— Видях те. Пак си го наела, нали? Да шпионира Гейб, да се рови в миналото му.

— Беше неприятно задължение, за да събера информация, която да те вразуми — защити се Милисън.

— Е, напразно си похарчила парите си. За мен няма никакво значение. Вече знаех всичко това.

— Тогаваш значи приличаш на майка си повече, отколкото смятах. Ще си получиш заслуженото.

— Права си. — Келси се извърна към баща си. — Наистина ли престана да я обичаш, татко? Или позволи да те убедят, че е така?

— Келси — заговори той с неуверен глас, тъй като никак не беше сигурен в отговора, — случилото се тогава е минало. Извинявам се от цялото си сърце за настоящето. — Отправи поглед към Гейб, скован от смущение и неудобство. — Извинявам се и на двамата.

— Извиняваш им се? — сопна му се Милисън. — Вече ти казах какъв човек е той. Какъв човек използва тя, за да унижи семейството

ни, а ти им се извиняваш.

— Да. — Филип погледна майка си с измъчен поглед. — Извинявам се заради теб и затова, че използваш фамилното име като бич. Това име за теб винаги е означавало повече от такива прости неща като щастието.

Пребледняла като мъртвец, Милисън се хвана здраво за ръба на бюрото.

— Няма да позволя собственият ми син да ми говори така в собствения ми дом. — Погледът ѝ гневно се стрелна към Келси. — Тя е виновна за всичко. Наоми е виновна за всичко.

Келси бавно кимна.

— Може би. Съжалявам. Няма да се връщам повече. Да си вървим, Гейб.

— Келси! — Кендис се спусна почервеняла след тях и ги спря на вратата. — Моля те, недей да се сърдиш на баща си.

— Опитвам се.

— Никога не би позволил това да се случи, ако знаеше... но ти нали знаеш какъв е.

Келси се вгледа в тревожните очи на Кендис.

— Да, знам. Знаеш ли, винаги съм си мислила колко добре си подходите с татко. Как се допълвате един друг, как запълвате пропуските си. — Приведе се напред и нежно я целуна по бузата. — До този момент не бях разбрала колко много го обичаш. А трябваше. Кажу ми, че ще му се обадя по-късно, става ли?

— Да. Да, ще му кажа. И... Келси? — Усмивката ѝ беше малко скована, но все пак се усмихваше. — Желая ти всичко най-хубаво и на двамата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

— Ама че семейство си имаш, скъпа.

— Стига, Гейб. — Веднага щом той паркира на алеята пред „Трите върби“, Келси изскочи от колата и преднамерено внимателно затвори вратата. — Моментът не е подходящ за сарказъм.

— Не, говоря ти сериозно. През половината път те оставих да се накрещиш, а през другата половина да се цупиш. Би трябвало вече да си приключила.

Изобщо не беше приключила.

— Не става дума за мен. Изобщо не става дума за мен. Всичко е заради теб.

— Боже — прегърна я нехайно през рамо той. — Има много лоши неща, за които да ме обвини. Например, не спомена за танцърката от Рино и за историята в Ел Пасо.

— Не става въпрос за това. — Келси се закова на първото стъпало. — Каква танцърка?

— А, значи най-сетне ме забеляза — оципа я той почти братски по бузата. — Във всеки случай баща ти ми хареса, а също и мащехата ти. Това прави двама от трима.

Взираше се объркана в него, без да знае какво да каже.

— Дори не си ядосан. Даже не си ядосан за това, което е направила. Та тя е наела детектив, Гейб, да се рови в живота ти и да събере за теб досие, сякаш си някакъв престъпник.

— И какво постигна, Келси? Ти вече знаеше най-лошото за мен и дори ме защити. Това беше един от най-хубавите моменти в живота ми.

— Но не извинява постъпката ѝ.

— Обаче я обезсмисля. Виж, може би я разбирам в известна степен, защото аз самият никога не съм имал име, което да защитавам.

Келси отново се спря.

— Защищаваш ли я?

— Не. Просто е действала в неправилна посока и резултатът ѝ коства много повече, отколкото на мен.

Тя отметна бретона от очите си.

— Очевидно на мен ми е нужно малко повече време, за да се освободя от предразсъдъците си. Ще вземеш ли роклята ми от колата? Нека днес ощастливим поне един човек. Ще я покажа на Наоми.

— Защо не ви изведе и двете на вечеря? — прокара палец по пръстена на ръката ѝ той. Харесваше му да го вижда там. — Да отпразнуваме?

— Защо пък не? Ще отида да ѝ кажа.

Бързо влезе в къщата, като енергично раздвижи тялото си — жест, с който опита да се отърси от лошото настроение. Беше стигнала до средата на стълбите, когато Наоми ѝ извика.

— А, ето къде си била. — Плъзна ръка по парапета и бързо заслиза обратно. — Беше абсолютно права за роклята. Гейб сега ще я донесе от колата, а после ще ни изведе на вечеря. Да видим ли дали не можем да измъкнем Моузес от конюшнията?

Наоми стоеше във фойето със скръстени ръце.

— Налага се да поговорим. По-добре седни.

— Какво има? О, Боже, нали не е някой от конете? Справедливост малко хриптеше, но му дадох лекарство, както ми каза Моузес.

— Не е за конете, Келси. Ела, моля те, и седни.

Непознатата отново се бе завърнала. Онази спокойна, овладяна жена, която първия път я бе поканила да пият чай. Объркана, Келси я последва през вратата.

— Сърдита си ми за нещо.

— Не, според мен сърдита не е подходящата дума. — Погледна през рамо, когато Гейб се показа на вратата. — По-добре е да го обсъдим насаме.

— Не, няма нищо, което да не можеш да ми кажеш пред Гейб.

— Добре тогава — приближи се до прозореца Наоми и погледна навън. Имаше нужда от цялото си самообладание, от пълното владение на чувствата си, което ѝ бе помогнало да оцелее в затвора. — Търсили са те по телефона, докато те нямаше. Гerti е записала съобщението и оставила бележка на бюрото в стаята ти. Влязох там преди няколко минути, за да взема списъка с гостите. — Извърна се с напълно

безизразно лице. — Извинявам се, че я прочетох. Не беше нарочно. Просто беше там и погледът ми попадна на нея.

— Защо направо не ми кажеш кой се е обаждал?

— Чарлз Руни. Било спешно. Иска да се свържеш с него възможно най-бързо.

— Тогава по-добре да видя за какво става дума.

— Моля те — вдигна ръка Наоми. — След повече от двадесет години, не мога да повярвам, че може да е нещо спешно. Ходила си да се срещаш с него.

— Да, два пъти.

— С каква цел, Келси? Не отговорих ли на всичките ти въпроси?

— Да, отговори. Това е една от причините да отида при него. Защото отговори на въпросите ми.

— А ти? — извърна се тя към Гейб и под безстрастната маска просветнаха гневни искри. — Ти си я насърчил?

— Не ставаше въпрос за насърчаване. Разбирам я.

— Как би могъл да разбираш? — ядно го попита тя. — Как е възможно, който и да е от вас да разбира? Нямаме представа какво изпитах, като видях името му написано на онази бележка. Прекарах повече от десет години от живота си в опити да забравя. После се принудих отново да извадя всичко на бял свят, отново да го преживея. Мислех си, надявах се, че това е цената, която трябва да платя, за да си върна дъщерята. Но не е достатъчна, така ли?

— Не съм искала да те засегна, като отидох при него. Съжалявам, ако е станало така. Отидох, защото исках да помогна, защото се надявах да открия нещо, което да промени нещата.

— Нещата не могат да бъдат променени.

— Но ако онази нощ е видял нещо, а не го е казал на полицията? Ако крие нещо?

Изумена, Наоми се отпусна на страничната облегалка на дивана.

— Мислиш ли, наистина ли мислиш, че е възможно да откриеш нещо, което да изчисти името ми? За това ли е всичко, Келси? Закъсняло пране на кирливите семейни ризи? — Наоми уморено се разсмя и потърка очи. — Мили Боже! Какво значение би могло да има вече това? Не си в състояние да ми върнеш нито секунда от изгубеното време. Не си в състояние да изтриеш нито една частица от шушуканията, подигравките, любопитните погледи. Всичко е минало

— каза и отпускна ръце. — Всичко е мъртво и заровено като самия Алек Бродли.

— Не и за мен. Направих, каквото смятах за правилно. И щом Руни се е обадил, значи има някаква причина. Днес не пожела да разговаря с мен. Беше нервен, дори уплашен.

— Просто се откажи.

— Не мога да го направя — пристъпи напред Келси и стисна студените ръце на Наоми в своите. — Има и нещо друго. Нещастieto с Гордост и Рино. Почти напълно повтаря случилото се тогава, преди години. Твоят кон, Бени Моралес. Прилича на някакво ужасяващо ехо, което се връща след толкова време. И още не всичко е приключило. Дори и полицията се пита дали няма някаква връзка.

— Полицията значи. — Колкото цвят беше останал по лицето на Наоми, сега вече окончателно се отдръпна. — Говорила си с полицаите?

Келси пусна ръцете на майка си и отстъпи назад.

— Ходих да се видя с капитан Типтън.

— Типтън. — Потръпването дойде, преди да успее да се овладее. — О, Боже!

— Той ти е повярвал тогава. — Видя я как вдига глава. — Каза ми, че ти е повярвал.

— Това са глупости — скочи тя цялата разтреперана. — Не си била там, в онази ужасна стая с въпросите, които се сипят върху теб — отново и отново, и пак отново. Никой не ми повярва, а най-малкото Типтън. Ако е било така, защо тогава ме пратиха в затвора?

— Не е могъл да го докаже. Снимките...

— Пак се връщаме на Руни — прекъсна я Наоми. — Наистина ли мислиш, че е възможно да промениш нещата? Да откриеш някаква дълго пренебрегвана улика, доказваща, че наистина съм защитавала честта си? — Болката пулсираше в гърлото ѝ, пулсираше в гласа ѝ. — Е, не е възможно. И дори да искаш да помогнеш, няма да можеш. Защото няма да мога да издържа отново да преживея всичко. Просто не съм в състояние.

Излезе от стаята и забързано се качи по стълбата.

След малко чуха силното затръшване на врата.

— Ама че бъркотия — отпускна се в един от фотойлите Келси и затвори очи. — Как само обърках всичко.

— Не, не си. Просто раздвижи нещата. Вероятно са имали нужда от раздвижване.

— Бяхме постигнали толкова много. Двете с нея бяхме постигнали много, Гейб. А сега разруших всичко.

— Така ли мислиш наистина?

— Не знам. — Вдигна ръце, после отново ги отпусна безпомощно. — Отначало започнах, като си казвах, че задавам въпросите заради себе си. Защото имам право да разбера. Но някъде в този процес промених отношението си и си внуших, че го правя заради нея. Първоначалният вариант обаче, ми се струва по-верен. Исках всичко да е чисто и ясно. Ако аз ѝ повярвам, то и всички останали ще ѝ повярват.

— Това не е престъпление, Келси. — Прекоси стаята и седна на облегалката на фотьойла ѝ. — Кажи ми какво искаш да направиш сега.

Пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Ще се обадя на Чарлз Руни. Трябва да довърша започнатото.

Срещнаха се с него в един бар. Но не в някакъв долнопробен, вмирисан на джин бар, който би придал допълнителен колорит на тайната им среща, а в пълен със зеленина салон, където се хранеха професионалисти с бели якички. Руни беше впрегнал всички умения и трикове от практиката си, за да се убеди, че никой не го следи.

Когато ги видя да влизат, тъкмо довършваше първия си джин с тоник. С него беше свършено и той го знаеше. Беше прекарал часовете, след като Рич Слейтър напусна кабинета му, за да планира как да излезне. Притежаваше нужните познания, връзки, а сега вече и мотив.

— Господин Руни.

— Седнете. Препоръчвам ви виното на заведението.

— Добре — каза Келси и кимна към сервитьорката.

— Кафе — поръча за себе си Гейб. — Без захар. Казали сте, че е спешно — обърна се към Руни.

— Така казах. — Посочи чашата си, за да даде знак за още едно. Още едно заради пътуването, помисли си той. Намерението му беше утре сутринта да пийва мимоза в Рио. — Боя се, че когато се обадох, бях малко притеснен. Днес беше време за неочаквани посещения в офиса ми. Последният посетител беше доста неприятен. Детектив съм

вече повече от двадесет и пет години. Това е дълъг период. Имал съм множество интересни случаи. И нито веднъж не се е налагало да използвам оръжие — рязко удари два пъти по масата той. — Обичам работата си и винаги съм я обичал. Трудно се създава добра клиентела. Определена прослойка хора — порядъчните хора — обикновено не обичат да си имат работа с някой от нашия занаят. Те ни наемат със същата смесица от ужас и отвращение, с която наемат специалист да изстреби хлебарките в дома им. Желаят да постигнат определения резултат, разбира се, но не искат да обсъждат самото изпълнение. И все пак някои предпочитат по-пряк подход.

Замълча, докато им сервираше.

— Това е много интересно, Руни — обади се Гейб, — но едва ли е толкова спешно.

— Милисън Байдън — продължи той и видя как Келси здраво стисна устни. — Тази жена е свикнала да командва слугите, да издава заповеди, да следи всичко да се изпълнява според разпорежданията ѝ.

— Вече знаем, че ви е наела да разследвате живота на Гейб. — Келси се опита да отбие неприятния вкус в устата си, като отпи от виното. — Надявам се да сте си подсигурили хонорара, господин Руни. Повярвайте ми, никак не е доволна от резултатите.

— Значи ѝ ги захвърлихте обратно в лицето? — Намираше го за забавно и тихо се разсмя над чашата си. — Може би в този живот все пак съществува някаква справедливост. Първия път, когато ме нае, беше доволна от резултатите. Дори повече от доволна.

— Първия път?

— Баба ви ме нае по делото за настойничество.

— Според моята информация, наели са ви адвокатите на баща ми.

— *Нейните* адвокати, мис Байдън. Не забравяте, че те са и нейни адвокати. Беше избрала такъв метод на действие. — Хвана парченцето лимон от чашата си и изстиска сока вътре. — Бях работил за една нейна позната. Развод. Изглежда е сметнала, че съм се справил добре, че съм достатъчно дискретен. Пък и отговорях на целта ѝ — амбициозен, все още достатъчно млад, за да се впечатлявам от името ѝ — от името на съпруга ѝ — и от размера на чека ѝ. — Сви небрежно рамене и бръкна в купата, пълна със солени бисквити с формата на китайски йероглифи.

— Не виждам да има някакво особено значение откъде е дошъл хонорара ви — обади се Келси.

— О, има значение. Никога не съм се срещал с баща ви. Видях го по време на процеса, но никога насаме. Така искаше баба ви. А нея много я биваше да наглася нещата както тя желае. Искаше майка ви да изчезне, да изчезне напълно от неговия и от вашия живот. И беше измислила много прост план, за да го постигне. Задачата ми беше да следя Наоми, да правя снимки и да пиша доклади. Това беше всичко, което ми каза Милисън Байдън. Но аз съм добър детектив, мис Байдън. Дори и тогава бях достатъчно добър, за да открия още неща.

— Още? — Келси почувства как онази врата с поскърцване се отваря още няколко сантиметра и се уплаши, страшно се уплаши, какво може да види зад нея.

— Не е много трудно да се събере информация по хиподрумите. Един от източниците ми знаеше доста неща за Брадли. Знаеше, че играе нашироко и е задлъжнял към неподходящи хора. Брадли не го биваше да пази тайни и се беше разприказвал. Беше се разприказвал за голямата сделка, по която работел. Трябвало само да се движи с една хубава жена и щял да бъде възнаграден. Брадли и моят източник се бяха сблизили. Дватамата не бяха от един и същи кръг, но бяха замесени от едно и също тесто. Брадли твърде много се бе разприказвал, моят човек приятелски го насърчаваше за още и после ми предаваше информацията, естествено срещу заплащане.

— Губите излишно време и само заобикаляте същността, Руни — апострофира го Гейб.

— Нека тогава го формулираме по-просто — отпусна стегнатата си вратовръзка той. — Делото за настойничество се наклоняваше в полза на Наоми. Съдиите не обичат да отнемат децата от майките. Тя може и да харесваше забавленията, може да харесваше мъжете, но никога не прекаляваше нито с едното, нито с другото, когато детето беше при нея. Разполагаше с пари и средства и много хора бяха готови да свидетелстват, че е добра и предана майка. Затова семейство Байдън имаха нужда от нещо, което да наклони везните в тяхна полза. Милисън го беше открила в лицето на Алек Брадли.

— Баба... — Келси пое дъх, за да успокои гласа си. — Баба ми е познавала Алек Брадли?

— Да, познавала го е, познавала е родителите му. Знаела е с какво се занимава. Наела го е, за да прелъсти майка ви. Да я предизвика към компрометиращи ситуации, от онзи тип ситуации, които в никакъв случай не говорят за висок морал и майчинско чувство.

Под масата ръката на Келси здраво се вкопчи в Гейб.

— Казвате ми, че баба ми е платила на Алек Бродли? Платила му е, за да... защо трябва да ви вярвам?

— Вярвайте, каквото искате. — Руни не даваше пет пари. Той просто си разчистваше бюрото, така да се каже, преди да се оттегли. — Вие дойдохте да задавате въпроси, мис Байдън. Не ме обвинявайте, ако отговорите не ви харесват. Беше му дала двадесет хиляди долара. — Келси леко възкликна при споменаването на цифрата. — Проблемът беше, че Наоми не се хвана на играта. Поне не така, както Бродли и баба ви го бяха замислили. Държеше го изкъсо. Но при начина, по който се развиваше делото, баба ви се нуждаеше от действие. Затова измисли начин да раздвижи нещата. На пистата се случи една неприятна история — мъртъв кон, мъртъв жокей. Материалите в пресата се целеха в името на Чадуик.

Гейб вдигна ръка.

— Искате да кажете, че това има някаква връзка?

— Всичко е свързано. Бродли се нуждаеше от пари в брой, но Милисън не желаше да отвори портфейла си, преди да види резултати. Така Бродли и неговото приятелче от хиподрума сключиха малка сделка. След падането на коня Бродли успя да свърже донякъде двата края, но не получи допълнителната печалба, на която се надяваше, защото симпатиите бяха на страната на Наоми. Милисън му даде последна отсрочка. — Руни се загледа в почти празната си чаша и се поколеба дали да не си позволи още едно. Но при оставащите по-малко от два часа до полета му, предпочете да запази главата си бистра. — Нареди ми да си взема апарата и повече филм. Да отида край къщата. Първо обаче отидох в клуба и видях как Бродли разигра сцената на ревност.

— Разигра? — повтори Келси.

— Човек винаги вижда по-добре събитията, когато не е пряк участник в тях. Освен това моят човек ме бе предупредил. Това трябваше да е нощта за действие. Бродли искаше да я предизвика.

Мисля, че не очакваше тя да го изреже така. Имаше прекалено високо мнение за себе си, когато ставаше дума за жени. Щом майка ви си тръгна, аз я последвах незабавно. В къщата нямаше никой. Докато не се появи Брадли. Дадени ми бяха инструкции да направя снимки, но само снимки, които да са в полза на Байдън.

— Баба ми ви е дала инструкции — глухо прошепна Келси.

— Точно така. Отначало изглеждаше многообещаващо. Тя му отвори вратата по нощница, пушна го да влезе. Двамата пиха заедно и той просто я заля с чара си. През прозореца направих много хубава снимка как се целуват. Не си дадох труд обаче да снимам, когато тя го отблъсна. Това не ми влизаше в работата. Започнаха да се карат. Чувах откъслечни думи през прозореца, когато му крещеше достатъчно високо. Настояваше да се маха. Че са приключили. Хвана я и се опита да я удари. — Руни вдигна поглед към Келси. — В един момент дори си помислих да вляза и да ги спра. Тя беше в беда. Нямаше начин да сбъркам за каква беда става дума. Но не влязох. Трябваше да си свърша работата. Във всеки случай, тя успя да се пребори. Беше ядосана, все още повече ядосана, отколкото уплашена. Разкрещя му се и понечи да вземе телефона, но той отново се хвърли след нея. Мисля, че и тя вече не се съмняваше какво я очаква. Побягна. — Руни замълча й обърса устата си с ръка. — Той знаеше, че съм там. Кучият му син знаеше, че съм там. Погледна право през прозореца и ми даде знак, ето така — вдигна пръст към тавана Руни. — Горее, искаше да ми каже. Горее ще се погрижа да свършим работата. И така аз направих онова, за което ме бяха наели. Качих се на дървото. Нищо не можех да чуя от ударите на сърцето си. Не си позволявах да мисля. Имах задача, важна задача, която щеше да ми помогне да получа още много други. Пък и тя си го търсеше, нали? Така разсъждавах. Търсеше си го, като го беше подлъгала.

— Знаели сте, че ще я изнасили — едва успя да продума Келси.
— Знаели сте. И не сте направил нищо.

— Вярно е — глътна остатъка от питието си Руни. — Тя влезе в спалнята, влезе вътре тичешком. Сега вече беше уплашена, но и бясна от гняв. Тънкият й халат, който носеше, падаше от раменете й на местата, където беше разкъсан. Той пристигна след нея и се усмихна. Изглеждаше настроен приятелски, дори сякаш искаше да се извини. А и начинът, по който стояха в очертанията на прозореца, изправени лице

в лице, вперили поглед един в друг със смъкнатите ѝ дрехи и разкопчаната под смокинга му риза... Изглеждаха много предизвикателно. Почти еротично. Не знам какво ѝ казваше, но тя клатеше глава и отстъпваше назад. После той посегна надолу сякаш да разкопчае панталона си. Тя го плесна през лицето. — Руни навлажни устните си. — Запечатах това на лентата. Той също я удари. Това не го снимах. — Наложил се отново да спре. Не си бе давал сметка, колко ще го развълнува припомнянето на онази нощ, минута по минута. Тогава се почувства унижен и уплашен. Сега се чувстваше само унижен. — Тя отскочи и за момент изчезна от полезрението ми. Видях го как вдига ръце. Продължаваше да се усмихва, но вече не изглеждаше толкова приятелски настроен. После отново я видях и забелязах пистолета. Започнах да снимам бързо. Бях страшно уплашен. Продължих да правя снимки и след като го застреля, дори, когато нямаше какво повече да се види.

— Било е при самоотбрана. — Пръстите на Келси се впиха в тези на Гейб. — Точно както е твърдяла през цялото време.

— Да, така беше. Вероятно... вероятно беше възможно да го отблъсне, след като взе пистолета. Но беше вече много изплашена. Беше уловена в капан. Ако всички факти бяха излезли наяве, щяха да ѝ предявят най-много непредумишлено убийство. Повече от сигурен съм, нямаше да ѝ дадат присъда.

— Но фактите не излязоха наяве.

— Не, занесох всичко директно при Милисън Байдън. Изобщо не се замислих, а отидох в дома ѝ посред нощ и я вдигнах от леглото. Лично ми наля бренди и ме накара да седна. После изслуша разказа ми. Всичко — от начало до край. Каза, че събитията са се развили по най-добрия начин. Нареди ми да изчакам ден-два, преди да отида в полицията.

— Знаела е — прошепна Келси. — Значи е знаела всичко.

— Тя организира всичко. Ако Наоми не бъдеше арестувана, трябваше да занесе филма си в полицията и да дам показания. Трябваше да им кажа какво съм видял — само какво съм видял, а не какво ми се е сторило или какво съм си помислил. Предизвикателно облечена жена приема своя любовник в празния си дом. Двамата пият заедно, целуват се. После се карат. Жената ревнува. Това се доказва от сцената в клуба. Тя се качва горе, а любовникът ѝ отива след нея, за да

се извини, да поиска прошка, може би да я уговори да се любят. Но разярена от ревност, жената изважда пистолет и го убива. Онази нощ тя ми даде още пет хиляди в брой и ми обеща да ме препоръча на няколко места.

С преbledняло лице, Келси се измъкна от седалката и притиснала ръка към внезапно натезалия си стомах, затича към тоалетната.

Гейб я изгледа как се отдалечава. Усети, че стиска юмруци под масата.

— Вие сте отвратителен тип, Руни. Няколко хиляди долара, няколко важни имена в списъка на клиентите ви и срещу това ставате свидетел на опит за изнасилване, а после се постаравате жертвата да отиде зад решетките.

— Има и още нещо — вметна Руни. — Но нека изчакаме да се върне Келси.

— Кажете ми нещо. Защо точно сега решихте да ни разкажете всичко. Преди няколко часа нямате какво да ни съобщите.

— Нещата се усложниха. Не обичам да ме притискат от две страни — сви рамене Руни. — Когато всичко излезе наяве, а според мен ще излезе, с репутацията ми е свършено. Виждам как ще ми се наложи да се пенсионирам няколко години по-рано. Може и да успея да се измъкна чист.

— Чудя се — заговори Гейб и гласът му прозвуча хладно и измамно спокойно, — дали да ви извикам навън и да ви смеля от бой, или просто да ви оставя да живеете с това.

Руни вдигна чашата си и бавно изпи водата от разтопения лед.

— Всеки прави своя избор, Слейтър. Вие играете покер. Ако знаете, че силните карти са у противника ви, ще продължите ли да залагате?

— Някои игри просто не се играят. — Изправи се, защото Келси се върна отново на мястото си.

— Добре съм. Извинете ме. — Все още беше преbledняла край устата, но ръцете ѝ бяха спокойни, когато се хвана за Гейб.

— Потърпи още малко. — После отново насочи вниманието си към Руни. — Нека чуем останалото.

— Няма да ви хареса. Милисън Байдън не ме нае само, за да събере сведения за вас, господин Слейтър. Това стана по-късно.

Ангажира ме още преди месеци, веднага щом Келси се свърза с Наоми Чадуик.

Келси здраво стисна устни, като се молеше стомахът ѝ да остане спокоен.

— Не разбирам. — Беше сигурна, че разбира, ужасяваше се, че разбира.

— Да го кажем направо — продължи Руни. — Не искаше да останете там. Не искаше да поема никакъв риск да се сблизите с Наоми.

— И как смяташе да го предотврати?

— Ами понеже нямаше в какво да обвини Наоми след излизането ѝ от затвора, Милисън използва миналото. След убийството на Алек Бродли, аз ѝ предадох материалите си. Всичките си материали. В тях се съдържаха много подробности. Не само за Наоми. Предполагам, разбирате. Бях събрал информация за Бродли и помощниците му. Уреждането на бягането, подозренията ми за участието на Кънингам. След като ви притисна, Келси, и вие не я послушахте, Милисън пусна в действие тази информация.

— Как? — обви рамене си с ръце Келси. — По-добре ми кажете как.

— Накара ме да потърся стария приятел на Бродли и да го примамя отново насам с обещание за работа. Не ми обясни каква ще бъде тази работа, но не беше нужно много време, за да се досетя. Особено след като цялата история се повтори. Нагласено състезание, мъртъв кон. Слуховете и подозренията кръжаха около Наоми и вас — посочи с пръст към Гейб той. — Милисън не желаше и вас в близост до човек от своето семейство. Келси трябваше да види колко противен е светът на конните надбягвания, колко е безскрупулен. И трябваше да побегне обратно към дома.

— Но не го направих. — Келси усещаше как очите ѝ парят от сълзи, но не искаше да им позволи да потекат. Не сега. Още не. — Твърдите, че тя стои зад всичко? Зад смъртта на Гордост? И — Боже! — на Майк?

— Дори и жена като Милисън не е в състояние да контролира човек без морални задръжки. Би могло да се каже, че наемникът ѝ за момент ѝ се изплъзна. Беше бясна след смъртта на коняря. Изчете ми едно конско, сякаш аз самият съм наръгал горкия старец. — Поклати

глава, припомняйки си момента. — Конят, сега искаше него. Възпроизвеждане на престъплението — скандал, който да даде урок на внучката ѝ.

— Значи заради мен — прошепна Келси. Ръката ѝ се отпусна безжизнена под ръката на Гейб. Всичко е било заради мен.

— Вие сте последната издънка на рода Байдън — натърти Руни. За нея това има много голямо значение. Освен това омразата ѝ към Наоми не е отслабнала с времето. Ако успееш отново да я съсипе и да си възвърне властта над вас, това щеше да оправдае всичко. Даде на Кънингам достатъчно голям заем, за да се сдобие с онзи кон — Биг Шеба. Дори повече от достатъчно, за да има пълен контрол над него и да го убеди да работи заедно с нейния човек. Не че това ѝ харесваше — добави Руни. — Не ѝ харесваше да има нещо общо, било то и от разстояние, с хора от този тип. Но целта оправдава средствата.

— Струва ми се, че не познавам жената, за която говорите — бавно изрече Келси. — Струва ми се, че не мога да я позная. Как е могла да съсипе толкова човешки съдби?

— Да ги контролира — поправи я Руни. — Тя винаги е възприемала всичко това единствено като необходим контрол. И аз се съгласявах — потърка той с ръка точката между очите си. — Първия път бях млад, нетърпелив, впечатлителен. Този път пък се чувствах като в капан. А и, дявол да го вземе, това си беше просто работа. Но последният ми посетител днес промени всичко. — Взря се продължително в лицето на Гейб. — Сигурно остарявам. Господ ми е свидетел колко съм уморен. Затова, когато се появи при мен и се опита да се спазарим отново, реших да захвърля всичко. А вероятно — дано да е така — сметнах, че е дошло време за някакво, макар и малко изкупление на грешките. Погледът на Руни стана по-остър. — Искате ли да знаете как синът на Бени Моралес е успял да убие коня на Чадуик? Как някой едва не уби и един от вашите, Слейтър? Помислете за собственото си обкръжение и помислете за вашия старец. Точно така — той леко се усмихна — Рич Слейтър беше измъкнал много от тайните на Алек Бродли. И беше повече от щастлив да повтори цялата история, когато Милисън Байдън го повика. Отмъщение и контрол. Отмъщение и пари. Нейните мотиви и неговите. Това прави дяволска комбинация.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

— Ще спреш ли за малко?

На около километър преди „Лонгшот“ Гейб отби встрани от пътя.

— Пак ли ти е зле?

— Не. — Наистина ѝ беше зле, но не това, което имаше предвид той. — Просто ми се иска да походя малко. Нека да излезем. — И без да дочака отговора му, бързо изскочи от колата.

Съвършена нощ. Класическа нощ в провинцията в средата на лятото с блестящ като диамант небесен купол, звезди и луна. Нито сянка от облаче. Въздухът бе напоен с аромата на орловите нокти, които упорито се опитваха да завземат оградата край стръмната нива вдясно от пътя. Високата трева зад нея сякаш оживяваше от цвъртенето на щурците. Докато вървеше, мекият банкет потъваше под краката ѝ.

— Твърде много е — отрони Келси. — Просто е твърде много, за да го възприеме човек. Как да ѝ кажа, Гейб? — Извърна се и протегна ръце към неговите, за да потърси отговор. — Как мога да кажа на майка ми, че всичко е било предварително замислено? Че всичко случило се, е било част от някакъв план, предназначен да я отстрани от мен?

— Първо — протегна ръка и отметна косата ѝ зад ухото той, — престани да се обвиняваш.

— Не се обвинявам. — Спря, обърна се и се подпря на оградата, после се загледа в тъмните хълмове. — Но не мога да се примиря, че съм била използвана като пионка. Тя дори не ме е възприемала като дете, а още по-малко като личност. Потомство — горчиво изрече Келси. — Ето какво съм била. За нея аз съм била само това. Само следващия Байдън. — Понечи да ѝ отговори, да ѝ предложи някаква утеха, но замълча. Понякога е по-добре просто да изслушаш. — Мисля — продължи Келси, — наистина мисля, че е искала да ме обича, опитвала се е и дори е успявала в определени периоди. Но чувствата ѝ към майка ми и може би — Божичко, надявам се да е така! — вината, с която е трябвало да живее след онова, което е направила, не са ѝ

давали възможност за такава обич. Искала е да нося с чест фамилното име. Образование в най-добрите училища, с широки познания по изкуствата, с музикални умения и с други прилични занимания за свободното време. Приятелите ми трябваше да бъдат от подходящи семейства. Сигурно затова никога не си създадох наистина близки приятелства. И всеки малък бунт, всяка краткотрайна проява на собствената ми личност или желаниа са били възприемани като отражение на жената, чийто живот е разрушила. — Келси откъсна стръкче орлови нокти от оградата и бавно и методично започна да къса крехките бели цветчета. — Когато навърших дванадесет, искаше да отида в девическо училище в Англия. Баща ми отказа. Станах свидетел на една от редките им разпавии. Имала съм нужда от дисциплина, имала съм нужда от надзор. Баща ми възрази, че имам нужда от детство. — Въздъхна, смачка откъснатите венчелистчета между пръстите си и въздухът се изпълни със силно ухание. — Давала ли си е сметка, че е използвала и него? Още една пионка в ръцете ѝ. До каква степен е отговорна за разрушаването на брака им, Гейб, независимо от шансовете им да го закрепят? Макар това да е най-малкото — тихо изрече тя и пусна цветчетата на земята. — Сега е необходимо да намеря начин да кажа на майка ми защо, как и кой. А също и на баща ми. Налага се да кажа и на него, нали? Има право да разбере всичко, което е сторила тя тогава. Всичко, което е сторила сега. — Извърна се към него и притисна лице в гърдите му, благодарна, че е тук, за да я прегърне. — Толкова злини, толкова много погубени и разрушени съдби. И всичко заради някаква страшна и криворазбрана семейна чест.

— И още няколко от най-ужасните човешки пороци — добави тихо той, като мислеше за баща си. — Завист, алчност, похот. Винаги съм вярвал повече на случайността, отколкото на предопределението. Но този пълен цикъл не се дължи само на случайност. — Отдръпна я от себе си, за да вижда лицето ѝ. — Ти и аз, Келси. Двамата сме част от него още от самото начало.

— И може би нямаше да успеем да стигнем толкова близо до края му, ако не се бяхме намерили един друг. Сега искаш да го откриеш, нали? Баща ти.

— Трябва да го намеря.

— Остави тази работа на Роси. — Внезапно прегръдката ѝ стана по-здрава, по-тревожна. — Гейб! Той иска да ти причини болка. Щом е отишъл в офиса на Руни толкова бързо след нас, вероятно ни е проследил. Търси начин да се добере до теб.

— Е, тогава аз ще го намеря пръв. Това е моят кръг, Келси. Трябва да го довърша.

— Но ако отидем в полицията...

— Защо не сме им се обадили до сега?

Келси извърна поглед. Твърде ясно прозираше в сърцето и в желанията ѝ.

— Добре. Първо трябва да говоря с Наоми, а ти да откриеш баща си. После ще сложим точка. Мисля, че е по-добре да ме заведеш у дома.

Когато спряха пред „Трите върби“, отклони предложението му да влезе с нея. Трябва да се справи сама. Изчака я, докато влезе и светлината над входната врата угасне.

На Гейб му предстоеше да се справи със собствените си призраци. И първият от тях беше баща му.

Вътре Келси погледна към горния етаж. Беше късно. Наоми несъмнено вече си бе легнала. Нека изчака до сутринта, помисли си тя. Толкова време беше чакала, спокойно щеше да почака още една нощ. Но това си беше чисто малодушие. Въздъхна и се насочи към кухнята. Първо ще си направи чаша чай. Така ще има възможност да обмисли откъде да започне.

— Герти? — Келси остана изненадана, че я сварва будна да зарежда машината за миене на чинии.

— О, мис Келси, така ме стреснахте — притисна ръка към розовата си кадифена рокля тя.

— Минава полунощ. Не бива да работиш по това време.

— А, само слагах чиниите. По телевизията имаше филм с Бет Дейвис. Похапнах си малко лимонов кейк и добре си поплаках. — Тя щастливо въздъхна при спомена. — Сега вече просто не правят такива филми, мис Келси.

— Да, не правят. — Полагаше усилия да поддържа разговора и междуременно се приближи до рафта, взе чайника и се върна при

мивката, за да го напълни. — Всички останали по леглата ли са?

— Чай ли искате? Нека аз да го направя. — С чувство на господар тук, Герти я изблъска и постави чайника на котлона. — Ченинг излезе с Мат Ганър. Онзи кон на Уилямсови има някакво тежко възпаление на гърлото. Не се знае дали ще издържи до сутринта.

— О, много съжалявам.

— Ами да, много неприятно, така си е. — Герти се зае да затопли порцелановата каничка, докато изчакваше водата да заври. — Но само да знаете колко се вълнуваше Ченинг, дете ще прекара половината нощ в конюшнията. Обещах му да не заключвам вратата на кухнята, а в хладилника съм му оставила студено пилешко.

— В такъв случай не се съмнявам, че е бил на седмото небе.

— Приятно е да го вижда човек край себе си.

— На мен също. Трябват ми две чаши, Герти. Искам да взема една и за майка ми.

— О, ама тя спи, гълъбче. — Герти избра лайка и гребна стръковете на око. — Изглеждаше толкова уморена и така разтревожена от нещо, че я накарах да вземе едно приспивателно преди около час.

— Приспивателно?

— Успокояваше ме, че напразно се тревожа, но хич не ми изглеждаше добре. Цялата пребледняла и изтощена. Трябва й един хубав сън и ще де оправи — така и казах. Мислех да ида да я нагледам, преди да си легна.

— Аз ще ида. — Със смесица от примирение и облекчение Келси се взираше в чашата чай. — В такъв случай само една чаша, Герти. Благодаря. Ще поговоря с нея сутринта.

— Тогава ще е вече добре. Просто е преуморена според мен. — Герти нагласи каничката върху подноса, заедно с чаша и захарница. — През последните няколко месеца изглежда доста по-добре и несравнено по-весела от много, много време насам. Няма значение какво друго става, но майката винаги тъгува за детето си.

— Сега вече съм тук.

— Знаем, гълъбче. Не стойте много късно.

— Няма. Лека нощ, Герти.

Келси занесе подноса в стаята си, после отиде да погледне майка си. На процеждащата се през прозореца лунна светлина видя, че

Наоми спи дълбоко.

Значи, в крайна сметка ще се отложи за сутринта, помисли си тя и се промъкна обратно в стаята си, за да дочака утрото.

Гейб изобщо не спря пред къщата, а подкара направо към конюшните. Забеляза светлината под вратата и с натезало сърце заобиколи и се изкачи по стъпалата. Влезе, без да почука.

Джемисън седеше на бюрото си с подредени в спретнати купчини папки, подпрял ръка до чаша бренди. Вдигна очи и примигна изненадано.

— Гейб! Какво те води насам толкова късно?

— Бих могъл да те попитам същото.

— О, ами... — Джемисън уморено се усмихна и посочи с ръка купчините документи. — Винаги има какво да се свърши. По-лесно ми е да се съсредоточа през нощта, когато навън е тихо. Ей там има бурканче нес кафе — бързо добави той. — Можеш да затоплиш вода на котлончето.

— Не. — На жълтата светлина на настолната лампа върху бюрото Гейб се взираше в своя треньор и приятел. Изминалите месеци на напрежение и притеснение си бяха казали думата. Сенките под очите му приличаха на синини от удар, бръчките от двете страни на устата му бяха силно очертани и дълбоки, сякаш издълбани с нож. Това не беше лицето на човека, извел съвсем наскоро тренирания от него кон до Тройната корона. — Когато работех тук, често се мотаех покрай конюшните, нали така Джейми? Мъкнех се след теб или след Майк.

— Така си беше. — Раменете на Джемисън се отпуснаха от напрежението, сковало го от изпитателния поглед на Гейб. — Или пък ни изнудваше да изиграем някоя игричка на покер и после ни измъкваше седмичната надница.

— Кънингам почти никога не те оставяше на мира, доколкото си спомням. Ако му подготвеше един победител, той искаше два. Винаги искаше някое по-голямо състезание, по-голяма печалба. Помня, постоянно натякваше как Моузес от „Трите върби“ знае да прави шампиони. И ако ти не можеш, щял да намери някой, който може.

— Трудно се работеше с него. Подготвих му добри коне, спечелили сме много състезания през осемдесетте. Опитай повторно стана кон на годината. Но все не беше доволен.

— Искаше победител в Дербито. Ала ти никога не успя да го постигнеш. Дори и след като Чадуик загубиха коня си в Кийнланд през... коя година беше? Седемдесет и трета... Тогава конят на Кънингам беше фаворит, но ти пак не успя. — Гласът на Гейб звучеше тихо и спокойно. — Жребецът му излезе трети, доколкото си спомням. Какво разочарование. Сигурно трудно си го преживял, след като направи толкова много, за да излезе първи.

Споменът накара устните на Джемисън да потрепнат.

— Самото участие в Дербито е постижение. Жребецът не показва най-доброто от себе си онзи ден и загуби в последните метри. После нещата тук загрубяха. Доста загрубяха. — Вдигна чашата и отпи. — И Бени се обеси.

— Дватамата с Бени бяхте близки.

— Бяхме добри приятели.

— Да-а. Добри приятели. — Гейб завъртя един стол и го възседна. — Какво беше твоето участие, Джейми? Тогава и сега?

— За какво говориш?

— Дватамата с Бени бяхте близки. Него ли убеди да нагласите състезанието или направо сам се погрижи? Ще ти кажа какво мисля — продължи Гейб, без да изчака отговора му. — Според мен ти си го помолил да ги помогне. Да дадете малко шанс на жребеца. Кънингам те е притискал да го направиш. Не е чудно да ти е предложил по-голям дял от печалбата. Или чисто и просто те е пържил на огън, докато се предадеш. А след като си се предал, си повлякъл със себе си и Бени Моралес. — Очите му дори за миг не изпуснаха лицето на Джемисън. — Победа на Дербито, Джейми. Винаги си го желал, но никога не беше успял да постигнеш.

— Това са глупави приказки, Гейб. Познаваш ме много отдавна.

— Така е, Джейми. Познавам те твърде отдавна, затова знам, че в тази конюшня не се случва нищо без твоето участие. Не те свързах с нещастieto с жребеца на „Трите върби“ този път, нито пък с това, което едва не се случи с моя. Грешката е само моя — той наблюдаваше как Джемисън свежда поглед. — Никога не съм вярвал, че си способен да убиеш кон, за да спечелиш състезание. Независимо кое състезание.

— Извади пура и я огледа от единия до другия край, докато Джемисън продължаваше да мълчи. — Ето кое ме заблуди, Джейми, докато не се случи това с Рино. Не е знаел, че става дума за смъртоносна доза. Нито пък ти. Просто си подготвял шанс за коня ми, като се погрижиш Гордост да бъде елиминиран, нали? Това ли ти обясни баща ми, Джейми? Да си дадеш малко шанс.

— Искях да си взема мое местенце — прошепна Джемисън. — Човек заслужава да има нещо свое, след толкова години работа на чуждо място. Която и да е друга година нашият жребец щеше да спечели Дербито като на шега. Но стана така, че Моузес точно сега имаше кон съперник. Защо стана така?

— Лош късмет. — Гейб запали пурата си. Вече не изпитваше съжаление. Вече не изпитваше мъка.

— И ти искаше тази победа, Гейб. Не ми казвай, че не си я искал.

— Да, исках я. Няма да седна да го отричам.

— Е, не се опитваш да твърдиш, че не би си затворил очите, ако беше разбрал?

Погледът на Гейб светна. Не, в него наистина нямаше съжаление. И още по-малко — мъка.

— Щом мислиш така, защо скри от мен?

— Ти си непредвидим човек — така ми каза Рич. Бил си непредвидим и не можело да ти се има доверие. Виж как бяга този кон, Гейб — жално въздъхна той. — Помисли си само. Спечели трите перли и нищо не можа да го спре.

— И на каква цена? Не става дума само за един мъртъв кон, Джейми. Става дума за Майк и за Рино.

Очите на Джемисън плувнаха в сълзи.

— Не съм го направил аз. Исусе Христе, Гейб, не допускам да си мислиш, че съм го направил аз. Липски е действал на своя глава. Чак след това разбрах. А тогава вече беше късно. — Гласът му се прекърши. За момент се чуваше само тежкото му дишане. После с усилие успя да се съвземе. — Рич ми довери, че иска да ти даде малък урок, но чак по-късно ми обясни. Не знаех, че иска да направи нещо на Двойно, Гейб. Бог ми е свидетел. Ставаше дума за жребца на „Трите върби“ — скандал, дисквалификация. — Сви рамене и изчака Гейб да проговори, после, понеже той продължи да мълчи, отново заговори, готов всеки момент да рухне.

— Трябва да ми повярваш, че Рич и Кънингам бяха замислили всичко, Гейб. Трябва да ми повярваш.

— Точно така. Вярвам ти.

— Дисквалификацията не беше достатъчна за Рич. Парите от нагласеното състезание не му бяха достатъчни. Той е алчен, знаеш го. Използва ни да убием онзи жребец. Наистина страдах, когато го видях как се срина. Когато разбрах как ни е използвал. А също и Рино. — Джемисън зарови лице в ръцете си. — Обичах това момче. После му казах, че грешката не е негова, но той не искаше да чуе. Рич е виновен. За всичко. После пак дойде и този път промени правилата.

— Как?

Джемисън отпусна ръце и обърса уста с опакото на дланта си. Вдигна чашата с бренди и я изпи като лекарство.

— Не искаше да спечелиш Тройната корона, Гейб. Само мисълта да го постигнеш, направо го разяждаше отвътре. Ставало дума за работа — така каза — малка допълнителна уговорка, която имал. Но всъщност искаше пари. Държеше ме в ръцете си, нали разбираш? Държеше и мен, и Рино. Но нямаше да позволя да направи нещо на Двойно, вярвай ми. Този път сам приготвих наркотика. Щеше да е достатъчен само да го дисквалифицират.

Очите на Гейб се присвиха и заприличаха на два въглена.

— Значи онази нощ, когато Келси дойде в конюшната си бил ти? Ти си я ударил.

— Не я нараних сериозно. Просто трябваше да се измъкна, преди да ме е видяла. Отстраних и Кип. Докарах му само малко главоболие, нищо повече. Но, когато тя дойде, не успях да свърша. Само...

— Мога да те разкъсам само заради това, Джейми. — Бърза като змия, ръката на Гейб се стрелна и сграбчи Джемисън за гърлото. — Само заради това — изсъска той и го стисна по-здраво.

— Уплаших се, Гейб. — Джемисън ужасен впи нокти в желязната хватка на Гейб. — Божичко, та аз почти си бях загубил ума. Не разбираш ли?

— Много неща разбирам — пусна го с погнуса Гейб.

Страшната червенина постепенно започна да се отдръпва от лицето му, докато си поемаше дъх на пресекулки.

— Беше ме заклецил в капан. Не разбираш ли? Отказах на Рич да направя такова нещо, но той ме заплаши, че ако не го сторя, ще си

платим. Затова се опитах, макар сърцето ми да се късаше, но се опитах. Обаче не стана. После Рино трябваше да го направи в самия ден на състезанието в Белмонт, но не успя. Божичко, Гейб, той се обеси. Не си заслужава човек да умре заради един кон.

— Но си заслужава да се убива заради един кон, така ли?

— Казах ти, че не съм...

— Разправяй го на себе си — озъби се насреща му Гейб. — На себе си разправяй, че си жертва, Джейми. Че са те използвали. Че случилото се с Бени Моралес, с Майк и Рино, та дори и с Липски е само нещастна случайност. После виж дали ще можеш да живееш така. — Изправи се, като изрита стола.

— Направих, каквото трябваше. И не го пуснах. Тази вечер не го пуснах.

Гейб рязко вдигна глава.

— За кого говориш?

— Рич беше тук. Няма и час. Пиян и в лошо настроение. Говореше като обезумял. Да убием конете, да запалим конюшните. Един Господ знае какво щеше да направи, ако не го бях задържал.

Гейб мигновено се завъртя и затича по стъпалата, докато Джейми викаше след него. Светна лампите в конюшните и потискайки страха си, започна да оглежда едно по едно отделенията с конете.

— Не го пуснах, нали ти казах — обади се Джемисън. — Казах му да се маха, да си легне и ще му мине. Че между нас всичко е приключило и повече няма да му върша мръсната работа. Не и след трагедията с Рино. Няма значение за какво става дума.

Гейб застана пред бокса на Двойно. Жребецът пристъпи напред и лениво подуши ръката му.

— С теб приключихме, Джейми. Събери си багажа и се махай още тази нощ.

— Човек има право на свое място. Би трябвало да го знаеш.

— Да, знам го. Но твоето не е тук, вече не.

След около двадесет минути Гейб беше събудил трима от конярите и ги разположи на пост в конюшните. Докато не се оправи с баща си, тук ще има двадесет и четири часово наблюдение. Ще се върне, помисли си Гейб, докато бързо крачеше към къщата. Тази комбинация от алчност и омраза ще го накара да се върне отново.

Нищо друго няма да задоволи Рич Слейтър, освен да види сина си напълно съсипан. Всичко, което е най-важно и най-скъпо за него, трябва да бъде унищожено.

Но този път ще е по-различно. Този път... Изведнъж, докато тези мисли се въртяха в главата му, цялата кръв се дръпна от лицето на Гейб. Какво беше най-важно за него? Най-скъпо?

Келси.

Герти изпробва новия нощен крем — поръчка от търговския телевизионен канал — гузно удоволствие, което си позволяваше от време на време пред телевизора в кухнята. Младата и енергична дама на екрана беше представила действието на крема като ново прераждане.

Герти не очакваше чудеса, а само кратко спасение от бръчките, които се множаха с упорито постоянство по лицето ѝ.

Излишна суетност, изцъка към отражението си в огледалото тя. Глупава суетност за жена, живяла на този свят вече повече от половин век. Но пък като се вгледа по-внимателно, ѝ се стори, че може би, може би забелязва леко изглаждане около очите, където бръчиците бяха издълбани най-силно.

Доволна от новия си вечерен ритуал, Герти се изправи да съблече халата и се усмихна при звука от отварянето на кухненската врата.

Това момче добре ще пребърка хладилника и без съмнение ще остави след себе си пълна бъркотия. Момчетата на неговата възраст никога не чистят, след като се наядат. Направо ще отиде и сама ще му нагласи нещо в чинията, после ще се погрижи да пийне мляко, вместо онази газирана вода, с която постоянно се налива.

— Чух те, че си тук — обади се тя, влизайки в кухнята от стаичката си в съседство. — Няма смисъл да се криеш. Само седни и аз ще... — Млъкна и се намръщи. На светлината на малката лампа над шкафа, която остави заради Ченинг, кухнята тънеше в тишина, напълно подредена и празна. — Ах тези мои уши, играят ми номера — измърмори тя. — Дано започнат да продават нещо и за тях по телевизията.

Понечи да се върне обратно и болката избухна в главата ѝ. Издаде съвсем лек, подобен на писукане звук и се свлече върху

плочките.

Рич застана над нея и се ухили. Фрасна дъртата кльоцава кучка със собствената ѝ точилка, доволно си помисли той и потупа дланта си с гладкия тежък мрамор. Затанцува лекичко на пръсти покрай нея, после, тъй като залитна, докато стоеше на един крак, отново се спря.

Имам нужда от нещо за балансиране, помисли си и посегна за шишенцето в задния си джоб. Отвътре капнаха само няколко нещастни капчици и Рич изруга. Напъха празното шишенце обратно в джоба и прекрачи безжизненото тяло на Герти. Трябва да имат нещо за пиене тук, помисли си той. И то нещо първокласно. Щом се зареди с гориво, ще подгони хубавото малко гълъбче на Гейб.

На горния етаж Келси изпи втора чаша чай, като не преставаше да крачи из стаята. Искаше ѝ се Ченинг да се прибере. Тогава поне ще може да разговаря с някого. А кой по-добре от него би разбрал този ужасен сблъсък на семейна преданост? Дори и Гейб, въпреки цялата му подкрепа, не бе изживял и не бе в състояние да сподели с нея същите спомени, същата любов и същите разочарования. Ченинг, когато ставаше дума за наистина сериозни неприятности, беше сигурен като скала.

На сутринта, само след няколко часа, ще каже на Наоми всичко, което е разбрала. Щом цялата история бъде изречена на висок глас, Келси знаеше, че ще спаси една жена, която обича, но ще осъди друга.

Защото въпреки цялата си омраза, гняв и болезнено разочарование, тя продължаваше да обича баба си.

Великолепната Милисън, помисли си и затвори очи. Как ще преживее скандала, да не говорим за прилагането на закона? А законът трябва да бъде приложен.

И как, запита се Келси, самата тя ще живее с мисълта за стореното и за това, което ще направи, защото то сигурно ще изпрати собствената ѝ баба в затвора?

Долу се чу звън от разбито стъкло и Келси едва не изстена. Ченинг, помисли си тя и остави чашата си. Не беше чула колата, но явно сега е долу и се промъква в тъмното в безсмислен опит да не събуди другите в къщата.

Изпълнена с облекчение, бързо изскочи от стаята си и тръгна надолу по стълбите, за да го посрещне.

— Ченинг, глупак такъв. Какво счупи? Ако е някой от кристалните коне на Наоми, много лошо ти се пише. — На последното стъпало спря и се послуша. Къщата отново бе потънала в тишина. Беше толкова тихо, че по раменете ѝ пробягнаха хладни тръпки. Заповяда си да ги овладее и се потърка с ръце, за да се сгрее. — Хайде, Ченинг. Нямам настроение да си играем. Искам да поговоря с теб. — Светна лампата във фойето. — Виж какво, знам, че си тук. Винаги се измъкваш с тази твоя котешка походка. Важно е, Ченинг! — Вече ядосана, тя влезе във всекидневната. На лунната светлина забеляза проблясването на стъкло върху килима. — По дяволите! Значи е бил някой от конете. Такава хубава изработка, първокласна. — Бързо пристъпи напред и клекна да събере парченцата.

— Всичките коне на кралицата — обади се Рич и запали светлината. — И всичките мъже на кралицата — усмихна ѝ се от високо. — Но може ли прекрасната дъщеря на кралицата да сглоби отново някой?

Отметна глава и се разсмя на поетичното си хрумване.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Келси изохка от изненада и болка, като стисна в ръка остро парче стъкло. По дланта ѝ изби кръв.

— По-внимателно, сладурче — приближи се Рич. — Ще вземеш да се изпонарежеш цялата. — Изцъка съчувствено при вида на срязаната ѝ ръка и после галантно ѝ подаде носната си кърпа. — Нямах намерение да те стресна така, но си помислих, че е време двамата да си поприказваме. Да се видим, след като така и така почти всяка вечер топлиш момчето ми в леглото.

— Вие сте бащата на Гейб — понечи да се изправи Келси, но не беше достатъчно бърза. Ръката на Рич се стрелна ловко и здраво я стисна за рамото.

— Приличаме си, нали? Жените винаги са ни намирали за хубава двойка с момчето ми. — Блесналите му от алкохола и предвкушаното удоволствие очи се плъзнаха по лицето ѝ. — Бре, че ти си била дори още по-хубавичка отблизо, кукличке. Хич не е трудно човек да разбере защо момчето ми души около теб. Хич даже. Никак не е чудно. Ето, вземи — притисна кърпичката към кървящата ѝ ръка той. — Превържи я.

Келси автоматично се подчини.

— Ако търсите Гейб... — Млъкна и бързо смени тактиката. — Той е... горе. Ще отида да му кажа, че сте тук.

— Ако нещо не мога да понасям у жените, то е да ме лъжат. — С грубо движение я блъсна в един фотьойл — достатъчно грубо, така че главата ѝ се отметна назад. — Добре е да си го набиеш в главата още сега. — Наведе се над нея и я заклеци от двете ѝ страни с ръце. — Гейб изобщо не е горе, нали? Видях го как те стовари преди малко с готината си количка. Чудя му се защо ли си ходи у дома в студеното легло, като си има такова нещо като теб. Но така ѝ не можах на нищо да го науча това момче. — Потупа я по бузата и се изпълни със задоволство от властта си, когато тя страхливо се сви назад. — Но така пък се получи още по-хубаво. Само ти и аз — ще можем да се

опознаем. О-о-о! Какво е това? — разсмя се той и като я стисна с пръсти за китката, силно дръпна ръката ѝ. — Тук май виждам нещо сериозно, а? — впи поглед в пръстена ѝ. — Дали е това, за което си мисля? — Рич размаха пръст пред лицето ѝ. — Да не би момчето ми да е решило да направи от теб почтена жена, сладурче? Е, така наистина ще си с едни гърди пред много други улици, с които се е мъкнал преди. Нали не се обиждаш?

— Не — отвърна тя с надежда да влезе в тона му. — Не се обиждам. Двата с Гейб ще се оженим през август. Надявам се, ще дойдете.

Извика от болка, когато опакото на ръката му я плесна през лицето. Любезното му изражение не трепна дори за миг.

— Ама аз какво ти казах за лъжите? На вас с момчето ми най-много ви се иска да пукна още сега. Не съм ли прав?

Келси примигна, за да проясни погледа си.

— Не ви познавам — внимателно отвърна тя. Но знаеше за него достатъчно, за да се страхува и треперенето я издаваше.

— Познаваш ме ти. Обзалагам се, любимият ми син ти е разказал всичко за мен. А и мамчето ти. — При мисълта за Наоми, усмивката му стана по-злобна. — И тя има какво да каже за добрия стар Рич Слейтър.

Келси стисна зъби, за да спре треперенето на брадичката си.

— Съжалявам. Никога не ми е говорила за вас.

Усмивката му се стопи.

— Кучка. Винаги си е била кучка. На нея си се метнала.

— В известен смисъл. Причинявате ми болка, господин Слейтър.

— Рич, сладурче. Или още по-добре ми викай татко. Щом ще ставаме роднини. — Тази мисъл го накара да се разсмее гръмогласно, докато очите му се напълниха със сълзи. — Едно голямо и щастливо семейство. Обзалагам се, че оная стара ледена шушулка е вдигнала страхотна пара. Казах ли ти, че познавам баба ти? Наистина добре я познавам. Сигурно пяна ѝ е излязла на устата, като си помисли, че прехвалената ѝ внучка си играе на семейство с моето синче. Мразеше тя майчето ти, така да знаеш. Мразеше я чак в червата си.

— Знаем.

— Знаеш ли какво си мисля? — Протегна се и така ощипа треперещата ѝ брадичка, че Келси изохка. — Трябва да налееш и на

двамата по едно пиене. Тогава вече наистина ще почнем да се опознаваме.

— Добре. — Щом той се дръпна, тя се изправи от фотьойла. Бързо стрелна с поглед големия прозорец към вътрешния двор и вратата към фойето. Ако успее да се измъкне от стаята, беше сигурна, че ще го надбяга.

— Хич не си и помисляй, сладурче — стисна я отново за ръката той и пръстите му се забиха чак до костта. — Изобщо не си го помисляй.

— В кабинета има бренди. Наполеон.

— Добре, много хубаво и изискано. — Без да я изпуска от ръка, Рич я помъкна нататък. — Сипи и на двамата по една здрава глътка.

Вече е пиан, трескаво си помисли Келси. Ако му сипе с по-щедрa ръка, може и да успее да приспи бдителността му.

— Гейб каза, че сте пътували доста.

— Бил съм тук-там.

— Обичам нови места — усмихна се тя и му подаде тумбестата чаша. — Наздраве! — И допря своята до неговата.

— Много си наперена. — Рич глътна брендите и тежко въздъхна от удоволствие. — Това е едно от нещата, които най-силно ме привличаха в майка ти. Като някоя голяма чаша студена вода беше Наоми. Само че никога не ми даде и една глътчица. На толкова друг народ даваше да си пийнат доста здраво, а на добрия стар Рич никога не отпусна поне мъничко да си сръбне. Може пък сега да ми даде. Обзалагам се, мога да променя мнението й. Горе ли е?

— Не е в къщи. — Още преди да е изрекла думите, Келси политна назад. От удара пред очите й затанцуваха искри, докато се свличаше на земята.

— Лъжлива кучка! — Рич леко се усмихна и отново отпи от чашата. — Студенокръвна лъжлива кучка, също като майчето ти. Май предпочиташ да пробвам теб, вместо нея. — При вида на животинския ужас, изписан по лицето й, той се разсмя, докато слабините го заболяха. — Не, не, няма да е честно да се навирам там, където синът ми вече е минал. Пък и освен това, предпочитам... по-зрели жени. А Наоми вече е навъртяла доста години по хиподрума, нали? Мисля си дали нещата нямаше да се развият по-различно, ако баба ти беше наела

мен вместо онова конте Бродли. Защо не идем да попитаме Наоми, дали не иска да позволи на Рич да опита сега?

— Стойте настрана от нея. — Главата ѝ се люшна замаяно, докато политаше. Погледът ѝ се замъгли от удара под окото. — Ще ви убия, ако я докоснете.

— Да бе, също като майчето. Да убиеш мъжа само защото прави онова, което си е естествено.

— Знаем всичко за вас — подпря се зашеметена на шкафа. Трябва ми само минутка, помисли си Келси, за да преодолее болката в главата, да събере малко сили за омекналите ми крака. — Гейб не остана, защото отиде в полицията. Ще пристигнат всеки момент.

Дръпна се назад и почти падна, когато той отново замахна с ръка.

— Искам да ми кажеш истината, сладурче. Иначе ще ти повредя хубавото личице.

— Това е самата истина. Тази вечер се срещнахме с Чарлз Руни. Обади се веднага след като сте бил в офиса му. Разказа ни всичко. — Опитвайки се да печели време, тя започна да му изрежда подробностите. Сега вече ѝ повярва: виждаше го по лицето му. Изразът му ѝ даде да разбере, че е способен на нещо много по-лошо, много по-лошо от това, да я удари отново. — Ако стоите още, ще ви сварят тук — продължи да говори. — Ще ви хванат и ще ви вкарат в затвора. Също както вкараха майка ми. Може би още не е късно да се измъкнете. Ако избягате, вероятно няма да ви хванат.

— Няма нищо срещу мен — нищичко. — Взе недокоснатата ѝ чаша и я изпразни. — Няма никакви доказателства. Пък и забравяш баба ти.

— Не, не съм я забравила. Затворили са майка ми с помощта на лъжи. Вас лесно ще затворят с помощта на истината.

— Значи той ще ме предаде. — Побеснял, Рич с театрален жест притисна чашата към сърцето си. — Собствената ми плът и кръв ще ме предаде. Жестоко ще го накараме да се разкайва за това. Наистина жестоко.

После отново се хвърли към нея. Страхът и младостта помогнаха на Келси да се извърти встрани и той успя да сграбчи само ръкава на блузата ѝ. Шевът се разкъса и тя хукна да бяга към вратата.

Настигна я и тежко я повали с удар — заболяха я всички кости. Келси задъхано се разрида и започна да ритя слепешком, като успя да

засегне веднъж рамото и после гърдите му, докато отчаяно се теглеше сантиметър по сантиметър върху килима.

Сега ще я убие, вече беше сигурна. Ще я смаже или ще я удуши с тези свои огромни и тежки ръце. А като свърши с нея, ще отиде при Наоми.

Извика силно, когато дръпна главата ѝ назад за косата. Пред очите ѝ танцуваха светлини, ярки като комети, взривени от нетърпимата болка. Ако можеше да си възвърне гласа, тогава би могла да го помоли, да се опита да го уговори и да му се помоли. Но в гърлото ѝ нямаше нищо друго, освен пареща болка.

— Спипах те, а? Спипах те. Макар че си много хитра малка кучка.

Пръстите ѝ се забиха в килима, опипаха наоколо и стиснаха малко остро парче кристал. Обезумяла от ужас и болка, Келси замахна.

Беше негов ред да изкрещи и да се дръпне назад, докато кръвта бликваше върху бузата, където деликатният крак на стъкления жребец бе разрязал плътта му.

Като продължаваше да хлипа, тя се изправи и панически побягна накуцвайки във от стаята, преследвана от грубите му ругатни.

Падна на стъпалата, борейки се за въздух, трескаво се опитваше да се освободи поне малко от страха, за да може да мисли. Направи опит да извика, за да предупреди майка си, но от устата ѝ излязоха само слаби звуци, подобни на мяучене. Със скована от ужас и кръв уста, успя да се изтегли нагоре и най-сетне се изправи на последното стъпало, точно в мига, в който чу стъпките на Рич зад себе си.

— Не! — Грабна една ваза пълна с бели кремове и я запрати по него. Трясъкът и болезненото изръмжаване ѝ осигуриха още няколко ценни секунди, които загуби, докато търсеше с окървавена ръка дръжката на вратата към спалнята на майка си. — Мамо! Божичко, мамо! — Внезапен пристъп на сили ѝ помогна най-сетне да отвори вратата и бързо да я затръшне след себе си. — Мамо! Събуди се! — Вече плачеше с глас и се бореше с ключалката с вкочанени от ужас пръсти. — За Бога, събуди се!

С един скок се озова при леглото и започна да дърпа Наоми за раменете, като я разтърсваше и ѝ се молеше.

— Какво...? — Замаяна от сънотворното, Наоми раздражено отблъсна ръцете на дъщеря си. — Какво има?

— Той е тук. Събуди се! Трябва да се махнем. Разбираш ли?

— Кой е тук? — Наоми едва успя да отвори натежалите си клепачи. — Келси? Какво има?

— Ще ни убие! Стани от леглото, по дяволите! — Отново изпищя, когато Рич се хвърли с цялата си тежест върху вратата. — Стани от леглото! — Думите пареха в гърлото ѝ и тя обезумяла се извърна към вратата. — Няма да издържи. Мили Боже, няма да издържи. Пистолетът. Пистолетът още ли е тук?

От устата ѝ се откъснаха молитвени думи, докато издърпваше чекмеджето на нощното шкафче. Тук беше — хромът му проблесна на лунната светлина.

— Какво правиш? — Сънена и замаяна, Наоми успя да се измъкне от обгръщащата я мъгла и застана на колене в леглото. — Боже мили, Келси, какво правиш? Кой е отвън?

Но в този момент дървото изпраця и Келси насочи поглед право напред. Държеше пистолета с две ръце и се напрягаше да го задържи да не се изплъзне от треперещите ѝ пръсти.

Той нахлу вътре със стичаща се по бузата му кръв. Видя само Наоми, коленичила в леглото по тънка копринена нощница, смъкната на раменете. Зъбите му просветнаха в мрака, докато се хвърляше напред. Келси усети как пистолетът подскочи като жив и вибрациите му я разтърсиха чак до раменете.

Изобщо не чу изстрела.

— Алек? — В замаяното съзнание на Наоми се наслагваха картини от миналото и настоящето.

— Не е Алек. — Келси чу гласа си, приглушен сякаш от далечно разстояние. — Бащата на Гейб е. Убих бащата на Гейб.

— Слейтър? — Все още в полусън, Наоми се смъкна от леглото и, също както преди толкова години, се наведе над мъртвия мъж. Механично провери пулса му и едва тогава се изправи. — Рич Слейтър ли? — Объркано потърка очите си с ръце. — Какво става тук, за бога?

— Убих го — отпусна ръце Келси и пистолетът увисна между пръстите ѝ.

Наоми вдигна поглед към лицето на дъщеря си. Разпозна шока, неспособността да повярва на очите си и най-вече страха. Успя да застави треперещите си крака да се задвижат.

— Седни, Келси. Точно така, седни — настани я внимателно на ръба на леглото тя. Сега нищо друго нямаше значение. Само Келси. — Дай ми пистолета. Добре — остави го засега настрана Наоми. Нямаше да ѝ отнеми много време да се справи с него. — Наведи главата си между краката и дишай.

— Не мога. Не мога да дишам.

— Напротив, можеш. Бавно и дълбоко. Точно така, мила. — Докато Келси се опитваше да изпълнява наставленията ѝ, тя вече съставяше плана си. — Сега ще ти обясня какво ще направим и искам да ме слушаш много внимателно и да правиш точно, ама съвсем точно, каквото ти кажа. Разбрано?

— Щеше да ме убие, а и теб. Щеше да убие и двете ни. Но аз го убих. Не си спомням да съм натискала спусъка, но сигурно съм го направила. — Зъбите ѝ започнаха да тракат. — Защото го застрелях.

— Не, аз го застрелях. Погледни ме, Келси. — Наоми внимателно повдигна израненото ѝ лице. — О, Боже! — Потрепера и заби нокти в дланта си, докато болката успее да прогони част от ужаса. — Чуй ме сега, миличко. Той влезе тук и... — Леко докосна една от раните върху бузата на Келси. — И те нарани. Затова взех пистолета и го застрелях.

— Не, това не е вярно. Не можах да те събудя.

— Не, не, мила. Събудих се, когато ти влезе. Дойде тук, за да се скриеш от него. После той разби вратата и аз го застрелях. Сега ще се обадя в полицията и точно така ще им кажем.

— Не съм... — Келси вдигна ръка към замаяната си глава. — Не съм... — Рязко се извърна и изпищя при звука на стъпките, които тичаха по стълбите.

— Мили Боже! — Гейб бързо хвърли поглед на баща си и се вгледа в двете жени, сгушени върху леглото. — Келси! — С един скок клекна пред нея и хвана здраво стиснатите ѝ ръце. — Ударил те е. Погледни си лицето.

— Изправи се бързо и в погледа му светнаха решителни и смъртоносни пламъци. — Ще го убия със собствените си ръце.

— Вече го направих — спокойно изрече Наоми. — Гейб, изведи я от тук. Заведи я в стаята ѝ. Ще се обадя в полицията.

— Нищо ми няма — настоя Келси, но стаята се завъртя около нея, докато се опитваше да се изправи на крака.

— Трябва да си полегнеш — подхвана я Гейб. — Ще се погрижа за теб. — Извърна се през рамо към Наоми. — Аз ще се погрижа за нея.

— Погрижи се да остане там, докато се оправя с това — вдигна телефона до леглото Наоми.

— Беше там — избъбри Келси и продължи да трепери, докато Гейб я носеше към стаята и я поставяше да легне на леглото. — Просто си беше там. И счупи коня.

— Сега лежи спокойно. — Искаше да я прегърне. Искаше да строши нещо или някого, да го направи на пух и прах. Но вместо това внимателно я загъна с одеялото. Трепереше силно и зениците ѝ бяха свити като главички на топлийки. А лицето ѝ... Ръцете на Гейб безсилно се свиха в юмруци. Цялото ѝ лице беше в рани и кървеше. Не можеше да мисли; точно в този момент не желаше да си позволи да се замисли, че собственият му баща ѝ е причинил това.

Бързо отиде до банята, намокри мека кърпа и напълни чаша вода.

— Ето, скъпа — внимателно подложи ръка под главата ѝ той и поднесе чашата към устните ѝ. — Пийни малко.

— Имаше някой долу. — Пръстите ѝ мъчително се впиха в завивката. — Не беше Ченинг. Малкото конче беше счупено и той си стоеше там. Не преставаше да се усмихва. Не преставаше да ме удря и да се усмихва.

Ръката, хванала кърпата, се стегна, докато кокалчетата побеляха.

— Повече нищо няма да ти направи. — После започна да чисти кръвта с пръсти, не по-малко разтреперани от нейните. — Повярвай ми, Келси. Никой нищо повече няма да ти направи.

— Не можах да блъфирам — потрепери тя и се притисна към него. Беше студена, толкова студена, че охлади гнева му. — Опитах, но бях толкова уплашена, толкова ядосана. Разбра и пак ме удари. — Извърна нараненото си лице и го притисна в шията на Гейб. — Имаше такива големи ръце.

И предпочиташе, мрачно си помисли Гейб, да ги използва върху жени.

— Щях да го убия заради това — тихо изрече той. — Щях да го убия със собствените си ръце, че те е докоснал.

— Не беше заради мен. — Изведнъж се почувства толкова уморена, толкова ужасно, ужасно уморена. — Заради теб. Искаше да

причини мъка на теб.

— Знам. — Извърна съвсем леко глава, колкото да докосне с устни челото ѝ и отново я положи върху възглавницата. — Всичко свърши.

За момент остана със затворени очи. Докато първоначалният шок отшумяваше, болката отново започваше да се надига. Усещаше тялото си като смазано.

— Но ти дойде. — Слепешком потърси ръката му и я хвана.

— Да — сведе поглед той към здраво преплетените им ръце. — Почувствах го. Проблемът е, че твърде късно се сетих.

Очите ѝ отново се разтвориха и в тях проблесна нов пристъп на страх.

— Наоми!

— Добре е. Ако си била сама... — При тази мисъл във вътрешността му сякаш се впиха хищни нокти. — Келси, ще ти дам една възможност. Сега, в този момент.

— Възможност? — Макар да съзнаваше, че няма да остане доволна от това, което ще открие, Келси вдигна ръка и попипа пулсиращото си от болка лице.

— Ако съм честен, трябва да си отида.

— Да си отидеш? — Тежката мъгла вече се вдигаше. Сега го виждаше съвсем ясно. Напрежението, стегнало чертите на лицето му, чувствата, бушуващи в очите му. — Гейб — докосна с ръка лицето му, сякаш да му влее малко цвят и утеха. — Недей. Вече съм добре.

— Съсипал е лицето ти. Разкъсал е дрехите ти. Уплашил те е до смърт. — Преднамерено бавно измъкна ръката ѝ, здраво стиснала неговата и се изправи. — Той беше мой баща. Няма никакво значение, че цял живот съм се стремял да се отърся от всичко негово в мен. То е в кръвта и остава завинаги. Няма място в живота ти за мен, Келси. Най-голямата услуга, която мога да ти направя, е да се махна.

С известно усилие Келси успя да се изправи. Болката крещеше от всяка частица на тялото ѝ.

— Искала ли съм ти някаква услуга, по дяволите? — извика тя. После се намръщи, защото воят на сирените раздра тишината на нощта и болезнено пулсиращата ѝ глава. — Ако наистина искаш да ми направиш услуга, донеси ми малко аспирин и задръж глупавите си възвишени жестове за себе си.

Той почти се усмихна.

— Опитвам се да бъда благороден.

— Е, не те бива. Пък и аз не харесвам благородниците. Харесвам теб. — Отметна назад косата си и го изгледа с присвити очи. — Да не би да си въобразяваш, че можеш да ми се изплъзнеш, защото съм повалена? Сключили сме сделка, Слейтър, и няма да се измъкнеш.

— Никога не се измъквам — отново седна на ръба на леглото той и внимателно постави ръце на раменете ѝ. — Това ще ми е последното благородническо изхвърляне. И без това съм един жалък герой. Аз трябваше да го убия, Келси.

Прехвърли ръка през тялото си и я постави върху неговата.

— Недей. От къде да знаеш, че ще дойде, че ще направи такова нещо. Пък и все пак си тук. — Келси сбърчи чело. — Защо дойде?

— Сега това няма значение. Но трябваше аз да го направя. Трябваше аз да го убия, а не Наоми.

Келси се отдръпна назад и лицето ѝ отново преbledня.

— Но не го направи ти — бавно изрече тя. — Нито пък Наоми. Аз убих баща ти, Гейб.

Наоми бавно отпи от блендита. Седеше в кухнята. Лампите блестяха прекалено ярко и сякаш режеха очите ѝ. Ръцете ѝ трепереха.

Но можеше да се справи. Щеше да се справи.

Необходимо беше да мисли само за дъщеря си, която беше горе, наранена и изплашена до смърт. А и Герти, милата Герти вече пътуваше с линейката към болницата.

— Сигурно е влязъл оттук — посочи тя. — Ударил е Герти. Тя ще се оправи, нали? — Самообладанието ѝ за момент се пропука и устните ѝ потрепериха. — Толкова е дребничка и безобидна.

— Лекарят каза, че е дошла в съзнание, мис Чадуик. — Роси говореше тихо. Жената имаше вид, сякаш всеки момент щеше да се разпадне на парчета. — Ще проверим състоянието ѝ веднага, щом я настанят в болницата.

— Моузес трябваше да отиде с нея. Трябваше да го накарам да отиде с нея.

— Не желае да ви оставя. И без това едва го удържаме отвън. Опишете само какво точно се случи.

Наоми дълбоко пое въздух и започна.

— Беше влязъл в къщата. Не знам как. Бях горе и спях. Някакъв шум ме събуди. Преди да успея да стана, Келси влетя в стаята ми. Беше уплашена, плачеше истерично. Лицето й... Видях, че я е ударил. — Притисна ръка до устните си. Беше го проспала. Беше спала, докато той е бил детето й. — После някой започна да удря по вратата. Като че се хвърля с цялото си тяло отгоре й. Извадих пистолета от чекмеджето до леглото. И когато влезе, го застрелях.

Роси я наблюдаваше как вдига чашата, как я подпира и с другата си ръка, за да се опита да я задържи неподвижна, докато отпива.

— В леглото ли бяхте, когато го застреляхте, мис Чадуик?

— Да. Не. — Остави чашата. Трябва да внимава. Трябва много да внимава. — Бях пред прозореца. Сигурно съм станала. Всичко се случи толкова бързо.

— Казахте, че някакъв шум ви е събудил, но дъщеря ви е дотичала, преди да успеете да станете и да видите какво става?

— Да. — Защо винаги повтарят това, което е казала? И преди правеха така, спомняше си. Няма никакво значение какво казва. Никога не е имало значение.

— Ходихте ли във всекидневната, след като се обадохте в полицията, мис Чадуик?

— Не — стисна устни тя. Това е клопка, но тя разбира. — Не съм слизала. Стоях горе, докато дойдете.

— Доста голяма бъркотия е там — кръв, счупени мебели. Бих казал, било е нужно известно време, за да се направят толкова поразии. Време достатъчно, за да се събуди човек и да види какво става.

— Аз... бях уплашена. — Дали да му каже, че е вземала приспивателно? Да. Не. — Останах в стаята си, защото се уплаших.

— С телефона до себе си и пистолета в чекмеджето?

Вдигна очи и срещна погледа му.

— Той проникна със сила в спалнята ми — безстрастно изрече тя. — И аз го застрелях.

— Не, не го застреля тя — влезе в кухнята Келси. Макар и благодарна за подкрепящата я ръка на Гейб, тя се пусна от него. — Никого не е убивала.

— Не биваше да слизаш. — Обзета от паника, Наоми се изправи от масата. — Върни я горе, Гейб. Не виждате ли, че не е добре —

отчаяно сграбчи рамото на Роси тя. — Нали виждате, че не е добре. Вижте какво ѝ е направил онзи мръсник. Вижте какво е причинил на детето ми. Тя е в шок. Не си спомня какво се случи.

— Спри вече — пристъпи към масата Келси. На ярката светлина ударените и срязани места се открояваха с мъчителна релефност върху бледото ѝ лице. — Няма да те оставя да го направиш. Не е нужно. И не е честно.

— Защо не седнете, мис Байдън? — подкани я Роси. — И да ми разкажете какво се случи.

— Не! — Наоми се спусна покрай масата и я сграбчи за раменете. — Изслушай ме, Келси. Ти не си добре, объркана си. Гейб ще те заведе в болницата, а аз ще се оправя с това.

— Не — поклати глава Келси и посегна да притисне Наоми по-близо. — Не, мамо.

— Няма да те оставя да преживееш това. Не искам! — Цялата разтреперана, тя я притисна към себе си. — Ти не знаеш какво е. Няма никакво значение какво ще кажеш. Няма никакво значение какво се е случило. Ще те отведат, Келси. Моля те, моля те, послушай ме!

— Няма значение — тихо отвърна Келси. — Сега не е като преди.

Но е така, помисли си Наоми. Разбира се, че е като преди.

— Има мои отпечатьци по пистолета — извърна се с каменно лице отново към Роси. — Пистолетът беше в стаята ми. Беше убит в стаята ми. Това ви е достатъчно.

— Наоми — внимателно изрече Гейб, — седни.

— Каза, че ще се погрижиш за нея — извърна се към него тя. — Каза, че ще се погрижиш. Заведи я сега горе.

— Мис Чадуик — настоятелно се вгледа в очите ѝ Роси. — Има един съвсем прост тест, който ще докаже дали вие, или дъщеря ви е натиснала спусъка.

— Пет пари не давам за тестовете ви. Няма да вкарате дъщеря ми зад решетките.

— Мисля, че ще се съгласим с това. Седнете, моля ви — добави той.

— Хайде, ела — прегърна я през раменете Келси. — Няма за какво да се тревожиш. Обещавам ти.

— Искате ли малко бренди, мис Байдън? — попита Роси, когато седнаха отново на масата.

Келси сведе поглед към тумбестата чаша и потръпна.

— Не. Вече не го обичам. — После дълбоко пое въздух. — Чух звук от счупено стъкло — започна разказа си тя.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

По тревата блестеше роса. Седнала на стола във вътрешния двор, Келси наблюдаваше проблясващите капчици и знаеше, че скоро слънцето ще напече достатъчно силно, за да ги пресуши.

Долу в конюшните извеждаха конете, чистеха боксовете им, пълнеха коритата им. Все още изпитваше силни болки в тялото, които ѝ спестяваха недоволството от факта, че е отстранена от работа за една седмица.

Погледна назад към вратата, която се отвори зад гърба ѝ и се усмихна на майка си.

— Герти?

— Чувства се по-добре. И се сърди. — Наоми седна с въздишка и изпъна крака. Помисли си да си налее малко кафе от каничката на масата до Келси, но се чувстваше без капчица сила. — Използвах чувството ѝ за вина, за да я задържа в леглото още ден-два. Че ще се тревожа за нея, ако реши да става.

— Доста подличко.

— Щом ще подейства. В момента се залъгва с търговския канал. Ти как се чувстваш?

— Добре съм, стига да не се поглеждам в огледало — намръщи се тя. През последните два дни някои от нараняванията се бяха позаличили, но други придобиха още по-ярка окраска. — Докато не си видя физиономията, всичко ми се струва като сън. Не знам дали не е просто някаква пиеса, която съм гледала. Знаем, убих човек, но някак не мога да осъзная целия ужас на събитието.

— Не се и опитвай. Направи каквото трябваше, за да се защитиш. Да защитиш и мен — вдигна лице към слънцето Наоми. — Дори не си го спомням, Келси. Сигурно съм го виждала от време на време по хиподрумите. Може би дори сме разговаряли. Но наистина не си спомням. Непрекъснато си повтарям, че би трябвало да си го спомням, че би трябвало да имам жив спомен за него. Как е възможно да не помня мъж, който е изиграл такава голяма роля в живота ми?

— Никога не те е интересувал. И той го е знаел. Това е причина за част от злобата, загнездила се у него. Намерил е начин да ти отмъсти и едновременно да извлече печалба. — Келси побутна чинията с кроасани към нея.

— Слънчево петно — тихо изрече Наоми. — Божичко, обичах този кон. Да, наистина ми отмъсти.

— Тя... баба... е използвала Алек Бродли за същото, а и за много други неща. Както и Кънингам.

— Бил. — Наоми поклати глава с тежка въздишка. — Значи е далеч по-опасен от глупака, за какъвто го смятах. И какво е разбрал от цялата работа, Келси — тогава и сега?

— Преди не е пострадал, но сега ще си плати. Полицията и Комисията по конните надбягвания ще се погрижат Кънингам да си плати за това, което причини на Гордост и на Слънчево петно.

— Толкова години минаха. Никой никога не е заподозрял, че нещата са така свързани.

— Вероятно всичко е щяло да приключи до там — с лъжите и мъката, — ако Гейб не се беше върнал. Ако не беше изтеглил онази кента. — Усмихна се, като видя как Наоми отхапва крайчето на една кифличка. — Ако не беше се превърнал в това, което е.

— И ако ти не се бе влюбила в него. Само това донякъде притъпява злото, Келси. Като си помисля какво можеше да се случи...

— Но не стана. Рич Слейтър плати своя дял. И случаят е приключен — самоотбрана.

— Май беше глупаво от моя страна да се опитвам да лъжа полицията. — Остави недовършеното парче от кифлата. — Той не ми повярва. Каква ирония, не мислиш ли? Единият път казах истината, а вторият път излъгах. И двата пъти не се получи.

— Опита се да ме защитиш. — Време е да ѝ го кажа, помисли си Келси с надеждата майка ѝ да разбере пълния му смисъл. — И преди си се опитала да ме защитиш — когато съм била дете. И двата пъти си сгрешила. И двата пъти си била права.

— Няма лесни отговори.

— Отне ми много време, докато разбера, че винаги има повече от един отговор. — Келси прехапа устни, преди да продължи. — Благодарна съм ти за това, което направи за Милисън. Не, моля те,

недей да ми противоречиш. Благодарна съм ти, макар в сърцето си да не мога да се примиря... макар да е лъжа. Благодаря ти.

— Какво значение би могло да има вече, Келси? Да изкараме наяве цялата история и да съсипем остатъка от живота ѝ? — Чуваха се птичи песни и този звук носеше някакво успокоение. — Няма да си върна обратно онези години. Няма да променим случилото се с Майк, с Гордост и Рино.

— Тя е виновна, за всичко е виновна. — В Келси се бореха срам и омраза. — Няма значение, че не е искала да причини смъртта на никого — виновна е. Нали тя е наела хората, които свършиха, каквото според нея е било нужно, за да защити фамилното име? И какво име има сега? — запита Келси. — Каква чест ѝ е останала?

— Ще трябва да живее с тази мисъл. Нищо не съм ѝ спестила.

— Знам.

Наоми вдигна вежди.

— И все пак не съм съвсем безкористна. Не искам да го изживявам, не искам да преживея отново вниманието на пресата и на полицията. Пък и ми остава утехата, че ти ми вярваш. Вярваше ми достатъчно, за да ме защитиш.

— Не бях единствената, която ти вярваше. И ако се даде гласност на цялата история, всички ще разберат какво точно е станало с Алек Бродли, какво се е случило с Гордост и всичко останало.

— Не ме интересуват всички. — Наоми реши все пак да си налее кафе. — Снощи го обсъдихме с Моузес и той одобри. — Усмихна се и добави сметана към кафето. — Ако една жена има до себе си мъж, който няма да я изостави и в най-тежки мигове, другото е лесно. — Наоми бързо вдигна поглед при звука на кола откъм алеята. — Сигурно е Гейб.

— Дано да е той. Трябва да прегледаме менюто за приема след закуската.

— Тогава по-добре да ви оставя сами.

— Не, защо не останеш? Ще видиш какво съм избрала вече и ще ме подсетиш за нещо. — Келси се наведе и хвана ръката на майка си. — Обичам те.

В първия миг я обзеха бурни чувства, но после бързо се изпълни с едно прекрасно спокойствие.

— Знам.

Келси се изправи и тръгна през двора, за да го посрещне. Очите ѝ се отвориха широко и тя изумено премести поглед от Гейб към баща си и обратно.

— Татко?

— О, Келси! — Филип инстинктивно обви лицето ѝ с ръце. Нищо от онова, което му каза Гейб, не го беше подготвило за гледката. — О, миличката ми!

— Добре съм, нищо ми няма. Изглежда много по-зле, отколкото е в действителност. Щях да дойда да те видя след няколко дни. — Когато щеше да изглежда по-приемливо, помисли си тя и хвърли многозначителен поглед към Гейб.

— Твоят годеник имаше право да ми разкаже цялата история. Цялата история — повтори той, без да откъсва поглед от очите ѝ. — Ти пропусна доста подробности, когато ми се обади, Келси.

Още един вид лъжа, помисли си тя. Да спестиш част от истината.

— Прецених, че така ще е най-добре. Исках само да разбереш, че съм добре, преди вестниците да съобщят новината. И наистина съм добре.

— И на мен така ми казаха. — Извърна се към Гейб, после погледът му се премести и се закова някъде зад рамото на Келси. Тя се дръпна и застана между родителите си.

— Татко е искал да види дали съм добре — заговори бързо.

— Разбира се, че ще иска — кимна Наоми и остана с ръце, притиснати към тялото си. — Здравей, Филип.

— Наоми. Изглеждаш добре.

— Ти също.

— Ами... — Келси се помъчи да измисли нещо, за да разсее неловката ситуация. — Ченинг е в конюшните. Защо не дойдеш с мен до там, татко? Ще ти достави удоволствие да го видиш как работи, а и той ще ти демонстрира уменията си. — После хвърли безпомощен поглед към Гейб.

— Предполагам, искаш да поговориш с Келси — обади се Наоми. — И без това тъкмо бях тръгнала към конюшните. Ще кажа на Ченинг, че си дошъл.

— Не, аз... — започна Филип, после се съвзе. — Всъщност бих искал да поговоря с теб. Ако разполагаш с малко време.

— Добре.

— Нека се разходим мъничко — тихо прошепна Гейб и хвана Келси за ръка.

— Не знам от къде да започна, Наоми. Гейб ми разказа всичко. Абсолютно всичко — повтори Филип с мъка в сърцето. — Беше така мил да ме изчака да отида да се видя с нея. Трябваше да я видя — добави той, — преди да дойда тук.

— Разбирам.

— Разбираш? — Чувстваше се непоносимо изтощен и като пъхна пръсти под очилата, притисна очите си. — Аз не съм в състояние. Неспособен съм да разбера. Всичко, което е направила, цялата мъка, която е причинила. А когато ѝ го казах, остана непреклонна. Непокколебима — почти изстена и отпусна ръце. — Според нея всичко, което е сторила, е било просто необходимо. Умряха хора, а тя не изпитва никаква вина. Нито към тях, нито към теб.

— И това те учудва?

Филип се навъси.

— Тя си остава моя майка, Наоми. Дори и след като разбрах всичко. Измислях стотици начини, за да се опитам да я извиня, но нито един не подейства поне мъничко. За това, което е направила. За това, което направих и аз. — Свали очилата си, потърка очи и отново ги намести. — Истината е, че просто не знам какво да ти кажа.

— Свърши се, Филип.

— Изоставих те. Тогава, преди толкова години, аз те изоставих.

— Не. На моменти и аз мислех така. Помагаше ми, но всъщност не беше вярно. Не бях това, което ти търсеше. Каквото и да е сторила, поне за това Милисън не е виновна. Тя само се погрижи да го осъзнаеш.

— Можеше да те спаси да не отидеш в затвора.

— Да.

— А и това, което ти причини сега... и на Келси. — Дъхът му спря, когато пред погледа му отново изплува нараненото лице на дъщеря му. — Божичко, Наоми. Могъл е да я убие.

— Тя се защити. Мен също. — Вгледа се в него — видя болката в очите му, смущението и неспособността да приеме действителността. — Няма как да попреча на чувствата ти в момента. Келси беше нападната и принудена да защити живота си, като отнеме друг живот. Ние с теб никога няма да го забравим. Няма да забравим кой стои в

основата на всичко. Сигурно — бавно изрече тя — това ще е достатъчно наказание за Милисън.

— Не мога да направя нищо. — Гласът на Филип заглъхна и се прекърши. — Нищо не мога да направя, за да ти се отплатя.

— Не е нужно да правиш каквото и да било. Въпреки всичко Келси получи, каквото желаше. Аз също. — Устните ѝ леко трепнаха. — Имам всичко, което желаех. Фермата, мъж, който ме обича. Дъщеря ми. Свършил си прекрасна работа с нея, Филип. Винаги съм знаела, че ще успееш.

— Толкова прилича на теб. — Погледна жената, която някога беше негова съпруга. Толкова неща се бяха променили и все пак толкова малко бе променена. — Боже мой, Наоми, ако можех да се върна назад, да направя нещо. Каквото и да е.

— Не можеш. — Винаги е бил толкова почтен, помисли си тя. Толкова благороден. Сега страдаше, защото никаква почтеност и никакво благородство не стигаха, за да изтрият болката. — Търсехме неща, които никой не бе в състояние да даде на другия. И допуснахме грешки, използвахме тези грешки един срещу друг и други хора ги използваха срещу нас. И двамата сме жертви на нечии чужди желания, Филип.

— И ти скъпо плати за това.

— Но и спечелих. Тя ме обича. Толкова е просто и толкова прекрасно. Така че нека оставим всичко както е. Случаят е приключен. — Наоми дълбоко пое дъх. — Знаеш ли, винаги съм се питала как ли ще се чувствам, когато те видя отново.

— И аз. Как се чувстваш, Наоми?

— Радвам се да те видя, Филип.

— Мислиш ли, че е добре да ги оставяме толкова дълго сами?

— Да, мисля. — В потвърждение на думите си Гейб успокоително я побутна с лакът.

— Но... — погледна назад през рамо Келси. Двамата продължаваха да стоят на повече от метър разстояние. — Имаше толкова тъжен вид.

— Целият му свят е силно разклатен. Ще се успокои отново. Вероятно няма да е съвсем същото, но ще се успокои.

— Кендис няма да го остави да се измъчва дълго. — Въпреки това Келси забави крачка. — Какво те накара да го доведеш, Гейб?

— Така затваряме кръга — отвърна той. — Преди да започнем да очертаваме наш собствен.

— Харесва ми как звучи — опря глава в гърдите му тя. — Ужасно си умен, Гейб. И много подъл, разбира се, че си отишъл да го доведеш зад гърба ми.

— Моя беше идеята да отида да се срещна с него. Идването тук беше негово желание. Имаше нужда да се помири с Наоми.

— Ще се помири — усмихна се на себе си Келси. В края на краищата, това наистина се оказа нейната вълшебна приказка. — Обичам това място — тихо отрони тя. — Обичам всичко, свързано с него. Помисли си за шампионите, които ще създадем, Гейб.

— За коне ли говорим?

Поклати глава и засмяна вдигна очи към него.

— Не само за коне. Не одобряваш ли?

— Напълно одобрявам.

Поведе я встрани от конюшните, встрани от хората, нагоре към хълмовете, където кобилите пасяха заедно с жребчетата си, а конете се надбягваха със сенките си.

— Следващата пролет ще се роди жребче. Майка му е от „Трите върби“, а бащата е от „Лонгшот“. — Извърна я към себе си. — Спомням си деня, когато беше заченато, как те погледнах и пожелах да те имам.

— Аз също — обви ръце около врата му тя. — И какво сега?

— Разполагаме с чисто ново тесте — потупа по джоба си той. — Всичко може да се случи.

— Всичко? Ами... — Келси придърпа устните му към своите. — Раздавай тогава!

Издание:

Нора Робъртс. Честни предателства

Американска. Първо издание

ИК „БАРД“, София, 1996

Редактор: Ганка Петкова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.